CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2016

Praznicul Naşterii Domnului

Cea mai frumoasă jertfă este vestirea Domnului. Viaţa Maicii Domnului a fost şi este pildă de mulţumire, pace şi recunoştinţă pentru Domnul.

Cântarea îngerilor nașterii Mele în Betleem cântă deasupra ieslei cuvântului Meu din această vreme în mijlocul neamului român, cântă îngerașii colind de naștere și slava lui Dumnezeu, care s-a arătat ca să fie mărturisită apoi pe pământ și să vestească ea venirea Domnului, a Fiului Celui Preaînalt, născut din pântece de Fecioară acum două mii de ani.

O, slavă lui Dumnezeu, slavă întru cei de sus și întru cei de jos, slavă și pace și bunăvoire între cei plăcuți Lui, căci celor ce nu le place cu Dumnezeu au alte iubiri, alte petreceri, alte cântări și alt veșmânt, dacă mai au ceva veșmânt, dar Eu, Domnul, Eu, și cei plăcuți Mie sunt cei ce se fac plăcuți celor din cer, și tot așa și petrec, cu cei din cer petrec ei pe pământ.

O, pace vouă, fiilor mărturisitori! Voi vestiți pe Domnul pe pământ cu voi, măi fiilor, căci voi pentru El vieţuiți. Nu mai aveți altfel de vieţuire, decât cu Mine lângă voi, și cu voi lângă Mine pentru mărturisirea Mea oamenilor, și nu poate fi o jertfă mai frumoasă ca și aceasta să Mă vestiți și să Mă arătați pe Mine cu voi oamenilor de pe pământ, și multă trudă trebuie pentru această slavă, slava lui Dumnezeu, o, fiilor, iar această mărturie rămâne, rămâne pe veci, că e dragoste mare ceea ce faceți voi, chiar dacă voi vedeți că nu aveți dragoste așa cum cere legea dragostei de sus, căci dacă odată cu lucrarea dragostei nu lucrează smerenia tot atât de mult, o, ce dragoste ar mai fi dragostea voastră, pentru care atâta trudă trebuie, măi fiilor?

Eu, Domnul, trebuie să Mă aplec și să vă mulțumesc ca în cer pe pământ, căci voi sunteți pe pământ, iar pe pământ mai peste tot s-au întețit puterea și vederea iadului și toți oamenii își fac voia lor, și tot așa și petrec cu petrecerea lor. Locuri și altare diavolești zidesc din loc în loc cei ce nu iubesc voia Domnului cu ei pe pământ, și e întuneric peste tot.

Toți oamenii de pe pământ să audă din gura Mea cuvânt adevărat, că unde nu este lucrată voia Mea ca și în cer, acolo nu vieţuiește Dumnezeu cu oamenii, și este întuneric. Eu sunt Lumina lumii, iar unde Eu nu sunt cu oamenii, este întunericul cu ei, iar ei nu știu ce înseamnă lumina și de aceea stau așa, stau pe întuneric, și tot așa și văd, și tot așa și împart, împart nevedere în părți.

E sărbătoarea Nașterii Mele cu voi la locul ei din calendar, iar voi, fiilor, ați trudit cu osteneală și loviți de ispite din partea diavolului și ați pregătit pentru Mine cu voi iesle caldă și slăvită pentru taina cuvântului Meu cu voi, și ați făcut apoi chemare sfântă peste cei din oraș, și de la cârma orașului cuvântului Meu, și peste alți prieteni care vă iubesc pe voi pentru numele Meu, și ați pus masă sfântă cu bucate de rai și ați arătat pe Domnul cu voi, fiilor, dar ați îndurat osteneală și neodihnă pentru trup, și fiori plini de grijă pentru slava Mea, pe care voi mereu, mereu o lucrați și mereu o arătați pe pământ și mereu îmbiați pe oameni la dragoste de Dumnezeu, iar lecția și lucrul ei sunt minunate și nu seamănă întru nimic cu dragostea oamenilor care nu știu ce să numească dragoste prin toate câte ei iubesc pe pământ prin iubirea de sine a lor, căci așa sunt cei ce nu vieţuiesc cu Domnul pe pământ între oameni.

O, pace vouă, măi fiilor! Sunt nedespărțit lângă voi de mama Mea Fecioara ca și acum două mii de ani, ca și în cer, fiilor. Jertfa ei pentru dragostea de Dumnezeu a fost întreagă, a fost toată ființa ei. Greul cel pentru purtarea Mea în duhul și în trupul ei nu l-a pus peste nimeni. O, atât de cuminte M-a purtat, și tot așa s-a arătat în toată vremea vieţuirii ei pe pământ între oameni. O, fiilor, dragostea ei a fost din cer toată. Dacă viața ei a fost numai Dumnezeu, căci Eu eram din cer, mai putea fi și de pe pământ ceva purtat de ea? O, nu, fiilor. Ea numai din cer a lucrat cu toată lucrarea ei peste oameni. Ea numai în cer a stat cu gândul și cu inima, căci Eu eram din cer, și numai Eu eram ființa ei toată și toată dragostea care se revărsa din ea. O, nu numai de nașterea Fiului lui Dumnezeu pe pământ, ci și de mama Mea Fecioara este de mărturisit prin această sărbătoare a zilei de Crăciun, iar Eu, Domnul, grăiesc prin cartea Mea din ziua aceasta și mărturisesc pe Fecioara mama Mea, pe cea căreia Tatăl M-a dat să Mă poarte în pântece și să Mă arate apoi prunc născut pe pământ.

O, ce frumos este omul care vieţuiește ca în cer pe pământ! Spun aceasta că așa a vieţuit pe pământ mama Mea Fecioara, chiar dacă n-a fost atâta de văzută această taină a trăirii ei.

O, mama Mea, unul pe altul Ne mărturisim ai Tatălui și taina Lui cu Noi, mamă. Am stat înfiorați în mijlocul desfășurării sărbătorii cea pentru tine și pentru Mine, mamă, și ce frumos Ne-au pregătit sărbătoarea Noastră acești ucenici purtători de lucru sfânt, o, ce frumos, mamă! Tot și toate au răvășit inimile celor ce s-au adunat aici, în Casa Întâlnirii, la chemarea cea cerească și au stat lângă fiii cuvântului la masă, mamă. Tot și toate au răvășit inimile celor din cer, căci inimile cerești sunt cele care au purtat pe Domnul în ele pe pământ și dragostea pentru El, și dăinuiesc în cer aceste inimi ca mărturie de locașuri pentru Dumnezeu pe pământ.

Ca în povești de frumos este în cer, dar și aici pe pământ cu ei este tot atât de frumos, văzut și nevăzut acest frumos, mamă. E ziua Mea și a ta, zi de praznic sfânt, o, mama Mea. Ne simțim acasă la Noi aici, unde avem așe-

zământ, și vai celor ce nu au putere să înțeleagă deplin taina acestei cetăți, din care se suie la Domnul jertfă bine plăcută, mamă!

O, iată cetatea în care Eu cobor cu tot cerul când vin și Mă așez în carte cuvânt, mamă, și toți oamenii să știe aceasta, să știe ce avem Noi pe pământ, mamă.

Îl învăț pe poporul cuvântului Meu să nu ridice nemulțumiri asupra celor ce poartă lucrarea cea din cer ca să fie așezată pe pământ aici, și împărțită apoi, căci greul cel de aici nu e ca și greul de pe pământ, și puțini sunt cei ce caută să înțeleagă greul cel de aici și să nu aducă apăsări și vină și apoi durere pentru cei plăpânzi sub sarcina Mea de peste ei.

O, mama Mea, să învețe de la tine și să fie mulțumiți, și nu nemulțumiți cei care aproape stau, sau cunosc taina și cetatea și toată lucrarea Mea cea de aici, că tu acum două mii de ani atât de firească te-ai purtat între oameni odată cu purtarea celor de la Dumnezeu peste tine și n-ai purtat nemulțumiri, nu te-ai plâns nimănui prin niciun greu care te-a brăzdat, ba ai avut grijă să nu cadă în greșeală pentru tine cineva care n-ar înțelege taina lui Dumnezeu cu tine, mamă, și ai plecat cu Mine în brațe în Egipt când s-a făcut din pricina nașterii Mele prigoană peste prunci din partea regelui Irod, dar nu te-a nemulțumit nici prigoana, nici calea, nici pribegia, nici lipsurile, și ai fost cuminte și plină de pace și de recunoștință pentru Domnul, mamă. O, așa fii voiesc să fie fiii acestui popor, și plini de pace să lucreze ei cu Mine pe pământ cele ale Domnului, care va să se așeze și să fie apoi mărturie a lucrului Meu cu ei pe pământ, mamă, chiar dacă prin greu vom purta și cu trudă mai grea mersul și slava lucrului Meu cu ei pe pământ. O, așa Mă nasc Eu mereu în inimile lor, cu o așa învățătură, mamă, și greu se prinde dulcea Mea învățătură de cei ce se apropie să înțeleagă pe Domnul, Care Și-a făcut aici cetate pe pământ.

O, fiilor, a trecut seara Ajunului și suntem în ziua praznicului Nașterii Mele și vin creștini la izvor, iar Eu îi întâmpin pe ei cu această coborâre de cuvânt și le dau lor învățătura aceasta a nașterii din nou, naștere din cuvântul Meu cel nou. Am stat înfiorați Noi, cei din cer, alături de voi am stat gazde pentru cei care au fost chemați să vadă ei minunea Mea cu voi, iar ei au fost răpiți frumuseții serii de Crăciun, pe care voi cu trudă și cu ispite fel de fel în cale ați pregătit-o și ați așezat-o în fața oaspeților din oraș și a întâi-stătătorilor de peste cetate, și nu s-ar mai fi dezlipit să plece de lângă voi, căci simțirea cea înaltă, cea de sus, s-a contopit în ei și au trăit ei puternic minunea nașterii Mele pe pământ. Acum vin creștinii care s-au alăturat cu viața să împlinească voia Mea în ei așa cum voi o împliniți, și le vom da lor primire caldă și vor lua ei îndemnul iubirii de Dumnezeu, iubirea cea fără de cârtire prin tot lucrul ei, după pilda mamei Mele Fecioara, cea cu iubire plină de mulțumire pe calea ei cu Dumnezeu pe pământ, căci așa sunt cei ce sunt cu adevărat fiii lui Dumnezeu între oameni.

O, pace vouă, fiilor, pace și în această zi de lucru sfânt, iar în ziua care urmează vom sta la masă de cuvânt cu voi Eu și mama Mea Fecioara și vom lăsa în carte zile de mărturie. O, frumos, frumos a fost aseară totul, toate clipele, și mai mult nu s-a mai putut, căci voi sunteți puțini și mult trudiți și neodihniți ca să le puneți pe toate în desăvârșită ordine și la timp totul, dar vin Eu și le așez, vin Eu și potrivesc, vin și Mă întrepătrund în toate, și vă cer la unii din voi mai multă dăruire, măi fiilor, mai mult lucru, ca să fie cântarul drept înaintea Mea când cântăresc jertfa care se suie la cer de la voi pentru slava Mea, și de aceea vă vreau mai cu putere, mai cu avânt, mai cu dăruire, mai cu înțelepciune de sus pe toți la fel, și toți cu jertfă dulce și dăruitoare, că mare este slava Mea, care dă să se așeze pic cu pic pe pământ în vremea Mea cu voi, iar pentru aceasta trebuie încă multe să învățați, și să dăruiți apoi pe cele învățate, căci plată mare se strânge în cer pentru cei ce lucrează Mie pe pământ, fiilor, iar noi așteptăm veșnicia, și trebuie ea să aibă de toate în ea după fața ei, după taina ei, măi fiilor. O, nu sunt mulți pe pământ care să știe să zidească la taina veșniciei, dar la voi sunt Eu cuvânt, numai să împliniți voi cu credință tare cuvântul și fața lui, măi fiilor, că iată cât de mult lucrez între voi.

O, vă trebuie odihnă acum, fiilor, căci trupul are și el legile lui și trebuie să poată el pentru Dumnezeu alături de toată ființa care locuiește în el. Dar astăzi vin creștini colindători și iarăși veți sta cu Mine înaintea oaspeților, iar peste treisprezece zile vor veni de peste tot la praznic de Bobotează și vom pune masă cerească, iar Eu, Domnul, voi pune pe masă hrana cea de sus, pe care o doresc cei ce ne doresc pe Mine și pe voi pentru slava cu care Eu cobor în vremea aceasta pe pământ la voi, fiilor.

O, binecuvântată să fie și această zi de petrecere sfântă, și iarăși stă la rând zi de mărturie a Mea cu voi, căci lucrul Meu cu voi este duhul mărturiei, precum este scris, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2015/7 ianuarie 2016

Soborul Maicii Domnului

Cea mai dorită rugăciune este rugăciunea „Vino, Doamne!”. Domnul păzește de duhul lumii locul coborârii cuvântului Său.

Zile de sărbătoare de naștere petrec cei din cer în mijlocul tău, poporul Meu de azi, la care Eu, Domnul, vin cu sfinții Mei în sărbători. Te-am născut din cuvântul Meu rostit peste tine și ți-am dat credință, și te-am așezat să Mă strigi în fiecare zi și să spui în duh de biserică: Vino, Doamne! Când tu te închini cu rugăciune înaintea Mea ca s-o împlinesc pentru tine, Eu îți dăruiesc ceea ce-Mi ceri, dar când Mă chemi să vin Eu, Cel ce împlinesc ruga celor ce-Mi cer, o, cum să nu vin, când aceasta Îmi este cea mai dorită rugăciune ca s-o aud de pe pământ că vine la Mine? O, cum să nu vin, când aceasta voiesc, și de aceea te-am învățat să stai întru întâmpinarea Mea cu strigare, măi poporul Meu, iar când am unde să vin și să fiu primit cu credință și cu iubire, o, câtă fericire află Duhul Meu, când atât de rece este pe tot pământul pentru Dumnezeu!

În zi de praznic de Naștere, Noi, cei sărbătoriți, venim la tine, fiule poporul Meu de azi, și stăm la masă și grăim, și lăsăm pe masă acest dar al grăirii, grăirea dintre Dumnezeu și tine, așa cum Domnul grăiește în cer între El și cei din cer în casa cea de sus, atât de tainică pentru mintea și credința omului gol de simțirea cea după Dumnezeu.

O, mama Mea, suntem sărbătoriți odată cu acest praznic sfânt! Fiorul nopții nașterii Mele pe pământ nu-l mai simt ca în cer nici măcar creștinii, că odată cu vestea bucuriei că S-a născut Domnul pe pământ, așa cum îngerii i-au vestit atunci pe păstorii de la oi, o, a venit apoi și durerea, a venit și prigonirea, a venit și lucrarea urii în oamenii plăcerilor pământești, care se dărâmă unii pe alții pentru plăcerile lor, după cum este lucrarea lor cea rea, și iată câtă încercare a venit asupra nașterii Mele între oameni pe pământ.

Dar azi, mama Mea, aducem hrană de sus pentru primitorii de Dumnezeu din vremea aceasta și stăm la masă de cuvânt, ca să aibă pe Dumnezeu pe masă acești copii minunați prin credința lor, iar tu din dreapta Mea lasă acum grăirea ta și dă-le lor, o, mama Mea. Amin.

— O, scump Copilul meu Iisus, Te-am primit de la Tatăl acum două mii de ani Prunc micuț, după ce Te-am purtat în pântece ca să Te naști ca omul, Doamne. Te-am luat în brațe și Te-am strâns la piept, Doamne copil, iar umilința mea de atunci a fost primirea mea, că Te-am primit și Te-am născut pe pământ, după ce Tu erai născut din Tatăl dincolo de vecii, că ești fără de început ca și Tatăl, Doamne, căci atât de mare este Dumnezeu, Cel neîncăput de timp și de loc mai înainte de a se ivi cerul și pământul, Doamne.

Îmi amintesc acum cu durere dulce de îngrijorarea care-Ți apăsa iubirea și pacea atunci când Te-ai despărțit de pământ și Te-ai așezat iarăși la locul Tău de lângă Tatăl până iarăși va fi să vii, și ai spus atunci îngrijorat: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?»* O, atât cât ai găsit la nașterea Ta, când totul era strâmt pentru venirea Ta, tot atât ai găsit, Doamne, și acum. Ca și atunci a pregătit Tatăl credință și a pus-o în cei ce acum Te primesc și Te cheamă să vii, așa cum ai spus Tu îngrijorat și întrebător despre venirea Ta iar, dar ai spus că vei veni, și de aceea vii, și iată, împlinești.

Îngrijorați suntem noi, cei din cer, pentru lucrul nostru pe pământ, Doamne, că nu este credință pe pământ pentru lucrul nostru cel sfânt, și chiar dacă omul mai tresaltă la vestea lui Dumnezeu, o, nu poate, bietul de el, nu poate să uite de sine și să poată cu Dumnezeu după voia cea de sus, și mai ales în acest timp, când Tu sosești tot mai mult pe pământ cuvânt la cei credincioși, care stau înaintea Ta când vii.

Să ne mângâiem, o, să ne mângâiem că avem loc primitor și familie de fii credincioși, Dumnezeule copil, dar îngrijorarea ne este mare, căci sunt mulți creștini și mulți oameni pe pământ care-și văd de ale lor chiar și când Te-ar vrea lor de folos, dar numai ca să le dai și să le aduci împliniri dorite de ei pentru statul lor pe pământ, iar când să le ceri inima sălaș Ție, o, nu mai găsești primire, Doamne, ca și acum două mii de ani nu găsești.

Se rușinau cei mari din vremea aceea, care Te-ar fi primit între ei când vedeau cât de măreț ești cu lucrarea, cât de mare, Doamne, prin câte puteri lucrai pe pământ peste oameni îndurerați cu viața, și se rușinau cei mari cu umilința Ta, care Te apleca spre tot omul mic și necăjit și lovit la suflet și la trup. O, și cât au de pierdut cei mari prin mărirea lor pământească, Doamne, că nu rămân ei cu ea, și cu nimic nu rămân, dar duhul deșertăciunii a toate nu-l slobozește cu una, cu două pe om, și n-avem primire la oameni și părtășie cu ei, o, Doamne.

O, ne uităm pe pământ ce puhoi de lume peste lume merge și se roagă la locuri sfinte și așteaptă de la Dumnezeu ajutor, și duc bani și daruri pe la biserici și pe la slujitorii de altare, căutând spre Dumnezeu, zic ei, dar dacă ar fi să li se ceară și lor trăire cerească și plăcută Ție, n-ar mai fi atâtea cărări pline de lume căutătoare după ajutor din cer, o, n-ar mai fi, căci omul nu se leapădă de sine ca să poată cu Tine și să ai Tu ucenici asemenea Ție în iubire și în jertfă, Doamne.

Grăim cuvinte sfinte la masa noastră de pe pământ și împărțim peste tot povață sfântă prin cei ce ne împart și ne pun în fața oamenilor, ca să se gătească venirea Ta dacă ar fi să se găsească și credință pentru ea. O, așteptăm cu hrană de sus în brațe în fața sufletelor încuiate pentru noi, și nu putem călători cu omul care nu ne deschide, iar noi rămânem afară neprimiți, Doamne. Ne-am făcut han sfânt pe pământ ca să putem veni cu Tine când Tu vii cu cei din cer în călătoria Ta, și suntem primiți cu credință și suntem și vestiți de pe pământ de cei vestitori, dar tot pribegi suntem dacă nu suntem primiți de oameni când venim. O, așa a fost și acum două mii de ani, iar Tu ești Dumnezeul răbdării și al așteptării și al iubirii fără de margini, fără de sfârșit, așa cum fără de sfârșit este Dumnezeu, și fi-va să vină vremea când Tu vei schimba inima din pieptul fiecărui om și Te vei face cunoscut pe pământ cu venirea Ta cea de azi, pe care încă o vestești între oameni, că Tu mai întâi aduci cuvântul, și numai apoi împlinirea lui, ca să creadă omul pe Cel ce spune din vreme când vede el împlinirea celor rostite din cer.

O, copii ai poporului de azi ai Cuvântului Hristos, sunteți pe vârf de munte înalt, căci slava lui Dumnezeu-Cuvântul s-a făcut munte de cuvânt pe pământ, și pe munte stați, iar Domnul cu voi pe muntele Său Își arată fața prin cuvânt, și mulți privesc și vor privi și se vor îndrepta spre muntele Domnului, dacă vor iubi scăparea lor.

Merge omenirea cea multă pe la locașuri de sfinți și de trupuri de sfinți, dar la Domnul nu merge, căci Domnul este în cer, zic ei, și iată-L pe pământ poposind și chemând și lucrând cuvântul mântuirii și al sfințirii omului, și nu vin mulțimile la Domnul, o, nu vin, iar Fiul meu S-a îngrijorat încă de acum două mii de ani și a spus întrebător: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?»*

O, copii credincioși, păstrați-vă iesle a Fiului meu Hristos, iar eu vă voi fi mult recunoscătoare în toată vremea. Domnul vă ocrotește de mulțimi venite peste voi, căci voi sunteți plăpânzi, și nu știu oamenii să se poarte în fața unei așa minuni, și de aceea ocrotește Domnul de duhul lumii acest loc minunat. Mai mult decât orice ocrotesc eu din partea Domnului acest oraș, în care voi stați străjeri peste cetatea Domnului, iar pentru acest oraș al Fiului meu ocrotesc cu puteri cerești toată țara românilor. Înăuntru și în tot jurul ei stau cu cete de sfinți și ocrotim și depărtăm primejdiile toate, căci Domnul vă are pe voi locaș de venire pe acest meleag sfânt și sunteți sămânța cea nouă a bisericii Lui, că biserica stă departe de slava Domnului cu toți slujitorii ei, care nu-L iubesc pe Domnul cu viața și cu credința lor, căci sămânța s-a stricat și nu mai este, că prea s-a botezat în duhul lumii biserica, cea care ar fi fost să fie mireasa Fiului meu.

Pribegi am fost acum două mii de ani, când mai-marii din dreptul Domnului nu ne-au primit în casa lor. Pribegi și azi suntem, căci casa Domnului nu ne cunoaște, nu ne voiește, nu are credință, și nu în zadar a plâns Fiul meu atunci pentru necredința de pe pământ la sfârșit de timp.

O, luați din pilda vieții mele pentru credință și pentru trăire și pentru lucrare și pentru zidirea Domnului în voi, că viața mea a fost învățătoare pentru viața fiecărui creștin care vrea să primească și să iubească pe Domnul cu toată ființa sa. Eu, maica Domnului, vă chem la iubire de Dumnezeu, la dragoste pentru Fiul meu Hristos, că e mult pe pământ neamul creștinesc, dar îi trebuie iubire, iar eu te strig, popor creștin, de peste tot te strig să mă auzi. Vine Domnul! Auzi tu venirea Lui? O, cine să-L aștepte cu venirea Sa, dacă nu neamul care poartă numele Lui, numele de creștin după numele Fiului meu Hristos?

O, Fiule Doamne, ce de sobor de sfinți și de îngeri! E

ziua mea de sobor între sfinți pentru nașterea Ta pe pământ, iar eu Îți sunt mamă și Te vestesc cu iarăși venirea Ta, și oamenii toți au uitat că Tu ai spus că iarăși vei veni, și Te-ai îngrijorat întrebător dacă vei mai găsi credință pe pământ în oameni pentru această împlinire de cuvânt rostit atunci. O, cei ce iubesc sfințenia Te așteaptă, Doamne, și rabdă cu Tine cei credincioși.

O, pace Ție în ziua mea de sobor între sfinți, Doamne copil al meu! Şi pace vouă, fii ai venirii Domnului acum, la sfârșit de timp! O, fiilor, coborâți cerurile și așezați pe pământ pe Domnul cu toată venirea Sa cea de azi. Binecuvântată să fie totdeauna lucrarea voastră cu Hristos. Stați alături de El clipă de clipă și feriți-vă cu mare veghe duhul și urechea de încrengătura cea rătăcitoare a celor ce s-au tras de lângă voi în lături și se dau din părți ajutători ai celor slabi ca și ei pentru credință, și care ar da să se înece în oceanul lumii, dar vai de ajutorul cel otrăvitor de putere sfântă în om, și pe care ei dau să-l dea celor slabi cu puterea, iar Domnul v-a spus vouă să vă feriți de vină urechea voastră, căci cei ce împart binefacerea lor la cei ce dau să se abată ca și ei în lături, aceia împart venin, împart moarte, și nu putere, după ce ei au sărit din bărcuță și s-au așezat în mijlocul lumii, despărțiți de Dumnezeu, după ce lumea le-a făcut cu mâna ca să-i despartă de crucea cea de azi a Fiului meu Hristos, și iată, eu veghez și povățuiesc cu veghe pe cei slabi, dacă vor să primească din cer.

Fiul meu Iisus Hristos așează acum numele Său peste tot cuvântul cel de azi, căci El este Dumnezeul meu. Amin.

— O, mama Mea, toate se sfințesc prin cuvânt rostit pentru sfințenie și pentru iubire, toate se sfințesc, ca și mintea omului. Chiar și un lucru neînsuflețit se sfințește dacă pui peste el cuvânt bun și sfânt. Tot ce se sfințește prin cuvânt îi face bine omului care atinge ceea ce este sfințit, precum apa de aghiasmă face atât de bine la cei ce o folosesc, fiindcă multe cuvinte sfinte primește peste ea pentru viață, și se face atât de bună pentru cel ce o cinstește și o folosește. O, tot așa și un cuvânt rău când îl spune cineva altcuiva, are putere acest cuvânt, dar are puterea lui, puterea cea rea. Așa precum omul când citește o carte gândește cu mintea celui care a scris cartea aceea, o, tot așa este și cu grăirea dintre om și om, și vai omului care ajunge să cadă atât cât să gândească cu mintea altcuiva care dă să-l dezbrace pe el de lucrul veghii cea pentru viață.

O, câtă grijă pe Noi, mamă, pentru cei fără de veghe peste ei! Milă Ne este și de cei care Ne-au părăsit, și din care s-a format o încrengătură mare și dușmană pentru cei ce dau să slăbească de pe cale. O, iată ce înseamnă om părăsit de Dumnezeu! Zadarnic încearcă el să se facă ajutor pentru cei ce se clatină. Unul ca acesta dă să poată mai mult ca Domnul, dar pățește, bietul de el, ca povestea cu Petru, care a crezut că poate mai bine ca Domnul să ajute pe oamenii necăjiți, iar când Dumnezeu i-a încredințat lui o zi să facă totul pe pământ în locul Lui, n-a putut Petru să aibă grijă de o capră a unui om sărac ca să nu-și piardă omul capra dată la păscut, căci capra l-a fugărit pe Petru cu zăpăceala ei, până ce n-a mai putut apostolul să aibă grijă de ea și de toate cele de pe pământ ca și Dumnezeu. Păi dacă a crezut că poate fi mai bun și că poate face mai bine cârmuirea lumii, iată, a văzut Petru că nici de o capră n-a putut avea grijă să nu piară, să nu se piardă, darămite de tot pământul și de toată lumea de pe el. O, așa este omul care crede că poate face bine mai mult decât Dumnezeu la cei apăsați de însăși neputința lor de a iubi pe Domnul cu toată credincioșia până la sfârșit.

O, fiilor, o, fiilor, stați sub veghe, măi fiilor! Feriți-vă de încrengătura aceasta urâtă, pe care diavolul întunecat a zidit-o din cei ce au pierdut veghea Mea de peste ei prin neascultare, prin nemulțumire și prin dorințe fel de fel, de nu-și mai pot ei înțelege păcatele lor față de Mine, iar cine dă de această încrengătură dă de otrava ei, că vai de inima și de mintea și de vorba celor ce au pierdut pe Domnul și cărarea Sa de cuvânt, de s-au dus și stau acum pe la răspântii să-i ajute ei, vezi Doamne, pe cei slabi față de Domnul și de lucrul Lui cel sfânt.

Zi de învățătură și de veghe sfântă și cerească, aceasta am pus pe masă la voi în această zi, Eu și mama Mea, fiilor. O, stați sub veghe, măi fiilor, iar și iar vă spun aceasta. Ochiul Meu să-l trageți mereu lângă voi și stați sub privirea Mea. Urechea voastră păstrați-o curată numai pentru Mine, și n-o sloboziți să cadă sub vină spre vorba celor părăsiți de Dumnezeu, după ce ei M-au părăsit. Haina nașterii de sus strângeți-o bine pe voi și puneți-i cingătoare cu nădejde, că vântul bate și nu stă, iar voi trebuie să fiți îmbrăcați, și nu goi, căci cei goi trag la cei goi, și sunt urâți cei goi. Am să vă spun o poveste frumoasă prin tâlcul ei, ca să știți să iubiți podoabele Domnului, iar voi veți înțelege ce este frumos și ce nu este frumos între pământ și cer.

O, fiți cuminți, fiilor. Așa cum sunteți voi, Eu vă iubesc cu fără de margini iubire, căci voi sunteți cei credincioși, prin care Eu, Domnul, am putut să-Mi fac vestea venirii Mele și să vin, și iată, vin, împlinind Scripturile venirii Mele, și vă rog, vă rog cu tot dorul, citiți Scripturile, fiilor, o, citiți-le mereu, căci din ele cobor, că ele M-au vestit, prin proorociile din ele M-au vestit, și nimeni nu-Mi poate alunga de pe pământ venirea Mea dacă ea a fost scrisă în Scripturi să vină și să se împlinească pe pământ, să vină pe pământ Domnul, să vină Domnul iar, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2015/8 ianuarie 2016

Praznicul Tăierii Împrejur Cea după trup a Domnului şi Sărbătoarea Sfântului Ierarh Vasile cel Mare

Domnul îi învață pe oameni calea cerească. Întoarcerea Iordanului mărturisește praznicul Bobotezei.

Mă așez în cartea Mea cea de azi cuvânt învățător peste cei ce iau de la Domnul pentru ei cârmuire și povață de mers pe cale cu Mine, pe cale spre Mine, și pe care și Eu, Domnul, și Eu merg spre ei, și cu ei apoi pe calea Mea spre oameni, și ce frumos este să înțeleagă tot omul venirea Mea de azi așa cum vin, căci și pe pământ când vor cei mari de la cârmă să ducă spre oameni cuvintele lor ca să fie împlinite, tot așa și ei lucrează, și au între ei și oameni, au pe cei ce duc până la oameni pe cele ce trebuiesc împlinite după întocmirea sfatului cel de sus de la cârma cetății, iar cei care nu împlinesc sunt vădiți și sunt întrebați și sunt cercetați pentru neascultarea lor.

O, Mă așez Învățător duios în ziua aceasta de praznic sfânt și-Mi păstoresc poporul Meu cel credincios și ascultător, și le dau veste și povață și la cei necredincioși cu ascultarea de Dumnezeu, că așa este Păstorul Cel duios când păstorește oile Sale cele cuminți, și pe cele mai puțin cuminți, cu mai puțină teamă de lupul cel pândaș după oi după firea lui de lup.

O, prin această lucrare de cuvânt rostit de gura Mea

peste cei împărțitori de Dumnezeu, Eu, Domnul, arăt în această vreme, coborâtă din Scripturi ca să fie, arăt la cei de pe pământ calea cerească, spre care oamenii nu mai caută. O, nu mai caută nimeni pe calea lor, nu mai au în căutarea lor calea cerească, nu mai pot oamenii cu această cale, că-s multe plăceri pe pământ, iar plăcerile îi sunt dulci omului, și tot omul este pedepsit spre ele, ca plată a lipsei de Dumnezeu din viața și din trăirea lui.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu, că lumea trebuie să știe din gura Mea al cui ești tu, și cine te-a făcut pe tine popor al Cuvântului Hristos. O, fiule, cuvântul Meu de peste tine te-a așezat la masa învățăturii fiilor lui Dumnezeu, de unde pot să ia cârmuire pentru viață cei care cred că Domnul vine pe pământ și învață pe oameni calea cerească, și pentru care de pe nicăieri nu se mai zărește învățătură și cunoaștere apoi, ca să aibă omul cum să aleagă între bine și rău, între adevăr și deșertăciune, între lumină și întuneric, între sfințenie și păcat, că nu e drept să se vadă numai fața cea rea a lucrurilor, ci e bine să știe omul pentru viața sa ce să aleagă, pe cele ce rămân sau pe cele ce pier prin firea lor cea fără de veșnicie, iar Eu, Domnul, vin spre om și-i arăt calea cerească, spre care nimeni nu mai caută, nimeni, dacă nu iese ea în calea oamenilor.

Când Eu te învăț pe tine și-ți dăruiesc povața Mea, poporul Meu, merg cu această hrană de cuvânt peste pământ și stau cu ea înaintea oamenilor, că mai-marii de pe pământ, și mai ales cei care au pus mâna pe cheile împărăției cerurilor, au ascuns de oameni calea spre cer, ca să se vadă numai calea spre ei și să știe numai atât oamenii, dar oamenii trebuie povățuiți, trebuie înțelepțiți și ajutați spre cer. O, și dacă am văzut că mila de oameni s-a stins de pe pământ, am venit Eu, am venit din cer de lângă Tatăl și Mi-am făcut pe pământ cărarea spre oameni și le scriu lor carte de învățat, iar ei să aleagă ori să învețe, ori să rămână ca pe pământ cu viața lor.

O, ce bine este să fie supus omul, măi fiilor! Vă învăț supunerea, vă învăț prin însăși ascultarea și supunerea Mea, o, fiilor, că am venit pe pământ Prunc născut și M-am supus rânduielii poporului Israel și am fost dus pentru tăierea împrejur cea după trup, ca să dovedească ea cel mai deslușit că Eu am fost pe deplin și om dacă am venit să fiu Dumnezeu și Om pe pământ. Merge copilul să învețe carte ca să știe carte, dar dacă el nu se folosește de învățătura pe care o ia, se dovedește om fără de carte. Cel ce învață carte de la Dumnezeu este cel ce dovedește apoi prin lucrarea sa asemănarea cu Domnul și Învățătorul său, în Care s-a zidit cel ce a învățat. O, așa se zidește omul în Dumnezeu, și de aceea am venit Eu cuvânt pe pământ acum și arăt calea cea cerească, și s-o vadă omul.

O, fiilor, sunt cu sfinții venit la voi, iar între ei este sărbătorit ierarhul Vasile cel mare cu lucrarea sa cea pentru Dumnezeu și pentru oameni, și mare i-a fost dovada aceasta, că duh iubitor de oameni s-a sălășluit în el, și l-a pus la lucru acest duh, și vă învață el pe voi în ziua lui de sobor între sfinți, că sfinții toți tânjesc pentru Mine și pentru voi să vină, să vină biruința cea mare și să se odihnească de așteptare, după ce Scripturile cele din urmă își vor arăta împlinirea la vedere, căci toate sunt scrise așa cum trebuie să se împlinească ele rând pe rând.

Privesc acum la bucuria ta de azi ca să povățuiești pe poporul cuvântului Meu, slujitorule mare. Binecuvântată să-ți fie grăirea, și cu putere să se lase învățătura ta peste cei ce o vor lua pe ea din cartea Mea cea de azi, în care Eu Mă scriu cu sfinții Mei cu lucrare de cuvânt. Amin.

— O, binecuvintez mult, mult, Doamne, pe poporul cuvântului Tău și toate hotarele cetății de Nou Ierusalim din mijlocul neamului român. Cuvânt de ocrotire rostesc înaintea Ta și binecuvintez hotarele patriei Tale de azi, pământul român, unde Tu ai venit din cer și Ți-ai făcut cetate și Te-ai sălășluit în ea cu slava cuvântului Tău și cu vestirea ei peste pământ. Mă așez și întăresc cu povață sfântă acum pe cei ce-Ți sunt popor, pe fiii cuvântului Tău, iar pe Tine Te slăvesc prin lucrul meu cel ceresc de azi peste pământ, o, Doamne.

O, am stat în mijlocul oamenilor și le-am cunoscut durerile și rătăcirea și cursele în care erau prinși, și m-am umplut de milă și de râvnă pentru oameni, ca să-i ajut din partea Ta, și m-am întărit în Tine, Doamne, cu toată dorirea mea cea miloasă și m-am pornit la luptă cu duhurile răufăcătoare asupra oamenilor robiți de slăbiciuni și de lipsă de Dumnezeu pentru trăirea lor. O, ce dureros este să vezi oameni care nu iubesc pe Dumnezeu pe pământ, și atât de robiți de duhul cel potrivnic lui Dumnezeu, pe care oamenii îl ajută, ca să nu aibă Domnul putere pentru ei! O, ce jalnic este să vezi oameni care nu știu să deosebească binele de rău și care nu învață de pe nicăieri ce să facă cu viața lor! O, ce dureros să vezi om care n-are pe nimeni de cârmă decât mintea sa!

M-a durut de Tine și de oameni, o, Doamne. Această durere mi-a dat trezie și putere să-l chinui și eu pe diavolul așa cum merită, că mult chinuie el pe oameni, iar oamenii sunt neputincioși, și diavolul vede aceasta și îi aruncă în curse mari și râde de făptura lui Dumnezeu, iar eu l-am dat de gol și l-am arătat oamenilor, ca să știe oamenii că trebuie să se ferească de el în toată vremea și să nu doarmă ca morții, ci să fie treji cum sunt cei vii, căci diavolul nu doarme, și stă mereu în calea lor cu armata sa. O, vai de cei ce dorm și nu veghează! Plăcerile în care trăiesc toți oamenii sunt voia diavolului, sunt somnul lung al oamenilor, și nu mai sunt păstori care să-l ucidă pe lup și să scape oile de curse, de ispite și de orice primejdie cu fața ascunsă când ea lovește.

O, fii ai lui Dumnezeu, faceți cruce peste voi și peste toate ale voastre, faceți cruce mereu. Faceți cruce pe cer și pe pământ și pe voi. Faceți cruce peste ape și peste pomi, peste noapte, peste zi, peste văzduh. O, faceți cruce mereu, fiilor credincioși. Faceți cruce peste oameni, peste cei buni și peste cei răi. Faceți cruce peste animale și închinați-le ca să aibă peste ele semnul sfintei cruci. Faceți cruce, fiilor, peste tot ce lucrați sau atingeți, peste tot ce duceți și aduceți, peste tot ce băgați în gură ca să mâncați sau ca să beți. O, faceți cruce peste gândurile voastre și peste cele ce vin peste mintea voastră, ca nu cumva să fie diavolul și să nu știți, că eu mult l-am alungat pe diavol și l-am amenințat cu această armă lăsată nouă, creștinilor, de Domnul ca să ne apere ea, și în fața crucii diavolul se topește ca și ceara la foc. O, faceți cruce peste ispite și peste dorințele voastre rele. Nu lăsați dreapta voastră nelucrătoare pentru semnul sfintei cruci, căci adevăratul oștean în luptă este cel ce nu lasă arma nici o clipă din mână, iar creștinii sunt numai cu vreme de luptă peste ei, fiindcă diavolul este clipă de clipă pândaș pe urma fiilor lui Dumnezeu ca să-i prindă în greșeală, ca să le ia puterea cea de la Dumnezeu, pe care omul mult și-o lasă spre slăbire prin greșelile lui.

Toți fiii oamenilor să ia din povața aceasta și să lupte și ei să se facă fii ai lui Dumnezeu, care au pe fruntea lor crucea, pecetea viului Dumnezeu, de care diavolii se tânguiesc mult,

și dau s-o șteargă pe ea.

O, fii ai Domnului Cuvântul, iată ce vă învăț: Voi sunteți mult loviți de cei ce se împotrivesc vouă pentru alegerea voastră, pentru statul vostru sub crucea venirii Domnului în acest timp. Au plecat de lângă Domnul și de lângă voi creștini care au umblat cu credincioșie multă vreme și ei, dar n-au răbdat cu Domnul până la capătul lucrului, și vi s-au făcut vrăjmași și vă disprețuiesc cu cuvinte de defăimare și vă pun pete pe frunte și nu se tem. O, dacă ei nu știu ce să facă și nu se pun în genunchi ca să ceară la Domnul limpezirea minții lor, faceți voi aceasta pentru ei, că iată, dau să vă păteze și să vă tot păteze în mintea celor slabi pentru statornicie. Faceți voi aceasta pentru ei, cereți voi să le descopere Domnul că acest cuvânt care vă cârmuiește este Domnul, și nu este altceva acest cuvânt, de care tresaltă toți sfinții. O, ce bine le-ar fi lor să ceară ei la Domnul, nu la oameni să ceară să le spună ce este acest cuvânt, care și pe ei i-a călăuzit atâta vreme cât au voit să creadă în el de la Domnul venit pe pământ. Aceasta este povața mea spre cei atât de lași, care nu știu să meargă până la capăt pentru un crez, ori prin câte încercări ar fi fost să treacă pentru lămurirea credinței, căci credința neîncercată nu aduce dovada ei. Iar eu, slujitor în cer lângă Domnul, aduc rugăciune la tronul ceresc să gonească Domnul duhul necredinței din cei stăpâniți de această primejdie, că mare primejdie lucrează necredința pentru cei ce se leapădă, după ce au stat credincioși cu pașii lor lângă Domnul.

O, cine vă poate vouă răspunde mai bine la ispitirea pe care o tot faceți peste oameni slujitori la altare cu întrebare asupra adevărului acestui cuvânt ceresc? Mai bine v-ar fi vouă să întrebați pe Domnul, dar cu inima curată și neispitoare și să-I spuneți Lui: *„Doamne, suntem neputincioși cu credința și suntem nedumeriți, dar voim să ne miluiești și să deslușești Tu mersul nostru dacă este bun sau rău, și să ne arăți apoi dacă Te-am părăsit, sau dacă ne-ai părăsit pentru necredința sau pentru îndoiala care ne-a cuprins de la unul la altul, și cu care ne-am hrănit unii pe alții și am făcut păcat, crezând că facem slujire bună”.*

Iar eu, slujitor ceresc lângă Domnul, vă spun vouă că v-ar fi ușor să deslușiți singuri, că scris este pentru cei răi și pentru cei buni: *«Îi veți cunoaște după roadele lor»*, și știți voi că în pomul cel fără de roade nu se aruncă, dar dacă dați deoparte gândirea cea după Dumnezeu, iată ce pățiți, că faceți păcatul defăimării peste cei ce trag la jug și la plug pentru Domnul, și iată, ieșiți la răspântii să mai găsiți pe careva pe care să-l hrăniți cu otravă, cu necredință, o, fiilor neascultători de Dumnezeu.

Eu, Doamne, îl cert pe satana ca să iasă cu lucrarea necredinței din cei slabi cu credința și cu fapta ei, dar dacă ei îl țin de coadă, aceasta este plata lor. Iar Tu întărește-Ți venirea și poporul, o, Doamne, că munca Ta e multă și trebuie păzită, și învață-i pe-ai Tăi cum să se păzească și cum să stea sub paza Ta, că ei sunt mici sub apăsarea celor tari cu necredința, și le trebuie ocrotire lor, și le trebuie mângâiere, o, Doamne. Amin.

Eu, Domnul, sunt copleșit cu tot cerul de duioșia pe care o am pentru voi, copii ai cuvântului Meu. Fiți credincioși și fiți plini de răbdare până la sfârșit, fiilor, că numai cei ce rabdă până la sfârșit sunt cei ce rabdă cu plată pentru răbdarea lor. Eu, Domnul, Eu, și sfinții Mei îi știm bine pe cei ce vă defaimă și lovesc cu necredință. Aș da să-i liniștesc Eu numaidecât, dar nu Mă pun cu cei fără de minte, care cred că și pe Domnul L-ar putea duce cu vorba. O, chiar dacă omul spune cum vrea el să spună despre sine sau să se arate mai bun din spusele lui, mai drept decât cei defăimați de el înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, Eu, Domnul, sunt cuminte în fața spuselor omului care nu crede că Eu îl știu pe el mai bine decât el, și tot așa și văd, mai bine ca el ființa lui și lucrarea ei de fiecare clipă înăuntru și în afara sa. O, dacă aș face ca ei, dacă și voi ați face ca ei, am fi asemenea lor, dar noi trebuie să fim ca Dumnezeu, o, fiilor.

O, îi zăpăcesc de tot pe cei slabi cei ce au plecat și lovesc înapoi, dar această zăpăceală este o plată a nemulțumirii cu Mine a omului, și spun acum că Eu nu sunt dator nimănui cu nimic, și nici voi, fiilor purtători de lucru sfânt de la Mine dat să-l lucrați pentru împărțirea lui Dumnezeu peste pământ, și de ce, oare, se leagă de voi cu cârtire cei ce au făcut cale întoarsă, după ce au fost și ei cu voi lângă Dumnezeu, iar apoi au ridicat nemulțumiri, de parcă Eu sau voi le suntem datori cu ceva, sau ei nouă, dacă este vorba de vreo datorie dintr-o parte sau alta? Încrengătura formată din cei ce au plecat, și care țes liane peste cei ce proaspăt cad, aceasta este o lucrare rea. Se găsește câte un ins să se destăinuie despre el sau despre aproapele său și să păteze obrazul celui dus prin vorbe de colo colo, ca să-și capete el față mai curată decât cel mai jos ca el cu statura lui. O, ce minte proastă, ce minte de femeie proastă, o, ce păcat! Iar Eu, Domnul, spun așa: pe calea creștină nu trebuie creștinul să uite că păcatele trebuiesc duse la duhovnic destoinic, și nu de colo colo, ca nu cumva să-și strice mintea și puterea nimeni din cei nimeriți de această lucrare rea, de neputințele celor de pe calea crucii și a încercărilor de peste oamenii în trup, iar acel duhovnic trebuie să fie duhovnicesc, și tot duhovnicește să lucreze peste om, dar nicidecum să se trezească fiecare să înșire de colo colo pe semenii lor ca să le păteze fața, căci nu este a lor aceasta, și nu așa a spus Dumnezeu să se lucreze în turma creștinească, ci este rânduială din cer lăsată unde trebuie să ajungă greșelile celor greșiți, ca să ajungă ele cu rugăciune la Dumnezeu pentru iertarea și dezlegarea lor, nu lovindu-le cu dispreț de către cei din jur.

O, câtă încurcătură va avea înaintea Mea cel care are prostul obicei de a duce de colo colo pe semenii lui ca să-i ponegrească! Iată, nu-s bune destăinuirile oriunde așezate de oameni despre ei înșiși sau despre semenii lor, că aceasta nu va ocroti sufletul celui ce face așa, ci îl va umple de răspuns pentru această faptă rea. O, de aceea v-am învățat, fiilor, să nu vă trageți doi câte doi la vorbă dacă ați venit să fiți ai Mei, că e din lume acest obicei, și se cheamă piază rea. Iată-i pe cei ce asta au lucrat, că s-au dus departe și s-au ascuns ca Adam de la fața Domnului, și nu mai au putere să privească în ochi pe cei ponegriți de ei și purtați de colo colo cu nume rău pus pe fața lor. O, păi dacă tu ești mai bun, așa fac cei buni?

O, voi, cei care vă dați așa de drepți, și în drept să înfierați, vedeți ca nu cumva să vă treziți înfierând pe Duhul Sfânt, crezând că loviți în rătăcitorii care se dau drept Cuvântul lui Dumnezeu, ziceți voi, și care v-au înșelat ca niște vrăjitori, așa cum spuneau mai-marii din vremi de cei uciși de ei pentru puterea lui Dumnezeu din ei, din cei credincioși ai Mei prin vreme. O, vedeți să nu vă treziți scrișiși de îngerii lui Dumnezeu alături de cei ce-i făceau mincinoși și vrăjitori pe cei ce lucrau semne și minuni cu numele Meu înaintea păgânilor, și tot nu scăpau mărturisitorii Mei din cângile lor, după ce vedeau cei necredincioși semnele lui Dumnezeu prin cei credincioși. Aduc aminte ca să rămână scris de episcopul necredin-

cios de la Târgoviște, și care s-a luptat șapte ani împotriva cuvântului Meu și a fiilor Cuvântului, rostind cu gura sa cuvânt greu că și dacă și-ar pierde amândouă picioarele el tot nu va crede că e Dumnezeu acest cuvânt, iar după o luptă de șapte ani n-au mai rămas la locul lor picioarele lui, și au fost depărtate de la el dacă a scuturat el praful de pe picioare în fața cetății cuvântului Meu, rostind să se destrame acest loc, dar locul nu s-a destrămat, iar el s-a vătămat în înseși cuvintele lui, și și-a recunoscut apoi înfrângerea, și a fost curățat prin suferință pentru necredință.

O, pesemne că se încearcă a fi uitate atâtea semne mari de către cei ce fac ei acum această împotrivire, și care pe atunci erau fii ai cetății Mele aici, dar s-au tras și ei în lături și au uitat puterea lui Dumnezeu din dreptul acestui așezământ.

Am grăit durerea Mea de la cei ce nu le mai tace gura, și care și-au pierdut de tot veșmântul și sunt goi și nu-și înțeleg goliciunea și lipsa hainei, și iată, n-au rușine să-i rușineze pe cei credincioși și aplecați spre umilință și spre pocăință dulce înaintea Mea, așa cum îi este bine creștinului să fie și să stea.

Iar acum binecuvintez, o, binecuvintez călătoria celor ce vin aici, la praznic de Bobotează, și le pregătesc întâmpinarea. Oști din cer să le stea pe cale alături, iar ei zburând de iubire, așa să vină, și vom petrece cu dulce în cetatea cuvântului Meu și vom sfinți de aici pământul și văzduhul și omul, și toate cărările celor ce dau cinstire multă Domnului și lucrărilor Lui pentru om.

O, peste cinci zile se întoarce Iordanul, ca semn ceresc pentru sărbătoarea de Bobotează, iar oamenii nu se opresc să înțeleagă și să-i prindă frica pentru pribegia lor cea fără de Dumnezeu și fără de păstori peste ei pe pământ.

O, auziți voi, popoare necredincioase! Auziți semnul lui Dumnezeu și îndreptați-vă credința, voi, cei care dați să schimbați pe cele odată așezate și care grăiesc și mărturisesc vremea sărbătorilor sfinte, că iată, se întoarce Iordanul și arată că e sărbătoarea Bobotezei. Amin, amin, zic vouă, întoarceți-vă la părinți, întoarceți-vă la credință, la credința cea din părinți, că se pregătesc gloatele necredincioase să vă păcălească și să vă fure din piept credința și statornicia pentru credință.

Iar tu, poporul Meu de azi, sprijinește-Mă, fiule. Așa mic cum ești și cât ești, stai sprijin lui Dumnezeu, că frumoasă va fi ziua Mea de biruință, și-i va purta în ea pe cei ce se vor întoarce de la idoli la Dumnezeu și va rămâne pe pământ biruința Domnului, biruința Mea cu voi pentru toți cei de pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2016

Praznicul Bobotezei

Despre patria de sus și locașurile ei. Știința cea bună este cea pe care o descoperă Domnul. Pământul român va fi țara sfinților. Fiecare sfânt are un trecut, și fiecare păcătos poate avea un viitor.

Eu sunt Cel ce sunt, și am oștirile cerești în călătoria Mea între cer și pământ, iar văzduhul tot Ne este casă și mișcare și minune tainică, în lucrare frumoasă la vedere pentru cei ce văd, și pentru cei cărora li se descoperă frânturi ale slavei cerești, și apoi frământături și întrebări despre cei de sus, că-i plin văzduhul de locașurile Domnului, de scaune, de domnii, de stăpânii și începătorii, de puteri cerești fel de fel, și toate au oștiri îngerești slujitoare, o, și câtă slujire dulce, iar Eu, Domnul, trec dintr-o parte într-alta și sunt Stăpânul slavei, și toți sfinții veniți de pe pământ au locașuri strălucite, au cete slujitoare, au odihnă, precum este scris de frumusețile Domnului pentru sfinți sus, și care nu se suie la mintea omului, decât în chipul bucuriei cea pentru ele, pentru cele ce sunt, și spre care luptă pe pământ iubitorii de Dumnezeu, ca să capete de la Domnul pacea lor în locașurile cerești, după ce-și duc ei calea până la capătul ei, până la Domnul, pe Care L-au iubit și L-au dorit.

O, e frumoasă slava cerească și toate cerurile cu toată frumusețea lor cea de sus, iar glasurile celor de sus se descoperă că sunt, că sunt ei sus, ca să se știe că sunt cerurile și toți sfinții locuitori în ele, numai că oamenii care umblă în calea lor prin văzduh cu carele făcute de ei nu Ne văd pe Noi, iar dacă văd, văd năluci, și vin și spun apoi pe pământ la oameni că sunt și alte locuri locuite de oameni ca și pe pământ, și nu știu, bieții de ei, că în văzduh sunt și îngerii cei neascultători, care în vremea căderii lor au rămas pe cale din loc în loc între cer și pământ și caută ei în calea celor ce vin spre cer pentru măsurarea faptelor, iar îngerii lui satana le țin calea ca să le scoată vină înaintea Mea și să lupte să-și facă ei agoniseală, căci acești îngeri răi fac fel și fel de șicane după soiul lor cel rău, și nu știu oamenii care umblă prin văzduh să cerceteze și să spună apoi, o, nu știu ei despre vămile văzduhului, despre diavolii care fac gălăgie ca să se știe de ei, iar Eu, Domnul, sunt Stăpân de sus până jos, și de jos până sus și țin sub stăpânirea Mea lucrarea lor și lucrez cu sfinții și cu îngerii Mei pentru cei ce sosesc la cântarul vieții, ca nu cumva diavolul mincinos și dușman pe Mine și pe om să poată el cât nu se cuvine, și iată, grăiesc de priveliștea cea de sus, de slava Domnului, prin care Eu trec când vin pe pământ cuvânt, acum, aici, unde Mi-am pregătit găzduire ca să pot să vin și să grăiesc și să descopăr din ce în ce mai mult pe cele de sus, patria de sus și locașurile ei, despre care oamenii de știință dau zvon pe pământ că nu numai pe pământ sunt locuitori, și că vor veni cei din alte locuri și vor cârmui pământul și lumea. O, adevărat spun aceștia, dar nu știu să și înțeleagă ce spun, căci Eu și sfinții Mei, locuitori în locașurile cerești, venim și cârmuim pe pământ toate, chiar dacă oamenii cred că ei cârmuiesc. Eu, Domnul, le spun lor că știința pe care le-o descopăr Eu, aceea este știința cea bună pentru ei, și nu cea pe care dau ei s-o ghicească a fi și s-o spună oamenilor, așa cum atâtea rătăciri s-au împărțit peste oameni pe pământ, ca să nu mai ia omul de la Dumnezeu, ca să nu se mai uite la Domnul, și să uite omul voile Lui.

O, nu poate omul ce poate Dumnezeu, pentru că omul este om și n-are putere nici pentru el, decât dacă-i dă Dumnezeu să aibă, dar Domnul are puterea toată în cer și pe pământ, precum este scris, și iată-Mă cum vin cu putere și cu slavă multă și cum împart oamenilor cuvântul gurii Mele!

O, e zi de praznic de Bobotează și Mă port pe nori și vin cuvânt pe pământ. Nu Mă port cu mașini de fier, așa cum se poartă omul prin văzduh de colo colo, ci pe nori Mă port și vin, iar norii Îmi sunt locaș și-Mi sunt cămășuță, Mie și celor din cer, cu care Mă port.

O, pace ție, popor primitor de Dumnezeu! Ești gazdă celor din cer și celor de pe pământ în zi de praznic de Bobotează, așa cum Eu, Domnul, te-am vestit să faci pregătirea cea pentru acest popas. O, din mijlocul oștirilor și puterilor cerești glasul Meu vine și se așează în cartea cuvântului Meu și face întâmpinare oaspeților care vin la Bobotează ca să bea și ca să ia apă cu putere de sus peste ea, că multe cuvinte sfinte

se rostesc peste ea pentru puterea ei apoi, iar Eu, și cei ce sunt veniți din cer la praznicul Bobotezei îi mângâiem, și Ne mângâiem cu întâlnire sfântă între cei din cer și cei de pe pământ aici.

Se binecuvintează și se sfințește cu putere de cuvânt apa de Bobotează și se împarte cu binecuvântarea de peste ea, și iată, cuvintele sfinte pot schimba totul în putere multă și bună, în iubire și în lucrare de biruință peste rău, că pe pământ s-a strâns mult rău, și se tot strânge, pentru că omul face mult rău dacă nu ascultă de porunca Mea, care i-a spus lui ce să iubească și ce să nu iubească pe pământ.

O, dacă s-ar rosti numai cuvinte sfinte și pline de Dumnezeu peste tot și peste toate, ar mai fi răul pe pământ? O, toate s-ar schimba, toate s-ar înnoi, toate, dar dacă oamenii nu se înnoiesc, cine să așeze între pământ și cer cuvinte sfinte care să aducă cerul pe pământ peste tot? O, pe pământ e omul, nu e cerul, dar cerul este, este și Dumnezeu, și nu omul va fi cel care va birui, o, nu, căci Domnul are nume de biruitor și de stăpân, iar omul se va rușina și pe neașteptate se va trezi cu lupta pierdută, cu vremea lui pierdută. O, și-aș vrea să-i dau vreme să răscumpere vremea lui pierdută, și va fi să-l îngădui pe om și-l voi învăța că este Dumnezeu.

O, pace vouă, fiilor primitori de Dumnezeu! Am deschis porțile pentru oaspeți, fiilor, și le stăm în întâmpinare, căci s-a făcut pregătirea. Când eram pe pământ cu ucenicii aveam și atunci găzduire la Betania și la alți ucenici binefăcători, vindecați sau miluiți de Mine, și făceam popas cu ucenicii Mei și petreceam cerește, și iată și acum fac popas pe pământ, fac cu cei din cer în oștiri așezați și aducem înaintea Tatălui petrecere cerească, de vreme ce avem pe pământ credință și fii credincioși minunii cuvântului Meu din acest timp.

O, pace și îmbrățișare pentru cei călători pe vreme rece ca la Bobotează! Eu, Domnul, îi încălzesc la sân și suflu peste ei cu Duhul cald și le aduc mulțumire și aplecare pentru iubire, căci Eu am spus omului: *«Să iubești, omule, pe Dumnezeu din toată inima și cugetul și sufletul tău!»* O, Mă aplec cu mulțumire, că iată, găsesc credință pe pământ și găsesc iubire, căci Eu sunt Cel ce pun, ca să fie acestea, iar dacă pun găsesc.

O, fiilor, în zi de praznic de Bobotează vă aduc aminte de haina nașterii de sus, de care voi trebuie să țineți seama mult, căci trebuie să vă asemănați celor din cer, că toți cei din cer au cămășuțe, fiilor, și cum ar fi să fie altfel în cer, că iată cât e de urât omul pe pământ! Umblă omul dezbrăcat pe pământ. O, numai diavolii umblă așa. Nu trebuie și oamenii să semene cu diavolii, dar cine să le spună lor că Eu, Domnul, Eu și sfinții Mei avem cămășuțe de in, și așa Ne purtăm între cer și pământ, iar Eu M-am arătat la voi cu cămășuță numai falduri, numai slavă, tot o slavă cămășuța Mea, iar voi luați-Mă și arătați-le oamenilor cămășuța Mea, fiilor, ca să se rușineze ei de goliciunea lor.

Fiilor, fiilor, v-am promis că vă voi spune o poveste frumoasă ca să știți să iubiți podoabele Domnului și ca să înțelegeți ce este frumos și ce nu este frumos între pământ și cer. Aveam cămășuța de podoabă peste trupul Meu pe pământ și n-am stat niciodată desfăcut de cămășuță, decât numai când omul orb de îngâmfare M-a voit răstignit pe cruce și batjocorit, dezbrăcându-Mă de cămășuță, iar altă dată n-a mai fost să nu-Mi am cămășuța pe Mine. O, sunt oameni pe pământ care se numesc și sunt numiți mari, și așează aceștia înaintea oamenilor modele de trupuri dezgolite și se fălesc cu lucrul mâinilor lor și al minții lor. O, iată ce-i învață pe oameni mintea lor și cum le spun și altora mintea lor și înțelesurile din ea aceștia! O, nu, fiilor, e urâciune această lucrare. Nu este plăcut la Dumnezeu mintea unui astfel de om, și nici lucrul mâinilor lui.

Iată ce vă spun: Luați în mână o floare scumpă și mândră la înfățișarea slavei ei și dați-i jos de pe ea podoaba care o arată pe ea cu înfățișarea de floare, adică dați jos de pe ea cămășuța, rochițica, petăluțele ei. Ce floare se mai cheamă floare după ce este dezbrăcată de podoaba ei și-i rămâne trupul fără slavă, fără frumusețe? Se mai cheamă aceasta floare?

O, așa e și omul care nu poartă pe el cămășuța, podoaba care îl împodobește. Mai arată el om, sau altceva arată a fi? O, Eu n-am stat fără cămășuță, și numai îmbrăcat am stat, ba Mă încingeam peste cămășuță când așa se cerea.

Iată, omul fără cămășuță este fără podoabă, este asemenea diavolului, că diavolul nu are cămașă, ci numai pielea e de el când omul îl descoperă la vedere și îl numește drac. Iată, trupului omului îi trebuie tot timpul cămășuță înaintea Domnului și înaintea oamenilor, dar tot așa și sufletului îi trebuie, căci sfinții și îngerii au toți cămășuță de in, toți, așa cum sunt ei întru venirea Mea cu ei ca și Mine îmbrăcați. Pământul, fiilor, are și el rochițică, cerul la fel, căci altfel s-ar vedea totul din lipsă de cămășuță.

O, oameni de peste tot, o, fii ai oamenilor, dacă voiți să nu mai fie, să nu mai poată răul pe pământ și peste om, întoarceți-vă și nașteți-vă din Dumnezeu și luați pe voi semnul botezului, cămășuța, că Eu, Domnul, am spus fiilor care Mă poartă cuvânt pe pământ acum și le-am spus lor: *«Strângeți, fiilor, strângeți bine pe voi cămașa nașterii de sus și legați-o cu cingătoare, că vântul bate și nu stă, iar voi trebuie să fiți îmbrăcați, și nu goi»*, și vă rog îndurerat după om, învățați-i pe oameni ca să știe și ei de la Mine și de la voi ce este frumos și ce nu este frumos între pământ și cer.

O, Eu voiesc să curm toată primejdia, tot răul de pe pământ dintre om și om, dintre popoare, ca să nu mai fie răul, că am făgăduit că voi preface armele în fiare de plug, și va asculta de Dumnezeu firea armelor și nu-și vor mai face lucrul lor cel pus la cale de omul amăgit de trufie asupra altui om, și care-și face planuri și tot planuri, căci planul Meu este din cer și trece peste om, și nu omul trece peste planul Meu, că vin cu sfinții pe pământ, vin Eu și sfinții Mei și vom face ordine pe pământ, iar oamenii să se uite la sfinți, și mereu să se uite și să-i citească neîncetat pe sfinți, căci dacă fiecare sfânt are un trecut, atunci și fiecare păcătos are și poate avea un viitor, uitându-se la cei ce au trecut de pe pământ la cer cu sfințenie în ei pentru ca să le fie de folos celor păcătoși, care nu-și pun în cap să se sfințească și ei, dar iată, le dau Eu prin minte să-și aleagă viitor sfânt oamenii de pe pământ. Bărbatul și femeia să fie sfinți, iar pentru aceasta trebuie să nu mai iubească ei păcatul, ci pe Domnul să-L iubească din toată ființa lor, căci Domnul este Cel ce vede păcatul omului în vremea păcătuirii lui, iar dacă el Mă ascultă va scăpa de păcat, și va scăpa și de plata păcatelor lui, fiindcă numai din pricina păcatelor semănate de oameni peste pământ vin apoi atâtea răuri în calea oamenilor și-i umplu de suferință și de lacrimi cu multul.

O, cât cuvânt sfânt, cât botez sfânt este în cuvântul Meu în zi de praznic de Bobotează! Așa dor sfânt doresc Eu celor ce s-au adunat în ziua aceasta la izvorul Meu de cuvânt aici.

Luați agheasmă, fiilor, luați și stropiți pământul peste tot pe unde umblați, ca să piară duhurile rele din calea apei

sfințite cu putere de cuvânt și cu toată binecuvântarea Mea proaspăt rostită peste apă.

Se binecuvintează apa de Bobotează cu puterea, cu lucrarea și cu venirea Sfântului Duh în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și am pe pământ slujitori prin cuvânt așa cum este orânduiala Mea.

V-am dăruit un așa de frumos și dulce cuvânt, cu atâta învățătură în el! Cereți cu nădejde vie împlinirea peste pământ și peste oameni a cuvântului Meu așezat aici, în locul coborârii lui, în cartea sa cea de azi spre împlinirea lui. O, fiilor, trebuie hăinuță sfântă să aveți, iar aceasta se va sfinți prin viață sfântă, cu mare iubire închinată Domnului, căci Domnul este viața voastră, El este viața oamenilor de pe pământ și din cer.

O, v-am împodobit cu har, fiilor găzduitori, ca să puteți împărți slava Mea cu voi și întoarcerea la Dumnezeu a oamenilor, că un pas le trebuie, numai să iubească slava Mea cu ei și pentru ei și să părăsească ei rodirea cea pentru diavolul cel stricător atât de mult și atât de peste tot pe pământ.

O, ce povață mai dragă, mai dulce să vă dau, decât sfințirea voastră, o, fiilor oaspeți la hanul Meu în zi de praznic de Bobotează, că iată, stăm la masă și petrecem petrecere cerească pe pământ cu voi. O, luați sămânța Mea, luați și semănați și îngrijiți și udați, ca să culegeți rod, fiilor. Vă trebuie în patria cerească loc slăvit. De acela să vă îngrijiți cel mai mult, cu cel mai harnic îndemn. Sunt pe munte înalt cu voi în popas, și sunt cu Ioan Botezătorul Meu și zidim la muntele cuvântului, și lumea se va naște din cuvântul Meu și va fi naștere și va fi botez și va fi har și va fi Domnul Stăpân pe pământ ca și în cer, iar omul se va opri și-și va recunoaște Stăpânul, că mult și tot mai mult Mă descopăr, și va fi pământul român țara sfinților și vor birui sfinții Mei, de pe pământ și până în cer, și din cer până pe pământ vor birui, că-i am pe ei întru venirea Mea și împlinim Noi porunca din Scripturi care spune: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi și va fi totul nou»*, precum este scris.

O, oameni credincioși, nu vă temeți de oameni, fiilor. Rugați-vă pentru Dumnezeu în oameni și pentru oameni pe pământ cu Domnul.

Iar voi, fiilor împărțitori, dați-Mă oamenilor, fiți nași de botez pentru cei ce iau de la voi pe Dumnezeu-Cuvântul ca să se nască oamenii din Cuvântul lui Dumnezeu și să-și ia pe ei cămășuță de botez și să aibă grijă de ea până la ziua slavei, căci negreșit va veni pe pământ slava Mea, slava Domnului, și tot omul va tăcea și se va închina și va cere îndurare, fiilor. O, rostiți cuvinte sfinte peste tot și peste toate. De pe pământ și până în cer să lucreze cuvântul Meu și cuvântul vostru sfânt pentru nașterea din nou a lumii, și se va bucura văzduhul și toate legile lui, dar să-Mi ajutați biruința, fiilor.

O, și stați acum în așteptare, măi fiilor, că nu vă voi slobozi până ce nu va fi scris în cartea Mea de azi pomenirea botezătorului Meu la Iordan în ziua Mea de Bobotează. Așez scris în carte cuvântul binecuvântării Mele pentru calea înapoi a oaspeților frați, veniți la praznic de Bobotează. Oștiri cerești le dau la drum, iar ei să-Mi dea iubire, și dorul să-i poarte pe ei ori de câte ori vin ei la izvor ca să beau Eu cu ei din apa Mea la masa Mea aici.

Binecuvintez întreită putere peste agheasma de Bobotează și multă curățenie să facă ea pe pământ și în inimi. Cuprind într-o îmbrățișare toată adunarea, cea de sus și cea de jos laolaltă. Sunt fericit că vă am, fiilor, și ferice vouă că Mă aveți cu voi și pentru voi. Vă dau din viața Mea mereu, mereu. Aceasta să iubiți voi mereu, mereu cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2016

Soborul Sfântului Ioan Botezătorul

Lucrarea smereniei și a pocăinței pentru intrarea în împărăția cerurilor. Sfântul Ioan Botezătorul mustră și îndeamnă slujitorii bisericii. Învățătură pentru fiii oamenilor, trezire la pocăință cu veghe. Focul și pucioasa vor mistui planul lui antichrist.

Pace vouă, fiilor, și deschidem cartea cuvântului Meu și așezăm în ea ziua a doua după praznicul Bobotezei, că botezătorul Ioan a stat cu Mine în apa Iordanului și l-am făcut cunoscut prin Evanghelia Mea de botez, iar dacă în mijlocul apei Ne-am mărturisit unul pe altul în fața mulțimii, o, cum să nu rămână scris în cartea Mea grăirea Mea cu Ioan în zi de Bobotează? Am grăit cu el în apă, și a grăit el cu Mine și s-a scris spre mărturie grăirea dintre Noi, și stă gata să intre în cartea Mea cu voi grăirea Mea cu Ioan la praznic de Bobotează, iar voi sunteți martorii, fiilor.

Cuprinși în slava praznicului Bobotezei lăsăm în carte cuvântul dintre Mine și tine, Botezătorul Meu. O, nu pentru că părinții cei sfinți ai bisericii te-au așezat cu sărbătoare lângă sărbătoarea botezului Meu, ci pentru că amândoi suntem mărturisitori unul pentru altul dacă am fost unul lângă altul în ziua aceea, și mai ales pentru că toți cei din cer fac zi de sobor și slăvesc pe Cel botezat și pe botezător, spre bucuria cerului tot, că între cei din cer slava sărbătorilor e mai măreață, e mai cu fiori, e mai dulce, fiindcă e multă mângâiere pentru cei ce au biruit peste ei înșiși și au ales pe pământ viața cu Dumnezeu, calea cea anevoioasă, care duce la cer pe om, iar pentru suferința cea îndurată fără de mângâiere, o, vine mângâierea spre care a tânjit fiecare călător în mersul lui de pe pământ spre cer.

Am suit la cer praznicul de Bobotează, fiilor. Am stat cu voi, am mângâiat cerește cu voi pe cei ce au venit din depărtări la izvorul Meu de cuvânt și la apa de Bobotează. Dulce Ne este Nouă, celor din cer, întâlnirea care vine una după alta în sărbători aici cu ei, că numai iubirea îi poartă pe cei ce vin, iar Eu, Domnul, îi sprijin pe cale cu însoțitori cerești și îi cuprind apoi aici în cuvânt, și, iarăși, după clipele mângâierii și ale bucuriei aici, le dăm veghe pe cale oștirile de sus, și Domnul Se mângâie pe pământ cu oamenii, cu cei credincioși, care primesc mângâiere.

O, câtă smerenie în inimi trebuie celor ce se adună laolaltă când cei din cer își unesc slava zilelor praznicelor sfinte cu cei de pe pământ în grăire cerească! O, câtă ținută sfântă trebuie să aibă cei ce se întâlnesc laolaltă, cei din cer cu cei de pe pământ, cei de pe pământ cu cei din cer, la fel simțire!

Binecuvintez grăirea ta cu Mine, Botezătorul Meu, că nedespărțită de tine este ziua Mea de botez. Amin.

— O, despre smerenie voiesc să așez în cartea Ta de azi cuvânt, Doamne botezat de Tatăl și de Duhul Sfânt și de mâna mea în ziua Ta de botez, și martori mulțime sunt în cer sosiți de pe atunci, că mulți erau în ziua aceea adunați la Iordan pentru iertarea păcatelor și pentru spălarea lor cu duhul apei, căci eu eram în Iordan, și Duhul Sfânt lucra prin cuvântul gurii mele lângă apa care curățea și sfințea, iar smerenia mea era mare, Doamne, și cu ea stăteam în apă, și multă bobotează așezam peste mulți, că valuri, valuri veneau cei mulți spre curățirea lor de păcat, ca să poată cunoaște apoi pe Dumnezeu și să-L pri-

mească în ei și pentru ei.

Îi îndemnam pe toți spre smerenie, văzând ei smerenia mea, și îi călăuzeam apoi spre pocăință, făgăduindu-le împărăția cerurilor, unde nu se poate decât curat să fie omul, iar cel ce nu se curăță rămâne tot așa.

O, a fost măreață arătarea mea și a Ta la Iordan. A stat apa pe loc și s-a tras apoi înapoi la vederea Stăpânului. Am stat de vorbă în apă unul cu altul și s-a dus din gură în gură grăirea noastră, și a venit apoi glasul Tatălui, glas din nori și a spus: *«El este Fiul Meu iubit, de El să ascultați!»*, și mulțimile au fost cuprinse în Tatăl și în Fiul Cel mărturisit, iar Duhul Sfânt a mijlocit pentru săvârșirea minunii, căci pe toate le împlinește El, după cum este lucrarea Sa.

Smerit m-am arătat, Doamne, în ziua Ta de botez, smerit și Tu, și plini de iubire eram noi, iar mila ne era lucrarea iubirii din noi, cu care curățam pe oameni. Acestea sunt lucrarea sfinților, Doamne Mieluț, iar lucrarea celor potrivnici sfinților este mânia cea născută din trufie, din dorul de stăpânire și de putere peste oameni, dar sfinții sunt cei ce rabdă îndelung, și iubind rabdă, iar iubirea mângâie durerea chinurilor, Doamne, mângâie și sfințește și împarte credință peste veacuri, și n-au ce pierde cei răbdători, dar cei plini de mânie pierd, și nimic nu câștigă cei mânioși prin puterea lor trufașă cât timp stau ei pe scaunele puterii. O, și atunci, și acum îi privim cu milă pe cei ce caută putere peste oameni, dar ei sunt cei mai neputincioși și se tem, se tem să nu piardă scaunele puterii, stăpânirea cea de deasupra oamenilor, Doamne. dar cei smeriți nu se tem, că au în ei împărăția Ta, o, Doamne.

Voi, cei ce vă știți credincioși Domnului și venirii Lui cea de azi cuvânt peste pământ, apropiați-vă și ascultați grăirea mea, grăirea lui Ioan Botezătorul! O, îndeletniciți-vă cât puteți de mult să cunoașteți, și să lucrați apoi lucrarea smereniei, iar apoi pocăiți-vă pentru împărăția care vine pe pământ curând, curând, împărăția lui Dumnezeu. Pe nimeni nu întreabă Domnul când să vină cu împărăția Sa pe pământ. El vine și împărățește, căci trebuie Împărat din cer peste oameni, și sunt de plâns și de rușine oamenii cei de pe scaune de biserică, și care se mânie pe venirea Domnului și pe glasul Lui cel de pregătire a oamenilor.

O, nu vă măniați, voi, cei ce v-ați așezat în jilțuri de stăpânire peste oameni. Iată, nu iubiți turma bisericii. Nu semănați cu Domnul, cu Cel milos. Nici pe departe nu semănați cu Păstorul nostru Iisus Hristos, Domnul și Împăratul, Domnul sfinților. O, nu vă măniați, căci cei ce se mânie pe Domnul și pe creștinii cei iubitori vor păți ca și cei din vremea cea plină de mânie asupra lui Hristos și a ucenicilor Lui. Plată cu mânie în ea își strâng cei ce nu-L vor pe Domnul între oameni și cu oamenii pe pământ. O, veniți spre smerenie, și apoi spre pocăință pentru faptele voastre vrăjmașe lui Dumnezeu, căci altfel veți fi zdrobiți de plata faptelor voastre rele în ziua când dreptatea a toate va lucra numai ea, și când omul bun sau rău la Dumnezeu nu va mai avea nicio putere în fața puterilor cerești, cu care Domnul Se poartă.

Duhul proorociei este lucrarea mea atunci și acum, și în lucrare de trimis am lucrat și lucrez. Vin și vă întreb, o, ce faceți voi? Iată ce faceți! Voiți să vă întăriți împărăția voastră și vă zidiți palate mândre ca să luați ochii oamenilor și să împărățiți tot mai cruzi peste cei obosiți sub faldurile hainelor voastre de împărați, dar se va scula poporul cel mult și vă va întreba de mântuirea lui și se va uita la voi ca la călcătorii legilor sfinte și veți înțelege dojana, dar tot și toate vă vor șopti și vor spune: Târziu! Târziu!

O, fii ai oamenilor, eu, Ioan Botezătorul, vă trezesc la veghe și la pocăință cu veghe. Nu mai e vreme să cereți pământ, să vreți pământ, că a fost în neamul român un poet care plângea în fața scaunelor de domnie a țării și striga în numele neamului său zicând celor de sus: noi vrem pământ! O, aceia nu aveau pământ, săracii, nu aveau drepturi pe pământ, și-și băteau joc de ei cei sus-puși pe scaune, și plângea zadarnic poporul, căruia îi lipsea cerul, nu pământul, dar eu vă povățuiesc să căutați cerul pentru pământ, că vai pământului fără cer pe el cu oamenii, vai! Cei care au în ei cerul pe pământ nu se mai plâng de nimic, și sunt cuminți și sunt frumoși și sunt fericiți în necazuri și nu-i doboară lipsurile sau nemulțumirile, ci îi frânge pe ei dorul de cer pe pământ și sunt de neînvins, așa cum am fost eu, fără niciun drept pe pământ între oameni, de am stat pribeag de oameni, și apropiat cu Domnul și cu îngerii Lui, iar după ce am ieșit la Iordan să-I pregătesc Domnului arătarea, așa cum a fost peste mine vestirea cerească, o, nu m-au primit mai-marii poporului meu dacă L-am vestit pe Domnul Cel născut în Betleem și dacă am chemat oamenii la pocăință, și, mergând la regele lui Israel ca să-i îndrept statura cea desfrânată, am fost dat la pieire, și mi-am luat locul și lucrul cel mult în cer, și tot Ioan Botezătorul sunt și azi, și-i strig pe oameni să ceară ei cerul pe pământ să vină, și să verse Domnul cupa fărădelegii peste cei ce tot umplu la ea.

Iar vouă, fii ai credinței, vă spun din cer: nu vă fie frică de oameni, oricât s-ar crede ei de mari și de tari. Lor să le fie frică de muntele fărădelegii, la care tot au zidit, iar vouă credința și roadele ei. O, vine izbăvirea, să știți că vine. Când nimeni nu se așteaptă ea vine. Amin.

Și acum, Doamne Iisus Hristos, cuvântul Tău lângă al meu va întregi masa de cuvânt în această zi de sobor de sfinți, în care eu sunt sărbătorit fiindcă am fost cu Tine în Iordan, Mieluț supus sub mâna robului Tău, iar cei ce ne iubesc spre bogăția cerului pe pământ sunt cetate tare, cu temelie în cer, Doamne, și grăiesc cu Tine și Te recunosc, așa cum apa Iordanului Te-a cunoscut de Stăpân și Ți-a adus salutare, iar semnul cel din Iordan atunci mărturisește și azi pe Domnul în ape în zi de Bobotează, spre credința celor mulți.

O, ridică mâna, Stăpâne, ridic-o și oprește planul oamenilor, urzit împotriva puterii Tale, cu care stăpânești, și arată-le lor că nu ei, ci Tu ești Stăpânul și ai sub stăpânirea Ta toată suflarea și mișcarea de pe pământ, și dă-le, Doamne, nădejde multă celor ce Te așteaptă cu toată biruința Ta, căci trebuie răsplătiți cei ce rabdă îndelung, nădăjduind în mântuirea Ta.

Cu duhul ars de foc de rugăciune Îți cer, Bunule, o, nu lăsa peste neamul și pământul român conducere fără Dumnezeu, fără Tine, Doamne! E țara venirii Tale acest pământ, și iată cât vii și cât Te împarți la cei ce Te vor și la cei ce nu Te vor! O, pune credință în oameni și în cârmuitori și adu vremea cerească pe pământ aici! Sunt în sobor cu sfinții, și așa Te rugăm toți, că ne e drag acest pământ al Tău, pe care Tatăl l-a ales Ție pentru sfârșit de timp. Fă neamurile pământului să se teamă în fața acestor hotare pecetluite de cuvântul Tău, și să înțeleagă popoarele venirea Ta cuvânt pe pământ și multa Ta pregătire pentru ziua slavei, când cei credincioși se vor bucura de Mântuitorul lor, iar Tu vei împărți îndurare și mângâiere, Doamne.

O, slavă numelui Tău mare, slavă împărăției Tale, că sfinții Tăi sunt slava Ta, Doamne, și sunt rodul Tău! Amin.

— O, Botezătorule al Meu, am aici popor care așteaptă cerul să vină pe pământ

și care strigă zi de zi: *„Vino, Doamne!”* Nu va fi rușinat acest popor. E mic poporul cuvântului Meu, dar e cuminte și e harnic, și răsare numai frumos pe urma lui pe pământ, dar se tem de cel mic, se tem cei mari și fac valuri, așa cum știu numai ei să facă. Se tem mai-marii de peste biserică și se fac de râs cu această temere.

O, nu vă măniați voi, cei care ziceți că sunteți mari slujitori la altare spre Domnul. O, nu vă ia nimeni împărăția voastră. Ea nu seamănă cu împărăția Mea, de vreme ce voi nu semănați a fi oamenii lui Dumnezeu, căci Eu am fost sărac și disprețuit și smerit, iar voi sunteți bogați și slăviți de oameni și mândri de trufia din voi, și iată, nu semănați cu Dumnezeu. O, nu vă speriați! Zadarnic vă tulburați și faceți valuri. Uitați-vă la iubirea și la mersul cel cuminte și frumos al fiilor cuvântului Meu de azi și nu-i mai împungeți așa cum știți voi să împungeți și să înțepați ca să dați afară pe cei ce nu seamănă cu voi. O, ce slăviți ați fi fost voi dacă ați fi primit cuvântul Meu, cu care vin și mângâi și înviez omul și îl învăț și pe el calea cea curată pentru mers! O, ce rău vă stă când stați la pândă ca să disprețuiți și să amenințați apoi pe cei ce se apleacă să ia din gura Mea iubire și cuvânt! Eu însă le spun celor asupriți de voi pe față și pe furiș, scoțându-i de lângă voi, și le spun lor așa:

O, nu vă întristați voi, cei îmbrânciți, cei mustrați de cei mari, care stau deasupra voastră să vă țină robi măririi lor. Domnul vă pune la adăpost de vreme rea, iar voi bucurați-vă! O, câtă cruzime în inimile lor! Ce mari se simt și se cred acești prigonitori! O, vai de mărirea lor! Sunt neputincioși, de vreme ce se tem și-și apără așa împărăția lor. Eu, Domnul, nici atunci, nici acum n-am fost primit de arhierei, iar Iuda cel folosit de ei atunci a văzut doar la sfârșit cât s-a păcălit, și apoi a strigat și a spus acestora adevărul zicând: *«Am vândut sânge nevinovat!»*, dar arhiereilor nu le-a păsat de el și i-au spus: *«Ce ne pasă nouă? Treaba ta!»* Iuda însă le-a dat banii înapoi, și au rămas ei și cu banii cu care L-au plătit pe Domnul spre cumpărare, și tot ei i-au folosit. Iar voi nu vă lăsați prinși în cursa înșelării, căci arhiereii de azi sunt aproape toți ca și cei de atunci, și vai celor ce dintre slujitorii de altare se lasă păcăliți și folosiți, crezând în puterea peste lume a arhiereilor vremilor!

Voi, slujitori la altare, fugiți de iubirea de bani și de măriri! Nu vă încântați cu banul și cu funcții în biserică. Eu sunt pilda voastră, și după Mine să vă luați, ca să simțiți că sunteți slujitorii lui Dumnezeu. O slugă a lui Dumnezeu nu se aseamănă cu ceea ce fac oamenii bisericii, care, iată-i, sunt gata și în stare să răstoarne și să ducă la fund corabia, biserica cea de două mii de ani, care a răbdat și nu s-a amestecat cu cele străine de legea cea din cer peste ea.

O, vine dărâmarea, și nu zidirea credinței, căci vine și se arată amestecare mare, și nu e de la Dumnezeu și de la sfinți aceasta, ci este de la antichrist, despre care este scris că va să înconjoare cetatea sfinților, biserica lui Hristos, dar Eu rostesc cuvânt și spun: Cine e de pierit, să piară, iar cei credincioși să nu se teamă! Nu e de la Dumnezeu această unire, ci este lucrarea lui antichrist, cea cu fața ascunsă sub cămașă de biserica lui Hristos, ca și acum două mi de ani.

Întăresc cuvântul și spun: Nu oamenii, ci sfinții vor lucra pe pământ pentru biserica Mea, iar când Gog și Magog ar da să înconjoare cetatea sfinților, foc din cer se va pogorî, foc și pucioasă vor lucra, și planul lui antichrist va fi mistuit cu tot cu îngerii lui, iar Eu, Domnul, voi sta pe scaun alb și voi deschide cărțile, și voi deschide și cartea aceasta, și toată lucrarea Mea se va afla, ca și cea a oamenilor vrăjmași, iar Eu voi sta pe munte înalt cu mireasa Mea, precum este scris, și numele Meu cel nou se va chema Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2016

Sărbătoarea Sfinţilor Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie şi Ioan

Cuvântul Domnului către neamul român. Cuvântul Domnului și al sfinților trei ierarhi către arhiereii și preoții neamului român.

Cuvântul Meu coboară în cartea sa, și are grădiniță de coborâre cuvântul Meu și are străjeri în porți, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, stau cuvântând din nori de șaizeci de ani pe vatra neamului român și-Mi pregătesc cu cuvântul împărăție în cei credincioși, în cei cu inima curată pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, și numai cei curați cu inima, numai aceia au parte de darul credinței pentru cuvântul care curge ca râul din gura Mea în acest timp, și nu ies cu nimic din Scripturi dacă vin cuvânt pe pământ, ci, din contra, le împlinesc, căci este scris să vin.

În zi de sărbătoare de sfinți Mă fac Păstor blând peste neamul român și-i dau darul credinței ca să Mă poată lua în inimă dacă-Mi las peste el cuvântul. Îmi cer sfinții să întăresc la veghe acest neam dacă Tatăl Meu Savaot l-a ales să-Mi fie casă de primire pentru cuvântul Meu, care se lasă peste pământ, și iată, e țara română întâia între popoare prin această alegere a Tatălui, căci pământul pe care stai tu acum, neam român, a fost el primul petecuț de pământ ieșit din ape la facerea lumii, și, iarăși, tu te-ai înființat ca neam creștin odată cu nașterea Mea pe pământ și ai două mii de ani cât Fiul lui Dumnezeu de când ești tu creștin, neam creștin. O, și ce frumos, că și acum, la sfârșit de timp, tot tu ai darul de a coborî peste tine glasul cuvântului Meu, grăirea Mea, venirea Mea cuvânt peste pământ, că sunt cu zeci de mii de sfinți în cete-cete în văzduhul tău, pe cerul tău, popor român, și-Mi scriu pe vatra ta cuvântul iubirii, căci din marea lui Dumnezeu iubire se petrece între cer și pământ această minune pe așternutul tău, care s-a făcut popas lui Dumnezeu și sfinților Săi, iar cerul cel de deasupra ta, la fel.

O, pace ție, țara Mea de azi, neam român! O, nu te mira, nu sta în nedumerire. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău și săvârșesc în tine această minune, căci sunt Cel ce sunt și Cel ce pot tot ce voiesc să fac, iar tu caută cu taina inimii curate ca să-Mi cunoști glasul Meu de Păstor milos și să asculți povața Mea, cu care te păstoresc, iar slava Mea din tine este cuvântul gurii Mele în mijlocul tău.

O, pace ție, cetatea Mea de azi, Ierusalime nou! Scris este că voi zidi din nou Ierusalimul ca să am și azi unde să intru când vin pe cai albi cu sfinții și îmbrăcați cu cămășuță de in, toți la fel, precum este scris în Scripturi despre venirea Mea cu oștirile cerești și că din gura Mea iese sabie ascuțită ca să lovesc cu ea neamurile și să le cârmuiesc cu toiag de fier, iar numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, precum este scris, și nu ies cu nimic din Scripturi dacă așa Îmi este lucrarea sau dacă ar vrea cineva să Mă judece după lege.

Vin la tine cuvânt, neam român, și te păstoresc în vreme de furtună, că văd lupi pândind din ascunzișul lor ca să te despoaie de datini și de credință și de binecuvântarea Mea și a sfinților Mei. Iată, stau de veghe peste tine cu sfinții și cu părinții cei din cer și te povățuim să veghezi și tu și să crezi

că e vreme de furtună peste tine, și nu mai ai păstori cu milă de tine ca să nu te pierzi pe cale și ca să-ți întărească ei calea cu Dumnezeu, și calea lui Dumnezeu cu tine, că iată cât de mari s-au așezat mai-marii de peste tine în nume de biserică a lui Hristos și cum te conduc ei în brațele vrăjmașului Meu și al tău, antichrist, despre care scrie în Scripturi cum va veni și cum îi va fi lucrarea sa cea ascunsă de mintea omului de rând, dar vin Eu și-i dau de gol învelitoarea cea de deasupra și-ți spun că este învelit în haină de biserică și că este lup, și nu păstor, iar Eu, Domnul, te scol la veghe în miez de întuneric și te deprind cu înțelepciunea cea de sus, că nu se mai găsește înțelepciune bună pe pământ, că pe pământ totul s-a amestecat, și e numai minciuna față în față cu omul și nu se mai cunoaște binele din rău și este nevoie de Dumnezeu cu oamenii pe pământ, ca nu cumva să-și facă blestemul cale din pricina mai-marilor bisericii, care se apleacă prea mult dușmanului antichrist, și dau să strice datinile sfinte, lăsate de sfinții părinți ca să fie ținute și păstrate la locul lor în cartea calendarului neamului creștinesc, cel mai mare neam de pe pământ. O, nu e neam mai mare și mai puternic între pământ și cer ca și neamul lui Hristos, neamul creștinesc, neamul care ține cerul pe pământ, și pe Dumnezeu între oameni, că le-am spus celor credincioși acum două mii de ani: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului».*

O, veghează cu mare trezie, neam român, neam creștin, că vrea antichrist să răstoarne tot ce a mai rămas sfânt la loc, că a răsturnat prin șiretlic sărbătorile sfinților și vrea acum să schimbe de la locul din calendar sărbătoarea învierii Mele, data Paștelui, cea mai mare sărbătoare a creștinătății în cer și pe pământ, așezată bine la locul ei prin sfinții cei plini de Duhul Sfânt, și a cărei lumină vine din cer și aprinde luminile în ziua de praznic al învierii Mele, și nu-i convine lui satana-antichrist această așezare adevărată, după semnele ei dovedită, ca și atunci când Eu am înviat biruitor și am judecat prin învierea Mea pe stăpânitorul acestei lumi, după cum am scris acum două mii de ani despre însemnătatea minunii învierii Mele spre judecata celor ce M-au răstignit, a celor necredincioși de atunci și până azi.

Bat să Mi se deschidă și să intru să le spun celor ce slujesc la altare îmbrăcați în haine de împărați și cu mitre pe cap și să le spun lor despre lucrarea lor rătăcitoare de sufletele turmei creștine și să opresc cumva acest mers în gol spre nicăieri.

O, deschideți voi, arhierei și preoți care stați în fața turmei ortodoxe a neamului român, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc vouă și spun: O, de unde s-a ivit lucrarea cea amestecată, pe care voi o tălmăciți după mintea dușmanului antichrist, care-i spune frăție acestei amestecături, și iată unde v-a dus această amestecare, că ați călcat cu ea peste legile cârmuitoare ale sfinților părinți pentru biserica Mea, și de anatema pusă pentru cei ce dau să calce sub picioarele lor rânduiala cea sfântă a bisericii, cârma cea bună prin furtuni, căci voi ați deschis furtunii să intre și să bată și să clatine toate de la locul lor, de la vremea rânduită lor, că a fost lovitura cea mare care a strămutat de la locul lor sărbătorile sfinților, iar acum, în loc să puneți la loc pe cele strămutate ca să aveți iarăși prin pocăință binecuvântarea sfinților, iată, voi dați să cutremurați cerul și pământul și să dați de la locul lui din calendarul străbun praznicul Paștelui Domnului și al creștinilor binecredincioși, și vin să vă întreb dacă vă dă prin minte cât blestem dați să atrageți peste pământ ridicându-vă deasupra sfinților, care au așezat și au binecuvântat, și au anatemizat pe cei ce vor da să strice pe cele așezate cu lucrarea Duhului Sfânt și cu viața cea cerească a sfinților, pe pământ cât au stat ei și au așezat de la Dumnezeu rânduiala cea sfântă a bisericii Mele până la sfârșitul timpului, și iată, voi nu dați să deschideți Scripturile ca să nu cumva să greșiți luând sfat de la străini, sau să deschideți cartea cârmuirii bisericești și să citiți în ea că nu este voie să schimbați și să umblați voi, care n-ați dat să iubiți sfințenia și pe Duhul Sfânt, Care lucrează prin sfinți, și iată cine sunteți voi, că voi nu iubiți pe sfinții părinți, iar dacă mai sunt pe pământ din timp în timp sfinți cu Dumnezeu în ei prin viața lor sfântă, voi dați să-i ascundeți și să le legați tinichele, iar aceasta faceți de teamă să nu fiți voi judecați pentru nesfințenia vieții voastre, cu care stați pe scaune de biserică. O, nu! Nu așa se stă în numele Domnului pe aceste scaune. Știu că vă place în haine de împărați și cu coroane pe capete ca să vă atrageți slava oamenilor, dar ce se va întâmpla cu turma creștină nu vă pasă, de vreme ce faceți acum și tot faceți legământ cu lucrarea lui antichrist cel cu fața ascunsă sub haina de biserică a lui Hristos, când el e de mult ieșit din biserica cea de la început și lucrător împotriva Mea prin neascultarea lui de Dumnezeu și prin semeția de a fi pe pământ tată al oamenilor, când cuvântul Meu cel din Scripturi îi stă împotrivă cu putere și spune la creștini așa: *«Voi să nu numiți pe nimeni tată pe pământ, căci numai Unul, Cel din ceruri este Tatăl vostru».*

O, voi, arhierei și preoți, opriți-vă de la această amestecare și dați-o din biserică. Ați greșit mult prin aceasta. O, nu cumva să fiți voi cei ce atrageți blestem peste pământ prin neascultarea voastră de Dumnezeu, de sfinți și de părinți și prin călcarea legilor lăsate de la Duhul Sfânt pentru biserica lui Hristos. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt cu praznic de sfinți în sobor deasupra locului coborârii Mele cuvânt peste pământ și am la locul ei din calendar sărbătoarea cea pentru cei trei arhierei, așezați buchet pentru pomenire sfântă prin biserică, sfinți care au lăsat peste turmă slujire de Liturghie și datini de la Duhul Sfânt, și iată-i pe arhiereii cei din cer cum strigă la voi și vă spun vouă așa:

— O, noi suntem cei care am așezat, iar voi sunteți cei care dați să stricați prin amestecare orânduiala lăsată de Duhul Sfânt prin sfinți și prin părinți, și vă spunem vouă să vă înfricoșați să umblați la lucrarea Duhului Sfânt, lăsată peste biserică în vremea sfinților ei cei de la început. Voi nu mai vreți să fie sfinți pe pământ și nu mai înlesniți această iubire pentru Domnul prin cei sfinți, dar noi vă spunem că sfinții din cer sunt mulți din trecut și de azi și stau în fața tronului lui Dumnezeu pentru oamenii de pe pământ și pentru biserica cea prigonită în toată vremea chiar de cei ce au haină de slujitori, așa cum și pe vremea noastră s-a petrecut pe pământ. O, înfricoșați-vă să vă luați dreptul să umblați peste cele așezate bisericește prin soboare de sfinți la începutul bisericii lui Hristos, căci voi nu sunteți sfinți și nu puteți lucra minuni și nu puteți scoate întunericul din lume, și pe diavoli din oameni, de vreme ce nici din voi nu puteți să scoateți necredința în lucrările lui Dumnezeu prin sfinți, iar dacă nu vă veți înfricoșa veți fi înfricoșați din partea Stăpânului Hristos, Care-Și iubește turma și e plin de milă pentru ea, și tot ca Domnul am fost și noi, plini de veghe și de milă pentru biserica Sa. Iar voi, ori veți asculta, ori nu veți asculta, trebuia să știți din cer că vă încumetați să lucrați contra lui Dumnezeu și că Domnul Își va trezi turma Sa, iar ea vă va descoperi pe voi că nu-i sunteți păstori și că o dați celor străini pentru slava voastră cea trecătoare, și Domnul vă va

întreba pe voi, curând, curând vă va întreba ca să-I răspundeți Lui cum v-a fost ascultarea și cui ați slujit dacă v-ați ridicat unii pe alții slujitori de altare, și veți sta față în față cu noi, cei ce L-am iubit și L-am slujit pe Domnul cu sfințenie și cu luptă pentru sfințenie și pentru turma Sa.

Noi, Doamne, le-am grăit lor, de lângă Tine am grăit cu cei ce dau să spună că nu se poate să grăiască Dumnezeu și sfinții Săi peste pământ, dar iată că se poate. Tu ești Cel ce ai făcut cerul și pământul și pe om și pe sfinți și poți totul, și pot și sfinții Tăi, despre care s-a scris: *«vor fi asemenea Lui și Îl vor vedea pe El».*

—— O, am stat față în față cu slujitorii de altare ai neamului român în zi de sărbătoare arhierească pentru cei trei arhierei sfinți: Vasile, Grigorie și Ioan. Duhul Sfânt a fost călăuză prin ei în vremea lor, iar Eu, Domnul, i-am împuternicit pe pământ să întărească pe piatră neclătinată datinile sfinte până la sfârșitul timpului și să aibă ei urmași sfinți ai lucrului Duhului Sfânt, și nu oricum urmași.

Am pus pe masa ta cuvântul Meu și lucrarea sa, popor român. O, treziți-vă unii pe alții, fiilor români! Antichrist și slujitorii lui dau să stingă de pe pământ numele și urmele de creștin și să așeze în loc lucrarea cea vopsită în alb a întunericului lor cel fără Dumnezeu. O, sculați-vă la veghe pentru datinile sfinte și pentru ascultarea de ele, fiilor români, căci voi sunteți un popor credincios și mare prin binecuvântarea Mea cea mare peste acest petec de pământ, pe care, iată, cobor cu cuvântul pe el acum, la sfârșit și la început de timp, că iarăși zidesc cetate pentru Mine, așa cum am avut cetate și popor acum două mii de ani în Israel, poporul care M-a scos afară din mijlocul lui și M-a prigonit și M-a răstignit, dar Eu am înviat, și am plecat din mijlocul lui, iar Tatăl Mi-a dat încă de pe atunci în dar pământul român și neamul de pe el ca să fie el neam creștinesc, neamul Meu, neamul lui Hristos până la sfârșitul timpului.

O, pace vouă, fii români, fii creștini! Eu, Domnul, vă voi povățui pe voi și voi turna din Duhul Meu și vă voi hărăzi cu daruri, căci înțelepciunea cea de sus este ca în cer, și veți ști prin ea să aduceți cerul pe pământ cu toate tainele lui, cu toată slava lui, cu toată iubirea lui, căci Eu vă sunt Păstor, o, fiilor. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2016

Praznicul Întâmpinării Domnului

Rugăciuni pentru înviere peste oameni. Înțelepciune de sus împotriva înțelepciunii vinovate. Rugăciune pentru slava Domnului peste pământul român.

Sunt deasupra cu oștiri cerești, că e zi de praznic sfânt în cer pentru sfinții Mei, și pe pământ pentru creștinii cei statornici și înțelepți pentru cele de sus așezate pe pământ, căci în această zi de amintire sfântă Eu, Domnul Iisus Hristos, dimpreună cu mama Mea Fecioara și cu Iosif am stat în templu pentru închinarea de patruzeci de zile după naștere, așa cum arată legea lui Moise, și a văzut bătrânul Simeon mângâierea lui Israel și a binecuvântat venirea Mea pe lume și a proorocit de la Duhul Sfânt că sunt rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora din Israel și un semn care va stârni împotriviri.

O, cereți Mie întărire vouă, copii străjeri în calea Mea când vin cuvânt pe pământ. Cereți, fiilor, că n-aveți alt sprijin, și nici Eu n-am dacă voi nu aveți ca să-Mi dați, căci Eu am de lucru cu cuvântul peste pământ, și am de hrănit pe cei ce se hrănesc cu cuvântul cel ieșit din gura Mea, și iată, ne trebuie întărire unii pentru alții, unii de la alții, căci iubirea așa lucrează, fiilor, și totul se lucrează cu iubirea, de la care vine puterea. Iubirea este mult lucrătoare și aceasta este lucrarea ei, să dea putere pentru ea acolo unde ea este și așteaptă, ca apoi să poată ea faptele ei.

O, fiilor, voiesc să pot peste pământ spre binele cel din cer pe pământ, dar oamenii pământului nu vor aceasta, ci vor ei să-și facă lucrarea lor și s-o așeze peste oameni pe pământ. Mă uit cu sfinții la cei ce cârmuiesc și tot cârmuiesc din ascuns lumea după placul lor cel împotriva lui Dumnezeu, și voiesc să-i dovedesc pe ei fii ai minciunii, căci planurile Mele nu sunt ca planurile lor, ci altfel este scris la Dumnezeu, iar oamenii trufași își lucrează pedeapsă cu mâna lor, cu mintea și cu inima lor, dar Eu, Domnul, voiesc să ocrotesc peste tot ceea ce este al Meu, și am sfinții cu Mine în coborâre și stau aproape de pământ și aproape de îndeletnicirile cele rele ale oamenilor care vor ca ei spre răul tuturor, căci vai celor fără strop de iubire în ei, și care se încântă în gol, de vreme ce nimic nu vor căpăta aceștia din truda lor trufașă și din viața lor cea plină de păcat!

O, fiilor, trebuie rugăciune către Tatăl. Să cerem Tatălui să schimbe inimile multora, ca să pot Eu apoi prin credința lor în lucrările lui Dumnezeu și în puterea Sa, să pot ce trebuie să pot, și totul este scris în Scripturi și din ele cobor și lucrez, dar trebuiesc cerute aceste împliniri, fiilor. Așadar, lumea și răutatea și rătăcirea ei să-și cunoască hotarul și timpul, iar Eu, Domnul, să lucrez partea cea binecuvântată să fie și să se arate peste cei credincioși, prin care Eu să lucrez, că iată, Eu vin și tot vin cu pregătirea cea de sus pe pământ și trebuie să găsesc credință în cele scrise să fie lucrate de Dumnezeu, iar lumea și oamenii ei rătăcitori peste oameni își au cursul și plata lor, și fiecare va avea ceea ce-și lucrează, căci Eu sunt semn spre prăbușirea și ridicarea multora, un semn care stârnește împotrivire, și aceasta este taina lucrării Mele de azi cuvânt peste pământ, și așa se va petrece, precum este scris, prăbușire și ridicare, și se va stârni împotrivire de o parte și de alta a acestor două lucrări, și peste tot pe pământ va fi aceasta, căci Eu peste tot sunt și ocrotesc ceea ce este al Meu și după voia Mea, iar iubirea de Dumnezeu în om se va arăta cu lucrarea ei din loc în loc peste pământ.

O, fiilor, cât rău este pe pământ peste tot, câtă desfrânare, câtă minciună, câtă nepăsare, cât sânge rece între om și om, măi fiilor! O, cât de mult lipsește pe pământ iubirea cea sfântă, cea de sus între oameni! Iubirea cea vinovată e peste tot de hrană peste oameni, și fiecare om își ia plata din ceea ce făptuiește asupra sa însuși și asupra altora, și puțin se înspăimântă cei ce lucrează așa pe fața pământului.

O, avem de lucrat și de împărțit iubirea cea sfântă, cea de sus, fiilor. Cu ea se va petrece prăbușirea și ridicarea multora, și va fi ea semn care va stârni împotrivire și mulți vor sta să se gândească în fața fructelor iubirii sfinte, care vor fi mărețe la vedere și vrednice de dorit.

O, fiilor, să cerem multă înviere peste oameni, dar mai întâi să cerem Tatălui să-i dăruiască pe mulți cu înțelepciunea de sus împotriva înțelepciunii vinovate, care aduce moarte pe pământ și iad cutremurător la vedere, căci chinurile iadului sunt peste tot pe pământ și se văd bine, și pe mulți îi înspăimântă și dau aceștia să strige la Dumnezeu pentru ei, pentru salvare, fiilor, dar le trebuie lor și săvârșirea voii Mele în ei, și trebuie învățați și ei din cuvântul Meu.

O, iată ce vă spun: Nu este putere mai mare și mai de neînvins ca și puterea rugăciunii. Când Eu, Domnul, săvârșeam pe pământ lucrări mai presus de așteptările tuturor, prin rugăciune făceam aceasta. Puterea rugăciunii era aceea care lucra, iar rugăciunea era hrănită în duhul ei de puterea iubirii Mele, pe care o revărsam pentru cei mulți, care Mă căutau să le dau. Plini de iubire sfântă să fiți pentru cei buni și pentru cei răi, și să cereți Tatălui în numele Meu, să cereți cu rugăciune stăruitoare să vină pe pământ împărăția cerurilor și Stăpânul ei, căci oamenii nu-și pot da unii altora viață, chiar dacă minciuna lor stă sus pusă cum că numai binele pentru oameni se pregătește să vină.

O, nimic fără Dumnezeu nu este bine din binele propovăduit să vină peste oameni. Numai de la Dumnezeu și numai cu Dumnezeu pot fi bine oamenii, iar cei ce mint asupra adevărului a toate, se dovedesc aceștia cu multul că sunt lucrătorii minciunii, care dau să ducă în haos lumea de pe pământ.

O, fii ai cuvântului Meu, când știți de la Mine toate acestea umpleți-vă de duh de rugăciune, fiilor. Cereți pe Domnul pe pământ cu oamenii, că iată cum Mă trimite Tatăl la dorul cel de pe pământ, și mai ales ca răspuns al credinței care Mă așteaptă când vin. Când vă aud cum Mă strigați și-Mi spuneți *„Vino, Doamne!”*, o, ce mare mângâiere simt de la voi! Cu cât strigați mai cu dor, cu atât Eu Mă aprind mai mult, și pregătesc bucurii ca să vă dau și să vă ocrotesc la sânul Meu, așa cum voi Mă primiți în voi cu trupul și sângele Meu și-Mi ocrotiți iubirea ca s-o puteți avea, fiilor. Numai omului binecredincios îi este dat între cer și pământ să se înfrupte cu Mine întreg. Nici unei vietăți, nimănui, decât numai omului care Mă crede că Eu sunt pe masa sfântă și Mă dau lui de viață din cer în el, numai acelui Mă dau Eu ca să Mă poarte în sânul lui. O, câtă putere ar fi să se arate pe pământ prin ființele împărtășite în trupul lor cu trupul și sângele lui Dumnezeu-Fiul! Dar se va arăta această putere, se va arăta puterea credinței care să mute muntele, precum este scris, iar cei cu înțelepciune de sus știu taina acestui cuvânt de mutat muntele, căci aceste lucrări mărețe am lucrat Eu, Domnul, prin Moise de Mi-am ocrotit pe poporul care M-a strigat să-i vin în ajutor în vreme de robie, și am înspăimântat pe cei potrivnici eliberării lui Israel, și aceasta prin credința lui Moise și a celor ce au crezut în el ca trimis al Meu înaintea lor pentru dezrobirea lor.

V-am grăit de iubire și de rugăciune și de credință, fiilor, iubirea sfântă și rugăciunea plină de putere și de credință, ca atunci când cereți, să credeți că veți vedea și veți primi. O, câtă învățătură trebuie mereu pentru acestea toate, cărora le trebuie multă, multă umilință, multă pocăință, multă așezare bună mereu în toate ale Domnului cu voi, și toate vor lucra spre prăbușirea răului și a răutății oamenilor răi și necredincioși, și spre ridicarea celor ce vor crede că Dumnezeu vine cu împărăția Sa la vedere pe pământ, împotriva luptei cu care omul potrivnic se căznește zi și noapte să-și așeze întărită împărăția sa pe pământul lui Dumnezeu, căci pământul Eu l-am dat oamenilor, dar nu să-L dea pe Domnul în lături cu dreptul Lui de pe pământ ca Făcător și ca dăruitor pentru om.

O, fiilor, pe câți vă am în slujba Mea, pe câți vă mai am, creșteți în iubirea cea sfântă și dați-Mi cu dor strigarea ca să vin, rugăciune cu strigare dați-Mi. Acestei puteri nu i s-a găsit asemănare prin veacuri, și este puterea cea de neînvins. O, așa fii să am în voi, că avem de împlinit cerul pe pământ, fiilor, și sunteți puținei la lucru, că iată, n-au voit să stea toți să lucreze lângă Mine ca și voi din câți au mers cu Mine și cu voi pe cale, și n-au putut pentru că n-au iubit adevărat și pentru că și-au avut iubirea lor și au dat-o pe cea din cer pentru a lor și au trădat pe Domnul, Care i-a iubit și pe ei ca să-i ierte și să-i înnoiască și să-i aibă de bogăție în ziua slavei Lui.

O, fiilor, să nu uitați între voi că pământul român e ales pentru slava Mea. Stăruiți în rugăciune pentru slava Domnului peste acest tărâm și pentru ținerea departe a oricărui gând rău din părți peste acest pământ, căci planul Meu cu această țară este de la Tatăl dat Mie, și are Tatăl dorul să vă audă că-I aduceți rugăciune pentru această împlinire, iar acest pământ ales și taina Mea din el sunt rânduite spre prăbușirea a ceea ce este de prăbușit și spre ridicarea a ceea ce este de ridicat, și un semn care stârnește împotriviri, precum este scris, fiindcă Eu sunt Cel ce sunt, și, ca și acum două mii de ani Eu sunt semnul, și sunt aici cu lucrul Meu cel de la sfârșit de timp și sunt pe pământul român și vă am pe voi fii în mijlocul acestui neam și suntem lucrători pentru cele ce vin.

Putere să-Mi cereți să vă dau, ca să puteți pentru Mine și pentru mulți, fiilor, că mulți vor căuta la Dumnezeu, precum este scris.

Și acum pace vouă! V-am dat putere să-Mi stați în întâmpinare și să Mă așezați în carte. Pace vouă, fiilor! Îmi însemnez cuvântul cu numele Meu: Iisus Hristos. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2016

Duminica Vameşului şi a Fariseului

Omul smerit are înțelepciune din cer. Pentru gânduri omul trebuie să aibă moașă. Postul fără smerenie nu are preț. Sfințenia este lucrarea celui credincios.

Intru în carte cuvânt de hrană pentru tine, popor al cuvântului Meu, și pentru cei credincioși pentru acest cuvânt, căci și aceștia își hrănesc sufletul și credința cu minunea venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, iar tu ești unealta Mea, cu care Mă împart.

Sunt Domnul Învățătorul, Iisus Hristos. Sub acest nume Eu M-am arătat venit de la Tatăl acum două mii de ani, iar acum am nume minunat, așa cum duhul Scripturii Mă arată și Mă vestește și Mă numește Cuvântul lui Dumnezeu, și cuprind în numele Meu pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, și ferice tuturor celor ce nu Mă ispitesc ca să Mă creadă prin acest cuvânt, căci aceia sunt cei cuminți, sunt cei ce Mă iubesc, sunt cei ce Mă cunosc și Mă simt și Mă înțeleg prin toată lucrarea Mea de cuvânt, căci pentru tot ce este pe pământ și în cer lucrez cu cuvântul și toate Mă cunosc, tot și toate, dar dintre oameni numai cei cuminți cu inima și cu mintea și cu simțirea lor cea pentru Dumnezeu, numai cei ce iubesc pe Dumnezeu.

O, popor al cuvântului Meu, numai cei ce iubesc pe Dumnezeu Mă recunosc în acest cuvânt și se mângâie de la Mine și cresc în Mine mulți și Mă bucură de creșterea lor, iar cei ce-Mi fac această bucurie Eu cum să nu-i sprijinesc și să nu-i port și să nu le dau din Duhul Meu?

O, cât îi învățam și acum două mii de ani pe cei de atunci! Mereu le puneam mintea la lucru cu învățătura Mea. Nu mai era altcineva pe pământ care să-i învețe ca și Mine și să aibă putere învățătura și să rămână ea mare peste timp până la sfârșitul timpului. Până și cărturarii și fariseii vremii Îmi spuneau Învățătorul din pricina înălțimii cuvântului Meu și a puterii pe care o purta prin lucrarea sa. Chiar și cei ce-Mi iscodeau grăirea ca să Mă prindă pentru judecata Mea, chiar

și aceia se vedeau mici de tot înaintea măreției pe care o avea cuvântul Meu, căci grăiam pe cele ce erau atunci de apăsat pe ele și de reparat cumva pe cei fără de minte, dar cei trufași nu se puteau apleca, și tot așa și azi nu se apleacă cei trufași, și rămân aceștia cu ceea ce și-au crescut atât de mult în ei, și aceasta pentru că și-au ales o viață îndulcită prin păcat, căci omul a ales să-și îndulcească inima cu gustul păcatului înșelător, pe care duhul rău l-a făcut plăcut cărnii omului. O, și ce uriciune este aceasta înaintea Domnului, ce despărțire de Domnul Cel sfânt!

Îmi așez în carte învățătura Mea în zi de duminică și amintesc de Evanghelia Mea pusă de părinții cei sfinți să se audă în biserici în această zi, și după care omul dă să se pregătească să intre în vremea cea pentru post de bucate și să-și curețe viața de plăceri și să caute cu pocăință iertarea păcatelor lui, căci omul este ca și ceara când e vorba de păcatul care-l atacă și îl tot trezește înăuntru și în afara sa, dacă el nu-și hotărăște viața pentru sfințenie și pentru statul Meu înăuntrul său ca Stăpân al duhului, al trupului și al cugetului său, ca iubire a sa, căci așa l-am învățat Eu pe om, și i-am spus să asculte dacă l-am învățat.

O, l-am învățat pe om smerenia, iar pentru aceasta el nu trebuie să-și dorească să știe multe, dar trebuie să ceară cu rugăciune să aibă înțelepciune din cer, căci ea știe unde să închidă ușa în privința cunoașterii și nu-și dorește multe să știe, și este ea ca o moașă, căci pentru gânduri omul trebuie să aibă moașă care să le îngrijească și să le trateze, ca nu cumva să se nască ceva veninos în ele și să atace viața omului. O, așa am dat Eu să fiu acum două mii de ani, și lucram la mintea omului și-Mi scriam prin ucenici învățătura Mea și este ea până azi, și am spus atunci despre apropierea nefățarnică a omului care vine să-Mi grăiască, și care trebuie să aibă smerenia inimii pentru faptele sale bune sau rele, căci fără smerenie nu-și poate omul clădi cu Mine nimic.

Am spus atunci de fariseul care stă în picioare înaintea Mea și-Mi arată mulțumirea sa de el însuși față în față cu un vameș cu inima zdrobită pentru păcatele sale și cu privirea în pământ, bătându-și pieptul îndurerat înaintea ușii de rugăciune, și pe care fariseul îl disprețuiește ca și pe alții, spunându-Mi: *«Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca și ceilalți oameni, care sunt hrăpăreți, nedrepți, preacurvari, sau chiar ca acest vameș, căci eu postesc două zile pe săptămână și aduc zeciuială din veniturile mele».* Vameșul însă numai smerenia sa Mi-o arată și spune: *«Ai milă de mine, păcătosul, o, Doamne!»*

O, când se nasc gânduri în oameni le trebuie moașă care să le călăuzească. Așa am făcut Eu acum două mii de ani când am văzut gândurile celor ce veneau să se înfățișeze Domnului, și am grăit peste ei această pildă, descoperind gândurile lor și punând după rânduiala cea de sus lucrarea gândurilor lor, căci am spus: *«Oricine se va înălța va fi smerit, și oricine se smerește va fi înălțat»*, iar ei, în loc să-Mi primească învățătura care descoperea omul, se temeau și se indignau mulți, și mai ales fariseii, iar alții se smereau pentru păcatele lor, și mai ales vameșii, care căutau mângâiere și milă de la Domnul pentru ei. Fariseii au ales să Mă batjocorească, iar vameșii să Mă apropie. Fariseii se duceau și Mă învinuiau, iar vameșii Mă alegeau de Mântuitor. Și tot așa a fost și între creștinii care veneau să-Mi asculte cuvântul în vremea aceasta de peste șaizeci de ani de când grăiesc acest cuvânt pe vatra neamului român, căci Eu, Domnul, spuneam tainele Mele la creștinii care veneau să-Mi asculte cuvântul, iar unii le luau și le duceau la vrăjmașii care pândeau lucrarea Mea, sau din unii în alții duceau, și nu se înțelegea că taina este taină, și nu e vorbă de colo-colo, și e ca și la spovedanie, unde omul se duce numai cu el însuși, și nu oriunde se duce el să-și așeze inima.

O, cei ce s-au ales să-Mi batjocorească și să-Mi defaime cuvântul și tainele lui din vremea aceasta când Eu cuvintez și Mă împart, o, aceia și-au ales să citească amănunțit cuvântul adevărului și ca să-l poată toca spre batjocură, fiindcă se simt în stare și în drept să facă această nelegiuire, asupra lor, și nu asupra lui Dumnezeu. Dar cei care nu-Mi mai citesc cuvântul, aceia vor da un mai greu răspuns, câtă vreme au avut ochi și minte ca să citească de la Domnul și s-au făcut nepăsători de râul Meu de cuvânt, din care și ei au luat și au băut și au crezut atâta timp, mărturisind așa credința lor, până ce s-au dovedit nemulțumiți, farisei nemulțumiți. O, în aceștia este o luptă a fariseului și a vameșului, căci cu mintea își spun: *„am făcut rău”*, dar cu mândria își spun: *„nu puteam eu să fac răul acesta”*, iar în fața mândriei nu mai are mintea putere și se supune, săraca de ea, și așa Îmi devine dușman cel nemulțumit, și-și devine luișI dușman dacă Domnul nu stă la cârma vieții lui.

O, iată ce vă învăț, fiilor, iar voi să împliniți cu umilință învățătura Mea. Căutați să vă doriți să nu știți multe. Numai așa veți putea fi înțelepți, fiindcă înțelepciunea este aceea care stă de strajă în om pentru ceea ce trebuie să cunoască el și să știe și cât să știe. Cine-și adună multe în minte acela nu este om înțelept pentru Dumnezeu, căci Eu locuiesc întru smerenia omului și îl iubesc pe cel smerit și Mă înalț întru el, și știe el de la Mine ceea ce trebuie să știe și cât să știe și unde să pună hotar pentru cunoaștere, iar altfel se îngâmfă omul și nu mai locuiește în el înțelepciunea smereniei, care nu primește orice în casa inimii omului.

O, de ce cad de la Mine cei ce cad, fiilor? Cad din pricina semeției lor față în față cu cei smeriți, care au curat în casa inimii lor, și n-au adunătură care să Mă scoată din ei. Iată-i pe cei ce au citit mult, chiar și multe cărți duhovnicești, căci ei se îngâmfă apoi, dar uită că odată cu cititul atâtor cunoștințe ei rămân mult datori pentru cele înalte în ei. O, dacă nu poate omul să facă mult, nu trebuie unul ca acela să caute să știe mult, ca nu cumva să pățească el ca și Adam după ce a vrut să aibă cunoaștere multă. Când cel credincios îi citește pe sfinți cu viața lor, rămâne dator cu smerenia și cu rugăciunea și cu credință ca a sfinților, la fel și cu statornicia, și iată câtă datorie își strânge cel ce-și strânge cunoaștere.

Învățătura pildei de azi cere multă lucrare în omul cel dinăuntru al fiecărui creștin, căci postul cel de pregătire sufletească și trupească nu are nici un preț dacă omul nu-și smerește inima și tot înăuntrul său, ca apoi să aibă duh vremea postului lui și faptele lui și purtarea lui în vremea cea pentru post. Fiecare mai vede ceea ce nu este bun și frumos în el și în purtarea lui, dar dacă nu are de moașă înțelepciunea, viața și purtarea lui nu se îndreaptă. De aceea lucrarea umilinței să-și aibă întâietate în duhul omului, căci fariseul din pilda de azi n-a găsit îndreptățire pentru el la Dumnezeu, o, n-a găsit, și a rămas mai jos decât cel păcătos și nepostitor, dar care striga îndurerat după milă, făcându-se atât de mic, atât de pierdut cu viața și cu faptele vieții lui înaintea lui Dumnezeu.

O, fii ai cuvântului Meu, folosiți, fiilor, măsura înțelepciunii lucrurilor, și cu ea să cârmuiți plăcerea Mea în voi, și a voastră în Mine, căci sfințenia este tot ceea ce trebuie să învețe și să știe și să lucreze cel credincios, iar Eu, Domnul, Îmi

am locaș plăcut în el, și acela este cel ce Mă iubește și-Mi dă totul, tot dreptul, iar Eu sunt Domnul Dumnezeul lui și Mă slăvesc în el și prin el, iar altfel poate posti și tot posti omul, dar dacă nu pot Eu să locuiesc în el, cui dă el jertfa sa, și unde vrea să ajungă prin ea?

Nedespărțirea de Dumnezeu, aceasta doresc Eu, Domnul, celor ce umblă cu Mine. Lumină multă să lucreze ei, căci Eu am spus: *«Umblați în lumină ca să fiți văzuți, și pildă să fiți pentru cei din întuneric, peste care lucrează lumina când ea este aproape și se arată că este, căci numai dacă este ea se împarte!»*

O, ce să fac pentru cei ce fug de Mine și de cei ce sunt cu Mine, ce să fac dacă ei fug ca să nu fie văzuți și ca să nu aibă ei mărturisitori pentru ei din partea Mea? Am spus că fiecare trebuie să fie prin cineva înaintea Mea. O, ce să fac cu cei ce nu înțeleg aceasta? Iată, nu mai sunt pe pământ păstori cu milă pentru sufletele depărtate de Mine. Cine să mai aibă milă de atâția pierduți din Dumnezeu? Iar Mie Îmi este milă și cobor pe nori aproape de pământ și grăiesc cuvântul Meu și îl pun pe cale ca să-l găsească omul, și din om în om să afle toți oamenii și să vină la lumină. Să vină!

Îmi plânge Duhul după om și-Mi plânge cuvântul. Îmi curg lacrimi pe urma omului, și multe, multe lacrimi Îmi curg pe urma celor ce M-au gustat din plin și s-au ales apoi iarăși pe ei înșiși și M-au lăsat înlăcrimat și s-au tras întru ale lor de odinioară purtări și Mi-au făcut rușine mare și rană pe frunte, iar duhul cel dușman este pe urma lor.

O, dacă omul nu poate ca Mine, nici Eu nu pot ca el, căci lucrarea Mea este umilința și este lumina, iar omul se ascunde, și se intimidează cel ce se ascunde și nu poate cu Dumnezeu, căci se ascunde.

O, ia la inimă învățătura Mea, fiule poporul Meu, și fă-o mare în tine și dă-i cinste multă, căci Domnul te învață, nu omul. Vreau să-Mi faci fericire cu înțelepciunea cea de sus înăuntrul tău, și vreau să fii fericirea Mea, mângâierea Mea să fii.

O, Mi-e dor, Mi-e dor de mângâiere, măi fiilor, Mi-e dor! Amin, amin, amin.

8/21 februarie 2016

Duminica Fiului risipitor

Temerea de Dumnezeu este arma cu care omul îl biruie pe diavol. Numai cei nemulțumiți cad.

O, nu mai am un alt dor între cei din cer ca și dorul cel pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, măi poporul Meu. Când vin prilejuri să cobor cuvânt în cartea Mea, care se scrie azi pe pământ, Mă apasă dorul. Fiecare om știe ce este o așa apăsare și fiecare tânjește să scape de sub ea și să-și caute mângâiere și ușurare pentru ea.

A început după rânduiala bisericească pregătirea creștinească pentru pocăință, pentru spălare de păcate, pentru îndumnezeirea omului, iar strămoșii părinți Mi-au așezat rând pe rând cuvintele învățăturii Mele de acum două mii de ani ca să lucreze ele peste duhul oamenilor botezați și să le insufle pe cele din cer așezate să se țină, și mai ales să le dea oamenilor temerea de Dumnezeu, căci acest mare dar este ca o armă cu care omul poate să-l biruie pe diavolul, care-i dă mereu târcoale ca să-l îndemne să calce peste așezările și peste cuvintele Mele, cu care l-am așezat pe om înaintea lui Dumnezeu ca să-l scap de diavol, căci diavolul a lucrat cu omul la început și l-a făcut să-și piardă casa cea dulce, raiul lui Dumnezeu, căldura și mângâierea lui și toată frumusețea din el pentru om, ca să-l bucure pe om toate, toate câte erau zidite la cuvântul lui Dumnezeu, căci Dumnezeu l-a zidit pe om, și apoi l-a iubit fără de măsură și i-a împodobit viața și casa, până ce omul nu L-a mai iubit pe Dumnezeu, pe Făcătorul lui, și a ales apoi să lucreze de partea diavolului și a pierdut omul iubirea, iar fără ea îi este greu, și nu știe de ce îi este lui atât de greu, de atâtea ori greu.

O, nu-i vine omului în minte să se întoarcă la Dumnezeu, la Făcătorul lui. Atâta vreme cât găsește de ce să se mai țină departe de Tatăl Dumnezeu, omul stă departe de Tatăl. O, dacă ar da de lipsă și de lacrimi și de dureri și de dispreț, poate că s-ar mai apleca și ar părăsi înșelarea, care i se pare viață și bucurie de viață, dar duhul lumii caută mereu spre om și-i stinge iubirea cea spre Dumnezeu și nu se întoarce omul, o, nu se întoarce. Când suferă lacrimi și dureri, omul caută la om și se sprijinește cu omul, și aceasta pentru că nu are minte pentru Dumnezeu, și are numai pentru el și pentru oameni și pentru cele de pe pământ, dar vine apoi o zi când el vede raiul și vede ce-a pierdut și vede că nu s-a luptat lupta cea bună în viața lui.

O, popor al cuvântului Meu, nu-și folosește omul ochii sufletului, decât numai spre cele ce nu-i dau sufletului hrana cea priincioasă. Ori de câte ori simte că i se mai stinge oful sufletului, el tot din cele fără Dumnezeu dă să ia și să bea. O, iată de ce Mi-e dor să vin la tine pe pământ cuvânt, măi poporul Meu. Voiesc să Mă găsească omul cu grăirea Mea cu tine despre el și despre despărțirea lui de Mine și să aibă loc de întrebare pentru mersul vieții lui, că s-a luat omul din brațele Mele și a plecat să-și facă de cap, că nu de altceva pleacă omul departe de Dumnezeu și de ochiul Său, care rămâne uitându-Se lăcrimând pe urma celui fără de iubire fiu și fără dor de Tatăl în vremea despărțirii, și e flămând omul, mereu e flămând, și mănâncă mereu din grădină străină, până ce i se usucă inima căutând și tot căutând răcoare pentru ea, dar Eu am spus de cel ce bea așa că mereu va înseta și mereu va bea fără de rod și fără de sănătate de viață, căci viața stearpă este viața cea fără Dumnezeu, și prin care omul iubește păcatul pe ogorul pământului, iar păcatul este neghina, este ceea ce seamănă omul pe pământ prin păcat, dar la vremea secerișului, neghinei i s-a dat soarta să fie pentru foc.

Au așezat bunii și sfinții părinți în această duminică învățătura pildei fiului risipitor, pentru citire și rumegare apoi în mijlocul fiilor bisericii lui Hristos. O, câtă lumină de Duh Sfânt, cât se topeau sfinții de grija cea pentru turma Mea, ca nu cumva să piară ea și seminția ei. Nu mai sunt azi pe pământ slujitori care să caute cu păsunea cerească după turma Domnului, iar ea rătăcește fără de păstor, și latră lupii de peste tot, și nu mai știe nimeni că ei sunt lupii, care sunt gata să culce gardul la pământ și să nu mai fie păstrată sămânță pentru Domnul, să nu mai aibă Domnul turmă pe voia Sa, ci să fie amestecare. O, și nu-i mai spune nimeni omului că amestecarea este stricăciune ca la turnul Babel și este pentru dărâmare și nu dăinuie această lucrare, căci este fără Dumnezeu lucrarea amestecării.

O, fiilor, nu-L mai vor oamenii pe Domnul. O, ocrotiți-vă la sânul Meu, că mulți vor rătăci fără să știe ce fac. Nimic să nu-i încânte pe cei ce cunosc cuvântul Meu și puterea lui, că mult mai mult lucrez Eu acum, la sfârșit, cu cuvântul, că-i mult rău în lume, iar Eu am să-i ocrotesc pe cei ce Mă iubesc, am cuvânt pentru ei mereu, mereu, numai să

Mă ajute ei să-i pot cunoaște, că greu se mai zăresc dintre cei răi cei ce dau să-Mi țină urma prin vremea grea, vreme cum n-a mai fost de când sunt veacurile, o, fiilor. O, aduceți-vă aminte de umilința la care l-a dus viața de desfrâu pe fiul cel desprins de tată și de casă, căci și-a venit în fire și s-a apropiat spre tatăl său și a zis: *„Am păcătuit împotriva ta și împotriva cerului cu viața mea, tată, dar primește-mă, te rog, ca argat”*. O, dacă nu și-ar fi venit în fire de-a binelea, l-ar fi văzut de departe tatăl său ca să-i fie apoi milă?

O, fiilor, de-ați pierde voi orice, dar locul vostru de lângă Mine să nu-l pierdeți, că n-ați avea cum da răspuns înaintea Mea pentru acest păcat al neiubirii și al fugii de Dumnezeu, păcat care îl pedepsește apoi greu pe om, căci am spus: *«dacă omul nu poate ca Mine, nici Eu nu pot ca el»*.

O, să nu se piardă cu firea cel ce-Mi stă credincios, ci să stea cu umilință pentru păcatele sale înaintea Mea și să-Mi dea viața sa să Mă servesc de ea, căci viața Mea am dat-o Eu când M-am făcut Păstor peste timp și peste om, și iată, până azi sunt, până la sfârșitul timpului sunt cu cei ce-Mi sunt fii și-Mi urmează Mie, și nu pe jumătate cum ar crede unii că se poate așa pentru Dumnezeu, ci cu întreg duhul și lucrul lor și până la sfârșit, precum Eu sunt și lucrez Tatălui Meu până la sfârșit, nu numai o bucată de timp.

O, poporul Meu cel călăuzit pas cu pas, vino și Mă întreabă ce înseamnă să rătăcească cei ce rătăcesc, iar Eu îți voi spune. O, fiule, multe plăceri iau foc înăuntrul omului și nu se teme omul de vâlvătaia lor, și-și pune el sufletul la foc și arde în el plăcerea și se duce să și-o facă, și iată, rătăcește omul după ce-și umple inima și dorul de plăceri, iar pe Domnul Îl umple de rușine fiul care se duce să-și plimbe viața printre fiii lumii. O, și cât de morți sunt fiii lumii, de la care iau lucru și povețe și învățătură și obiceiuri iau cei care Mă părăsesc și se duc în mijlocul fiilor lumii și stau ei lângă cei fără binecuvântare de sus pentru viața lor cea cu plăceri.

O, greu se mai teme omul de plata păcatelor lui, fiilor. De aceea nu-și vine în fire cel ce se desparte de iubirea lui Dumnezeu pentru iubirea de sine, dar cea mai dulce viață este aceea care doare și suferă odată cu suferința Mea în cei ce merg prin greu, lucrând cu Mine pentru viața lumii, iar un alt fel de iubire nu este iubire între pământ și cer, și este altceva, este omul și atât, căci iubirea e din cer, și din cer ia și are, și nu de pe pământ sau pentru pământ.

O, copii hrăniți cu cuvântul gurii Mele, voi fiți-Mi fii, și fiți-Mi și argați, măi fiilor, căci numai fiul știe să slujească tatălui său cu credincioșie, iar sluga poate să fie și netrebnică prin slujire. O, căutați să-Mi fiți fii și să-Mi slujiți ca și cum tot ce-Mi slujiți este pentru voi, și veți fi adevărați în iubire și în slujire, iar pe cei ce nu ne înțeleg, îi înțelegem că le lipsește credincioșia, iar această lipsă, și mai ales nerevenirea în fire, îi atrag acestea spre cele ce-și aleg. Voi însă căutați să pricepeți bine ce înseamnă să rătăcească și să-și risipească omul viața, iar dacă unii nu înțeleg, aceștia pățesc așa fiindcă nu se uită la viața lor din afara lor, și nu dinăuntrul lor, de unde ei n-au cum să vadă.

O, fiilor, deosebiți-vă de lume și din lume, că lumea este capcana în care stau prinși fiii lumii. Eu, Domnul, nu am ce să mai culeg pentru Mine dintre fiii lumii, căci totul este stricat și urât mirositor. Privesc zdrobit cum cei ce M-au iubit se duc să semene cu fiii lumii la chip și la port și-Mi lovesc fruntea și obrazul cu rătăcirea lor, pentru care au plecat de la sânul Meu, bucurându-se de ei înșiși, așa cum și fiii lumii fac. O, stați departe de cei ce Mă cunosc ca și voi în acest cuvânt, dar nu mai vor să semene cu Mine și cu voi, și se duc să semene cu fiii lumii la chip și la port și la neveghe pentru viața lor. E primejdios pentru cei ce rămân, căci trebuie pildă să fim unii pentru alții, ca să nu piară cei ce au rămas, și ca să nu fie Domnul rușinat pentru aplecarea voastră, fiilor. Ne strângem durerea și ne-o punem în legăturică să nu rănim cu ea, dar să avem grijă să nu fim învinuiți de sminteală și de amestecare, și mai ales că neascultarea de cuvântul lui Dumnezeu, cunoscut de cei ce îl cunosc și nu-l împlinesc, o, este primejdioasă această neascultare. Iar Eu, Domnul, dau să vă păstoresc și să vă ocrotesc pe voi când unealta cea pentru neascultătorii de Dumnezeu trece pe deasupra și îi arată pe cei ce slujesc împotriva lui Dumnezeu cu pașii lor, cu inima lor, cu iubirea lor, iar pilda Evangheliei acestei duminici ne arată cum a ajuns fiul cel neascultător și risipitor cu iubirea lui cea vinovată și cum și-a irosit viața, până ce a fost depărtat și de oameni, și așa a fost să-și vină în fire și să-și învinuiască faptele și rătăcirea sa.

O, stați strâns alipiți lângă Mine, căci legătura slabă se desface ușor, fiilor, și vă rătăcește de Domnul spre alte iubiri, și toate iubirile sunt vinovate, și mai ales iubirea de sine, cu care omul apasă pe cei din jurul său.

O, fiți cuminți, fiți mulțumiți și mult mulțumiți, căci nimeni nu cade, nimeni, decât cei nemulțumiți, cărora li se ia și ceea ce mai au și se dă la cei ce au, precum este scris.

O, fiilor, voiesc să vă văd că știți ce înseamnă să rătăcească un fiu, iar voi fi-va să-Mi dați răspuns că știți. Iată, M-am întărit în porți cu puterea Mea și am intrat și v-am hrănit, și mulți iau de la voi hrana Mea și învață să fie.

Pace vouă acum, pace, fiilor!

Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Acesta este Păstorul Care vă păstorește pe voi cu cuvântul Său, o, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 februarie 2016

Duminica Înfricoşatei Judecăţi

Omul nu postește de păcat. Grăirea Domnului către femeile creștine pentru sfințenie și cumințenie. Jertfa pentru cei adormiți să fie lucrată de cei curați.

Pace vouă, fiilor! Așa încep Eu, Domnul, în ziua aceasta cuvântul Meu peste voi și peste pământ apoi, iar voi să Mă împărțiți, și să vă bucurați că aveți această lucrare de la Mine peste voi, ca să Mă împărțiți. Cea mai mare bucurie a sufletului vostru să fie aceea de a-L împărți pe Domnul, căci altă bucurie nu e bucurie, fiilor, și numai cei plini de dragoste de Dumnezeu își lucrează această bucurie a sufletului, iar o astfel de bucurie este darul cel coborât de Mine peste cel ce Mă bucură, ca să propășească bucuria lui, răsplata lui cea de la Dumnezeu pentru cei mângâiați de El, pentru cei ce-L mângâie pe El, că sunt nemângâiat, fiilor, și de aceea unii pe alții să ne mângâiem și să ne alinăm durerea cea din pricina lipsei de Dumnezeu pe pământ și în oameni, că n-am primire din partea oamenilor, o, n-am, de vreme ce ei nu-L iubesc pe Dumnezeu.

Însemnăm în această duminică în cartea Mea cu voi cuvântul Meu de acum două mii de ani despre venirea Mea în slavă cu toți sfinții îngeri, când toți oamenii vor trage la ceea ce și-au agonisit, fie la Dumnezeu, fie la satana, și când Eu, Domnul, voi deslușii celor din dreapta Mea și celor din stânga lucrarea lor, agonisirea lor cea pentru vecii.

O, fiilor, cum să nu ne doară? Iată ce bine se vede a-

ceasta. Fiecare trage la ceea ce și-a agonisit prin ascultare sau prin neascultare de Dumnezeu. Stau pe tron de cuvânt și grăiesc și păstoresc cu cuvântul Meu pe cei ce au venit la Mine ca să-Mi dea Mie viața să le-o călăuzesc, să le-o curățesc mereu și să le-o întăresc cu Mine pe cale până la sfârșit. Număr mereu pe ai Mei, număr așa cum păstorul își numără tot timpul oile ca să vadă dacă nu lipsește la număr vreo oaie din numărul cel întreg. O, tot așa și Eu număr. Număr mereu pe cei ce s-au dat Mie, ca să-i văd dacă sunt la lucrarea voilor Mele sfinte, la rugăciunile de noapte și de zi în obște frățească, iar când văd lipsă la număr Mă prinde rușinea și jalea și suspinul și îngrijorarea pentru oi, ca nu cumva să le prindă toropeala și nepăsarea de suflet și de ascultare pentru cele de sus, căci înfricoșata judecată îl cercetează pe fiecare după cum este fapta lui, fapta vieții sale.

O, rugăciunea cea cu stăruință și plină de pocăință ca a sfinților care se rugau așa, iată, aceasta trebuie la cei ce se mântuiesc, și care vor sta de-a dreapta Mea, precum este scris. O, fiilor, vă dăruiesc mereu prin cuvântul Meu darul milei de Dumnezeu și lucrarea lui dinspre voi spre Mine. Dacă este cineva care dă să slăbească în râvnă pentru calea lui cu Mine, acesta să-și aducă aminte de milă pentru Mine, că Eu după fiecare om plâng, căci sunt Păstorul omului și plâng după om, plâng de când l-am pierdut pe Adam din rai, căci el a fost tras spre faptele sale, spre neascultarea de Dumnezeu, iar Eu plâng nemângâiat după om, de atunci și până azi plâng.

O, popor al cuvântului Meu, când Eu pierd din mijlocul tău pe cel ce nu mai stă cu Mine și cu tine, Mă doare lipsa celor ce pleacă urmându-și ei o altă fericire. O, cum poți să te arăți fericit și bătăios după fericirea ta după ce tu faci rană atâtor suflete pe care le-ai părăsit, le-ai trădat, le-ai lovit în inimă? O, suflete clătinat, dacă tu alegi să-ți faci voia ta, măcar nu mai învinui pe alții pentru voia ta cum că n-ai avut încotro și ai făcut ce ai făcut de ai plecat de lângă Mine. O, bucuriile trec cel mai repede, dar nu tot așa trece și durerea, care se plămădește din bucuriile omului.

O, fiilor, au pus părinții cei sfinți ai bisericii Mele această Evanghelie a Mea acum, când stă scris în calendarul creștinesc pregătire cu încă o săptămână pentru începutul postului mare pentru creștini. Pentru toți cei ce-și zic creștini pe pământ Eu pun în carte în această zi cuvânt de Păstor și le spun tuturor:

O, voi, cei ce vă numiți creștini și dați să postiți înainte de praznicul Învierii Mele, ascultați: Să postiți voi de bucate cât vreți de mult ca să vă vedeți împlinite dorințele voastre, pentru care postiți, dar dacă nu postiți de pofta de păcat, și apoi de păcat și de femeie pentru păcat, o, zadarnică este toată jertfa voastră cu trupul. O, nu vă atingeți de femeie dacă vreți să postiți, că iată, de pâine poate omul posti, dar de păcat nu poate, iar diavolul are multe biruințe, că mult îl ajută oamenii.

Voi, femei creștine, ascultați: Așa a rămas păcatul. Femeia a păcătuit mai întâi, și apoi l-a prăbușit și pe bărbat. Dacă vreți să postiți post de bucate trebuie să postiți și post de păcate. Bărbatul nu trebuie încercat. Femeia care se vrea cuminte nu trebuie să rămână ea numai cu bărbatul în încăpere, căci el își poate pierde cumpătul oricât ar fi de sfânt, și aceasta fiindcă nu e bine să stea femeia numai cu bărbatul dacă nu este aceasta de la Dumnezeu ascultare și har de mare sfințenie și multă lucrare de Duh Sfânt, care ține departe pe duhul cel potrivnic lui Dumnezeu și omului. Apa și focul când vin cu pedeapsă peste oameni, acestea sunt mai puțin primejdioase pentru sufletul omului decât femeia, de a cărei lipsă unii înnebunesc, și nicidecum nu se tem de această primejdie. O, vă învăț ca un Păstor, vă învăț ce înseamnă să postiți în vreme de post, că iată, se poartă prin biserici soroacele pentru cei adormiți, care așteaptă salvare dacă plâng afară de împărăție din pricina necurăției lor, iar pentru cei de dincolo trebuie să lucrați curați toată jertfa cea pentru ei, dacă o aduceți la altar pentru pomenire. Toată lumea creștinilor știe aceasta, dar este cineva care să și lucreze așa? Spun aceasta pentru că mulți se duc și caută pe cei pe care-i știu curați ca să le facă o prescură, un colăcel, o colivă, o mâncare de post, dar dacă ei nu stau curați de păcat, zadarnic aduc ei jertfă pentru cei ce plâng după ajutor de pe pământ pentru ei.

O, fiți înțelepți, voi, cei botezați cu botezul creștinesc, căci vin și vă păstoresc să postiți cu povață pentru post, căci altfel nu vine mântuirea. Postiți de cuvinte care nu sunt ca în cer, postiți de semeție, de iubire de sine postiți și iar postiți, căci aceste păcate nu vă lasă să-L urmați pe Domnul până la sfârșit sau până la praznicul Învierii Mele. Postiți de păcatul urii, al învrăjbirii, al zavistiei, al certurilor pe cuvinte, căci cine bagă zâzanie între oameni, între frați, aceia au iubire de sine și păcătuiesc pentru ea. Și, în sfârșit, postiți de dorințe, că dorințele îl umplu pe om de nemulțumiri, iar celor nemulțumitori li se ia și ce bruma mai au ca mulțumire, și nu este altfel cu dreptatea a toate, chiar dacă omului nu-i convine dreptatea când ea se arată împotriva nedreptăților omului. Eu, Domnul, vă îndemn la fapte pline de milă, după care să umblați ca să le lucrați și să le aveți, ca și cum pe Domnul L-ați milui, numai să luați învățătura Mea, pe care azi v-o dau cu multă milă. Amin.

Mă întorc în grăire cu tine, popor al cuvântului Meu. Iată, am cu Mine la tine la pomenirea cea de nouă zile sufletelul de mamă cel proaspăt venit înaintea Mea pentru așezarea sa. O, n-am putut mai mult să spun acum o săptămână despre întâlnirea ei cu Mine și cu cerul, căci M-am tras în lături strâmtorat de durere, durere proaspătă de la cei ce n-au vegheat pentru viața lor cu Mine și cu voia Mea. În ziua aceea am privit de sus cum s-a mutat atenția celor care s-au strâns să petreacă cu Mine sufletul acestei mame, că au dat aceștia cu ochii de cei ce n-au ascultat decât de dorințele lor, iar Eu am stat departe de această întâmplare fără de înțelepciune lucrată în fața celor din cetatea cuvântului Meu și a celor ce au venit de mai departe în cetatea Mea pentru ca să petreacă spre cer sufletelul acestei mame de la Maluri, sătuțul din care a răsărit pe pământ trâmbița Mea, Verginica Mea, prin care Mi-am pus temelia coborârii Mele cuvânt pe pământ în anul 1955.

O, iată cum este cu acest sufletel, căruia i-am spus: Vei plânge cu Mine pentru durerea Mea de pe pământ venită, pentru greul cu care-Mi port lucrarea Mea de cuvânt între cer și pământ cu cei atât de apăsați și îndurerați sub sarcina Mea de peste ei, durere pe care tu ai știut-o și o știi, pentru că atât de mult M-ai iubit, atât de credincios, atât de răbdătoare și atât de îndurerată, durere cu care ai și plecat spre Mine. Mai înainte de a te despărți de trup ne-am întâlnit și Mi-ai văzut durerea și ai plâns cu Mine. Supuși trebuie să stăm durerilor, căci cine nu are milă de Domnul nu poate după voia Domnului, după sfatul Domnului, ci poate numai prin sfatul lui însuși, iar noi ne aplecăm supuși. Vei plânge cu Mine și ne vom mângâia, căci plânsului nostru îi trebuie mângâiere, iar Eu trebuie să am cu cine să plâng, nu singur să plâng. Eu milă voiesc, dar iată, omului îi este milă de sine însuși, chiar dacă pentru mila aceasta Mă zdrobește pe Mine și pe cei din jur. Sunt îndurerat că n-am fost crezut și n-am fost înțeles de cei

de la care așteptam aceasta. Am spus celor de sub sarcina venirii Mele, am spus în ziua aceea, le-am spus să fie înțelepți față de neascultarea celor ce nu s-au gândit la cei mulți, care pot cădea și ei din ascultare și din statornicie cu Mine. O, Eu merg înainte așa lovit la față, așa cum Mă vezi că sunt și că Mă doare, că iată, Mă vezi și-Mi știi acum durerea toată și vezi cât este și cât doare. Ai plecat îndurerată după ce mai întâi M-ai văzut cum sunt, și ai plâns de mila Mea, iar apoi ți-am spus că vei plânge cu Mine și vei stărui să-Mi meargă lucrarea și să se întărească ea, căci vai lumii și pământului dacă ea ar sta din lucru! Iar tu M-ai iubit cu adevărat și Mi-ai înțeles suspinul și jalea, o, și te-am iubit și Eu pentru iubirea ta, care a stat cu credință lângă Mine, și i-ai iubit pe ai Mei, pe care vi i-am dat ca pe un dar, ca să fie și ei ai voștri, și prin care să-i ajut pe ai voștri, așa cum Eu am făgăduit, dar iată, lipsa credincioșiei lor Mă tot rănește. Din greu merg, și cu durerile Mele se poartă cei ce Mă poartă, iar voi sunteți trecuți la Mine părinți ai fiilor poporului Meu, că Mi-ați sprijinit și Mi-ați iubit poporul, și nu este o mai mare faptă ca și aceasta pentru cei binecuvântați de-a dreapta Mea, iar omului iubitor îi trebuie un dar aparte de la Mine ca să-i iubească pe ei. Aceasta am grăit Eu acum cu tine înaintea poporului cuvântului Meu și i-am spus lui despre tine, de plânsul tău alături de plânsul Meu pentru durerea care vine de pe pământ la noi și pentru greul Meu, cu care-Mi port lucrarea Mea de cuvânt. Amin.

O, poporul Meu, o, fiilor, a fost tristă ca și Mine această mamă. M-am arătat ei până să se despartă de trup și M-a văzut trist de tot, trist prea tare de la bucuriile celor ce M-au lovit peste obraz cu purtarea lor înaintea celor întristați în urma dorințelor lor. Eu, Domnul, o iau alături pe ea pentru pază peste cetatea Mea de cuvânt și pentru ca să am cu cine să plâng, nu singur să plâng. Durerea Mea e a Mea, iar durerea omului e a lui, și fiecare plânge cu ai lui, Eu cu cei ce plâng cu Mine, iar omul cu cei ce plâng cu el și pentru el, iar Eu rămân sărac de cei ce nu Mă iubesc mai mult pe Mine decât pe ei înșiși și pe cei aproape cu ei.

Binecuvintez cu iubire și cu milă mare acest sufletel de mamă îndurerată ca și Mine pentru taina venirii Mele cuvânt pe pământ și pentru greul cu care o port, atât de îndurerat cum sunt pentru toate câte Mă lovesc de pe pământ.

Iar voi, fiilor mijlocitori, aduceți-Mi rânduiala cea creștinească pentru odihna ei cu Dumnezeu și ca Dumnezeu, că ne vom mângâia unul altuia lacrima și ne vom odihni așa, prin mângâieri peste dureri. Voi nu uitați că pentru învierea morților aveți de lucrat cu Mine peste pământ, iar pentru această mare lucrare voi să aveți toată grija, fiilor, că milă multă trebuie să lucreze cei ce vor fi mântuiți de-a dreapta Mea, precum este scris. O, nu uitați tot timpul de duhul pocăinței și al umilinței, căci tot omul este greșit, și îi trebuie pocăință fără de sfârșit pe pământ, și prin ea sfințenie, fiilor.

I-am învățat și pe cei încreștinați de pe pământ, și care nu țin rânduielile creștinești nici în vreme de câșlegi, nici în vreme de post. I-am învățat, căci sunt Păstor milos, și le-am spus să postească de păcat, mai întâi de postul de bucate, căci cine nu postește așa, acela nu are milă de Domnul, și n-au parte de-a dreapta Mea cei ce n-au milă de Mine ca să nu Mă îndurereze ei de la păcatele lor, pentru care Eu sufăr.

Iar pentru cei ce au fost cu Mine și cu voi prin lucrarea Mea de cuvânt, Eu spun așa: Precum catolicii, care au părăsit și au trădat acum o mie de ani rânduiala cea dintâi a bisericii lui Hristos, cea prin sfinți și prin părinți, precum nu pot ei aduce laolaltă slujire cu ortodocșii Mei ca să fie primită slujirea amândurora înaintea Mea, pentru că ei au plecat din turmă și și-au făcut deoparte turmă și altfel slujire față de cele odată așezate prin sfinți și prin părinți, o, precum ei nu se pot amesteca în turma cea rămasă, decât dacă se nasc din nou pentru viață cu credință și cu pocăință pentru greșeală, o, tot la fel cei ce au părăsit pe poporul Meu și lucrarea cuvântului Meu nu pot să fie una cu cei rămași în cuvântul Meu, o, nu pot, decât să ajungă la mare pocăință și la mărturisire pentru părăsirea cărării pe care Eu merg cuvântând pentru tot neamul oamenilor ca să pregătesc ziua slavei, și pe oameni pentru ea, căci ea vine, precum este scris.

Iar voi, fiilor, fiți blânzi, fiți curați, fiți lumină, și toate în lumină, căci Eu, Domnul, lumină am venit să fiu, lumină a lumii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

22 februarie/6 martie 2016

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

Căderea lui Adam din rai și lucrarea Domnului prin vreme. Învățătură pentru nedezvinovățire. Blândețea e semnul odihnei Domnului în om.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Cel ce am făcut cerul și pământul și pe om, și toate pentru om prin cele ce s-au făcut, ca să aibă omul bucurie multă de la toată facerea lui Dumnezeu, căci Eu bucurie am voit să fie toate, iar omul să se bucure și să-L bucure pe Domnul Făcătorul și pe toate să le bucure, pe toate cele văzute și nevăzute ale facerii lui Dumnezeu. Mai înainte de a zidi prin cuvânt pe cele văzute le-am zidit pe cele nevăzute și cu ele am lucrat de le-am zidit pe cele nevăzute, iar apoi l-am zidit pe om în chip minunat ca să poată vedea pe cele ce pentru ochii lui le-am zidit ca să fie, ca să-i slujească și ca să le vadă omul.

O, e zi de duminică, și pace ție, popor al cuvântului Meu, și ce bucurie pe Mine că te am la izvorul gurii Mele, care izvorăște cuvânt pentru tine și pentru toată suflarea și pentru toate cele văzute și nevăzute ale lui Dumnezeu, măi poporul Meu! Am zidit din cuvânt, te-am zidit ca să te bucuri de Dumnezeu și să Se bucure Domnul de tine, căci Eu bucurie aș vrea să fie toate și peste toate, iar omul să se bucure și să-L bucure pe Domnul Făcătorul și pe toate să le bucure, o, așa aș vrea, că mare durere și suspin s-a pus peste Mine și peste toată facerea, că n-a voit omul cel zidit de mâna Mea, o, n-a voit să se facă el bucurie pentru Domnul, căci s-a iubit pe sine și nu și-a mai iubit obârșia lui și a făcut despărțire de Dumnezeu, și totul din trufie, iar trufia vine de la iubirea de sine și nu mai ascultă omul de Dumnezeu și de cele de la Dumnezeu descoperite lui și de cele care slujesc lui, ca apoi omul să le poată mulțumi, dar dacă el n-a ascultat de nimic și de nimeni, o, a pierdut iubirea, căci iubirea este Dumnezeu, și tot ceea ce este împotriva ei este păcat.

O, nu poate omul să rămână de partea iubirii oricât l-ar îmbia și l-ar chema iubirea, el tot pe sine se alege și nu are teamă. Nici Adam n-a avut teamă când s-a ales pe sine și s-a tras dinaintea Mea și s-a tot îngâmfat appi pentru el însuși, și tot omul care nu ascultă pe Dumnezeu este îngâmfat, și am spus aceasta deslușit acum ca să știe omul ce lucrare are el când se desparte de Dumnezeu prin neascultare de cuvântul Său, iar îngâmfarea este de la diavolul, care l-a înșelat pe om, pe cel ce s-a lăsat înșelat. O, în tot chipul am căutat de atunci și până azi să-l întorc pe om cu iubirea spre Mine ca să aibă el iubire. Păcatul însă a prins putere mare și îl biruie pe om,

pe cel ce se lasă biruit.

O, ce drept, ce minunat ar fi fost să se lase omul biruit de Dumnezeu încă de la începutul său cel de la Dumnezeu. N-ar mai fi luat ființă diavolul, care să-l despartă pe om de Făcătorul lui. Trage mereu cu păcatul bietul om, și din aceasta se naște. Și-a făcut diavolul împărăție cu ajutorul omului încă de la cel dintâi om, omul cel zidit de Dumnezeu. Dacă omul ar fi ars în el de iubire pentru Dumnezeu, n-ar mai fi ars apoi în el puterea păcatului care îl desparte de Domnul pe om și nu s-ar mai fi zidit atâta iad, atâta foc, atâta păcat, iar iadul înseamnă foc mistuitor, în care se mistuie omul pic cu pic, pas cu pas, păcat cu păcat.

O, fiilor, am luptat și am lucrat mult apoi cu îngerii Mei și i-am ales pe cei iubitori și doritori de Dumnezeu și le-am dat daruri și sfințenie le-am dat și M-am descoperit lor ca să lucrez prin ei întoarcerea omului cu fața la Dumnezeu, calea înapoi, o, și au așezat părinții sfinți semne pe cale, și le-a arătat pe ele ca să-l ajute pe om spre Domnul. Așa au pus ei la locul lor aceste semne și au făcut chemare spre ele peste oameni, și așa este și această duminică așezată în calendar și se cheamă ea duminica izgonirii lui Adam din rai, iar omul să audă și să-l doară și să caute calea pierdută acum șapte mii de ani și să se lase purtat pe ea până înaintea Mea ca să-l curăț și ca să-l iert și ca să-i dau bucurie apoi în locașurile Mele.

Aș vrea să-l ajut pe om să asculte de Dumnezeu. O, uită-te, omule, ce-a pățit Adam. De la el și până la tine e suferință peste om din pricina neascultării de Dumnezeu. O, oprește-te din calea ta și pune-ți mintea să socotească. L-am așezat pe om în rai după ce l-am zidit, și l-am povățuit și i-am spus ce să facă și ce să nu facă, dar el n-a ascultat de Cel ce a zidit toate, iar neascultarea îl desparte de Dumnezeu pe om, și e primejdie mare despărțirea de Dumnezeu a omului, și toate îl învață pe om ascultarea, dar trebuie să se aplece și să asculte, căci pământul, florile, iarba, animalele, păsările, toate Îl bucură și toate ascultă de Dumnezeu pentru că Îl cunosc, dar omul s-a întors cu spatele și nu mai ascultă. Cântă cocoșii pentru vremi de rugăciune și de slăvire pentru Dumnezeu și-i spune omului să vină spre Domnul cu glasul său și să-L slăvească pe Făcătorul său. Toate la vreme slăvesc pe Domnul și cântă cucul și aduce bună vestire și arată el faptele lui Dumnezeu și timpul lor, și totul se face primăvară și flori și iarbă presărată, iar omul ar trebui să spună mereu: Doamne, miluiește!, Doamne, slavă Ție!, așa cum toate spun pe limba lor, ca să învețe și omul limba lui Dumnezeu și toate faptele Lui. Pilda animalelor care ascultă de om pentru slujire vieții omului, aceasta l-ar putea învăța pe om să asculte de Dumnezeu, de Stăpânul a toate. Am venit cu această lucrare de cuvânt pe pământ ca să-l strig pe om să vină la Mine și să stea cu Mine până la sfârșit spre mântuirea lui și să repar pe cele ce s-au stricat la început. O, unde mai are loc cu Dumnezeu cel ce vine la Mine și stă cu Mine și se duce apoi și nu stă până la sfârșit cu răbdare? O, Eu am spus: *«Cel ce rabdă cu Mine până la sfârșit acela se va mântui»*, dar ce să mai fie cu cel ce vine și pleacă apoi, așa cum a făcut Adam, care n-a stat și n-a ascultat pentru statul lui cu Dumnezeu, cu casa lui Dumnezeu, cu raiul cel pentru om?

O, a căzut Adam din rai căci și-a făcut singur socoteala pentru pașii lui și și-a luat viața din mâinile Mele, și a făcut aceasta pentru că nu M-a iubit, pentru că n-a avut recunoștință înaintea Făcătorului său, iar nerecunoștința omului se scrie păcat. O, cât Mă lupt să-l îmbiu pe om să primească putere de la Mine și să ia calea înapoi și să iasă de sub împărăția neascultării de Dumnezeu. Șapte săptămâni au așezat sfinții părinți înainte de praznicul Învierii Mele, timp în care omul să meargă spre Domnul cu viața sa, cu pregătirea cea pentru viață.

Să mănânce omul așa cum i-am spus lui Adam în rai și să vină apoi spre pomul vieții, să vină curat de păcat. Așa l-am învățat prin sfinții Mei pe om, prin cei ce au osândit păcatul în însuși trupul lor ca nu cumva păcatul să-i osândească pe ei.

O, învățați, fiilor, ascultarea de Dumnezeu și toate roadele ei, că iată, îi învățăm pe oameni și împărțim peste ei cuvântul lui Dumnezeu, pe Cel ce a grăit cu omul în rai și i-a spus cum să asculte de legea raiului, iar dacă n-a ascultat i-a spus apoi roadele durerii și ale neascultării lui, așa cum este scris despre aceasta.

O, fiilor, cine cade, din pricina neascultării cade din bărcuța Mea cu voi, nu de altceva cade, chiar dacă el aruncă vină înapoi, căci Adam s-a supărat pe Dumnezeu după ce a pierdut locul său din rai și s-a pus înger de pază în fața raiului pentru păzirea pomului vieții, și pentru ca să nu lovească omul pe Dumnezeu mai înainte de coborârea Sa din cer pe pământ după om ca să Se facă pentru om Pom al vieții, pom care nu trebuie jefuit.

O, fiilor, să ceară omul răbdare de la Dumnezeu pentru multele lui păcate, căci omul este păcătos și a pierdut pe Domnul prin păcat. Eu însă stau și aștept pe cel greșit, numai să-și înțeleagă el greșeala și s-o dea de peste el. L-aș fi iertat și pe Adam pentru greșeala neascultării lui în rai, dar când M-am dus spre el să-i trezesc părerea de rău și umilința, o, s-a dezvinovățit din unul în altul și n-a voit să se aplece și să-și însușească neascultarea ca să-l fi putut milui pe el cu mila Mea și cu umilința sa, care ar fi lucrat repararea lui față de Mine.

O, fiilor, niciodată să nu vă dezvinovățiți, ci din contra, să vă recunoașteți prin cele greșite ale voastre și să le dați de peste voi prin părere de rău și prin pocăință sfântă, nu prin alt fel de pocăință, iar Eu, Domnul, să văd și să vă așez în inima Mea prin inima voastră curată față de voi înșivă față în față cu frații voștri și față de Mine, fiilor, căci Eu am spus: *«Fericiți cei curați cu inima și care văd pe Dumnezeu și ca Dumnezeu, după ce se văd ei înșiși față în față cu Domnul, recunoscându-și prin iubire greșalele lor, căci cei ce iubesc pe Domnul au inima curată, și cu ea îșI văd greșalele lor».*

Vă îndemn la iubire, fiilor. Fără iubire nu poate omul să postească de bucate fel de fel. Vă binecuvintez puterea duhului, a sufletului și a trupului și vă ajut, fiilor, căci voi Îmi ajutați mersul Meu, strigătul Meu peste pământ și peste om. Nu pentru voi să postiți de bucate, ci pentru Mine, fiilor. Nu pentru voi să puteți, ci pentru Mine, iar Eu să pot pentru voi, și pentru toată suflarea apoi. Așa le doresc la toți cei botazați în numele Meu pe pământ, iar dacă omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu și înțelepciunea cea pentru Dumnezeu, o, nu are nici putere pentru cele de la Dumnezeu date omului să le lucreze.

Vă prind și vă cuprind în Duhul Meu, fiilor. O, fiți drepți, fiți blânzi, fiți smeriți, și așa să lucrați până la praznicul Învierii Mele și unii pe alții să ne întâmpinăm pentru bucuria aceea.

O, pace vouă acum, pace, fiilor! Lucrați lucrarea raiului, măi fiilor. Fiți blânzi! Blândețea e semnul odihnei Mele în voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 februarie/13 martie 2016

Duminica Întâi a Postului Mare, a Dreptei Credinţe

Pământul român va fi ţara strălucirii pentru că în ea străluceşte lumina cuvântului lui Dumnezeu. Credinţa trebuie sărbătorită cu rugăciuni şi cu laude, nu cu bani strânşi la cutie.

O, este nevoie de Dumnezeu pe pământ și de cuvântul Său, prin care poate Dumnezeu.

Deschideți cartea cuvântului Meu din zilele acestea, voi, cei ce străjuiți în calea venirii Mele cuvânt pe pământ, așa cum Eu, Domnul, v-am așezat ca să-Mi așezați în carte cuvântul. Cuvântul vostru înaintea Mea și în numele Meu, să fie tare, fiilor, și să fie din credință și pentru voile Mele cu voi și peste voi și peste pământ, că este nevoie de Dumnezeu pe pământ. N-au oamenii Dumnezeu pe pământ cu ei, pentru că n-au ascultare de Dumnezeu, și mai ales pentru că n-au povățuitori din partea Mea pe cale ca să le aprindă inimile de dragoste pentru Dumnezeu și de credință că Dumnezeu trebuie iubit și mult iubit până ce omului îi ajunge Dumnezeu de hrană, și aceasta prin credință, fiilor.

O, trebuie rostit cuvânt peste cele rele de pe pământ ca să se oprească ele. Trebuie cu post și cu rugăciune și cu cerere la Dumnezeu să lucreze cei binecredincioși pentru această împlinire, și să nu se mulțumească numai că sunt binecredincioși văzându-și de credința lor, că pe pământ e chinul cel mare al necredinței peste oameni și lupta cea împotriva lui Dumnezeu, chiar dacă oamenii nu știu că aceasta fac ei. Este scris pentru toți oamenii botezați în botezul dreptei credințe, este scris vreme de post de șapte săptămâni, și nu a dezlegat Dumnezeu să se mănânce altceva în acest timp, decât cele ce sunt îngăduite în vremea postului.

O, fii ai oamenilor, cum să vă numesc pe voi fii ai lui Dumnezeu, chiar dacă sunteți botezați în numele Meu, când voi nu împliniți cele cerute din cer pentru creștini, iar cu aceste neîmpliniri vă ștergeți singuri din familia fiilor lui Dumnezeu? O, vi se risipește viața în voile voastre, iar voia lui Dumnezeu strigă după voi ca după fiii rătăcitori.

O, pământ român, o, țara Mea cea de azi, Îmi scriu cuvântul cel din vremea aceasta pe vatra ta. Ești țara venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp. Este scris în Scripturi despre tine să fii țara strălucirii, și vei fi, să știi că vei fi, că iată cum strălucește lumina cuvântului Meu din tine peste pământ și peste popoare și cum strălucești tu cu darul Meu de peste tine! Rostesc cuvânt peste îngeri și peste sfinți să te ajute ei să fii curată, iar pentru aceasta trebuie să fii curățată, o, țara Mea de azi. Iată, te doare lucrarea curățirii, dar ce să-ți fac dacă nu asculți de poruncile lui Dumnezeu, care sunt tainele vieții și-ți înviază viața? O, cât aș vrea să te văd că iubești pe Dumnezeu! Să nu-Mi spui că Mă iubești. Cine Mă iubește împlinește poruncile Mele date omului să le lucreze cu ascultare.

O, ce frumoase sunt pentru om poruncile lui Dumnezeu, care-l fac frumos ca Dumnezeu pe om! Se tot vrea și se tot gătește omul ca să fie frumos, dar nu este frumos oricât s-ar găti. Se minte mereu bietul om prin toate dorințele lui, dar ca să se gătească frumos și cât mai frumos înaintea lui Dumnezeu, nu dă să caute omul. O, cum să caute el așa ceva când n-a învățat ce este frumosul și omul frumos? Nu este om mai frumos ca și cel ce se îngrijește de frumusețea lui cea pentru Dumnezeu și de iubirea lui pentru cei din cer.

O, ce frumoasă este suferința cea sfântă! Nu toată suferința de pe pământ este suferință sfântă. Cea sfântă este cea pentru Domnul, ca și cea care se naște în vremea postului de bucate, când fiul cel postitor nu poate posti cu bucurie în suflet, ci pentru că este scrisă vreme de post. O, bucuria înjumătățește sarcina pe care omul o poartă cu bucurie și cu gândul la biruința pentru care el trudește. Cum se poate aceasta? O, câtă vreme omul își iubește viața de pe pământ și și-o tot hrănește cu mâncăruri plăcute trupului și sufletului, nu se poate bucurie sfântă, care să-l însoțească pe cel nevoitor pentru Domnul.

Toți oamenii sunt bolnavi din pricina mâncării folosite și mâncate împotriva ascultării de Dumnezeu pentru mâncare. Dacă legile pe pământ așezate peste oameni pedepsesc prin puterea lor pe cei ce le calcă, o, cum să nu cadă pedeapsă peste cei care calcă legile lui Dumnezeu orânduite oamenilor ca să le păzească și pentru ca să le fie lor bine, și nu rău? Iată de ce sunt atâția bolnavi pe pământ!

O, câtă bucurie are omul când mănâncă și bea! Fără acestea nu are el bucurie când se bucură. E drept, oare, aceasta între om și Mine? Sufăr ca un Dumnezeu de la neascultarea omului. E drept aceasta? Ar fi să-Mi dea și Mie omul bucurii, nu numai lui să-și dea. Să-l văd că postește vremea postului, să-l văd bucurându-se și pentru aceasta, să facă și pentru Mine bucurie, căci Eu am suferit mult și sufăr mult pentru bucuriile omului.

E zi de duminică în această zi, iar sfinții străbuni au însemnat-o în calendarul creștin-ortodox duminica întâia a Postului Mare ca să fie ea numită Duminica dreptei credințe, și cinstirea credinței apoi, că nu e greu să spui că-L iubești pe Dumnezeu când nu-L iubești pe El cu faptele credinței și după rânduiala casei Sale, că iată, biserica neamului român și fiii cei recunoscuți de ea nu postesc postul Paștelui Domnului. S-au îngăduit și s-au scris dezlegări acolo unde este legătură pusă, și încă mai vor să dezlege mai-marii bisericii pe cele legate din cer pe pământ, dar cine le dă lor această îngăduință? O, ei singuri își iau ceea ce nu seamănă cu rânduiala cea din sfinți și-și scriu singuri anatemă în dreptul lor, și în dreptul celor care se folosesc de aceste îngăduințe de a nu se posti după rânduială. Este scris despre cele legate și pecetluite de Dumnezeu, este scris să nu le dezlege omul, căci Duhul lui Dumnezeu a lucrat prin cei sfinți și a așezat rânduială din cer peste biserica de pe pământ.

E vreme grea și primejdioasă pe pământ mereu, mereu. Când să postească omul cu strigare la Dumnezeu, dacă nu în vreme de primejdie și de jale și de greu fel de fel? Vin dureri pe pământ pentru neascultare de Dumnezeu și sunt mulți sub dureri și tot vin dureri, că singuri oamenii și le fac. Strigă la Mine oamenii în vremi de dureri, strigă să-i aud, dar strig și Eu la ei și le spun să nu-și mai lucreze dureri, că nu Eu le dau dureri ca să le și iau de peste ei apoi. Ei singuri și le lucrează, și tot ei să și le și oprească, să oprească lucrarea lor și să stea înaintea Mea în post și în rugăciune ca să le scriu apoi iertare pentru cele călcate de ei ale lui Dumnezeu.

Îi strig pe oameni, îi strig și Eu și le spun lor așa: O, dacă vă iubiți copiii și vi-i voiți sănătoși și cuminți, nu le mai dați să mănânce pe cele neîngăduite în vremea cea peste care stă scris post, când nu se mănâncă decât bucate de post. Nu sunt vinovate cele mâncate de ei în vreme de post, ci este vinovată neascultarea pentru vremea postului. Nu mâncarea cea îngăduitoare îl face sănătos pe om, ci ascultarea cea pentru sănătate, aceasta este vindecarea pentru cei neputincioși și bolnavi, iar acum spun că omul trebuie să mănânce mâncare de rai dacă voiește să fie sănătos și să aibă putere.

Toți oamenii care mănâncă, toți mor, dar nu mor toți

cei care nu mănâncă la fel cu toți cei care mănâncă de toate ca și cei neascultători pentru cele ce trebuiesc mâncate. O, mulți nu mai mor, și trec cu piciorul între cele ce se văd și cele ce nu se văd și sunt cu Dumnezeu la masă apoi, dar taina aceasta este pentru cei sfinți și mult prea iubitori de Dumnezeu cu tânjirea și cu ascultarea lor, și așa am Eu, Domnul, popor tare, cu care ajut din cele cerești pe cei ce trudesc pe calea lor cu Mine și sunt ei fiii dreptei credințe, care nu de mâncăruri se bucură, ci în Domnul este bucuria lor.

Binecuvintez Eu, Domnul, pe cei ce au ascultat și ascultă vremii de post și le dau lor iubirea Mea. Suferința cea sfântă e cea pentru Domnul, ca și cea din vremea postului de bucate. O, hrăniți-vă cu bucurii sfinte, voi, cei care urmați ascultarea pentru vremea postului de bucate. Hrăniți-vă cu Dumnezeu și cu voia bună între voi, și din care Eu să iau din plin și să fiu cu voi și să suflu peste voi vlagă, fiilor.

O, fii ai cuvântului Meu, țineți-Mă lângă voi, măi fiilor. Suflu mereu peste voi ca să puteți voi cu voile Mele. Rostiți cuvânt peste cele rele de pe pământ ca să se oprească lucrarea lor. În vreme de post și de rugăciune faceți cereri sfinte, fiilor, și așezați-vă cu ele înaintea Mea. Pe pământ e chin mult peste mulți, din pricina neascultării de Dumnezeu în oameni, și mai ales a celor botezați în numele lui Dumnezeu. Vin suferințe peste neascultare, și nu le poartă oamenii cu răbdare și cu credință. Cereți Domnului credință și iubire în inimile oamenilor de pe pământ, și mai ales în ale celor botezați, că n-au povățuitor nici ei. Să Mă afle oamenii pe Mine cuvântând spre ei și să Mă pună la inimă și să-Mi dea crezare. Aceasta vreau Eu să Mă ajut cu voi, cei ce Mă împărțiți peste pământ.

Duminica dreptei credințe să aibă mulțime de fii adevărați în biserici, și care să dea Domnului inimile lor. Acestei ființe cerești, duminica, rugați-vă ei să fiți adevăratele ei roade, roade plăcute lui Dumnezeu. Eu, Domnul, sunt la cârma a toate, sunt și la cele ce pedepsesc pe cei ce pedepsesc pe Dumnezeu prin neascultare, sunt și la cele ce păzesc pe cei ce bucură pe Domnul pe pământ, sunt și la cele pline de răbdare și de mângâiere peste cei apăsați de cei necredincioși, și care îi încearcă pe cei statornici în credință și iubitori de Dumnezeu, căci și Eu am răbdat și am iubit pentru mântuirea lor.

O, dacă apa sfințită sfințește, credința sfințește și mai mult și îl desăvârșește pe om, iar credința trebuie sărbătorită cu rugăciuni și cu laude, nu cu bani strânși în cutie așa cum se întâmplă în ziua aceasta prin locașuri de biserici, o, nu așa, ci cu iubire de Dumnezeu și cu umilință multă în inimi, iar pocăința pentru păcate să mângâie inimile celor credincioși și binecredincioși, căci credința păzește omul de păcat.

O, e nevoie de Dumnezeu pe pământ, fiilor împărțitori de Dumnezeu. Vă vreau plini de putere pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, căci așa, o, așa se va înnoi lumea, așa se va naște pe pământ lumea cea nouă, lumea celor credincioși, a celor ce iubesc pe Domnul, iar cuvântul Meu, dat vouă din gura Mea ca să-l împărțiți peste pământ, el va împlini această Scriptură, nașterea din nou a lumii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 martie 2016

Sărbătoarea Sfinților Patruzeci de Mucenici din Sevasta

Trupul creștinului trebuie să fie casă lui Dumnezeu. Carnea îi dă omului gust pentru păcat. Sfinții patruzeci de mucenici se roagă să încurce Domnul planurile rele ale slujitorilor bisericii, care dau să se adune pentru stricarea dogmelor și a canoanelor sfinților.

O, ucenici micuți, o, străjeri ai venirii Mele cuvânt în vremea voastră, hotarul dintre cer și pământ, dintre Mine și voi este cuvântul, măi fiilor. Voi sunteți ucenicii Mei cei de azi, și trebuie să Mă aveți lângă voi cuvânt ori de câte ori vin și aștept la hotar să intru și să stau cu voi în cuvânt. E zi cu sărbătoare de sfinți mucenici în sobor în ziua aceasta și s-au așezat la intrarea Mea la voi acești mărturisitori ai credinței în care și voi stați și lucrați. Stau cioatcă la hotar, și cum să nu le deschidem celor din cer, care vin să pună pe masă dragostea lor, strigarea lor spre Mine pentru împlinirea cea mare a venirii Mele și a biruinței Mele apoi? Căci care dintre locuitorii cerului nu Mă vede venind cu atâta râu de cuvânt pe pământ ca să-Mi pregătesc cu el cărarea biruinței Mele și a celor ce cu credință pe pământ și în cer așteaptă marea Mea arătare, precum este scris să se împlinească ea curând, curând, și nu cum Mă depărtează tot mai mult cei puțin credincioși și atât de reci pentru venirea Mea și pentru slava ei peste pământ? O, ce greu le este lor să creadă, și mai ales să aștepte pe Domnul! Și iată, Mie Îmi este atât de ușor să vin, numai să puteți voi să Mă țineți, să-Mi țineți calea și să Mă purtați, fiilor.

O, copii credincioși, aveți grijă mare să vă fie ajunse la cer faptele și rugăciunile cele pentru voi și cele pentru toată lumea de pe pământ și cele pentru venirea Mea, și apoi cele pentru învierea morților, măi fiilor, că iată ce mare misiune am coborât peste voi! O, nu vă temeți că nu puteți purta și lucra și desăvârși acestea toate înaintea Mea. Puneți toți la această misiune a voastră, toți, fiilor, toți, și toți la fel, și nici unul din voi să nu uitați să fiți după chipul și asemănarea Mea la fel toți, și să aveți grijă că Eu, Domnul, nu sunt în multe feluri, și nici voi să nu fiți de multe feluri înaintea Mea, ci numai cu daruri dăruite de Mine fel de fel îmbogățiți să fiți, și să lucrați cu totul sfânt pentru planul Meu cel de azi cu voi, și toți uniți, toți una, și vă trebuie iubire, fiilor, iar Eu vă învăț, și de sus și de jos vă învăț cum s-o lucrați și cum s-o purtați ca să fie ea după chipul și asemănarea Mea, și nu altfel să fie ea, că greu Îmi este să lucrez unde este deosebire multă între cei ce Mă iubesc, și bine este să fie asemenea în iubire cei ce se dau Mie ca să le lucrez pe ale Mele cu ei.

Vă spun aceasta ca să vă învăț, fiilor, că dacă nu aveți învățător nu știți, ci știți voi, ca omul care știe el, nu ca Mine toți. Mereu, mereu vă învăț, ca să fiți voi învățați de Dumnezeu și ca să arătați așa, căci cei patruzeci de mucenici din Sevasta au fost toți o lucrare, toți o iubire și o dăruire, și nedespărțiți au rămas până la casa lor cea de sus, și frați în cer sunt ei, unul asemenea celuilalt sunt, și au ei un loc minunat, o stare minunată între cei din cer, o arătare strălucitoare foarte

este ceata lor, căci toți au voit la fel și au stăruit la fel, iar iubirea lor i-a încălzit în vreme de frig al apei în care au fost ținuți, și dulce Mi-a fost Mie trecerea lor spre Mine și scumpă, fiilor, precum este scris.

O, fiilor, toți sfinții iubesc, și stau înfiorați pentru venirea Mea cuvânt la voi pe pământ. Dați-le mângâiere, că sunt arși de dor și de așteptare, și trebuie să le deschidem când sosesc la hotar. Fiți mângâierea lor, că iată, mulți din cei ce Mă cunosc din cuvântul Meu de peste voi nu pot, bieții de ei, nu pot să Mă iubească împlinindu-se ei întru Mine ca să-i mângâie și ei pe cei din cer cu viața lor dulce Mie, căci trupul îi ține pe ei sub păcat, sub pofte, sub plăceri, și nu pot să meargă spre sfințenie, așa cum Eu, Domnul, i-aș voi pe cei ce Mă află cuvânt la voi ca să Mă împlinească în ei apoi. O, așa se întâmplă cu cei ce au micuță voința lor, și tot așa li se scrie și credința, tot micuță, ca și voința cea pentru sfințenie, iar vremea este tot mai cu strâmtorare pentru Mine și pentru voia Mea în cei botezați cu numele Meu și cu botezul credinței, fiilor.

Suspin cu durere pentru fiecare om care Mă află de la voi și nu se lasă pătruns de puterea cuvântului Meu ca să-și aleagă el sfințenia pentru trupul lui, căci trupul creștinului trebuie să fie casă lui Dumnezeu, iar altfel omul nu poate fi creștin, de vreme ce n-a învățat deplin cum trebuie să fie omul ca să fie creștin.

Voi fi mai mustrător, voi fi mai drept, ca să-l pot Eu aduce pe om la voile lui Dumnezeu, căci greu se mai lasă omul de carne și de cele din carne ieșite, iar carnea îl îndobitocește de tot pe om și-i tot dă gust pentru păcat. Voi da semne peste cele cu care se hrănește omul ca să-l înfricoșez cumva, căci Eu iubesc mult salvarea omului și caut pe cât pot, cu toți sfinții Mei caut să aduc pe pământ putere peste om și să-l aduc pe el la sfințenie și la nepătimire, ca să-l scap pe el de suferința care vine pe pământ pentru neiubirea de Dumnezeu a oamenilor, iar sfinții Mei Îmi sunt tot timpul ajutorul Meu, fiilor.

— O, și noi, Doamne, și noi aducem Ție aplecare în ziua noastră de serbare între sfinți și-Ți suntem ajutor, o, Doamne. Mucenicia noastră ne-a dovedit pe noi credincioșii Tăi când ne-a fost încercată credința în Tine, și suntem în cer mărturisitori și rugători fierbinți pentru lumea de pe pământ, și mai ales pentru cei ce cred în Tine, dar nu dau să Te împlinească în ei după chipul și asemănarea Ta ca să nu piară ei din numărul celor ce se vor mântui când va veni vremea încercării credinței și când cei care aleg să se asemene Ție vor fi cei ocrotiți și vor străluci ei de slava Ta, iar neamurile pământului se vor uimi mult de această minune a slavei Tale cu cei sfinți pe pământ.

O, primește-ne aplecarea! O, nu lăsa, nu lăsa dușmanii credinței, nu-i lăsa să mai stea ascunși sub haină de biserică și să lupte să-Ți strivească biruința și soarta turmei, care nu are păstori sfinți și miloși pentru mântuirea ei! Încurcă-le planurile toate a celor ce dau să se adune sub nume de biserică și să culce la pământ rânduielile sfinte și să vândă pe nimic fața Ta, legile sfinte, puterea poporului sfânt, cu care ții încă lumea în palme prin cei ce lucrează voia Ta, voia pe care Tu ai lăsat-o scrisă prin sfinți să fie urmată de cei ce stau înaintea Ta cu slujire, dar nu mai sunt slujitori în biserici care să stea înaintea Ta și să-i primești Tu, când ei nu stau cum este așezarea cea lăsată prin sfinți.

Toți cei ce Te știu cuvânt peste pământ în vremea aceasta din acest loc al slavei cuvântului Tău în mijlocul neamului român, toți să înțeleagă cu adâncime de ce vii Tu acum cuvânt pe pământ. O, iată de ce vii! Dacă n-ai veni s-ar răsturna pământul cu susul în jos de atâta fărădelege de peste el, dar ai pe el pe cei ce-Ți așteaptă făgăduințele, Doamne, și ai de împlinit Scripturile acestei vremi pe pământ, pe cele din zilele cele de apoi, chiar dacă slujitorii din biserici nu Te așteaptă și nu învață pe oameni să se întoarcă la Tine, la Tatăl lor, ca nu cumva să vii și să lovești cu blestem pământul, precum este scris, din pricina celor rătăcitori, care-Ți tot îndepărtează venirea.

O, ascultă-ne rugarea și aplecarea! Încurcă planurile celor ce dau să se adune pentru stricare, și nu pentru întărirea dogmelor și a canoanelor sfinte pentru viață sfântă și ascultătoare înaintea Ta peste biserică. Mulți slujitori plâng și dau să plângă să se audă plânsul lor, și aceștia văd și știu că dă să vină stricăciunea și împotrivirea cea mare asupra Ta, Doamne.

Iată, Te rugăm. Când vei vedea că se încumetă să strice pe cele așezate de Duhul Sfânt ca să fie împlinite de cei credincioși câți mai sunt, Tu scoală-Te mare și rușinează-i pe cei ce dau să strivească și să zdrobească legile sfinte, puterea poporului sfânt, o, Doamne. O, Tu ești Dumnezeu, iar ei sunt slujitori necredincioși, sunt oameni potrivnici, Doamne, chiar dacă ei se dau slujitori de biserică. O, nu-i lăsa, nu-i lăsa pe cei necredincioși să se scoale împotriva Ta! O, ascultă-ne pe noi. Amin.

— Mă mângâie grăirea voastră cu Mine, copii credincioși. Ați venit la cer deodată toți, ca o cunună de slavă, fiilor. Vă așez lucrători pentru credință peste cei ce se clatină pe pământ. Mergeți din partea cârmuirii cerești și cutreierați în lung și în lat pământul celor credincioși și al celor necredincioși și înlesniți minuni pentru credință pe pământ, iar rugăciunile voastre vor sta înaintea Mea ca tămâia cea mult mirositoare, precum este scris. Stați sfetnici pentru voia Mea cea sfântă acolo unde se ivește lucrare de dărâmare a legilor așezate prin Duhul Sfânt peste biserică și peste oameni pe pământ o dată pentru totdeauna, iar celor ce dau să se încumete să schimbe ceva din cele așezate bine prin sfinți și prin părinți, anatemă să le rostim lor, precum cei sfinți au hotărât asupra celor ce ar da să strice legile și rânduielile Domnului și ale bisericii Domnului pe pământ, căci ei nu sunt vrednici să umble la cele ce Duhul Sfânt a așezat prin sfinți.

Toți sfinții Mei, porniți în lung și în lat peste tot pământul, și vegheați să se înlesnească semne și minuni pentru încurcarea limbilor celor ce dau să umble la legi și la canoane, care nu sunt așezate de ei pentru rânduiala cea bisericească, ci de Mine, Domnul, prin Duhul Sfânt și prin sfinți.

O, dați-vă înapoi, voi cei ce voiți să izbiți în zidul bisericii, căci zidul bisericii Mele sunt cele la care voi dați să umblați, adunându-vă de la voi citire ca să dărâmați pe cele nezidite de voi, ci de cei vrednici de Dumnezeu. O, dacă voi nu vreți să fiți ai Domnului, dacă nu vreți să postiți după rânduială, dimpreună cu toată biserica, pe care nu dați s-o păstoriți după rânduielile sfinte, dacă vouă nu vă place să păziți tainele bisericii și puterea poporului sfânt, o, măcar nu loviți în ele, că, să știți, se vor scula mulți dintre voi și vă vor anatemiza din dreptul legilor sfinte, pe care dați să le schimbați mișelește, pe la spate, iar Eu, Domnul, îi voi auzi pe ei ca pe niște mărturisitori vii, și de partea credinței stând ei.

O, veniți-vă în fire, că adunarea pe care dați voi s-o împliniți pe pământ cu atâta amestecare, aceasta poate aduce prăpăd mare peste voi și peste mulți, căci voi mâniați pe Domnul unindu-vă cu schismaticii și cu ereticii, și mai ales că

și voi ați călcat peste cele așezate încă de la începutul neamului creștinesc și ați scris altceva și ați dezlegat pe cele peste care nu voi ați pus legătură, și nu le puteți dezlega voi de pe pământ, iar ele vor rămâne și vă vor cere socoteală pentru nelegiuirea voastră. Iar dacă încă vă încumetați să mai dărâmați, anatemă peste anatemă vă veți strânge, și v-o veți scrie singuri vouă, căci ucenicii Mei cei de la început au luat de la Mine și au pus rânduială sfântă, care nu trebuie călcată, iar cine calcă, anatema este. Amin.

O, n-ați citit în Duminica Ortodoxiei cartea binecuvântării și a anatemelor rostite peste cei ce zdrobesc rânduielile sfinte. Ați scos atâtea cărți prin care biserica trebuie să fie cârmuită, dar ele sunt, și vă veți lovi cu capul de ele și vă va durea capul și vă va durea trupul și veți ști că ați îndurerat pe Domnul și că mult L-ați îndurerat, iar Eu, Domnul, vă vestesc aceasta, căci scris este: *«Dacă n-ar ști de la Dumnezeu, n-ar avea păcat»*.

O, împărțiți-Mi peste pământ cuvântul durerii Mele, voi, cei ce Mă împărțiți, ca să se audă cuvântul Meu și durerea din el, că plâng mulți slujitori de altare, plâng când văd că se apropie lovire în zid.

O, fiilor, voi să aveți grijă să fiți la fel în toate ale voastre cu Mine, așa cum Eu azi v-am povățuit, că iată câtă dărâmare face neasemănarea în iubire și în jertfă și în credință și în ascultare, și înaintea Mea toate acestea!

Am apăsat peste ființa voastră plăpândă cu greul coborârii Mele iar și iar, dar iubirea cea pentru Mine și mila de Mine și de sfinți să vă tămăduiască vouă greul care apasă pe voi când Eu Mă așez pe cale ca să vin cuvânt și să Mă împart acolo unde cuvântul trimite.

O, mângâiați-vă cu mila de Dumnezeu, fiilor. Ea vă dă putere, ea poate să așeze voia Mea în voi, și în toți oamenii care voiesc ca și voi înaintea Mea pe pământ, căci suferința Mea pentru salvarea omului a fost mare și este mare, și mereu mare este ea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2016

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Calea crucii, cea cu ispite, îl ține pe om aproape de Domnul. Ziua cea mare își va striga biruitorii ei, purtătorii de cruce.

Suflu peste voi, fiilor străjeri, suflu ca să vă dau putere, ca să vă întăresc trupul și duhul să-Mi deschideți cartea în care Eu, Domnul, Mă scriu cu voi și-Mi las în ea cuvântul cel pentru purtarea crucii, pentru care trebuie iubire și credință sfântă, și de la acestea nădejde, căci ce nădejde mai pot avea cei fără de credință și fără de iubire pentru ea? Mă uit cu sfinții la cei ce n-au credință și la cei ce-și pierd credința și iubirea cea pentru ea, căci viața lor este fără de nădejde și sunt mereu în primejdie și n-au sprijin sfânt. Eu însă vin la voi și vă învăț. Cu învățătura Mea vă dau putere, vă dau nădejde, fiilor. Oricâte ispite poartă pe ea calea crucii, toate sunt ca să-i țină tot mai aproape de Mine pe cei ce Mă iubesc, și ca nu cumva să piară ei de prea mult bine ca oamenii din lume, care uită de Domnul pentru multul bine pe care și-l tot prepară prin fel de fel de bucurii și plăceri, iar când acestea nu-l mai mângâie și nu-l mai ajută pe om se vede fără sprijin omul și vede deșertăciunea cea de pe pământ, în care toți oamenii stau.

O, învățați zi după zi tot mai mult calea crucii, fiilor, și multul ei preț. Numai cei atinși la suflet de Dumnezeu, numai ei nu leapădă crucea. Calea aceasta cu multe încercări vă ajută să vă cunoașteți binele și răul din voi și, dacă vreți, vă face blânzi, blânzi, numai să aveți iubire, fiilor, că dacă n-aveți blândețe, din lipsa iubirii nu aveți, iar dacă nu aveți iubire, din lipsa blândeții nu aveți. Bine este să vă puneți toată nădejdea în Mine și să vă văd că așa faceți, că Eu, Domnul, pe mulți din creștini îi văd nădăjduind în fel de fel de ajutorări pentru ei când sunt lipsiți, când sunt neputincioși, când sunt încercați, și iau de la oameni să știe și să facă, iar Eu mult Mă mâhnesc atunci de la aceștia, care atât de mic și de departe Mă țin pentru ei. O, dacă e să vă ajut Eu prin oameni, vă spun Eu, vă înștiințez Eu, căci Eu veghez mult pentru voi, și aș voi să aibă creștinii această nădejde și cumințenie, că altfel fiecare e în felul lui ca și în lume oamenii, și Eu nu mai văd asemănare între voi, și cu Mine apoi, iar Eu sunt ținut neputincios de creștini când sunt toate în mâinile Mele, toate cele pentru buni și pentru răi.

O, nu știu cum să te mai apropii de inima Mea, creștine al poporului Meu, că departe ești de ea cu toate câte tu dai să poți tu fără de Mine pentru tine. Purtarea crucii ca și Domnul tău ar fi fost cea mai frumoasă știință pe care ai fi putut dori din plin s-o ai, dar Eu voiesc să am nădejde că te vei strădui s-o dobândești, ca nu cumva cei atâția ani învățați cu atâta cuvânt din cer să-i fi învățat în zadar.

O, cei ce leapădă crucea se așează mai mari ca Dumnezeu, Care a suferit pentru fiecare om, că nu e om care să nu fi greșit împotriva vieții, și este vrednic de răspuns. Aș fi dorit cu toți cei din cer ca în vremea celor peste șaizeci de ani de rău de cuvânt peste pământ, aș fi dorit să iasă de la această școală o ceată mare de creștini purtători de cruce, în fața căreia Eu, Domnul, să fi fost pilda cea de urmat. Mulți au pornit și au mers, dar neîndeletnicindu-se să învețe bine ca să știe calea și să poarte crucea, au fost biruiți de diavol și se bucură diavolul de ei înaintea Mea. Mulți au pornit, puțini au stăruit, dar așa cum au știut ei, de vreme ce nu și-au făcut rost de veșmânt, de cămășuța cea sfântă, și numai ziua cea mare își va striga pe biruitorii ei, împreună cu Mine biruitori și purtători de cruce.

Eu însă dau să stăruiesc și să strig la toți cei ce știu cuvântul venirii Mele și să le spun că rămân datori acestei învățături, care nu trebuie călcată sau împlinită pe bucăți. Ce grijă ar fi mai prețios de purtat ca s-o dea la o parte pe aceasta? Eu aceasta îi întreb pe cei ce poartă alte griji din cei ce cunosc și tot iau cuvântul Meu de aici, de la izvor.

O, popor de la izvor, îndeletnicește-te să lucrezi mult, mult bine. Fiecare din voi nu căutați ale voastre, fiilor. Să nu vă grăbiți să spuneți că așa faceți. Învățătura Scripturii este sfântă pentru creștinii purtători de cruce. În ziua cea mai de pe urmă a biruinței Mele, Eu Însumi voi spune: *«Veniți voi, cei binecuvântați prin binele pe care Mi l-ați făcut după voia Mea, dăruindu-l pe el celor din jurul vostru, și cu care v-ați lucrat intrarea în împărăția Mea!»*

O, să nu fie zi să treacă fără să luați povețe din Scripturi pentru purtarea crucii, fiilor. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și nu trebuie lăsat neîmplinit cuvântul Meu. Fiți, așadar, harnici pentru împlinirea lui, căci cine nu împlinește cuvântul Meu nu este om deștept oricine ar fi el, și nu Mă iubește un astfel de om. Eu când Mă uit să-l văd pe creștin trebuie să-l văd împlinind cuvântul Meu, și acela este cel ce Mă iubește, așa cum este scris, iar cine alege să facă altfel, pe unul ca acela Eu, Domnul, îl îndemn să învețe viața și faptele creștinului iubitor de Dumnezeu, să învețe din carte, și toate

acestea se găsesc în Scripturi, și se găsesc în cuvântul Meu cel de azi. Amin.

O, Mă ridic. Am lăsat în carte îndemn pentru purtarea crucii. Acest îndemn va fi prețuit și lucrat de creștinii Mei cei adevărați, iar ceilalți pot învăța până-și vor așeza voința, până la crucea purtată, iar Eu voi răbda încă de la ei.

M-ați sprijinit, fiilor, și sunteți slăbiți, dar Mi-ați așezat glasul în carte. Eu, Domnul, vă mângâi în neputințe, dar voi știți calea crucii că așa este ea. Să nădăjduim că vor înțelege mulți și mai mulți taina purtării crucii. Vă dau întărire pentru Mine ca să Mă sprijiniți când vin. Unii pe alții ne sprijinim, iar crucea ne ține, fiilor. Amin, amin, amin.

21 martie/3 aprilie 2016

Praznicul Buneivestiri

Cuvântul Domnului aduce mângâiere multă celor din cer. Domnul dezvăluie măreția acestei sărbători în cer. Se va sfârși cu păcatul pe pământ și pământul va fi al sfinților. Domnul va mai merge o dată peste pământ cu poporul cel biruitor prin cruce.

Cartea Mea de azi cu voi este întâlnirea Mea cu voi și cu poporul cuvântului Meu, fiilor străjeri în calea Mea când vin și-Mi așez în carte cuvântul. Cartea Mea cu voi este hrană și bucurie de nedescris pentru toți cei din cer. S-ar întâmpla uimire mare dacă poporul cuvântului Meu ar avea numai o dată parte să vadă cum stau oștirile cerești și îngerești așteptând clipa când cuvântul gurii Mele, pus de voi în carte și glăsuit apoi în auzul multora, este atât de gustat, este ca un dar, ca un veșmânt pentru trupul duhului sfinților, iar mângâierea lor este mare, și nu s-ar găsi cuvinte care să cuprindă ele starea oștirilor cerești când cuvântul Meu glăsuiește peste cetatea Mea cu voi, cetatea cuvântului, fiilor.

Această sărbătoare dumnezeiască și împărătească este gătită frumos, frumos peste oștirile cerești în această zi, dar cuvântul Meu îi dă o priveliște cu mult mai măreață și cu mare mângâiere în cer. Mama Mea Fecioara este purtată pe aripi de heruvimi în mijlocul slavei zilei de praznic pentru ea și pentru Mine, că e ziua aducerii aminte când a venit îngerul Gavriil trimis de Tatăl, de M-a dat ei. Ea s-a supus, iar Eu am fost așezat în pântecele ei ca să Mă nasc apoi și să împlinesc proorocia venirii Mele Mântuitor pe pământ, și toată această taină a fost așezată prin cuvânt, și cuvântul s-a împlinit.

Am descris așa taina acestei zile de praznic sfânt ca să Ne amintim de clipa cea mare a întrupării Mele, Eu și mama Mea Împărăteasa, și să avem cuvânt de grăit și să bucurăm oștirile cerești, care gustă sărbătoarea. Măreție de nedescris este peste tot soborul oștirilor cerești, iar Eu, Domnul, deslușesc pentru cei de pe pământ această măreție sfântă. Acum două mii de ani a fost zi de mare taină această zi a Buneivestiri prin înger peste mama Mea Fecioară, ca să se poată împlini această taină, dar apoi oștirile cerești au văzut împlinirea și au de atunci mângâierea cea mare a Mea peste ei, promisiunea Tatălui, că Mă au în mijlocul lor proorocie împlinită, spusă din vreme prin prooroci și așteptată apoi să se ivească și să aducă mângâierea.

O, tot așa ar fi să fie și pe pământ măreția și mângâierea tainelor împlinite, că Dumnezeu pentru oameni a lucrat și lucrează toate tainele cele mântuitoare, dar oamenii sunt pe pământ, nu sunt în cer, iar vederea le este mărginită și nu văd pe cele cerești și slava lor, care ar lua ochii tuturor dacă numai un picuț s-ar da un colț de perdea deoparte ca să se vadă strălucirea lor, a celor cerești, și oamenii sunt reci din pricina lipsei vederii duhului lor, căci duhul vede, dar omul nu vede, și nu-l doare că nu vede, ba poate îi pare bine, că prea dator ar rămâne dacă duhul i-ar veni în ajutor ca să vadă omul.

Dau să stârnesc dorința și dorul duhului omului spre privelișteа slavei celor din cer, o, și ce mare slavă are între sfinți mama Mea Fecioară, mama Împărătească, cea pețită de înger, de vornicel din cer pentru ca să-Mi fac Eu sălaș în ea prin cuvânt și prin Duhul Sfânt și să vin pe pământ prin această portiță.

O, mamă slăvită de toate puterile și oștirile cerești și îngerești, iată ce mare sărbătoare, și suntem Noi sărbătoriți, tu și Eu și îngerul binevestitor, mamă. Mi-am întărit intrarea în carte, am suflat alinare peste suferință, am pus mângâiere așa cum am putut și am deschis cartea și transmit purtătorilor Mei glasul cuvântului Meu și glasul sărbătorii, mamă. Păsări vestitoare pentru această sărbătoare s-au ivit și au vestit sărbătoarea. Binecuvântată este această măreață amintire de taină cerească pe pământ, mamă, și grăim în această zi pentru această vreme, că vremea de acum este grija cea mai mare pe care o purtăm, și din greu o purtăm. Avem pe România de țară pentru lucrul Evangheliei de azi așa cum am avut Ierusalimul de țară acum două mii de ani, și care Ne-a pierdut, mamă, că Ne-a disprețuit de tot din pricina trufiei celor mari de la cârmă, dar am ridicat sământă din neamul acela și am început atunci pe pământ zidirea neamului creștinesc. Am avut ucenici ridicați spre credință din poporul acela potrivnic Nouă, și aceia Ne-au rămas aproape cu iubire și au prăsit ucenici pentru Noi și pentru Evanghelia venirii Mele în chip de Om și Dumnezeu pe pământ, iar tu ai fost mama Mea, și ești Împărăteasa și mama creștinilor, a celor ce poartă pe pământ numele Meu, numele lui Hristos, și avem neam mult în cer, de două mii de ani și până azi agonisit, și cu care Ne mângâiem ca de rodul cel dorit, mamă. Amin.

—— O, măreață foarte este slava sărbătorii în această zi sfântă, Fiule Iisus. Suntem purtați și suntem mângâiați, iar oștiri de sfinți ne cântă, ne dau slavă ca unor împărați, și păsări vestitoare ne cântă pe pământ vestind sosirea sărbătorii. Mânuțe măiestre ne-au pregătit curat, curat așternutul încă din ajun, iar Tu ai trimis apoi spălare sfântă, ploaie care să împrospăteze ograda și grădina și florile și iarba și casa și pacea și râulețele de piatră din grădină și ușile și porțile și toate, Doamne, și slava sărbătorii s-a așternut din cer și până pe pământ pe loc împrospătat și înmiresmat, iar știința cea din lume nici vorbă să fi știut că vine ploaia, ci, din contra, că va fi numai senin, numai soare pe cer, dar numai Tu ești Cel ce știi ce este de făcut pentru o sărbătoare, pentru așternut curat și împrospătat pentru ea.

Ne aplecăm unii altora, noi celor din grădina unde suntem primiți cu sărbătoare că au pregătit curat, curat peste tot, iar ei că ai venit Tu cu spălatul ploii curățitoare și hrănitoare și dătătoare de viață peste toate, Doamne. Stăm cu iubire și petrecem noi, cei din cer, și ne mângâiem cu cei ce ne mângâie, Fiule Doamne.

Saltă oștirile cerești în ziua aceasta și se hrănesc din duhul și din cuvântul sărbătorii. O, aș dori, nimic să nu mai fie pe pământ, decât numai curat peste tot, numai muguri și numai flori și numai iarbă veselă și numai mângâiere de la acestea pentru noi și pentru cei ce ne iubesc și ne mângâie, precum tot ce crește pe pământ spre slava și mângâierea Ta, Doamne.

O, când, oare, se va sfârși cu păcatul pe pământ? O, ce frumos, ce frumos va fi atunci pe pământ peste tot, câte flori

de rai, câți pomi de rai, câtă iarbă sfântă, cât așternut sfânt pentru Tine! O, când va fi al sfinților pământul, Fiule Doamne? Să ne bucurăm și noi cu creștinii pe pământ față către față, inimă cu inimă, când, Doamne Fiule? O, câtă așteptare pe noi! Să știe aceasta toți cei care știu de noi și de istoria noastră pe pământ cu oamenii, Doamne.

Iar Tu binecuvintează acum împreuna noastră petrecere sfântă cu cei ce ne iau cuvântul și ni-l așează pe pământ, și mângâiere să aducă pe pământ cuvântul nostru, Fiule Doamne. Amin.

— O, vom mai merge, vom mai merge o dată peste pământ cu poporul cel biruitor prin cruce, prin purtarea crucii, mamă. Pregătim pe România, și trebuie să avem grijă de ea din zori în zori, mamă, dar trebuie să avem mare grijă de coborârea Noastră cuvânt pe pământ, cu care Ne pregătim slava ce va să fie aici, mamă. O, e măreață astăzi sărbătoarea, că măreață este ființa ta, care M-a primit prin vestire de înger, mama Mea.

O, fiilor împărțitori, dați de știre, puneți pe cale cuvântul sărbătorii! Fiți și voi mereu mergând, că Eu, Domnul, mereu merg, mereu vin, mereu lucrez, mereu, mereu, fiilor.

Vă iau acum de sub greutatea Mea de peste voi și Mă aplec neputințelor voastre, care se mlădiază împotriva lor în voi când Eu am de așezat la voi lucrarea cuvântului Meu în cartea sa. O, vă trebuie putere pentru Mine și vă trebuie sănătate, dar nu uitați, fiilor, o, nu uitați că Eu, Domnul, am venit pe pământ pentru suferință, și tot așa am petrecut mereu. Voi însă sunteți slabi și mici, iar pentru Mine vă trebuie curaj sfânt, pentru care vă trebuie sănătate, ca să puteți duce lucrul Meu cel greu. Așadar fiți sănătoși, fiți de la Mine plini de vlagă, și pentru Mine s-o folosiți, căci Eu fără voi nu am, o, nu am mers și lucru și cuvânt peste pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2016

Duminica a patra a Postului Mare, a Cuviosului Ioan Scărarul

Suirea la cer pe scara ascultării și a dragostei de Dumnezeu. Duhul descoperirii îl vădește pe cel fățarnic.

Să deschidem cartea, fiilor. Sunt plin de cuvânt, și trebuie să știți cuvântul care se naște în Mine și care se zbate să se așeze în carte. Voi Mă vedeți că stau de vorbă cu voi și cu poporul, dar Eu, Domnul, vă spun că trebuie pusă în carte grăirea Mea, nu numai s-o știți voi și atât, nu numai pe voi să vă apese și s-o purtați din greu și atât. Eu din când în când Îmi spun spre știrea voastră cuvântul strâns în vremea mersului Meu cu voi și pe lângă voi pentru ocrotire, că multe curse dau să vă zdrobească, iar unii din creștini primesc greu o îndreptare, sau se mâhnesc când vin să fac cunoscută primejdia din pricina unor neîmpliniri ale cuvântului Meu, care trebuie cu mare atenție și ascultare pus la lucru, ca nu cumva să vină apoi rodul neascultării, așa cum de atâtea ori, mai demult sau mai aproape, s-a zdrobit peste obrazul Meu dumnezeiesc rușine peste rușine de la neascultarea și nedragostea celor ce n-au pus preț pe ascultare, fiilor.

Au pus părinții bisericii primare, au pus în această zi de duminică, a patra din cele ale Postului Mare, au pus pomenirea sfântului Ioan Scărarul, o, și ce frumos învață el pe creștini suirea la cer pe scara ascultării și a dragostei de Dumnezeu și a nevoințelor duhovnicești! O, cum să nu cadă de pe cale cei ce nu folosesc scara pe care se găsesc credință, răbdare, iubire și multă, multă nevoință? Cine folosește mersul cel ascultător după legile lui, o, cum să cadă unul ca acela? Iată, ar fi din cei ce ar dori să vină și ei pe calea acestei lucrări de cuvânt, dar știu ei cât de greu cad cei ce nu ascultă așa cum cere mersul și lucrarea acestui cuvânt? Că iată, merge creștinul zece, douăzeci de ani și-și face rost pe cale de neascultare, de ascunderi, de necredință chiar, și îl ia diavolul înapoi pe calea lui și-i slutește fața, pe care trebuia să strălucească Dumnezeu, iar Eu, Domnul, sunt împroșcat cu noroi de făptura cea neascultătoare care alunecă spre păcat, căci cine se alege pe sine Mă leapădă pe Mine, și nu poate unul ca acesta avea un mai mare păcat ca și lepădarea de Dumnezeu, de calea lui Dumnezeu cu creștini pe ea, cu ascultare pe ea.

Îndemn poporul tot la ascultare deplină, căci diavolul nu mai are astâmpăr, și tot mereu dă să-l îndemne pe creștin să nu asculte întocmai, să se ascundă apoi, și să dea să pară pe deasupra creștin ascultător, dar inima când e atinsă de ceva străin de întregimea lui Dumnezeu în om, cu greu mai scapă o așa inimă de cursa care nu pare a fi primejdioasă când ea vine să-l încânte pe cel ce a venit să fie cu Dumnezeu.

O, e îndărătnic omul și e plin de trufie când vrea să pară că e om la locul lui. Aici însă e Duhul lui Dumnezeu cercetător și Îl pun la lucru mereu, mereu, căci vai mersului Meu și planului Meu cel mare peste vremea de acum dacă duhul descoperirii n-ar lucra aici din plin la veghe ca să încurce țele lui satana, care nu mai are nicăieri de lucru, ci numai aici, unde este Dumnezeu!

Îndemn și iar îndemn poporul tot la dragoste de Dumnezeu. Ea schimbă omul din temelie, îl schimbă cu tot cu temelie și numai ea poate aceasta, iar cei ce au dat să Mă înșele s-au înșelat pe ei înșiși și s-au dovedit netrebnici, iar Eu, Domnul, M-am scuturat de ei, așa cum și ei s-au scuturat de Mine și fac voia vrăjmașului Meu.

Fiilor, fiilor, vorbim despre temelie. Ce se întâmplă cu o cheltuială mare și multă pentru zidirea unei case noi pe o temelie care este demult zidită, și pe care un om se gândește să-și pună o casă cu totul nouă? O, totul se prăbușește într-o zi și totul se pierde din pricina temeliei vechi. Așa este și un creștin care vine cum o fi și cum este el format, și care începe să adauge la statura lui pe cele din cer, pe cele ce Eu, Domnul, le cer creștinului care caută să se apropie cu această lucrare de cuvânt și cu mersul alături cu cei ce merg pe această cale. Vă spun aceasta ca să înțelegeți de la Mine de ce cad cei ce cad, fiilor. O, cum să nu cadă, cum, dacă n-au temelie nouă, dacă nu știu și nu pot cu taina nașterii de sus?

Nu omul te poate ajuta, creștine care vii ca să fii și tu. Nu de om să te ții, sau să aștepți povețe de la om. Dacă temelia ta e veche nu poți să mergi cu Domnul, ba se mai pot dărâma prin tine și alți creștini, care se pot clătina pe lângă cei ce se clatină, și vai de răspunsul pe care ar fi să-l dai!

Când la creștini iubirea lucrătoare se stinge, cea mai grea lovitură pe care o poate primi iubirea este aceea de a se schimba în dispreț și în ură apoi. Atunci creștinul este părăsit de Dumnezeu și de iubire și se poate ușor despărți de frați.

Îndemn poporul tot la veghe pentru împlinirea cuvântului și stau de vorbă cu voi în ziua aceasta plină de povețe și de durerea Mea și vă spun vouă durerea Mea, iar voi să luați aminte, fiilor, că Eu, Domnul, veghez mult și vă învăț și de sus și de jos și trebuie să luați și să ascultați și să depărtați răul pe care Mi-l puteți face dacă ar fi să nu ascultați de lucrarea veghii cu care stau mereu s-o pun peste voi, fiilor. Amin, amin, amin.

28 martie/10 aprilie 2016

Duminica a cincea a Postului Mare, a Cuvioasei Maria Egipteanca

Omului îi trebuie dureri ca să piardă dorul de păcat. Strigare la căință și la sfințirea vieții. Grăirea Mariei Egipteanca, împărătească asupra păcatului, cu femeile de pe pământ și cu fiii și fiicele poporului cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul Îmi este calea între cer și pământ, între sfinții locuitori cu Mine în cer și oamenii de pe pământ, și nu se poate fără Dumnezeu pe pământ, mai ales acum, când se dă război aprig ca să nu mai fie Dumnezeu pe pământ, ca să nu mai tulbure Domnul cu ființa Lui lucrarea fărădelegii, care stă pe toate scaunele mare și tare și seceră de pe picioare făptura lui Dumnezeu, precum este scris să dea pe deasupra cupa fărădelegii a tot pământul și să vină apoi sfârșitul ei.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Tatălui, și sunt plin de cuvânt tot timpul, odată cu necredința de pe pământ și cu toată fărădelegea, care se lucrează de toți oamenii care gustă din păcat și din duhul lumii, care intră în om prin toate simțurile lui, care slujesc păcatului, și sunt mult, mult îndurerat de făptura cea neascultătoare care a lepădat taina vieții și se încântă cu deșertăciunea a toate, dar vreau să biruiesc pentru om prin credința celor ce Mă cred că vin cuvânt pe pământ și că-Mi pregătesc cu el slava cea văzută, cerul cel nou și pământul cel nou, și să pedepsesc păcatul, căci păcatul îl desparte pe om de Dumnezeu, de Făcătorul lui, că mult îi place omului păcatul și nu mai poate fără el, o, nu mai poate, și iată, îi trebuie dureri omului, care să-l ajute să piardă dorul de păcat și să-și înțeleagă viața risipită pe nimic, că numai suferință își zidește omul prin păcat.

Se pomenește bisericește în această duminică Maria Egipteanca, femeia care s-a vândut păcatului cu toată ființa ei, care credea că este Dumnezeu, dar nu se ținea de El, nu ținea seama de dreptatea Lui împotriva celor ce calcă poruncile vieții, căci păcatul o iubea pe ea mult, precum și ea îl iubea, de vreme ce ea nu știa că păcatul nu este iubire și este robia omului care slujește stăpânului păcatului, urâtorului de bine, satana. O, M-am milostivit de această ființă și am atins-o la inimă și am întors-o cu fața la Dumnezeu, iar ea și-a venit în fire și a încetat să mai robească oameni sub făptura ei aprinsă de păcat.

O, ce milă Mi-e de oameni! Cad oameni peste oameni, cad cu inima spre robie, spre femeie. O, ce milă Îmi este! Se uită omul la femeie și uită de Dumnezeu, săracul. O, ce uricioune este înaintea lui Dumnezeu femeia goală de Domnul din pricina dorului ei de ea însăși, și de păcat apoi! Îi paște pe toți oamenii suferința, căci ea este rodul păcatului. Maria Egipteanca și-a venit în fire pentru cei ce cădeau în păcatul din ea, și pentru ea apoi și n-a mai voit să nimicească oameni și s-a dus departe de toți oamenii și s-a dat suferinței de bună voie, luptând din răsputeri să stingă în ea văpaia păcatului, care-i stăpânea ființa cu atâta necruțare.

Au pus părinții sfinți pe calea vremii de post pilda acestei ființe, pe cât de nărăvașă după păcat, pe atât de luptătoare apoi asupra păcatului, care-i slăbise ființa și voința. Harul ceresc a venit în ajutorul ei, căci lacrimile ei usturau pe demoni, iar pocăința ei zguduia puterile satanei și punea pe fugă cete înarmate de diavoli slujitori, care nu mai aveau de lucru împotriva ei, căci ea și-a pus la pedeapsă trupul și s-a aprins de duhul pocăinței și al lacrimilor și a plâns tot timpul apoi pentru ea și pentru toate sufletele trase de ea spre păcat, spre satana, care nu are țintă mai rușinoasă pentru om ca și aceea a duhului desfrânării, care omoară pe Domnul în trupul omului, în templul acesta în care ar fi să trăiască Domnul, căci pentru El a făcut Domnul trupul omului și a pus în el duh de viață.

O, e numai desfrânare în oameni pe pământ! Nu mai are omul putere împotriva păcatului din trupul său. Nu se teme omul de împărăția păcatului, care l-a robit de tot. Iată, fără femeie nu poate omul, și e ca în iad pe pământ și e și mai rău, căci în iad e plata cea dureroasă pentru păcatul săvârșit cu trupul și e jale în tot iadul, iar pe pământ e bucurie de la focul și gustul păcatului, care se bucură nespus în fiecare trup de om, și nimeni nu mai fuge de acest pârjol așa cum a fugit Maria Egipteanca cu focul în spate și a fost să plângă ea apoi atât de mult până să ajungă apa lacrimilor ei să stingă focul care o împingea spre păcat.

O, cine se mai poate opri de la păcat? O, ce să fac cu oamenii, ce să fac? Plâng cu Tatăl și cu sfinții de pârjolul de peste oameni și toți oamenii ard în păcat, se smintesc unii de la alții, unii spre alții apoi, și iată iadul și fața lui peste oameni, iar oamenii umblă dezbrăcați de tot ca și diavolii și nimeni nu mai aleargă după sac și cenușă, după nevoință, după lacrimi cu pocăință, după pedepsirea trupului cu nemâncarea până ce scapă omul de văpaia din el. Când văd nepăsare în om pentru răul din el, pentru veninul din el, venin de șarpe, când văd că nu-și pedepsește singur trupul pătimaș și-și strânge suferință fără să știe, plâng cu Tatăl și cu sfinții de mila omului.

O, omule, cum de te-ai îndurat să te lepezi de voia lui Dumnezeu și să-ți zidești în tine împărăție pentru păcat? Cel ce a zidit omul întreabă pe om ce a făcut cu zidirea lui Dumnezeu. Pe tot pământul s-au trezit moartea și iadul și seceră oameni ca să nu mai aibă omul timp de întoarcere și de pocăință. E moarte peste tot. Pedeapsa pentru păcat se dezlănțuie grăbit și trec oamenii la plata agonisită, iar Eu am murit zadarnic pentru atâta făptură secerată de păcat.

Iată ce spun, iată ce strig: O, oameni de pe pământ, o, fii ai oamenilor, sfințiți-vă pentru Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul și omul! Vine Domnul cuvânt pe pământ și vă ține calea și vă strigă la căință pentru viața cea plină de păcat ziua și noaptea și nu vă temeți de această pierdere de timp și de viață. Veți da răspuns pentru viața cea din voi, pe care n-ați prețuit-o și ați dat-o păcatului. Temeți-vă pentru acest răspuns. Zadarnic dați să uitați de Dumnezeu, zadarnic vă luați unul după altul ca să credeți că nu este Dumnezeu, sau măcar că nu vede. O, zadarnic vă mințiți ca să scăpați de Dumnezeu, căci Eu, Domnul, M-am dovedit acum două mii de ani venit de la Tatăl pe pământ Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și M-am lăsat pentru voi pe cruce bătut, și apoi am înviat tot pentru voi, și din iubire pentru voi Mi-am lăsat trupul pe cruce țintuit, ca să înviez apoi dintre cei morți și să Mă arăt biruitor, de s-au înspăimântat toți mai-marii poporului necredincios al lui Israel, și Mi-am ridicat sământă de om nou din acel popor îndărătnic și M-am scris cu împărăția Mea în oameni, iar satana a fost judecat, și de atunci se răzbună pe oameni și strică în ei frica de Dumnezeu și nu mai au minte apoi oamenii și au trufie și atât, iar trufia este arma cea asupra omului însuși în fiecare om, și iată împărăția lui satana în om prin trufie!

O, nu pot să nu dau rând în cartea cuvântului Meu grăirii cu omul a Mariei Egipteanca. E purtată în cer de sobor de sfinți ca o împărătească asupra păcatului, căci ea a biruit în

însuși trupul ei păcatul, care a robit-o atâta vreme. O, binecuvântată să-ți fie grăirea peste fiii oamenilor, tu, care ai biruit lumea necruțându-ți trupul, după ce harul cel de sus ți-a venit în ajutor împotriva păcatului din trup! Lucrarea Mea este duhul mărturiei, ca și a celor ce s-au sfințit pentru Mine în vremea lor cu trupul. O, pace ție între cei din cer în ziua ta de pomenire în sobor de sfinți, căci biruința ta asupra diavolului a fost mare, și de partea Domnului tău a fost! Amin.

— O, Doamne, Domnul meu, cât Te-am îndurerat eu pe pământ, o, cât! Am trecut apoi de partea Ta la luptă cu păcatul din mine, dar vremea cea lungă cât Te-am biruit eu nu poate să nu mă usture în cer ca și pe pământ, după ce m-am împăcat cu Tine și mi-am lucrat iertare din partea Ta, Bunule al celor bolnavi, că am fost bolnavă de moarte, dar mila Ta mi-a ieșit în cale și m-a deșteptat spre pocăință multă și spre plâns nemângâiat apoi mulți, mulți ani, până ce m-ai dezlegat de trup, după ce l-am curățat și pe el de toată tina păcatului din el.

O, câtă mângâiere mi-a fost în pustie grăirea mea cu Tine! Numai cu Tine mai grăiam, căci ieșisem dintre oameni, după ce pe mulți i-am umplut de vină, de vina din mine, iar eu eram mult vinovată pentru toți cei pe care i-am aprins spre mine cu păcat, căci cine se uită la o femeie uită de Dumnezeu, așa cum gura Ta a grăit acest adevăr. O, iată ce este femeia! Mai primejdioasă decât apa și decât focul este femeia pentru viața bărbaților, care-și pierd vlaga minții când femeia îi slăbește spre ea. N-a mai fost altceva de făcut cu mine, decât să fug din lume, să fug spre Tine și să Te rog să-mi lucrezi iertarea, Doamne, a mea și a celor vinovați prin mine, ca nu cumva păcatul să mă pedepsească pe mai departe și să ardă în mine, trăgându-i pe mulți spre focul lui, că mulți se îndreptau cu gândul spre mine după ce eu am ieșit din lume.

O, cât de moartă am fost față de viață, Doamne! Glasul duhului meu strigă din cerul vieții că e moarte păcatul. Voi, femei de pe pământ, fugiți, fugiți de moarte, că dulceața ei vă va umple de amar! Depărtați-vă din calea bărbaților și să nu vă mai trebuiască mângâiere, căci omul e prea păcătos și nu merită mângâiere, iar mângâierea cea cu păcat e minciuna care înșeală ca să vă țină sub robia întunericului și a îndulcirii cea cu păcat. Eu am păcătuit mult, și mi-am pus apoi trupul la post și la nevoință până ce l-am uscat de tot, că mult i-am dat să mănânce din fructul morții, care ademenește pe om prin față omenească, căci om pe om se ispitește spre păcat. O, ferice celor ce au fugit de femei și de otrava de la ele, căci acelora numai harul lui Dumnezeu le-a venit în ajutor ca să-și păstreze în ei viața împotriva morții care vine prin femeie.

Voi, femeilor de pe pământ, strigați la Domnul cerului și al pământului să sufle El cu harul Lui în focul aprins în voi spre dorul de păcat și de mângâierea de la păcat. Fugiți spre nevoință și nu vă mai înșelați. Păcatul nu va ține o veșnicie cu minciuna lui și vine apoi pedeapsa lui. Fugiți spre sfințenie. E dulce sfințenia. E Domnul în om prin sfințenia din el și e dulce cu Domnul vieții, cu Cel ce a biruit moartea prin moarte pentru fiecare om care voiește să aibă parte de scăpare, de iertare și de mântuire prin Hristos. Mărturisesc că abia am putut să duc sarcina părerii de rău după ce am fugit de păcat. Am plâns apoi toți anii vieții cu păreri de rău pentru păcatele săvârșite împotriva trupului și a sufletului meu.

Când femeia se mărită se desparte ușor de mamă și de tată, de frați și de surori și se duce cu bărbatul pentru că arde în ea dulceața păcatului, care îl scoate din minți pe om prin mângâierea cea trecătoare, din care nu rămâne nimic, decât dureri și păreri de rău.

O, Doamne, păcatul are putere mare peste om și în om, dar Tu trezește mai înainte de sfârșitul său pe fiecare om iubitor de trup și de păcat în trup, că grea este remușcarea care vine când omul devine neputincios după atâta vreme de păcat. Trupul trebuie hrănit cu pocăință, nu cu mâncări fel de fel, căci mâncarea nu este altceva decât desfrânare, poftă și desfătare pentru trup, mulțumire pentru trup și pentru omul care are trupul deasupra sufletului său. O, scoală lumea toată la pocăință și suflă peste pământ duhul credinței sfinte, Doamne, și cuprinde în el pe toți oamenii, că amar este păcatul, și nu înțelege omul minciuna lui!

Voi, fii și fiice ale poporului cuvântului lui Dumnezeu, vai vouă dacă nu veți asculta de tot cuvântul Domnului pentru sfințenie și pentru credincioșie cu răbdare până la sfârșit! Fiți ochi și urechi ca să împliniți toată învățătura Domnului de peste voi, că vine din cer povață multă vouă. Zi și noapte să ascultați de Domnul, că nu mai are Domnul nădejde de credință de la oameni. Lucrați totul prin ascultare deplină, căci diavolul îi urmărește pe cei iubitori de Domnul să-i îndemne spre neascultare, spre nerăbdare și spre ascundere apoi și spre duh de judecată, și iată, judecați sunt cei ce judecă, și se vede că așa sunt. O, fiți plini de veghe, fii și fiice ale cuvântului sfânt! Să nu fie clipă să nu vegheați pentru duhul vieții în voi. Iubiți nevoința, iubiți smerenia și cuviosia cea întreagă și stați lângă sfat, și fără sfat să nu vă încumetați să stați sau să lucrați. O, e numai moarte peste tot pe pământ. Dați-I Domnului putere peste voi și pentru voi. Aceasta vă povățuiesc eu prin duhul mărturiei.

Eu, Doamne, am pus în cartea Ta de azi duhul mărturiei. Lucrarea cuvântului Tău e minunea veacurilor care au fost și a celui care va să vină cu vecia. Vai celor ce lovesc cât de puțin în venirea Ta cuvânt pe pământ și în cei ce Te poartă ca să vii, Doamne, că iată, pe mulți i-au păscut și încă pe mulți îi paște săvârșirea acestui păcat din unul în altul! Nimeni din cei ce lovesc în ei nu vor rămâne nevinovați oricine ar fi ei, și se vede din cer această neînțelepciune cum dă să scurme pe creștin prin alt creștin, dar Tu veghează, Doamne, veghează peste venirea Ta.

O, slavă Ție și venirii Tale pe pământ, Doamne! S-ar prăbuși totul dacă n-ar fi în vremea aceasta cuvântul Tău peste pământ. Noi, sfinții și mărturisitorii Tăi, suntem veghea celor credincioși, și din partea Ta lucrăm și ocrotim, căci Tu trebuie să biruiești, și aceasta Îți este calea, și pe ea mergi, Doamne. Mă aplec înaintea Ta și-Ți mulțumesc pentru mângâiere, pentru duhul mărturiei, cu care azi am lucrat și am strigat omul spre Tine, Doamne, și spre pocăință apoi. Amin.

— Eu, Domnul, îl întorc pe om de la păcat dacă-l cercetez și-l văd că are credință că este Dumnezeu și că este drept Domnul. Așa am putut Eu lucra ca s-o întorc de la păcat pe Maria Egipteanca. Am atras-o cu harul temerii de Dumnezeu și de pedeapsă pentru păcat și am sprijinit-o să se scoale, să se scuture și să meargă spre sfințenie, judecându-se numai pe sine pentru răul din ea, și aceasta a fost pentru ea marea salvare. O, ferice de păcătosul care nu lovește în nimic și în nimeni nici câtuși de puțin pentru căderea lui, pentru rătăcirea lui, că cine-și leagă de alții vina sa, acela nu poate să învieze din păcat și din căderea sa, și iată-i pe cei ce și-au legat vina de cei prin care Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ! Aceia nu s-au mai putut scula din căderea lor. O, Eu sunt Cel ce judec, nu omul este. Omul nu vede ca Dumnezeu și vede ca omul și tot așa și înțelege, iar

cine-Mi ia Mie scaunul de Judecător, acela este Lucifer și vede cu întuneric ceea ce zice el că vede. Eu însă Mă apăr de șapte mii de ani de Lucifer, care Mă judecă, și nu este dat lui să treacă înaintea Mea, iar Eu Îmi fac cale, căci lucrul Meu este să merg.

Să prindă omul curaj împotriva păcatului și să se pocăiască și să fie credincios Domnului, Care poate pentru omul aplecat.

O, pace vouă, celor ce M-ați sprijinit să-Mi așez cuvântul în carte, fiilor! O, ce să fac cu cei ce vă judecă și vă caută vină pentru vina din ei? Aș da să-i pedepsesc ca să-și înțeleagă îndrăzneala și trufia, că Eu trebuie să-Mi ocrotesc mersul de lovituri. O, ocrotiți-vă și voi de cei ce dau să vă slăbească de aproape sau de departe, căci Eu ocrotesc cu sfinții toți mersul Meu cel greu, pe care nu-l pot pricepe cei cârtitori, cei judecători, cei care nu sunt cuminți.

O, pace vouă, și stați în ajutorul Meu, stați în slujba Mea, fiilor, căci pentru ocrotirea voastră Eu mult lucrez, mult veghez, și cu cei din cer vă înconjor, că am cu voi de purtat pe calea Mea cu voi venirea Mea cuvânt pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

4/17 aprilie 2016

Duminica a şasea a Postului Mare, a Floriilor. Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Grăirea Domnului cu țara română. Rugăciune pentru ocrotirea și pentru mărirea cea de la Dumnezeu a pământului și a neamului român.

Intru în carte cuvânt, iar cuvântul Mă preaslăvește, că vine din cer cuvântul, nu de pe pământ vine.

Vine Domnul cuvânt pe pământ, și această venire este împlinirea Scripturilor care au vestit că viii și morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și iată, împlinesc venind cu sfinții, toți îmbrăcați în cămășuțe de in, călare pe cai albi, iar numele Meu este *Cuvântul lui Dumnezeu*, precum este scris.

Așa vin Eu pe pământ cuvânt când vin și cobor aici, la izvorul Meu de cuvânt, unde străjerii cetății Mă scriu în carte și Mă împart peste pământ. O, așa intru Eu, Domnul, în micul Meu Ierusalim de azi, cu care Mi-am început propovăduirea peste noroade, strigătul Meu după cei ce dau să Mă audă și să-Mi iasă în cale ca să le dau viață, căci Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, nu altceva sunt acestea.

O, intru cuvânt în Ierusalimul Meu român și-Mi țin calea cei care știu că vin cuvânt pe pământ, mai ales în sărbători creștinești, când Eu, Domnul, preotul lui Dumnezeu, Mă fac Învățător celor ce Mă așteaptă când vin, și sunt mulți, mulți. Împart merinde din cer, împart prin cuvânt, împart pentru cei credincioși, care-Mi ies în cale ca să le dau. Cei necredincioși nu ies, nu Mă vor, dar dacă aș lucra minuni sub ochii lor ar ieși să-L vadă pe Cel ce face minuni, așa cum au ieșit cei din Ierusalim și străinii care se găseau atunci în oraș și Mi-au strigat „*Osana!*” pentru că îl strigasem atunci pe Lazăr din mormânt și a înviat Lazăr la cuvântul Meu rostit pentru învierea lui, iar mulțimea care a auzit că intru în oraș s-a adunat și M-a binecuvântat, și era scris în prooroci să se împlinească slava Mea în vremea aceea a Mea cu trupul pe pământ.

O, cum se mai încumetă să nu creadă cei ce nu cred? O, au altceva de făcut aceștia, și de aceea nu se opresc din ale lor ca să creadă de la Dumnezeu. Se simt mari oamenii care se știu mari peste oameni, și nu se mai pot apleca nici lui Dumnezeu. Eu însă Mă aplec până la ei și le spun că nu sunt mari, și că sunt dintre cei ce mor ca niște căpetenii, și că mor și cei ce se sprijinesc pe ei cu nădejdea lor, și le spun la toți că Eu sunt Cel ce dau viață și că sunt viu în vecii vecilor și grăiesc din cer peste pământ cuvântul vieții veșnice, căci de pe tărâmul veșniciei grăiesc.

O, țara Mea, țară română, țara venirii Mele de azi, Mă gătesc cu sfinții ca să-ți lucrez ocrotirea. O, nu știi ce noroc mare ai tu că sunt Eu peste tine cuvânt în acest timp. Nu știi cât de mult ocrotesc Eu locul Meu din mijlocul tău și pe cei ce Mă dau ție cuvânt din cer venit. S-ar prăbuși neam peste neam dacă n-aș fi Eu în vremea aceasta cuvânt peste tine, și peste pământ din mijlocul tău. O, pace ție! O, ești frumoasă la chip așa cum Tatăl Meu te-a zidit. Ești mândra Mea între popoare și mulți te râvnesc, dar Eu te-am ales pentru Mine să fii, și Mi-am ales din mijlocul tău ucenici și i-am așezat pe ei înaintea Mea pentru tine, iar ei Îmi deschid când vin cuvânt la tine, și apoi Mă dau ție ca să Mă împlinești, ca să te faci frumoasă ca Mine și să lucrezi la frumusețea ta, căci scris este despre cei frumoși: *«Vor fi asemenea Lui».*

O, scoală-te înaintea Mea, că intru la tine cuvânt de povață de viață, neam român. Ia cartea cea sfântă și deschide-o în dreptul poruncilor vieții și caută să împlinești, căci este scris să iubești pe Dumnezeu cu toată ființa ta, și este scris să nu mărturisești strâmb, să nu furi, să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu râvnești ce nu este al tău sau al aproapelui tău, și este scris să iubești ca Dumnezeu, că Eu vreau să cobor pe pământ și să stau văzut în mijlocul unui popor care împlinește poruncile Mele, poruncile vieții, căci cum altfel ar fi să dobândească omul viața și să trăiască apoi?

O, voiesc să cobor pe pământ veacul cel veșnic, cerul cel nou și pământul cel nou, aceasta voiesc, și la aceasta lucrez cu sfinții, cu îngerii, și cu cei ce Mă primesc și Mă vestesc de pe pământ cu cuvântul Meu, care coboară din cer și povățuiește, dar trebuie să-Mi curățesc calea și locul slavei Mele, trebuie să te curățesc, pământ român, și trebuie să se sfințească fiii tăi, vrând-nevrând trebuie să asculte ei de soarta lor cea de la Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, aceasta Îmi este lucrarea Mea cea de azi în mijlocul neamului român, și de aceea ocrotesc Eu cu toate oștirile cerești pământul român. E măreață lucrarea cuvântului Meu, iar sfinții Mei văd această coroană deasupra pământului și a neamului român și-Mi stau în ajutor toți sfinții și toți îngerii și toate puterile și stăpâniile din cer tot timpul, și aș vrea să înțeleagă și omul această măreție, cu care Eu, Domnul, Mă tot vestesc de șaizeci de ani pe vatra acestui neam, și am scris peste acest pământ nume nou, am scris Ierusalim nou, că Eu vin cu sfinții pe acest tărâm și serbăm pe el serbările creștinești, cer și pământ laolaltă în sărbătoare, iar cuvântul Meu încununează zilele Domnului.

Dorul de Dumnezeu, acest mare dar sfânt voiesc să-l las peste neamul român, ca să fie el neam de nebiruit și să aibă putere să spulbere orice rău care dă să se îndrepte către acest popor și către acest pământ. Duhul rugăciunii sfinte și cu putere, aceasta dau să dăruiesc neamului român, căci Eu la rugăciunea omului îndurerat după Dumnezeu lucrez minunat, lucrez cu biruință.

Dorul de Dumnezeu îi îndulcește omului sufletul și se face dulce de tot omul cel plin de acest dor. Numai iubirea cea de sus poate așa ceva când ea este în om, și tot așa și omul poate, poate prin iubire, ca un îndrăgostit, căruia totul i se îndulcește și totul se face dulce în jurul lui, și e ca o vrajă aceas-

tă minune sfântă. Fărădelegea și păcatul ei, o, tot așa lucrează, tot cu așa putere în om și peste om, dar acestea nu vin din cer, ci vine din iad această dulceață mincinoasă, căci în urma ei vine plata ei, plata minciunii, ca să-și poată omul vedea deșertăciunea și să-l doară de la ea, și iată, veșnică este plata iubirii de sus în om, precum veșnică este și cea a fărădelegii, pe care omul trecător o iubește și i se închină ca unui dumnezeu.

O, neam român, duhul lumii te ține sub robie, și cât aș vrea să nu te mai înșeli cu el, să nu-l mai iubești pe cel ce te înșeală spre robie! O, nu e duhul vieții duhul lumii. Cei ce sunt plini de lume sunt lipsiți de viață și sunt robi ai lumii și ai duhului ei, dar cei ce sunt plini de viață sunt goi de lume și de duhul ei și sunt fii ai vieții. O, îndeamnă-ți sufletul să nu greșească, fiu român, că ușor îi este omului să-și aleagă pierzania. Iată, îți dau tămăduire de duhul lumii dacă voiești să iei de la Mine vindecare de acest rău dușman de peste tine, și pe care nu poți singur să-l dobori și să te vindeci apoi. Când ești neputincios și-ți este sete de la suferință te ridici să bei un pahar de apă, dar mai cu minune este leacul dacă-ți dă cineva cu dragoste să bei și să prinzi vlagă bună, căci dragostea dăruită vindecă mult. Iată, primește dragostea Mea, fiu român, și scoală-te să bei de la Mine, că veșnic vei avea ceea ce Eu îți dau.

E zi de praznic de Florii, iar după încă o săptămână vine praznicul Învierii Mele dintre cei morți, praznicul mângâierii celor vii și a celor adormiți, care vor cânta *„Hristos a înviat!”* Eu însă plâng pentru toți oamenii care nu știu ce este bucuria și mângâierea, care rămân veșnic.

O, fiilor cu care-Mi sprijin venirea Mea cuvânt pe pământ, Eu mare grijă am avut să-Mi duc lucrarea cuvântului Meu pe mai departe, și iată, prin cei credincioși Mi-am salvat mersul spre ziua slavei Mele când Mi-am luat la cer vasul în care M-am sălășluit și prin care am cuvântat cuvântul Meu din vremea aceasta. Eram îngrijorat tot mai mult pentru mersul Meu, că greu mai găsesc Eu creștin cum Îmi place Mie, nu cum vrea el să fie creștin. Pe acela pe care-l călăuzesc Eu pas cu pas, numai pe unul ca acela Mă pot sprijini, căci voia Mea trebuie să fie omul pe care Eu Mă sprijin, și nu voia lui să fie el, nu cum vrea el să Mă ajute sau să fie, și am spus această durere a Mea de la cei ce nu înțeleg cum să fie creștin creștinul acestei lucrări. Cei ce-și poartă pasul după voia Mea, care se descoperă lor, aceia când stau să se roage voia Mea o cer, iar Eu le împlinesc lor ruga, căci acela este cel ce se roagă și căruia Eu îi dau, și se cunoaște când cere el în rugăciunea lui, o, se cunoaște, căci rodul grăiește deslușit.

Mă aplec și vă mângâi și vă mulțumesc pentru că-Mi sunteți sprijin, fiilor supuși voii Mele. O, lucrați voia Mea, fiilor, și tot ce-Mi cereți voi rugându-vă Mie, Eu voi aduce vouă, și rodul se va ivi și va mărturisi de voi că sunteți fiii rugăciunii, o, fiilor.

O, rugați-vă pentru ocrotirea și pentru mărirea cea de la Dumnezeu a pământului și a neamului român, fiilor. Voiesc cu tot dorul să împlinesc vouă rugăciunea aceasta, căci voia Mea este să ocrotesc calea venirii Mele și lucrarea Mea cea de azi, țara Mea și a voastră, și să fac din ea mândria Mea, mângâierea Mea, slava Mea s-o așez peste ea. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 2016

Duminica Învierii Domnului, Sfintele Paști

Temerea de Dumnezeu îl ferește pe om de păcat. Durerea Golgotei pentru patima Domnului.

Cu slavă mare Mă port între cer și pământ în această măreață zi de praznic sfânt. Cu slavă de heruvimi și de serafimi sunt purtat, și cete-cete sfinții stau coroană în jurul Meu pentru slava praznicului învierii Mele dintre cei morți. Așa este priveliștea în văzduhul de deasupra în această zi sfântă. An de an tresaltă oștirile cerești în această vreme și zi a fiecărui an, când Eu, Domnul, amintesc de ziua cea de acum două mii de ani când M-am arătat biruitor prin cruce și prin suferința Mea de până la cruce, și de pe cruce apoi, și s-au spăimântat mai-marii pământului la vestea că Eu am fost mort și am înviat și că sunt și voi fi viu în vecii vecilor, precum este scris.

A mers Maria Magdalena în dimineața învierii Mele să vestească și pe ucenicii Mei și să le spună că Hristos a înviat, dar ei erau adânc îndurerați și mult prea zbuciumați, și aceasta din clipa când Eu, Domnul lor, le-am spus lor că voi fi prins dintre ei și voi fi dat în mâna mai-marilor iudeilor spre judecată și spre răstignire și că apoi iarăși voi fi cu ei, iar ei erau înspăimântați și înmărmuriți de încercarea cea mare, a Mea și a lor, când Maria le-a vestit lor învierea Mea.

O, a venit apoi slava învierii Mele și vestea s-a dus numaidecât peste tot, iar Maria Magdalena, care M-a întâlnit viu în grădină, le-a spus deslușit ucenicilor Mei ferecați în încăpere tainică și le-a spus lor: *„Hristos a înviat!”* O, a trebuit să merg Eu la ei și să Mă arăt în mijlocul lor, cum stăteam de câte ori erau strânși ei în jurul Meu ciorchine, și le-am spus lor: *„Pace vouă!”* le-am spus, că mari le erau apăsarea și spaima și îngrijorarea, mari și pline de zbucium cutremurător, iar ei nu mai puteau purta atâta greu, și i-am eliberat de el prin cuvântul Meu, care a avut putere de vindecare peste ei și i-a încurajat să semene ei cu Mine apoi prin lume, căci Eu le-am spus apoi: *«Mergeți în toată lumea și spuneți despre Mine ca să creadă mulți în dumnezeirea Mea și să se boteze în numele Meu și să-și lucreze mântuirea și ieșirea din mijlocul acestui neam viclean și desfrânat»*, căci lumea este neam viclean în toată vremea de sub cer și-și îndeamnă fiii la netemere de Dumnezeu ca să uite omul de Domnul și să rămână cu lumea, să rămână pribeagul cel fără de căpătâi, căci Eu i-am spus omului că Eu sunt calea, dar de două mii de ani uită, uită ce i-am spus, uită omul că i-am arătat cum să meargă, uită că am venit din cer și M-am arătat și i-am spus omului ce să facă și unde să-și poarte viața.

O, uită omul de Mine, uită și tot uită de Dumnezeu. Toți oamenii știu din bătrâni că este praznicul învierii Domnului în această zi din an, dar dacă ei nu știu cum să aștepte și ce să facă în aceste zile de Paști, ei fac numai păcat pe mai departe și-și zic unul altuia *„Hristos a înviat!”*

Grăiesc cu durere în zi de praznic de înviere. Mă uit la lume cum păcătuiește, Mă uit cu durere cum își face bucurii în numele învierii Mele celei după mult chin și defăimare de la oamenii lumii necredincioase. O, nu tot așa este cu cealaltă făptură vie, o, nu tot așa, căci animalele și păsările și vietățile toate știu ca și cei din cer că e Domnul sărbătorit și slăvit foarte în ziua aceasta de duminică a învierii și că Tatăl și Maica născătoare de Dumnezeu sunt în slava Lui, iar Eu întru

slava lor, căci făpturile necuvântătoare văd pe cele ce nu se văd și nu sunt ca omul, ba își spun unele altora *„Hristos a înviat!”* Iarba, pomii, florile și toată frumusețea facerii, dimpreună cu apele toate au limbă în această zi și slăvesc pe Domnul Cel înviat, pe Cel ce le dă viață și ființă văzută, iar viața din ele este luată de hrană de toată suflarea, de toate trupurile care merg și culeg hrană din darurile Domnului, așezate înaintea celor ce au nevoie de hrană.

O, toată suflarea și toată făptura laudă pe Domnul Cel înviat în ziua aceasta de praznic de înviere. Tot și toate se fac mângâiere pentru Mine și pentru Tatăl, Care a suferit cu mare durere suferința Mea toată în vremea crucii Mele și a disprețului de peste Mine, care M-a aplecat de tot și am stat aplecat.

O, Tată scump, cât ai iubit Tu lumea, Tată! Numai pe Mine Mă ai, și M-ai dat atunci spre suferință, și de mila lumii ai dat pe Fiul Tău, și lumea a rămas pe mai departe străină de calea Noastră cea sfântă, Tatăl Meu scump. O, cât Ne doare că pentru atât de mulți jertfa Mea a fost în zadar, Tată. Dăm să culegem cumva de la fiii lumii credință că Eu am fost răstignit și că am înviat pentru iertarea lumii, dar lumea amestecă cu tot păcatul această zi de praznic sfânt, Tată, iar Eu zadarnic M-am arătat biruind moartea și păcatul, că lumea stă numai în păcat, o, Tată, iar Noi suferim, suferim mult, în vreme ce ea se distrează în zile de amintire de praznice sfinte pentru Domnul între oameni pe pământ. Se îmbracă lumea necreștinește și nu se mai cunoaște bărbatul între femei și femeia între bărbați și nu-și mai acoperă omul trupul pentru veghe asupra păcatului.

Iată, suntem îndurerați, cu toată slava zilelor de praznic de înviere, Tată, că n-avem bucurii venite de pe pământ la cer, și fiecare om Ne este o durere. Grăiesc în zi de praznic de înviere ca preotul înaintea ușilor împărătești și spun ce am de spus, și grăiesc cu Tine, Tată, ca să fim auziți de toată suflarea și să Ne mângâiem durerea, Tată, dar Noi, unul pe altul Ne mângâiem, o, Tatăl Meu. Amin.

— Da, Fiul Meu scump și plin de durerea cea de la fiecare om, nu numai pentru slujirea oamenilor am zidit Noi toate câte sunt atât de frumos înființate de Noi, ci și pentru mângâierea Noastră le-am zidit. O, ce frumoasă este lumea păsărilor cerului și a pământului și Ne mângâie pe Noi această zidire și Ne cântă și Ne dă slavă, Fiule scump! O, ce frumoase sunt toate câte Ne slăvesc pentru că ele sunt! O, numai omul și-a ales o altă cale decât cea pe care i-am arătat-o Tu și Eu acum două mii de ani, calea cea sfântă, pe care trebuia să meargă omul după ce Noi l-am scos din rai pentru neascultare, pentru pocăință și pentru multă sfințenie față în față cu Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lui. O, dacă ar ști cum să citească în cartea Noastră ar înțelege omul scrisul ei, dar cine nu învață să citească, o, cum să știe cel ce nu învață? O, cine nu Te vede răstignit pentru păcatele lumii Te vede răstignit și atât, și Te și înființează pe lemn, pe hârtie, pe pânză ca răstignit. Stă omul în fața unei cruci cu Tine răstignit pe ea, așa cum este înființată de meșter crucea răstignirii Tale, dar nu plânge meșterul în fața ei și nu plânge nimeni în fața acestei priveliști. O, nimeni nu Ne plânge, nimeni nu plânge pentru Noi, nimeni pentru Tine și pentru suferința Ta de pe cruce, și pentru a Mea văzându-Te jertfit, Fiule Unul al Meu. O, Ni se uscase lacrima de pe față și Mie și Ție și mamei Fecioare și ucenicilor și ucenițelor Tale, căci durerea cea prea mare seacă și lacrima inimii, care vine spre ochi, o, seacă lacrima din pricina cruzimii durerii și a puterii ei, care înconvoaie.

O, câtă suferință, iar după ea învierea, Fiule scump, dar lumea nu s-a schimbat, iar durerea Noastră a rămas și s-a asprit peste Noi, iar lumea este chinuită de necredință și de despărțire de Dumnezeu prin păcat, și nu știe omul să scape de păcat, nu știe, săracul și neputinciosul de el în fața păcatului păgân, că păcatul se face dulce în el și nu-și mai află omul vindecarea de păcat.

Eu, Dumnezeu-Tatăl, vă spun vouă, fii ai lumii, cum să scăpați de păcatul din voi și de cel din fața voastră, care caută spre voi cu ademenire spre plăcerile lui cele ucigătoare de om și de viața cea veșnică cu Dumnezeu a omului. O, nu dați viața cea veșnică pe cea vremelnică, nu, că e scurtă viața cea pentru proba care stă în fața fiecărui om pentru bătălia medaliei cu care omul poate căpăta veșnicia cu Dumnezeu, viața cea veșnică. O, hrăniți-vă cu cele din cer mintea și inima, văzul și auzul și toate simțurile voastre și nu vi le mai hrăniți cu cele din lume și din oamenii despărțiți de Domnul pentru păcat. O, nu mai luați de pe pământ, nu mai luați din lume. Dacă vreți să scăpați de păcat gândiți-vă la Fiul Meu Iisus Hristos și nu la voi, căci El a murit suferind amar pentru păcatul din voi și a înviat pentru voi ca să vă dea nădejde cerească. O, mâncați puțin, mâncați cu sfială din darurile Domnului, nu cât vă cere trupul și foamea lui. Cine se oprește de la carne, dar mănâncă din plăcerile trupului, unul ca acela mănâncă carne. O, învățați-vă trupul să iubească viața, nu moartea, nu deșertăciunea, și învățați-l să iubească veșnicia lui, nu vremelnicia. Eu, Tatăl, vă învăț, ascultați, fiilor, și feriți-vă de prilejul de păcat, căci pofta cărnii are putere mare și slăbește veghea duhului acolo unde duhul veghează, iar dacă vă veți feri de prilejul de păcat vă veți putea feri și de păcat, căci mai întâi vine prilejul pentru păcat, și de la diavol vine ca să vă păteze cu funinginea lui, că el știe că Domnul a spus omului să nu fie desfrânat, iar diavolul îi înlesnește omului numai desfrânare și plăcere pentru ea la tot pasul. O, privegheați să împliniți cuvintele rostite peste voi, că altfel diavolul vă dezbracă de temerea de Dumnezeu și vă prinde apoi în cârligul lui și vă trage de lângă Domnul ca neascultători Lui.

Iată taină vă spun și învățătură pentru ea: Omul se îngrijește mult prea mult cum să arate. Pentru ce, oare, face el aceasta? Aceasta îl bucură pe diavol și Îl îndurerează pe Domnul până spre mânie din pricina durerii. O, îngrijește-te, omule păcătos, cum să arate Domnul în tine, că au nevoie oamenii și popoarele de pildă de trăire de viață, că nu știu oamenii să-și trăiască viața dacă nu văd cum, dacă nu învață apoi. Și, în sfârșit, ascultați, o, ascultați pe Fiul Meu Iisus Hristos, aceasta v-am spus și acum două mii de ani. O, ascultați de El, de Cel de Care au ascultat marea și vântul furtunos și s-au supus și s-au cumințit și s-au liniștit. O, iubiți pe Hristos, că El vă iubește, dar vă trebuie temere de Dumnezeu ca să puteți începe calea cu Domnul. Și de ce vă trebuie aceasta? Pentru că fără temere de Domnul omul se învoiește cu păcatul, numaidecât se învoiește cu acest dușman păgân al omului și al Domnului, căci păcatul îl ia pe om dinaintea Domnului, fie el cât de mic păcatul.

Eu, Tatăl Savaot, am grăit vouă, celor de pe pământ, în zi de praznic de înviere a Fiului Meu Iisus Hristos și vă dăruiesc putere de credință cu umilință înaintea cuvântului Meu de Tată.

Iar Tu, Fiule Iisus, mângâie-Ți suferința cea de la om și pentru om, că suferință Ne dă omul să purtăm, iar Noi să Ne supunem, așa cum numai Dumnezeu poate aceasta, o, Fiule înviat după mare suferință. Eu, Tatăl, mereu Te-aș mângâia

în cuvântul cărții Tale de azi, dar fă-Mi loc, o, fă-Mi loc lângă Tine și numaidecât vin și stau lângă Tine în cuvânt și Ne dăm tuturor unul lângă altul lucrând și suspinând suspinul Nostru dumnezeiesc până ce omul își va muia învârtoșarea inimii și va căuta la șoapta Noastră blândă și miloasă și Ne va da Nouă bucuria nașterii lui cea de sus, din cuvântul Nostru de peste el, o, Fiul Meu Iisus. Amin.

— O, scump Tatăl Meu, o, cum se bucură acum facerea toată că stăm în cuvânt Eu și Tu după două mii de ani de la suferința Mea pe cruce, și apoi învierea Mea pe Golgota, pe dealul mărturiilor toate, Tată bun! O, Golgotă îndurerată ca și Dumnezeu, toată facerea ta s-a întristat adânc în vremea chinului Meu cel de până la cruce și cel de după cruce apoi. Toate florile și frunzele și iarba de sub pomi, toate păsările și vietățile de pe dealul tău au plâns cu Mine și pentru Mine cu tine în vremea durerilor Mele atunci. De pe dealul tău au luat iudeii răstignirii Mele creangă înspinată și Mi-au făcut din ea cununa care Mi-a străpuns cu spinii ei fruntea în adânc, și durere adâncă Mi-au făcut spinii împinși în frunte, iar aceste crengi sunt vindecătoare până la sfârșitul timpului pentru cei ce le folosesc floarea și rodul lor.

O, iată, Tată, suferința Mea și a Ta, căci care tată își vede copilul bătut pe cruce și cu spini în carne și nu se topește de durere măcar cât fiul său? Ți-am făcut, Tată, suferință cu suferința Mea, pentru care Mă doare, căci Tu ești Tatăl Meu durut pentru Mine mereu. Aș vrea ca și frații Mei creștini să poarte din durerea Ta pentru Mine, Tată îndurerat pentru Fiul Tău și pentru ei, dacă Eu cruce am răbdat în zadar pentru ei, nesemănând ei cu Mine la iubire apoi.

Iar acum le spun ucenicilor Mei și mamei îndurerate, mama Mea Fecioară, că voi sta trei zile cuvântând și deslușind clipele de atunci, ale Mele și ale lor, și voi grăi cu omul care postește postul Paștelui, și nu se vede la el înviere și putere de sus prin post. O, după post nu trebuie bucurie pentru mâncare sau plată pentru că omul a postit și s-a nevoit prin post de mâncare, căci Noe, după ce a trecut prin greu s-a apucat apoi să se bucure, să mănânce și să bea cu gust și cu bucurie și și-a făcut rost de păcatul care a mers prin vreme, și a lovit în seminția lui păcatul lui. O, Eu, Domnul, după ce a fost să postesc patruzeci de zile și patruzeci de nopți nu M-am apucat apoi să fac din piatră pâine și să mănânc la îndemnul cu care Mă ispitea ispititorul să fac aceasta ca să-Mi dovedesc puterea dumnezeirii și să Mă afle el pe de-a întregul cu toată taina în care eram învăluit, ci am rămas smerit și plăpând ca după post, ca după ispitirea cea grea.

O, după post trebuie iubire, trebuie bucurie pentru Domnul și cu Domnul și trebuie ascultare de cuvântul Său cel sfânt pe mai departe. Pentru ascultare nu trebuie uitare. Un cuvânt răsturnat de la împlinirea lui după ce este rostit, aceasta se numește neascultare și nesupunere și îl pedepsește pe om atunci sau mai târziu. De aceea trebuie grijă mare și tot mai mare să nu fie răsturnată lucrarea cuvântului rostit, ca nu cumva diavolul să aibă el putere apoi să-l ia pe om de lângă Mine și să-l ducă în nepăsare de Dumnezeu și de el însuși prin valuri, că numai valuri îl înconjoară pe om în toată clipa. Așadar, deprinderea cu ascultarea este pernuța pe care trebuie să se odihnească tot creștinul care vine să fie cu desăvârșire al Meu, numai al Meu acum și până la sfârșit. Amin.

O, iată, iată, Hristos a înviat, neam român! O, cum să nu te numesc pe tine cu cuvântul Meu în zi de praznic de înviere dacă tu ești țara venirii Mele a doua oară de la Tatăl la oameni pe pământ? Hristos a înviat! O, înviază și tu pentru Mine, țara Mea de azi. Eu te aștept, te aștept mereu să stai cu Mine la masă de cuvânt și să nu calci peste cuvântul Meu, căci tu trebuie să fii și să rămâi, că am în mijlocul tău râul cuvântului Meu și tronul Meu, din care el curge și spală păcatul și omul la inimă, numai să ia omul din apa Mea și să se vindece de sine și să iubească pe Domnul și pe cei ce slujesc pe Domnul pe pământ, și va fi înviere mare pe pământ apoi.

O, Hristos a înviat, popoarelor de pe pământ! O, fiți cuminți, fiți cuminți! Domnul Cel înviat vă spune vouă: fiți cuminți! Schimbați-vă în bunătate și în iubire și așezați pe pământ pacea precum Eu o așez. Amin.

În zi de praznic de înviere, Eu, Domnul, îmbrățișez toată facerea cerului și a pământului și spun peste tot și peste toate cântarea cea de biruință: Hristos a înviat! Iar voi, cei ce-Mi așezați cuvântul în cartea sa, o, fiți copii veghetori, măi fiilor, întru toate câte trebuie să fie cu voi și cu lucrul Meu cel sfânt cu voi peste cei ce cred venirii Mele cuvânt pe pământ. O, vă apasă misiunea cea grea de a purta pe Domnul între cer și pământ și v-ar trebui sprijin, fiilor. O, Eu cu greu găsesc pentru voi ajutor. Iată, vă rog acum, după ce Eu voi cuvânta în ziua aceasta, cuvântați și voi și spuneți, de la Mine trimiși, că toate încordările și durerile pentru Domnul și pentru cei statornici în Domnul nu vin decât de la cei mai apropiați tainelor Mele și lucrărilor ei, și tot suspinul vine de la cei ce nu iubesc pe Domnul așa cum cere statornicia acestui drum înspinat, dar plin de biruință, plin de daruri de sus pentru cei încercați prin cruce și disprețuiți pentru numele Meu de cei de pe pământ depărtați de iubire și de această măreață poveste de dragoste între Dumnezeu și om, cuvântul Meu peste pământ și peste om, fiilor. O, Hristos a înviat!, vă spun și vouă și aștern peste zbuciumul care vă încearcă mereu, aștern mereu, mereu pacea Mea, că așa este pacea Mea, fiilor.

Hristos a înviat!, rostesc și pentru poporul cuvântului Meu, pentru cel ascultător și pentru cel neascultător din pricina ascultării de voia de sine a celui puțin iubitor de Dumnezeu. O, povestiți-le lor durerea Mea, fiilor veghetori. Spuneți-le durerea pe care adesea v-o spun, împărtășindu-v-o ca s-o duc cu voi, și aș vrea s-o duc cu toți cei care merg pe această cale măreață, numai că ei nu pot duce, și de aceea nu pot cu durerea. Voi însă fiți tari pentru toate câte vin și mângâie sau lovesc, căci Eu, Domnul, pe toate le-am purtat și le-am numit pe ele voia Tatălui, o, fiilor.

Iar și iar aștern acum peste tot și peste toate și peste țara și neamul român și peste tot pământul și neamul de pe el: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Și trei zile voi fi cuvânt peste pământ și voi cuvânta: Hristos a înviat! Amin, amin, amin.

18 aprilie/1 mai 2016

Sfintele Paşti, Ziua a doua

Iubirea cea din Dumnezeu în om este putere de nebiruit și îl sfințește pe om. Cea mai mare bucurie este mărturisirea lui Dumnezeu oamenilor.

O, iar și iar cuvântul Meu se așterne și lucrează pe Dumnezeu pe pământ ca să aibă omul învățător din cer, că la biserică în vremea slujbelor cântă cei ce se adună și spun cântând: Binecuvântat ești, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale și ne înțelepțește și ne luminează ca să cunoaștem calea Ta!

O, iar și iar învăț cu cuvântul, și cuvânt de sărbătoare

cuvintez și cântare de biruință vestesc peste pământ și spun peste toată suflarea în zile de Paști: Hristos a înviat!

O, Hristos a înviat, vă spun vouă, ucenici și ucenițe din cer, vouă, care ați petrecut cu Mine acum două mii de ani și ați urmat cu credință în iubire de Hristos potecuțele tainice ale întâlnirilor Mele cu voi ca să las vouă adevărul că Eu, Fiul lui Dumnezeu, am coborât din cer pe pământ între oameni și am lăsat Evanghelie scrisă ca s-o duceți voi până la toate marginile și să știe prin propovăduire toate noroadele pământului că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om născut din pântece de Fecioară și că n-a fost primit de poporul iudeu, care L-a răstignit pe cruce pe Domnul, dar El S-a ridicat prin înviere și a biruit moartea pentru fiecare om, iar oamenii să creadă această propovăduire dusă de voi peste tot, precum este scris, iar voi n-ați fost nebuni, ci ați fost ucenicii Mei, mărturisitorii lui Dumnezeu pe pământ.

O, Hristos a înviat, și pace vouă, ucenici iubiți! Vă am acum în jurul Meu pe toți ca să grăim peste pământ în ziua a doua de Paști, că vreau să aduc prin grai vremea Mea cea de atunci cu voi. O, aceasta este plata sfinților. Ei sunt cu Domnul în vecii vecilor în cer, și se poartă cu El prin văzduh cei ce L-au iubit și L-au urmat pe pământ cu iubire și cu dor.

Vă mângâi, fiilor ucenici, așa cum v-am mângâiat după ce am înviat, că voi erați zdrobiți cu inima, zdrobiți de tot. O, măreață a fost lucrarea Mea cu voi atunci, și tainică foarte chiar și pentru voi. V-am spus-o din vreme ca s-o puteți crede deplin când îi veți vedea pe deplin împlinirea ei cuvânt cu cuvânt. O, grea a fost despărțirea noastră în noaptea prinderii Mele în grădina Ghetsimani, grea și pentru Mine, grea și pentru voi, grea, fiilor, grea, dar venise vremea și trebuia să trecem prin toate câte erau scrise să se întâmple cu Mine și cu voi, și toate dureau adânc în noi. Eu Mă gândeam la voi, voi la Mine și la suferința Mea și a Tatălui Meu și a mamei Mele Fecioare, și apoi la umilința la care M-a supus drumul crucii și crucea grea, o, fiilor. Îndurerați eram toți, Eu pentru voi, voi pentru Mine, că așa este iubirea care se dăruie, și vai de iubirea care așteaptă să i se dea și să primească și care pe mulți i-a smuls de pe calea iubirii, căci iubirea este minunea despre care omul de rând nu știe mai nimic, fiindcă ea este altceva decât știe omul că este ea.

Vă mângâi și acum ca și atunci, o, ucenici iubiți, și vă spun în auzul celor de pe pământ ai noștri acum: pace vouă! vă spun, iar bucuria voastră că sunteți cu Mine mereu este deplină acum, numai că este amestecată cu suspin ca și a Mea, ca și a Tatălui, ca și a mamei Mele Fecioara, o, fiilor, că noi suspinăm cu toții dumnezeiește în cer pentru toți cei care ne-au părăsit atunci și acum și pentru toți cei ce n-au crezut și nu cred, și suspinul crește în noi, că iubirea noastră este dumnezeiască și suspină ea, și ce frumoasă este ea în cer și pe pământ și câtă putere poartă, putere de nebiruit, fiilor. O, dacă este vreo putere, vreo forță mai mare și mai biruitoare între cer și pământ, ea nu poate fi decât iubirea cea din Dumnezeu în om, așa cum a fost iubirea Mea pentru voi și pentru toată făptura care suspină după iubirea Mea, și așa cum a fost și iubirea voastră pentru Mine și pentru oameni, mai ales după ce Eu, Domnul, am înviat și v-am trimis pe voi pe toți să vestiți împărăția Mea pe pământ, și ați suferit pentru ea ca s-o așezați în oameni, căci oamenii necredincioși v-au prigonit și v-au zdrobit ca și pe Mine, fiilor, așa precum Eu v-am vestit că se va întâmpla, dar rodul vostru s-a ivit și a rămas și este strâns în cer avere de iubire, și e cerul plin de această strânsură sfântă de pe ogorul lucrului Meu cu cei sfinți de pe pământ.

O, ucenici iubiți, iubirea cea mare pentru Mine îl sfințește pe om, îi ia omului locul înăuntrul său și îl sfințește cu totul pe om. O, pace vouă! Hristos a înviat, fiilor! Suntem nedespărțiți pe vecii, iubiții Mei. Amin.

— O, suntem, Doamne iubit, nedespărțiți acum de Tine și suntem mereu lucrând peste tot pe pământ pentru slava Ta acum ca și atunci, noi, ucenicii și ucenițele Tale, că vine ziua slavei Tale pe deplin, Doamne, și este încă mult de lucru pentru ea ca să vină ea. Cu lacrimi am lucrat și atunci, cu lacrimi lucrăm și acum, și cântând de bucurie vom strânge în ziua aceea rodul lucrului, și se vor sfârși atunci lacrimile durerii și lacrimile bucuriei, Doamne, și va fi cântare, numai cântare pentru Tine, Cel iubit.

O, cum să nu ne amintim noi acum durerea de atunci, a Ta și a noastră? Privim la ea și prindem nădejde că ea va rodi mult, numai să fie duhul mărturisirii pe pământ peste tot și tot mereu, o, Doamne. O, pentru durerea de atunci, purtată de noi lângă Tine, dă-le celor de azi lucrători ai Tăi, dă-le, Doamne, lor putere mare și prilej cu folos mult și pace în ei și între ei, o, și sănătate deplină le dă lor, ca să poată ei pentru via Ta, o, Doamne.

O, cât ai suferit pentru noi și pentru fiecare dintre oamenii care au auzit sau nu au auzit de Tine și de coborârea Ta de la Tatăl pe pământ! O, câtă putere ai tot pus în noi ca să putem cu Tine și să nu Te părăsim la greu și să nu ne prindă teama pe cale! Am rămas înmărmuriți de durere când Te-au despărțit de noi în grădină cei ce Te-au luat cu asalt și Te-au dus la mai-marii templului să-Ți pregătească ei vina și să Te dea crucii, Doamne. Ne-am ascuns apoi de frica lor, dar și Tu ai voit să rămânem noi, nu să pierim atunci, ca să putem mărturisi apoi până la marginile toate venirea Ta și adevărul ei și împărăția Ta, pe care o puseseși în noi, și ne-ai numit pe noi temelie a noii zidiri.

O, am stat închiși în vremea suferinței Tale pe cruce și am așteptat lumina, după cum ne-ai promis că iarăși vei fi cu noi, iar când ai venit înviat între noi ne-am muiat de tot, ne-am temut ca niște oameni și ne-am îndoit, dar ne-ai vindecat numaidecât prin glasul cuvântului Tău și prin trupul Tău înviat și înțepat de cuiele de pe crucea pe care ai fost bătut și țintuit între cei răufăcători, Doamne.

Am prins puteri și curaj apoi, iar când am ieșit am stat cu Tine patruzeci de zile și iar ne-am despărțit, ca să mergi la locul Tău lângă Tatăl și să ne aștepți acolo pe toți, pe toți ai Tăi, și să ne spunem toate acolo sus. Am rămas cu mama Ta și a noastră după plecarea Ta iarăși lângă Tatăl, și au rămas alături ucenițele cele mai curajoase decât noi, și care cu noi împreună toți am vestit apoi vremea Ta cea de atunci și cea de acum și am spus lumii tot și peste tot, iar mama Ta Fecioara ne dădea mângâierea, ne întărea puterea pe cât se putea, și toți așteptam să fim iarăși cu Tine, Doamne. O, slavă Ție sus în cer și jos pe pământ, că vremea aceea atât de grea a fost și a trecut și s-a scris pe pământ și mărturisește, și duhul mărturiei este lucrul Tău pe pământ, o, Doamne înviat. Amin.

— Iar eu, mama Fecioară, mama Ta, Iisuse scump, eu Te cuprind în iubirea mea de mamă, o, Fiule răstignit și înviat a treia zi, precum ai spus mai dinainte că vei învia și că iarăși vei fi cu noi. O, Te cuprind în cuvânt, copil iubit, că eu și cu Ioan și cu Petru am gustat mai din plin amarul paharului Tău de chin, că Te-am urmat pe calea crucii Tale și Ți-am purtat durerea ca să ne simți aproape, ca să nu suferi singur, copil răstignit sub ochii mei de mamă,

copil prăbușit sub crucea grea și atât de grea. O, mare ne-a fost suferința, a Ta și a noastră atunci, dar ai înviat apoi și ne-am dat unii altora mângâierea cerească, iar Tatăl ne veghea bucuria înlăcrimată și ne-o umplea de Duhul, o, Fiule înviat.

A venit apoi iarăși despărțirea și Te-ai ridicat lângă Tatăl și ne-ai așteptat cu veghe până la sfârșitul lucrului fiecăruia dintre noi, căci toți am lucrat apoi, și eu, și ucenicii și ucenițele Tale și toți Te-am vestit că ești Mântuitorul lumii, iar acum grăim din cer în sărbători și în zile de praznic de Paști și mărturisim de lângă Tine din cer pe pământ adevărul cel despre Tine, Doamne, și vine peste puțină vreme, vine ziua de sărbătoare a ucenicilor și ucenițelor Tale, mironosițe ale învierii Tale, și se va strânge popor la izvor și vom mărturisi iar și iar lângă Tine atunci vremea Ta cu noi pe pământ, Fiule înviat. Dar acum eu Te cuprind și Te strâng la piept cu mare iubire, că o iubire suntem, și-Ți cânt învierea și spun și eu la toți de pe pământ: Hristos a înviat! Amin.

— O, iubiților, o, mamă a Mea, și voi, ucenici și ucenițe, bucuria mărturisirii e fără margini, fiilor, și numai cei mărturisitori cunosc că altă bucurie nu este mai mare ca și aceea când omul cel trimis de Dumnezeu mărturisește prin Duhul pe Domnul la oamenii credincioși, care iau și ei înăuntrul lor focul Duhului Sfânt și cunosc și ei această bucurie.

Iar și iar voi grăi cu zile de Paști și voi fi mărturisitor și vom gusta din această bucurie a mărturisirii, Eu și cei ce Mă iau din cartea Mea cea de azi, în care-Mi așternut cuvântul.

O, Hristos a înviat! Aceasta este cântarea cea de Paști, iar porțile rămân deschise ca să intru cuvânt, ca să intre Domnul cuvânt în cartea Sa, așa cum este venirea și așternutul Lui cel de azi pe pământ, pe pământul român, țara întoarcerii Mele de la Tatăl la oameni după două mii de ani de la învierea Mea. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 2016

Sfintele Paşti, Ziua a treia

Durerea și încercarea care naște durere sunt lucrate de cei mai apropiați. Dezvinovățirea prin învinuirea altuia nu începe înaintea lui Dumnezeu.

În a treia zi de Paști, Eu, Dumnezeu-Cuvântul, Mă așez în carte și grăiesc învățând, așa cum Îmi învățam acum două mii de ani ucenicii și-i numeam pe ei prietenii Mei și le spuneam toate, le spuneam ca să le știe, chiar dacă unul dintre ei ieșea mereu și ducea vorba de colo-colo până la mai-marii templului, care se pregăteau să-Mi pună vină și să Mă dea batjocurii și răstignirii, și le trebuia ajutor pentru aceasta chiar de la cineva dintre apropiații Mei, care știa de la Mine toate, precum am spus că toate le spuneam lor ca la prietenii Mei.

O, Hristos a înviat, fiilor din porți! Mi-ați lăsat deschise porțile, fiilor. O, așa este la praznicul de înviere când se cântă Hristos a înviat, și porțile rămân deschise apoi. Aceasta este cântarea care vestește peste cer și peste pământ Paștile Domnului, învierea Mea de după răstignire a treia zi, în ziua întâi a săptămânii, precum este scris despre toate câte s-au petrecut atunci.

O, Hristos a înviat, fiilor primitori de Dumnezeu! Am spus vouă să grăiți poporului cuvântului Meu că durerea și încercarea care naște durere nu sunt lucrate acestea decât de cei mai apropiați, așa cum s-a petrecut cu Mine, și așa cum și cu voi s-a petrecut în zilele acestea. Cei mai apropiați lângă Mine și lângă voi v-au dat pe voi defăimării și batjocurii și au ascuns în ei și între ei vina aceasta și s-au scuturat de ea și au pus-o pe alții prin care v-au dat batjocurii, și s-au despărțit ei apoi de Mine și de voi și au plecat în lături și nu mai au cărare, o, nu mai au, că lumea în mijlocul căreia stau ei nu-i cărare, ci este ea strâmtorare lor. O, strâmtorare este lor calea cea largă, chiar dacă ei se bucură că nu Mă mai au de veghetor peste ei și de Stăpân al sufletelor lor și al lucrărilor lor de multe feluri.

O, iată, mereu, mereu s-au ivit dureri și tristețe mare din partea celor ce s-au jucat de-a statul și de-a plecatul de lângă Mine și de lângă voi, fiilor. O, nu se umblă aiurea dacă ești al Domnului, creștinule ușernic, că iată-l pe Iuda ce Mi-a făcut cu umblatul lui de colo-colo mereu și cu grăirea lui cu care pleca din mijlocul ucenicilor Mei și o înșira cum găsea el cu cale până în ziua când a văzut rodul cel rău al umbletului lui și al grăirii lui despre cele ce erau taine ale lui Dumnezeu, căci și ucenicii Mei erau taine ale Mele, și nu erau ucenici și atât.

Se ducea Iuda și vorbea toate peste tot, iar mai-marii templului și ai pretoriului au pregătit vină pentru Mine și M-au dat batjocurii și hulei de tot felul și morții pe cruce apoi, căci se temeau toți mai-marii de puterea și de măreția Mea, în lucru acestea pentru credința în Mine a oamenilor care-și doreau salvarea, iertarea, vindecarea de rane și mântuirea.

O, după toate durerile din zilele acelea pline de zbucium chiar și pentru răstignitorii Mei, a venit apoi ziua întâi a săptămânii, care M-a dovedit pe Mine înviat dintre cei morți. O, am înviat, și peste tot în Ierusalim și în Iudeea se auzea din gură în gură: Hristos a înviat! Iuda însă nu mai era, căci singur și-a croit plata cea rea pierzându-și mințile de frică și de durere mare, care l-au dus pe el la disperarea pe care n-a mai putut-o purta, și s-a lăsat păcălit de diavolul, care l-a condus spre deznădejde mare, iar dacă n-a mai avut învățător și frați, cum avea când era cu noi, s-a prăbușit acest ucenic și s-a pierdut dureros, și s-a dus și această veste peste tot atunci, și a folosit și aceasta spre adeverirea că Eu am fost Fiul lui Dumnezeu și că am venit pe pământ și că am fost dat în lături de mai-marii iudeilor, care M-au dat răstignirii ca pe un vinovat, și că au fost făcuți de râs cu toții și s-au speriat de tot la vestea învierii Mele, căci urechile lor erau hrănite clipă de clipă cu adevărul că Hristos a înviat și că L-a întâlnit Maria Magdalena și că S-a arătat apoi ucenicilor ascunși tainic, și lui Toma apoi, și altor ucenici iar și iar timp de patruzeci de zile. O, ce jar aprins a coborât peste ei, peste toți care Mi-au pus vină să Mă șteargă de pe pământ, dar Eu iarăși am fost, căci am înviat și sunt viu în vecii vecilor și sunt Cel fără de moarte, iar moartea s-a lăsat biruită în lupta ei cu Fiul lui Dumnezeu Tatăl, cu Cel fără de moarte.

O, fiilor din porți, M-am scris trei zile în carte cu cele întâmplate atunci cu Mine și cu ucenicii Mei. Iată, cele sfinte nu trebuie risipite, nu trebuie jefuite nici măcar tainele, care pot fi risipite prin cuvinte și jefuite apoi de cei necredincioși, de cei fără de lege, o, și cât dau Eu cu toți cei din cer, cu toate oștirile și puterile cerești dau să ocrotesc lucrarea Mea cu voi, după ce dintre cei de lângă voi s-au dus în lături, fiilor, și au împrăștiat tainele Mele cu voi și au împărțit vină peste voi și au lovit înapoi cu ea pentru dezvinovățirea lor, a nestaturii și a nestatorniciei lor, și M-a durut și Mă doare adânc rana făcută de ei și n-am cum s-o uit sau s-o vindec dacă ea Mă doare, dacă o simt vie, fiilor, vie mereu, de vreme ce se pun me-

reu lemne pe foc, iar focul Îmi arde pe rană.

O, iată, iată, la cei ce v-au părăsit crezând că v-au părăsit pe voi, și nu pe Mine, va veni peste ei o grea de dus mustrare a conștiinței și vor fi mult apăsați sub ea și nu vor ști ce să facă și încotro s-o ia după răcoare, căci părerile de rău și amintirile care vor tot ieși în calea lor ca să le amintească de drumul lor cu Mine și cu voi, se vor face acestea foc și-i va frige la suflet, căci Eu am promis, și voi fi adevărat și Mă voi preaslăvi prin această lucrare de cuvânt și mult voi ocroti această cale și mulți se vor uita pe ea și vor tânji după această slavă pregătită cu trudă, și care va avea fiii ei pe cei care au răbdat cu iubire și cu credință și cu statornicie până la sfârșit, că nu se poate să fie Dumnezeu lovit și să nu-l doară mult și mereu apoi pe cel care lovește în Dumnezeu, în Duhul Sfânt, Care lucrează din cer peste pământ din partea lui Dumnezeu.

O, nu se poate să judeci pe fratele tău, și să nu fi judecat prin aceasta, creștine judecător de frați. Cei ce Mi-au pus vină acum două mii de ani, ei chiar prin aceasta au fost judecați, și s-a văzut apoi că au fost judecați. O, nu trebuie să pui vină pe nimeni pentru vina ta dacă voiești pentru ea să găsești cumva milă de la Dumnezeu, căci Maria Egipteanca n-a numit pe nimeni pe nume pentru multele păcate ale slăbiciunii ei, decât a zis că pe mulți i-a tras să cadă spre ea și i-a pătat de păcatele ei, și apoi s-a pocăit, i-a părut rău, i-a părut mereu rău pentru ea și pentru toți cei prinși sub vina ei. Și iată, creștinii care cad de la Dumnezeu și de lângă voi se apucă apoi să găsească țapi ispășitori pentru căderea lor, dându-i pe nume spre vină, o, dar nu stă în fața Domnului această dezvinovățire, ci, din contra, au aceștia parte de judecată și mai grea, pentru că au adus pe alții înaintea Domnului pentru căderea lor de lângă Mine și n-au spus ca vameșul: *«milostiv fii mie, păcătosului, o, Doamne!»*

O, iată ce spun! Păcatele nu se aseamănă între ele de la om la om, de la făptaș la făptaș, și pe mulți îi văd Eu, Domnul, pe mulți făcând asemănarea între ei și alți greșiți asemenea lor, zic ei, sau alți vinovați pentru vina lor ca să-și facă îndreptățire, dar nu, că nu știi tu, omule judecător, nu știi dacă nu cumva ai fost tu cel ce smintești, și nu știi dacă nu cumva Domnul va spune de cel învinuit de tine: *«Fericit cel căruia Domnul nu-i va socoti păcatul păcat!»* Așadar, nimic nu-și poate omul îndreptăți, și bine este pentru fiecare greșit să-și însușească singur păcatul și să vină ca vameșul să-Mi ceară pentru el milă și să nu se uite el la altul, ca păcătos pentru păcatele lui.

O, fiilor din porți, vine zi de sărbătoare la izvor. Peste trei zile are sărbătoare mama Mea Fecioară între sfinți și între creștini pe pământ, izvorul Maicii Domnului, și vin creștini după apă sfințită prin cuvânt de rugăciune de tămăduire și de alungare a tot răul, iar mama Mea Fecioara este mijlocitoarea prin apa sfințită la izvor. O, pregătiți-vă, dar, să stați înaintea celor ce vin și hrăniți-i de la Mine, fiilor. Vine apoi peste iarăși zece zile întâlnire mare, vine duminica femeilor mironosițe și se strâng mulți, și încă mai mult de lucru veți avea. O, vă întăresc, fiilor, vă întăresc Eu și vă dau vlagă și vă dau tot ce trebuie să fie pentru adunare sărbătorească, iar voi cereți timp prielnic, cereți, fiilor, că prin rugăciune spre Dumnezeu toate se dau și toate se împlinesc din cele scrise să se împlinească și să se ivească apoi.

O, pace vouă la tot lucrul cel pentru zile de slavă și de sărbătoare cu slavă! Vom spune până la praznicul Înălțării Mele la Tatăl, mereu vom spune cântarea de Paști: Hristos a înviat!, și ne vom aduna apoi cu cei ce ne iubesc și ne vom strânge la praznic de Duh Sfânt, și ce frumos va fi pentru Mine și pentru voi și pentru cei ce se vor aduna la izvorul Meu de cuvânt, o, ce frumos, ce frumos!, iar Eu, Domnul, aștept să Mă mângâi și să mângâi, căci sunt Mângâietor, fiilor.

Binecuvântată să fie strângerea la izvorul mamei Mele Fecioara peste trei zile, și binecuvântați să fiți voi, cei ce deschideți sărbătorilor Domnului. Fiți toți una, fiilor. Cu toții în stânga, cu toții în dreapta, nu uitați, și așa se împlinește numaidecât totul, iar voi ați văzut aceasta de atâtea ori.

Și *„Hristos a înviat!”* vom spune celor ce vin la apă, iar Eu, Domnul, le voi spune lor bun venit, numai să Mă aibă ei de Stăpân al lor ziua și noaptea și să le fiu lor Dumnezeu și să le fiu Învățător, iar ei să împlinească peste ei, mereu să împlinească ei cuvântul Meu, învățătura Mea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20 aprilie/3 mai 2016

Sărbătoarea Izvorul Tămăduirii şi Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

Îndemnul Maicii Domnului pentru vindecare de răceală de suflet. Minunea iubirii de Dumnezeu, cea mai mare minune pe care omul poate s-o facă.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul Cel înviat dintre cei morți, și sunt plin de putere și de înviere și iată-Mă, am putere să unesc cerul cu pământul în sărbătoare cerească, iar cuvântul Meu mărturisește această minune lucrată de Dumnezeu pe vatra neamului român, aici, la locul izvorului Meu de cuvânt și al tronului, căci îngerii purtători de tronuri Mă poartă pe tron, și din tronul lui Dumnezeu iese și izvorăște cuvântul lui Dumnezeu peste pământ.

O, s-au adunat oaspeți la izvor, mai întâi cu dorul și cu inima, și apoi cu pasul. Vin și Eu, vin la izvor, vin cuvânt cu mama Mea Fecioară, venim și umplem aici văzduhul de slava lui Dumnezeu și împărțim salutul învierii Mele: Hristos a înviat!

O, mama Mea, stăm pe nori de heruvimi și de serafimi, stăm deasupra în văzduh pe nori de slavă, mamă, iar tu ești în ziua aceasta de sărbătoare pentru tine, ești izvor de milă și de iubire pentru cei ce Ne caută mângâierea și ajutorarea, că trebuie mult ajutor și mult alin lângă greul de pe pământ al celor ce-și poartă viața prin greu spre cele cerești, spre Noi, mamă, iar drumul omului pe pământ ar fi să fie numai spre Dumnezeu, numai spre cer, și nici o clipă n-ar fi să se încânte omul cu cele care-i mușcă din bucuria cea din cer, din viața lui cea de veci cu Domnul, iar pentru aceasta trebuie grijă mare și mereu grijă, mamă, și de aceea vine Domnul cu sfinții Săi și grăiește peste pământ și îl învață pe om mersul cu Dumnezeu și fuga de lume și de duhul ei, că în Scripturi a rămas scris despre sfârșitul lumii și al duhului ei, de al căror duh fermecător și vremelnic se lasă momiți toți fiii oamenilor mereu, mereu.

O, să le dăm din cer celor adunați cu Noi la izvor de cuvânt, mamă, iar ei să cunoască mângâierea și duhul ei și să fie recunoscători prin iubirea lor de Dumnezeu, căci iubirea de Dumnezeu este cea mai mare minune lucrată între pământ și cer de cei ce Ne iubesc, o, și de ar face toți oamenii de pe pământ această minune, mama Mea!

— O, auziți voi, oameni, ce spune Domnul? Aceasta vă întreb eu, mama lui Hristos

Cel înviat.

O, Fiule înviat, copil plin de iubire și de durerea cea de la ea, mă aplec înaintea Ta, Doamne înviat, și grăiesc apoi cu cei adunați la izvorul meu, la dragostea duhului meu tămăduitor de suflete și de dușmani de suflete, și spun în cer și pe pământ salutul învierii Tale și spun la cei adunați și la cei de pe tot pământul: Hristos a înviat!

O, Hristos a înviat, iar eu Îi sunt mamă și am stat lângă crucea Lui și I-am purtat chinul și durerea, și apoi învierea și puterea ei și slava ei între cer și pământ în ziua când El a biruit moartea și a înviat!

O, fiilor adunați la izvor, Hristos a înviat! Așa Se mărturisește Domnul învierii, Fiul meu Iisus Hristos, și toți cei din cer și cei de pe pământ vestim această mărturie, pe care toată făptura, toată suflarea, toată facerea o mărturisește cu limbă tainică și cu limbă de cuvânt. O, învățați să vă vindecați de toată despărțirea de Dumnezeu dacă mai bate ea spre voi, că e greu fără Domnul pe pământ. Calea spre cer nu trebuie să aibă răgaz, nu trebuie vreo clipă despărțire de ea, că Domnul este plin de gelozie, și nu poate purta despărțirea de El a celor ce Îl iubesc pe El, și Se umple de durere mare dacă dați să vă răciți sau să vă despărțiți de El, și e păcat să I se dea durere Lui. Iată, îmi desfac brațele și vă cuprind în îmbrățișarea mea miloasă de mamă pentru Fiul meu Cel îndurerat după voi, și pentru voi miloasă, că lucrarea mântuirii e cu trudă lucrată de cei ce merg cu Domnul calea lor pe pământ, fiindcă duhul lumii caută cu fiecare pas și suflare a omului să-l tragă pe om de pe cale și să-l smulgă spre nedragoste de Dumnezeu, iar aceasta înseamnă cruce mereu pentru Fiul meu Iisus.

O, mergeți spre vindecare de răceală de suflet, fiilor. Cercetați-vă dacă sunteți calzi sau reci și veniți spre vindecare, veniți spre facere de minuni, căci dragostea de Dumnezeu și umilința cea pentru ea sunt cele mai mari minuni pe care omul le poate dovedi pe pământ prin puterea sufletului din el, iar Domnul să Se sălășluiască în voi, ca să puteți fi voi făcători de minuni pentru mărturisirea lui Dumnezeu prin iubirea din voi pentru El.

O, vindecați-vă de voi înșivă, fiilor! E mai fericit să fiți plini de Hristos. Vedenia celor ce m-au văzut în văzduh deasupra slujbei din biserica în care erau adunați la rugăciune m-a mărturisit de atunci izvor de tămăduiri pentru creștinii statornici în iubire și în rugăciune vie spre Domnul, o, dar n-a fost vedenie, ci a fost Maica Domnului cu ei la rugăciune de deasupra lor, ducând rugăciunile lor la Domnul slavei și al milei de oameni. O, sunt gata să duc ruga voastră la Domnul, Care vă roagă să fiți sfinți asemenea Lui și să-L iubiți pe El ca să fiți ca El.

O, și iată pe cine am lângă mine în slavă în ziua mea și a lui de sobor între sfinți! Mucenicul Gheorghe, făcătorul de minuni cu iubirea din el, este lângă ziua mea de sărbătoare cu ziua lui de sobor între sfinți în această zi.

O, mucenicule mare, o, mare și sfântă ți-a fost mărturisirea iubirii tale pentru Fiul meu Hristos! O, ți-a fost mare iubirea, care ți-a biruit suferința și chinul cel de la păgâni. Ți-a fost iubirea mai tare ca moartea, precum este scris despre tăria iubirii. O, hai lângă mine și lasă-ți din slavă cuvântul tău de iubire peste cei de pe pământ în ziua mea și a ta de serbare între sfinți! Amin.

— O, mama lui Hristos și a noastră, a creștinilor credincioși Lui, o, trebuie mărturisită din cer și până pe pământ învierea Lui și spun și eu: Hristos a înviat!

O, și vă spun vouă, celor adunați aici la Domnul și la izvorul Său mângâietor, vă spun un îndemn sfânt și făcător de minuni peste voi, și iată ce vă spun: O, credeți-vă pe voi înșivă niște neînsemnați, căci semeția de sine îl ține căzut de tot pe om, căzut din iubirea de Dumnezeu din pricina iubirii de sine, iubirea cea omenească și lipsită de putere și de veșnicie apoi. O, nu vă credeți că sunteți ceva, că-s de plâns toți oamenii din pricina lipsei de smerenie și de lepădare de sine. Nu vă lăsați de Domnul și de calea Lui, nu vă lăsați pentru nimic în lume. Grăbiți-vă clipă de clipă să-I plăceți Lui mult, mult, ca să nu plângeți după ce nu-L iubiți pe El mai mult decât orice din lume. Lumea și păcatele vă vor lepăda, că deșertăciunea nu dăinuiește, decât atât cât să-l înșele pe om cu minciuna ei, cu vremelnicia ei, și iată, omul este vremelnic pentru că se dă de partea celor vremelnice, și nu pentru altceva se sfârșește omul. O, iubiți, iubiți pe Domnul, iubiți-L ca mine, și tot așa și pe aproapele, ca mine, cum am iubit eu, duhovnicește, precum am fost vestit că am iubit, și spun tuturor celor ce rătăcesc cu iubirea lor păcătoasă, le spun că pofta trupească între om și om nu este dragoste, ci slăbiciune este, și patimă pierzătoare de suflet și de trup. Iubirea cea dintre trupurile celor ce zic că se iubesc nu este dragoste, ci este poftă și slăbiciune spre păcat. Așadar ridicați-vă deasupra slăbiciunilor voastre și iubiți fierbinte cu iubire din cer, iubiți pe Dumnezeu și pe oameni așa cum am iubit eu, căci iubirea din voi vă înșeală şi e zadarnică, şi iată, luaţi învăţătură din iubirea mea de Domnul și de aproapele și așa să iubiți, așa, ca să fiți mântuiți și să dăinuiți cu Domnul şi cu sfinţii pe vecii, ca plată a iubirii din voi, după ce veţi iubi pe Domnul şi numai pe El, ca să aveţi pe vecii iubirea.

Eu, mucenic mărturisitor pentru Hristos am fost scris în cer cu iubirea mea şi am grăit acum, în ziua mea de sobor între sfinţi, am grăit de lângă Domnul şi de lângă mama Fecioară şi am îndemnat la iubire de sus pe cei ce caută cu calea Ta, Doamne, pe calea lor pe pământ. Amin.

— O, iată, revărsare de iubire și de tămăduire de sine pentru tot omul care își alege viaţa cea dulce, viaţa cu Domnul! Eu am binecuvântat grăirea mamei Mele Fecioara şi grăirea mucenicului Gheorghe şi am încununat ziua de sărbătoare în această zi.

O, iată ce dulce este iubirea sfinților Mei, a celor ce au știut să aleagă așa cum albinuțele aleg miere din florile cele dulci, și rodul lor este dulce lor și oamenilor și este tămăduitor prin hărnicia cea mucenicească a gospodinelor albinuțe, iar lucrul lor este sfânt și este minunat prin iubire. Minunea iubirii de Dumnezeu este cea mai mare minune pe care omul poate s-o facă, fiindcă Eu am spus că mai mari minuni vor lucra cei ce cred în Mine, după ce Eu Mă voi duce la Tatăl.

Iar acum Eu, Domnul Cel plin de milă, binecuvintez strângerea la izvor și la apa de izvor și de cuvânt tămăduitor, și aștept încă zece zile până ce iarăși vom fi aici cu sărbătoare, și binecuvintez pașii și calea celor ce se vor strânge ca să petrecem cerește și să facem miere dulce și să fie ea spre hrană celor ce iubesc ca Dumnezeu pe pământ.

Cartea învățăturii de azi s-o puneți la inimă, fiilor adunați la izvor, și să învățați iubirea de Dumnezeu, prin care seacă orice iubire din om, și vine Domnul cu iubirea Sa și face omul minuni prin ea, minunea iubirii de Dumnezeu și minunea umilinței de duh în toată smerenia inimii, iar Eu, Domnul, Mă mângâi la rană cu cei ce iubesc pe pământ ca Mine și ca sfinții Mei.

O, fiilor adunați cu Mine și cu sfinții, Hristos a înviat! Fiți statornici în iubire, fiilor, și mergeți la casele voastre și spuneți cât bine face Domnul celor ce-L iubesc pe El, căci iubirea de Dumnezeu face minuni, face omul cel nou din fiecare om.

O, pace vouă! Hristos a înviat! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2016

Duminica a doua după Sfintele Paşti, a Sfântului Apostol Toma

Credința în Domnul este calea spre cuminţenie şi spre sfinţenie. Bucuriile sunt mari numai după dureri.

După opt zile de la duminica învierii Mele dintre cei morţi intru cuvânt în cartea Mea cea de azi, căci toate clipele petrecute atunci s-au lăsat sărbătoare peste timp, şi adeveresc ele toată lucrarea Mea cea doveditoare cu multul că Eu am fost şi sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, şi lumină din lumină am fost şi sunt, şi cum să nu fi venit Eu acum pe pământ cuvânt ca să luminez cu el în întuneric şi să audă oamenii pe Dumnezeu-Cuvântul?

O, după opt zile de la praznicul învierii Mele Îmi aşez cuvântul în carte, că are cine să Mi-l strângă şi să fie el pe pământ şi să lucreze el viaţă peste mulţi, căci viaţa este lumina oamenilor, precum este scris, şi luminează în întuneric lumina vieţii, Domnul vieţii, Domnul învierii.

Mă strânge Tatăl la sân şi-Mi mângâie ranele de pe trup şi-Mi dă toată iubirea Lui, şi o iubire, o lucrare suntem, o lacrimă şi o suferinţă Eu şi Tatăl pentru toţi cei care stau departe, departe de adevărul lui Dumnezeu, care dă omului răscumpărarea, viaţa cea veşnică, o, dar cine să-l înveţe şi să-l îndrume pe om spre viaţă?

Tuturor celor de pe pământ le aduc aminte Eu Însumi şi le spun cântarea învierii Mele: Hristos a înviat!, şi le spun că după opt zile de la învierea Mea le-am făcut bucurie mare ucenicilor cu care am petrecut trei ani şi jumătate, învăţându-i pe ei calea şi adevărul cel despre Mine, şi M-am lăsat apoi răstignit pe cruce, ca să le dovedesc lor apoi pe deplin că Eu sunt Fiul Tatălui, şi le-am dovedit prin învierea Mea şi M-am arătat lor înviat.

O, am venit spre seară în ziua întâi a săptămânii, ziua Mea de înviere, şi le-am spus ucenicilor Mei, le-am spus lor: *«Pace vouă!»* Erau zdrobiţi de jale, şi de nedumerire erau cuprinşi toţi, iar spre seară M-am arătat în mijlocul lor şi le-am dat putere să creadă, şi apoi prin trimiterea Mea de peste ei să Mă vestească până la toate marginile că Eu am fost şi sunt Învăţătorul lor şi că M-am dovedit prin moarte pe cruce şi prin înviere apoi, şi să spună ei peste tot şi la toţi că Hristos a înviat. Au mai stat ei încă opt zile ascunşi, căci încă se temeau, încă se îndoiau, bieţii de ei, iar în a opta zi iarăşi am stat în mijlocul lor şi iarăşi le-am spus: *«Pace vouă!»* Era acum şi Toma, căci lipsise Toma dintre ei când M-am arătat lor întâia oară, şi spunându-i ei lui că L-au văzut pe Domnul, a dorit şi el să Mă vadă, să-Mi vadă ranele, ba chiar să Mi le atingă a dorit, iar Eu am zis lui să nu fie necredincios, ci credincios, şi i-am cerut să Mă atingă şi să se uite la ranele Mele şi să vadă, şi apoi i-am spus: *«Ai crezut pentru că ai văzut, dar fericiţi sunt cei care n-au văzut şi au crezut»*.

O, iată ce mare bogăţie este credinţa în Mine, credinţa în cele mărturisite despre Mine! Mereu, mereu Mi-am ridicat mărturisitori care să grăiască adevărul cel despre Dumnezeu şi despre toate lucrările Lui pe pământ între oameni.

Voi, oameni de pe pământ, nu fiţi necredincioşi, o, nu fiţi aşa! Nu vă lăudaţi cu necredinţa. O, fiţi credincioşi, căci cei ce cred au bucurie, au nădejde, au iubire apoi, dar cei necredincioşi îşi pierd vremea vieţii şi atât, o, şi cât de urât şi-o pierd, şi cât de fără minte sunt cei necredincioşi! Toate mărturiile despre Dumnezeu trebuiesc crezute, căci altfel omul îşi ia plata cu cei necredincioşi, şi e grea de tot plata celor ce nu cred, căci cei ce nu cred se îndeletnicesc numai cu răutăţi şi le place numai cu răul şi de aceea nu cred. O, învăţătură pentru credinţă aşez acum peste pământ, în ziua a opta de după praznicul învierii Mele, căci credinţa în Mine este calea spre Mine a oamenilor şi este calea spre cuminţenie şi spre sfinţenie apoi, că nu e bine să facă oamenii răutăţi, să facă păcate, o, nu e bine şi nu e frumos, ba e urât, urât de tot ceea ce le place oamenilor să facă.

Vin şi ating omul la inimă, vin şi-l strig spre Mine şi-i spun să fie credincios, şi nu necredincios, şi le-am spus ucenicilor Mei să Mă vestească până la toate marginile că Eu am înviat şi că am fost Învăţătorul lor şi că tot cuvântul Meu de peste ei s-a adeverit, şi că trebuie mărturisit adevărul cel împlinit, iar cei ce vor crede şi se vor boteza în numele Meu vor face minuni fără seamăn, şi semne minunate îi vor însoţi pe ei spre încredinţarea multora, aşa cum le-am dat Eu ucenicilor Mei să lucreze, după ce M-am dovedit lor adevărat prin toate câte le-am spus mai dinainte lor.

— O, adevărat ai înviat, Doamne Iisus Hristos, iar mâna mea a atins ranele răstignirii de pe trupul Tău, şi degetul meu am pus pe coasta Ta împunsă de suliţa morţii şi s-a liniştit apoi inima mea şi Te-am mărturisit, Doamne, atunci, şi peste timp. O, iartă-mi îndrăzneala doririi mele, o, iartă-mă! Eram adânc îndurerat pentru Tine, iar inima îmi lăcrima de dor, şi de nădejde cu dor şi Te păstra în taina ei, şi mi-am întărit mărturisirea despre Tine dacă Te-am atins, dacă trupul Tău cel răstignit pe cruce a fost apoi mângâiat de mâna mea, Doamne. O, Duhul este Cel ce ştie de ce a fost aşa cu mine în clipa aceea, iar eu m-am mângâiat, şi s-a mărturisit prin Scripturi aceasta şi Tu eşti Adevărul, Doamne.

O, vom veni, vom veni cu Tine, şi cu uceniţele mironosiţe vom veni iarăşi peste opt zile şi vom fi iarăşi aici cu zile de praznic de înviere, Domnul meu şi Dumnezeul meu. Toţi ucenicii vom veni şi vom fi mărturisitori de lângă Tine, iar surorile mironosiţe vor cuvânta slava învierii Tale, căci bărbăţia lor de atunci nu are seamăn pe pământ şi ne-au dat ele vestea cea mare a învierii Tale, a împlinirii cuvintelor pe care din vreme ni le-ai spus, pe când ne pregăteai pentru durerea ce avea să vină, fiindcă toţi lângă Tine am trăit-o şi a durut ea.

O, slavă îndelungii Tale răbdări, Doamne. Dragostea Ta e fără de sfârşit, e cât veşnicia. O, ce zi mai fericită a mai fost sau va mai fi între cer şi pământ ca şi ziua când Tu ai înviat dintre cei morţi şi Te-ai arătat înviat şi ne-ai adus nouă salvarea, Doamne? Ne închinăm în cer şi pe pământ învierii Tale şi slavei ei şi spunem sus şi jos: *„Hristos a înviat!”*, şi de la margini la margini aşezăm cu grai ceresc salutul învierii Tale: Hristos a înviat! Amin.

— Iar Eu, Domnul învierii, rostesc peste voi ca şi acum două mii de ani: Pace vouă, ucenicilor! A fost mare durerea Mea şi a voastră, dar v-am adus împlinirea promisiunii făcută vouă şi am înviat şi ne-am bucurat, iubiţii Mei. O, le-aş dărui tuturor numai bucurii, dar

bucuriile sunt mari numai după dureri, iar altfel nu sunt de nici un folos bucuriile, şi sunt vremelnice dacă sunt. Mă scriu mereu în cartea Mea cea de azi şi-Mi scriu în ea nădejdea că va fi mare ziua slavei Mele, şi minunată puterea ei şi voi avea mărturisitori din cer şi de pe pământ aşa cum am avut în ziua când Eu am înviat şi s-au trezit sfinţii cu trupurile lor şi au intrat în Ierusalim mărturisindu-Mă şi adeverind ei proorociile cele despre Mine şi despre învierea morţilor la glasul Fiului lui Dumnezeu, precum este scris să se împlinească şi iarăşi se vor împlini, căci ziua Mea de slavă va aduce cu ea tot ceea ce a fost scris, şi nu s-a împlinit până la ea, iar ea va purta mărturia ei, împlinirile ei. Amin.

Iar acum, fiilor veghetori în porţi, vă vestesc binecuvântarea Mea pentru ca să fie gătit praznic mare, căci vin cu ucenicii şi cu uceniţele mironosiţe şi facem sărbătoare pentru bucuria lor şi pentru a celor ce vin la sărbătoare cu adunare la izvor, fiilor veghetori. O, veniţi-vă în putere şi vegheaţi, fiilor, pentru pregătirea acestei slave. Mi-e dor de slava Mea între voi şi cu voi, şi cu cei adunaţi lângă Mine şi lângă voi. Mi-e dor mereu, Mi-e tare dor şi tot Mi-e dor să Mă slăvesc în cuvânt şi să împart bucurie şi mângâiere. O, cum fug unii, cum fug de acestea, cum pot ei arunca atâta mângâiere în schimbul altor bucurii şi mângâieri? Toate ale lor bucurii sunt o înşelare, sunt zile pierdute toate cele fără Domnul şi pentru Domnul în lucrare cu omul.

Mă doare, Mă doare pentru toţi cei ce se pierd de lângă Mine, Mă doare cu rană grea, şi Mă mângâi de ea cu cei ce-Mi rămân aproape de ranele Mele, slujindu-Mi ei lucrărilor Mele de azi pe pământ. O, s-au dus, s-au dus, şi nu s-au mai întors, şi veni-vor peste ei lacrimi, căci slava Mea va mărturisi pe fiii răbdării, pe cei ce au răbdat până la sfârşit, până la răsplata răbdării sfinţilor Mei, precum este scris.

Fiilor, fiilor, ridicaţi spre Mine rugăciune ca să înlesnesc timp frumos şi mângâios în ziua cea de serbare a mironosiţelor învierii Mele. O, cereţi-Mi toate, toate, măi fiilor, şi toate vor fi din de ajuns. Mă mângâi de la nădejdea şi de la credinţa celor ce lucrează aşa prin rugăciunea lor.

Mi-e dor de bucurii, de mângâieri Mi-e dor. Faceţi-vă mereu bucuria şi mângâierea Mea, fiilor. Tot poporul cuvântului Meu să înveţe aceasta şi să lucreze aşa, dar cum Îmi place Mie. O, nu uitaţi, nu fiţi uituci, fii ai poporului cuvântului Meu, căci cine uită uită, şi se vede că uită felul Meu de a-l plăcea pe om.

O, fiţi frumoşi, aşa vă spun mereu, fiilor. Fiţi după chipul şi asemănarea Mea, aceasta înseamnă să fiţi frumoşi. Dacă voiţi să Mă ascultaţi şi să fiţi frumoşi, vă trebuie veghe pentru aceasta şi veghetori vă trebuie, că aşa este şi în cer, şi tot aşa şi pe pământ la voi să fie.

O, iar şi iar vă spun, fiilor, nu uitaţi, nu staţi răsfiraţi printre cei ce se adună din depărtări la apa izvorului Meu de cuvânt. Staţi grămezi, grămăjuţe pentru lucrul sărbătorii şi pentru tot aşternutul ei, şi staţi grămadă, un singur duh, o înţelepciune toţi, o ascultare toţi. O, fiţi ascultători, fiilor, căci Eu veghez peste voi în toată vremea. Pregătiţi, aşadar, praznic frumos, cu Mine lângă voi în toată vremea trudei cu care pregătiţi slava Domnului, şi Mă voi lăsa cu ea peste cei Mă doresc şi vin.

Binecuvântate să fie calea şi paşii şi duhul şi sufletul şi trupul celor ce se pornesc spre izvor aici. Oştiri de îngeri trimit pe cale cu ei şi slujitori le vor fi din partea Mea pe cale. Să pregătim inimilor lor bucurii sfinte, simţiri vii şi cereşti, fiilor. Duhul Sfânt Învăţătorul şi Mângâietorul suflă peste voi şi vă dă ca să ştiţi şi ca să aveţi şi ca să împărtăşiţi celor ce vin la praznic de înviere aici. O, înviere voiesc să împart peste tot, dar e mare această minune, şi omul este mic cu voinţa şi cu dorinţa după această slavă a inimii omului.

O, fiilor, Noi, cei din cer, iar voi de pe pământ, vom împărţi lor bucuria şi cântarea învierii. Hristos a înviat! vom cânta, şi vom împărţi celor ce vin înviere, fiilor, şi toţi oaspeţii vor sta la masă cu Domnul şi cu ucenicii Lui cei de atunci şi cu cei de acum, iar duhul învierii va pluti peste tot şi în toţi, şi dor Îmi este să Mă văd apoi în ei împlinit, şi dorul acesta se mistuie în Mine şi Mă ţine sub dor, iar voi simţiţi-Mi durerea dorului Meu şi credeţi-Mi apăsarea cea de la dor şi fiţi alinul Meu, fiilor, şi fiţi-Mi sprijin şi odihnă, căci vreau mereu întru voi să fiu cu toată nedespărţirea, căci lucrul Meu cu voi este mult, mult, fiilor.

Şi spun peste voi: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

25 aprilie/8 mai 2016

Duminica a treia după Sfintele Paşti, a Mironosiţelor

E scump la Dumnezeu omul care iubește cerul. Viața cu Domnul nu trebuie pierdută. Grăirea doi câte doi este vătămătoare.

În cer şi pe pământ e sărbătoare dulce, și e dulce bucuria celor din cer. Eu, Domnul lor Cel iubit, Domnul Cel înviat dintre morți, le văd bucuria toată, le văd dorul și le văd așteptarea și-i iau cu Mine pe pământ la sărbătoarea cea pentru ei, pentru cei care au suferit odată cu Mine și s-au bucurat apoi odată cu Mine, odată toți ne-am bucurat în ziua Mea de înviere și de mângâiere pentru ei. Bucurie multă și-au strâns în inimi toți, și toți și-au vestit unii altora și tuturora toți apoi și au strigat: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Le dau înapoi și Eu vestirea cea mare. Cu drag și cu duioșie spun și Eu ca și ei: Hristos a înviat!

Voi, scumpii Mei, voi, iubiții Mei, care M-ați iubit și M-ați urmat până la cruce, și în vremea purtării crucii apoi, și până la învierea Mea suferind pentru Mine, voi, care ați suferit de mila Mea, Eu, Domnul, vă sărbătoresc acum, în ziua voastră de pomenire între sfinți, și pe care cei din cer o știu la locul ei în a treia duminică de după învierea Mea, după rânduiala cea din părinții sfinți. O, bucurați-vă, fiilor scumpi, apostoli și apostolițe mironosițe, și tu, mama Mea durută lângă ei și lângă ele pentru suferința Mea cea atât de umilitoare pentru Mine și pentru voi, iubiții Mei, dar plină de iubire pentru voi, și pentru tot neamul creștinesc apoi, de la voi și până azi și până mâine, că dor Îmi este de iubire, dor Îmi este să iubesc și să am cui să dau iubirea Mea toată, o, scumpii Mei.

O, ce frumoasă carte Îmi scriu Eu pe pământ și în cer în vremea aceasta de iubire a Mea pentru cei din urmă! Nu-s cuvinte, nu-i grăire mai dulce și mai frumoasă, nu-i limbă mai duioasă ca și a Mea, scriindu-Mi cu ea cartea iubirii Mele de azi pentru om. Grăiesc și scriu pe limba neamului român, pe vatra căruia Mi-am ales cetate de scaun și o mânuță de popor credincios, care să-Mi stea înainte când Eu vin și cuvintez peste pământ. O, ce minune măreață, ce poveste dulce de iubire dulce, o, și cât aștept să se ridice spre Mine duh de iubire ca și iubirea voastră, scumpii Mei, cu care Mi-am purtat atunci suferința Mea!

Cobor acum cu grăirea Mea peste cei la izvorul Meu de cuvânt adunați la sărbătoare din toate laturile patriei Mele de azi, peste care izvorăște multul Meu cuvânt, și spun peste cei

adunați la sărbătoare: Hristos a înviat, o, fiilor adunați! O, scumpii Mei, e scump omul care iubește cerul și pe cei din cer, e scump la Dumnezeu cel ce are așa iubire. Fiți plini de umilință, fiilor, când Eu vă grăiesc, că dulce vă grăiesc. Iubirea Mea sălășluiește cu plăcerea ei în cei umiliți și duioși cu iubirea din ei, fiilor. O, tot omul iubește pe cele de pe pământ și pe cei de pe pământ, iar Eu, Domnul, plâng după iubirea cea de la om. Nu Mă iubește omul, iar Eu, o, cât l-am iubit! Cu cel mai dulce cuvânt cobor acum din cer pe pământ, și e vreme de iubire între cer și pământ, și dorul Îmi suspină, că Mi-e dor să văd și de pe pământ spre cer iubire. Îmi cânt cântarea iubirii și pătrund cu ea peste tot sus și jos și n-am hotar, așa cum nici păsărelele văzduhului n-au hotar și intră peste tot pe unde vor cu mersul lor înaripat.

O, păsărelelor dulci cu iubirea și cu glasul, voi nu aveți hotar pentru mersul vostru prin văzduh și pe pământ, și vă purtați sus și jos pe lângă casele și grădinile oamenilor buni sau răi, și prin pomi peste tot, și cântați purtându-vă din loc în loc, și aripioarele vă sunt mersul prin văzduh și pe pământ poposind, și sunteți frumoase, atât de frumoase, atât de mângâioase prin tot ce sunteți voi, de la înfățișare și până la purtarea și îndeletnicirile voastre. O, tot așa străbat și Eu, Domnul, și tot la fel și sfinții Mei, și n-avem hotar cum are omul, și cerul tot e al nostru.

O, vă cuprind în salutul învierii Mele, fiilor adunați la hrana Mea de cuvânt. Hristos a înviat, scumpii Mei! Dulce Mi se face grăirea când vă privesc strânși lângă Mine și lângă cei ce vă fac primirea și vă pun masă de sus și de jos! O, nu uitați că statornicia trebuie să vă fie până la sfârșit, căci cine o pierde se pierd și ei, se pierd departe de Mine și nu-i mai pot găsi pe cei ce se pierd, pe cei ce Mă pierd, după ce le-am dat atât de mult și i-am hrănit atâta de duios și de milos, și toate acestea s-au dovedit fără de preț.

O, măi fiilor, viața cu Domnul pe cale nu trebuie s-o piardă omul, ci trebuie s-o trăiască. A scris odată mai demult un poet român și a spus semenilor săi așa: *„Oricât de amărâți să fim, nu-i bine să ne dezlipim de Cel ce viețile ne-a dat. O fi ea viața chin răbdat, dar una știm: ea ni s-a dat ca s-o trăim”*.

O, am să cobor într-o zi o veste de parastas și voi așeza aici pentru slujitorii Mei slujbă de pomenire pentru toți cei scrișI de istoria neamului român bărbați mari, cu suflet și cu fapte mari pentru Dumnezeu și pentru patria lor, iar ei vor avea bucurie mare cu Mine în ziua aceea, și curând, curând ne vom așeza aici pentru această măreață pomenire, iar cei din cer vor serba pe cei din neamul român între ei, și care au adus jertfa lor de iubire de țară și de neam înaintea Mea, și mare este în cer țara și taina neamului român, cu care-Și apropie Domnul biruința Sa.

O, hai, scumpii Mei, hai, fiilor sărbătoriți, hai, voi, ucenici și ucenițe ale învierii Mele, că e zi de iubire și de mângâiere această zi. Vă binecuvintez grăirea, fiilor. Un cuvânt toți să fiți, iubiții Mei. În cartea iubirii Mele de azi se așează acum grăirea voastră lângă a Mea și toți ne mângâiem și mângâiem, iar mângâierea înseamnă sărbătoare, o, fiilor. Amin.

Cu mare aplecare și cu multă recunoștință Îți întâmpinăm iubirea în ziua noastră de sărbătoare laolaltă cu Tine pentru amintirea învierii Tale, Doamne înviat, și fără de moarte Dumnezeul nostru. Mari și minunate au fost și sunt toate lucrările Tale în toată vremea de sub cer, dar mai mângâietoare ca minunea învierii Tale, prin care ne-ai răscumpărat pe toți din mâna lui satana, o, n-a fost altă minune ca și aceasta. Ne închinăm îngropării și învierii Tale, Doamne, și-Ți mângâiem Duhul și ranele răstignirii și-Ți cântăm slava Ta și ne uităm la ea cum stai cu ea în văzduh aici, acum, și cum noi facem parte din ea în ziua noastră de mărturie, ziua ucenicilor și a ucenițelor învierii Tale, după ce ne-am purtat cu Tine din loc în loc în toată vremea Ta cu noi pe pământ, Doamne iubit. O, Ți-a fost grea de tot suferința și Ți-am purtat-o suspinând și disperând uneori sub greul ei, că grea ne-a fost povara în inimi pentru toate slăbiciunile noastre, cu care Te-am aplecat ca să ni le ierți apoi și ca să le ștergi de la fața Ta. O, ne-ai iertat și ne-ai iubit și ai suferit iubind, și ești putere de credință pentru toate câte Te-au mărturisit pe pământ Dumnezeu venit de la Tatăl.

N-a mai fost, și nici nu va mai fi bucurie mai mare ca și bucuria noastră că Tu ai înviat dintre morți, precum ne-ai vestit mai dinainte, și ne-ai dat nouă să Te mărturisim și să prăsim credință pe pământ în oameni. Suntem în slava Ta în ziua aceasta, noi, toți ucenicii și ucenițele Tale și mama Ta Fecioara și Iosif și Nicodim și-Ți mărturisim învierea, Doamne, iar cei necredincioși de pe pământ să ia de la noi mărturia învierii Tale și să fie și ei mărturisitorii minunii Tale de azi cu ei, venirea Ta cuvânt pe pământ, Doamne înviat.

O, fiți destoinici în iubire, voi, fii ai Fiului lui Dumnezeu! Hristos a înviat pentru noi și pentru voi, iubiții noștri! O, țineți îngerii aproape de voi în toată clipa, frați iubiți, și va fi aceasta prin lucrarea sfințeniei. Ea trebuie lucrată mereu și mărturisită mereu ca să se audă și ca să se vadă, și ca să țineți diavolii departe de voi, că e primejdie mare să stea îngerii departe și să nu păzească pe creștin. Când îngerii s-au depărtat de Domnul pentru vremea patimilor și a răstignirii Lui, despre care era scris că vor veni acestea, a venit primejdia, a venit vrăjmașul și L-a dat suferinței pe Domnul, ca pe un greșit L-a dat, și putea Domnul să cheme suite de îngeri să-L păzească de vrăjmași, dar a fost așa ca să pătimească El pentru noi, și S-a lăsat El suferinței și crucii S-a lăsat.

Așadar, fiți destoinici și în veghe și frângeți-vă voia pentru voia Domnului cu voi, căci când creștinul își alege voia sa s-o facă, face aceasta cu greșeală. Atunci îi depărtează pe îngeri și apropie de el păcatul, care se apropie, și primejdia adusă de păcat.

Aveți marea datorie să fiți sfinți în toată clipa, și mereu să vă sfințiți pentru Domnul. Și cum aceasta? O, fiilor, îndeletniciți-vă mintea, și inima cu cele ce vă sfințesc, cu cuvântul și cu fapta, și nimic care întinează și care desparte de Domnul să nu săvârșiți. Această putere vă dăruim și vă hărăzim în ziua noastră cu Domnul și cu voi în serbare, iar voi fiți primitori de daruri cerești și fiți ai lucrului cel sfânt pe pământ, o, frați iubiți.

Îndemn la sfințenie împărțim peste cei adunați la izvorul Tău de cuvânt, cu noi lângă Tine, Doamne înviat. O, e zi de mare iubire între Tine și noi și n-are hotar duhul mângâierii. O, slavă Ție pentru că suntem cu Tine în slavă! Credința în Tine este cea mai mare minune pe care poate s-o facă cei credincioși Ție, dar fără de iubire nu are farmec ea, nu are fapte ea. Așadar, iubirea cea pentru Tine hrănește credința celor ce Te iubesc și Te doresc, și nedespărțire de Tine aduc acestea, împreună lucrând în cei ce iubirea lor Ți-o dau, o, Doamne înviat. Amin.

Cu voi într-o iubire lucrăm și mângâiem, o, scumpii Mei, și împărțim iubind. O, cei care nu știu de la Domnul iubirea, aceia au iubirea lor, și

lucrează după voia lor cu iubirea lor. Voi, însă, ați fost voia Mea, după ce ați ascultat și M-ați urmat și Mi-ați încredințat Mie pașii vieții și inima din voi. Vă am în slava Mea, fiilor, ca și pe pământ, chiar dacă ea nu s-a putut desăvârși deslușit de ochii care ne priveau când petreceam cu voi din loc în loc, din timp în timp. O, slavă Tatălui Meu pentru voi! Slavă Duhului Sfânt, Care v-a călăuzit pe voi, o, fiilor!

Și spun acum peste cei adunați sub slava cuvântului Meu cel învățător pentru voia Mea în om, și le spun lor așa: O, nu vă încredințați nimănui inima și cele ce voiți să le păstrați în ea, o, nu, fiilor învățați de Dumnezeu, că nu e om să nu ducă taina voastră în părți peste tot, căci omul nu poate altfel, o, nu poate, și de aceea e bine să fiți cuminți și să vă dați Domnului cu taina inimii voastre, și să vă dați povățuitorului sufletului vostru, celui care vă poate întări dreptatea, sau poate să vă îndrepte viața. O, nu păcătuiți unii asupra altora, nu, fiilor, nu. Spuneți nu, dacă ispitele dau să vă atragă la clătinare. Dacă nu puteți să atrageți un suflet lângă Domnul și să aveți rod, și viața voastră să lăstărească, o, măcar fiți cu veghe să nu dărâmați de lângă Mine pe cel ce a venit sau vine cu credință să-l am alături și să Mă ajut cu el și să-i dau salvarea apoi, căci nepăsarea celui ce stă oricum lângă poporul cuvântului Meu îl poate trage de pe calea cu Mine și pe cel iubitor de Dumnezeu. Așadar, nu grăiți doi câte doi, că tu nu știi, creștine, ce otravă poți fi tu unui suflet prin neveghea de peste tine și de peste pașii tăi răzleți, și cu întâlnirile dintre tine și aproapele tău, căruia poți să-i frângi mersul. Văd pe mulți vorbind unii cu alții, dar nu cum vorbeau Luca și Cleopa pe calea lor spre casă și când Eu, Domnul, am putut sta în sfatul lor, în taină apropiindu-Mă, căci nu M-am lăsat cunoscut de ei, până când taina s-a adeverit și le-a arătat lor dovada învierii Mele.

O, cum să nu vă învăț măreț în zilele Mele cu voi, fiilor! Nu e pe pământ carte mai frumoasă ca și cartea Mea, în care Mă scriu cu voi și vă dau povețe mari, măi fiilor. O, prețuiți-le pe toate, pe toate, iar cine le prețuiește le împlinește, și tot și toate vă vor prețui pe voi pe pământ, și în cer apoi.

În ziua aceasta bucuria Mea s-a împlinit și a ridicat la Tatăl sărbătoare dulce și duioasă, căci Dumnezeu este duios.

Binecuvintez călătoria voastră înapoi, și cea care iarăși vă va aduna la izvorul Meu de cuvânt. Binecuvintez credința și iubirea voastră, fiilor. Vă port de grijă atât cât și voi purtați grijă de Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Duhul Sfânt Mângâietorul, El este Cel ce nu vă lasă orfani pe voi, și nici pe El orfan de voi. Și acum, pace vouă! Hristos a înviat! Pace vouă, fiilor!

Iar pe voi, cei ce ați pregătit sărbătoarea și odihna pentru cei călători spre izvor, vă îmbrac pe voi în taina voii Mele, ca și în cer pe pământ la voi, iar pentru toată sărbătoarea și adunarea de frați așez duhul binecuvântării, duhul care ocrotește, Duhul Meu, o, fiilor.

O, pace vouă! Pace vouă! Pacea Mea dau vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

2/15 mai 2016

Duminica a patra după Sfintele Paşti, a Slăbănogului

Domnul voiește să fie adevărat în om. Omul care stă în păcate este slăbănog.

Cuvântul Meu este veghe cerească peste pământ și peste om și are putere de împlinire când îl rostesc, și de aceea Mi-am făcut cărare ca să pot cuvânta peste pământ, că fără Mine pe pământ în lucrare de cuvânt e primejdie mare, acum, când voia omului se voiește împlinită mai mult decât voia lui Dumnezeu, și iată, așez prin cuvânt voia lui Dumnezeu ca să se împlinească ea și ca să se depărteze primejdia cea lucrată de om, iar omul este plin de păcat prin voile lui, dacă n-a voit cu iubirea lui să-L iubească pe Dumnezeu și nu pe sine, și nu știe, bietul de el, primejdia iubirii de sine, care-l umple pe om de păcat, și apoi de suferința cea pentru păcat.

Intru cuvânt în carte, și Mi-am așezat străjerii înaintea Mea să-Mi deschidă cartea și să Mă scriu în ea în această zi de odihnă și de pomenire a lucrărilor Mele cele de acum două mii de ani, și pe care părinții sfinți le-au pus înaintea turmei creștine spre aducere aminte a puterii Fiului lui Dumnezeu, Care a lucrat și lucrează prin cuvânt cu putere și cu împlinire prin rostirea lui.

O, pace vouă, fii străjeri! Duhul Meu Se umple de mângâiere când pot să-Mi las cuvântul în carte, măi fiilor, iar voi veți fi răsplătiți pentru alinul pe care Mi-l dați când Mă sprijin pe voi ca să-Mi grăiesc peste pământ cuvântul. E mare nevoie de Dumnezeu peste pământ și peste oameni, iar cuvântul Meu face această lucrare tainică, și de aceea Mi-am întocmit cărare să vin. O, aș voi să Mă adore omul, dar în zadar voiesc Eu această iubire din partea omului, căci omul este învățat cu iubirea de sine și nu poate cu iubirea de Dumnezeu. Când omul se uită cu tânjire la alt om, îl face și pe acela să se uite, și se face focul între cei doi, numai că aceasta este o căutare păcătoasă, care aduce păcatul în lucrare și primejdia dintr-o parte într-alta. Spun aceasta ca să pot spune și despre lucrarea cuvântului Meu între Mine și om ca să-l atrag pe om spre adorare de Dumnezeu, să Mă adore omul și să se aprindă focul iubirii între Mine și el ca să-l scap de iubirea de sine, care umple de păcat pe om. Voiesc să-l învăț pe om să iubească fără de primejdie prin iubirea lui, căci iubirea cea dintre om și om este despărțire de Dumnezeu și este lipsă mare de smerenie, căci este căutare păcătoasă, nu este iubire, iar Eu, Domnul, învăț omul, îl învăț mereu, și mai ales pe creștini îi învăț să ia învățătura Mea și s-o lucreze peste ei și între ei și să meargă cu Dumnezeu pe calea vieții, căci pe calea cu Dumnezeu e învățătură de viață, nu de păcat, așa cum e omul deprins prin iubirea lui cea omenească.

Am venit acum două mii de ani pe pământ și am stat cu oamenii și am căutat să-i fac să Mă cunoască și să Mă urmeze cu mare iubire, ca să-i fac pe ei fii ai lui Dumnezeu pe pământ între oameni, și așa am lucrat Eu pentru cei cărora M-am descoperit. M-am dovedit lor Dumnezeu din Dumnezeu, iar ei au plâns pentru păcatele lor și s-au umplut de dragostea Mea și au trăit prin ea apoi înaintea Mea. O, aș vrea să-l învăț pe tot omul să plângă pentru păcatele lui, căci împăratul David plângea și-Mi spunea plângând: *«Izvoare de apă s-au coborât din ochii mei, că, Doamne, n-am păzit legea Ta, dar caută spre mine și mă miluiește și îndreptează cu milă pașii mei»*. O, nu plânge așa omul, dar iată, plâng Eu, plâng dacă omul nu plânge pentru păcatele lui.

O, te învăț, omule, să iubești pe Domnul și să plângi de dor, și prin iubirea de El să scapi de cursa păcatului, ca nu cumva pe calea spre cer să-ți iasă atunci în cale păcatele tale din viață și să nu mai ai alți însoțitori în afară de păcatele tale, care să te mărturisească înaintea Mea. De aceea lasă păcatul și nu mai adăuga, căci așa i-am spus Eu slăbănogului de care Mi-a fost milă acum două mii de ani și l-am vindecat pe el

prin cuvânt, că stătea la rând de ani buni, săracul, stătea ca să poată avea parte de vindecarea cea minunată la apropierea îngerului vindecător peste apă. M-am dus lângă el și l-am întrebat: *«Vrei să te faci sănătos?»* El Mi-a vorbit de lipsa lui de putere și de ajutor din părți de la semeni, iar Eu i-am dăruit putere să se ridice și să meargă, iar când M-a aflat grăindu-i iar, i-am spus: *«Ai grijă, nu mai păcătui, ca să nu-ți mai atragi suferință și mai grea».* O, așa l-aș învăța și l-aș ajuta pe fiecare om să nu mai păcătuiască și să nu-și atragă suferință prin păcat, că după păcat vine suferință, vine plata cea pentru păcat.

Te învăț, omule, minte să-ți lucrezi. Lepădarea de sine te ajută să Mă urmezi pe Mine cu pașii vieții tale, iar ea trebuie lucrată numaidecât, ca să poți să scapi de păcat. O, te învăț lucrarea sfinților, căci ei se sfințeau mereu pentru Mine și se păstrau ai Mei, căci aveau înțelepciunea să se ferească de ei înșiși mai mult decât de cei prin care ei puteau fi ispitiți spre păcat, spre iubirea de sine prin păcat. Când ei simțeau căutare spre ei sau iubire sau laude din părți, se smereau mult și lăsau peste ei temerea de Dumnezeu, fugeau de curse și de oameni, plângeau, se umileau, se lăsau mici și neînsemnați, se cunoșteau pe ei înșiși netrebnici, nemeritoși, și-și vegheau viața de căderi și de ușurătate, după ce alegeau ei să aibă inima smerită prin lepădarea de sine, pe care n-o mai părăseau apoi pentru nici un fel de bucurii sau mângâieri trecătoare, care să-i cadă iarăși spre păcat și spre pedeapsă de două ori pentru păcatele lor.

O, cât veghez Eu de milos peste toți cei care iau de la izvor învățătura cuvântului Meu, și pe care ei trebuie iar și iar s-o deschidă și s-o împlinească, de vreme ce voia de sine îl atrage mereu pe om spre păcat, și mai ales spre judecată asupra semenilor lui, înaintea cărora el se așează mai drept. Minunea vindecării slăbănogului neajutorat, ani la rând târându-se el cu nădejde că va veni o zi de vindecare și pentru el, această pildă are în ea munte de învățătură pentru cei ce vor să scape de plata păcatelor lor și de slăbănogia lor cea prin păcat, căci omul care stă în păcate este om slăbănog, care trebuie cu nădejde să caute îngeri vindecători pentru el, și căruia îi trebuie smerenie mare și disprețuire de sine, și nicidecum mângâiere sau iubire din cer sau de pe pământ, ci numai aplecare, numai spre Domnul căutare și spre mila Lui pentru cei ce-și plâng păcatele, și care dacă nu plâng, fac mereu păcat și uită de plâns pentru păcat.

O, încearcă, omule, mângâiere ție prin lacrimi pentru păcatul tău și vei cunoaște adevărata mângâiere și puterea mângâierii adevărate, căci Eu, Domnul, sunt cu cei săraci cu duhul, sunt cu cei umiliți și blânzi prin umilință, că iată, stau plin de cuvânt deasupra pământului și-Mi slobozesc glasul cel plin de învățătură miloasă peste fiii oamenilor și peste fiii lui Dumnezeu, care sunt cei ce au cetățenie cerească pe pământ prin botez în numele lui Iisus Hristos și-și păstrează nepătată cămășuța de botez sau și-o spală înnoindu-și-o, dacă și-au mânjit-o prin neveghe peste viața lor cu Dumnezeu, numai că Eu, Domnul, l-am sculat o dată pe slăbănog din cădere și din suferința cea de la păcat și i-am spus apoi să aibă grijă să nu mai cadă în păcat, ca nu cumva să cadă mai greu apoi și să nu mai aibă pe Domnul de sprijin, după ce Domnul l-a povățuit pe el ce să facă împotriva suferinței.

Aș dori cu Duhul Meu, aș dori să nu mai tac cu învățătura Mea de peste om, aș dori în nădejdea că voi birui pentru salvarea omului, pentru trezirea lui la viață și la statornicie apoi. O, câtă luptă îi trebuie apoi celui care Îl înțelege pe Domnul, și mai ales câtă smerenie, câtă răbdare, câtă iubire, câtă ascultare, câtă supunere, câtă jertfă! Omul se vatămă cu iubirea din el dacă nu are povățuitor tare pentru cârmuirea lui spre duhul și harul smereniei și al lucrării neînălțării, căci el se vrea mereu mai în față, mai drept, mai sus decât aproapele său, pe care ar fi să-l iubească la fel ca pe el însuși, să se smerească pentru aproapele său, și aceasta înseamnă neînălțarea.

Neînălțarea cu mintea, aceasta îl ocrotește pe om de semeție și de căderea în semeție și în păcat apoi, căci semeția este păcatul cel răsplătit cu păcat, cu căderea în păcat, cu despărțirea de Dumnezeu în trupul omului în care Domnul este strâmtorat. Iar Eu, Domnul, am mângâiere în ziua aceasta de odihnă, că am așezat în carte cuvântul învățăturii Mele pentru cei care iau din cartea cuvântului Meu din vremea aceasta și învață din ea mereu, mereu calea, adevărul și viața, căci Eu sunt această carte, Eu, și Duhul Meu, Care înnoiește pe om când se lasă pătruns de acest cuvânt. Amin.

Acum dăruiesc duhul înțelepciunii peste neamul român, care are în față o cumpănă, o încercare de trecut, și e în neveghe pentru viața lui de mâine acest neam, la care mereu am strigat și mereu strig.

O, neam român, pun în veghe pentru tine oștirile cerești spre îndrumarea înțelepciunii și a voinței tale pentru veghe, căci soarta ta e în cumpănă acum, e pe mâini rele acum, și nu știi și nu dai să te ferești și să scapi de această primejdie. O, nu e bună nepăsarea, că e somn adânc nepăsarea. O, scoală-te și pune-ți voința și cuvântul pentru țara ta, pentru viața ta. O, caută să scapi de dușmanii care nu te mai scapă de sub mâna lor de peste tine, că iată, nu se dau luați de pe scaunele lor, dar tu ia putere de sus și apără-ți țara de cei ce nu vor să plece de peste tine cu puterea lor vrăjmașă ție, neam român. Eu, Domnul, îți dau să ai biruință, dar să vrei și tu să ai, și să te scoli la luptă acum pentru țara ta, că vine zi de tragere la sorți, iar cei primejdioși ție se vor pe mai departe mari și tari peste tine, și iată-i, își flutură năframele roșii pe sub ochii tăi și sunt semn primejdios aceștia.

O, trezește-te din amorțire, popor român! Eu, Domnul, te strig și te îndemn să te trezești, o, țara Mea de azi, că vreau să te ajut, vreau să te scuturi de duhul și de oamenii minciunii și de planul lor cel mincinos. Eu pot aceasta, numai să vrei și tu să poți și să răsturnăm nădejdea lor.

O, pace ție acum, neam român! Ascultă de Dumnezeu, popor blagoslovit, o, ascultă-Mă, ca să pot apoi să-ți spun ție: *«Intră în bucuria Domnului tău»*, precum este scris pentru cei ce slujesc ascultând. Amin.

9/22 mai 2016

Duminica a cincea după Sfintele Paşti, a Samarinencei

Credința samarinencei. Învățătură împotriva ascunderii și a fățărniciei. Iubirea este pază asupra necredinței.

Intru cu sfinții, intru cu sărbătoare în cetate și intru în carte cuvânt de mărturie. Mă strâng cu sfinții în zi de sărbătoare aici, în cetatea cuvântului Meu, la locul izvorului Meu de cuvânt, și am spus că în acest oraș Mi-am ales cetate de scaun și tron de cuvânt și răspândesc de aici în lung și în lat vestea venirii Mele cuvânt peste pământ și-Mi fac cărare cu cuvântul și scriu pentru mărturie carte după carte, iar cuvântul Meu va sta față în față cu cei ce îl cred și cu cei ce nu-l cred, că vine ziua când se va vedea bine că Eu am venit

și vin cuvânt pe pământ și că prin aceasta am împlinit Scripturile care spun despre cuvântul lui Dumnezeu că va veni, căci numele Meu întru această venire este *Cuvântul lui Dumnezeu*, precum este scris, și cu oștiri cerești este scris că vin, iar cine citește, să înțeleagă.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel înviat dintre cei morți ca să-Mi adeveresc dumnezeirea și să creadă cei ce M-au văzut, să creadă că Fiul lui Dumnezeu am fost și sunt.

Și iată, vin la izvor cu sfinții și ne așezăm la fântâna casei întâlnirii, aici, pe colina din deal, căci are această fântână numele femeii samarinence, cu care Eu, Domnul, M-am întâlnit acum două mii de ani la fântâna din Sihar, fântâna lui Israel, și am grăit cu ea așa cum grăiesc azi cu cei ce vin la izvor, iar ea M-a cunoscut de prooroc, iar după ce i-am spus că Eu sunt Mesia Cel proorocit să vină să așeze toate la loc, a mers în cetatea Samariei și a spus la toți să vină să Mă vadă, să vadă pe Mesia, și toți au crezut, și am stat două zile cu ei și le-am dat lor Duhul Meu, căci M-au crezut, și de aceea le-am dat.

O, iată, stăm și bem apă și ne odihnim aici, între cer și pământ la această fântână în ziua aceasta, că e ziua pomenirii Mele de vorbă cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacov, iar cuvântul Meu de învățătură este apa cea vie, apa care stâmpără setea celui însetat de viață din cer, iar cel ce însetează, să vină să-i dau, să vină să ia și să Mă cunoască pe cale când merg cu această cofiță plină de cuvânt, căci tainică este venirea Mea și apa cuvântului Meu, iar altfel n-aș fi putut veni pe pământ ca să Mă arăt, căci toată lumea este în necredință și nu mai știe de Dumnezeu, o, nu mai știe, și nu Mă mai vor nici cei care au citit învățând din cărți să Mă cunoască, dar nu, nici ei nu Mă mai vor, nu Mă doresc să vin, și să nu le fie lor de mirare de ce vin așa cum vin, la cei curați cu inima și cu duhul și cu credința, că de venit era musai să vin, din pricină că așa este scris, să vin, dar iată, nu găsesc credință pe pământ, și găsesc distracție și desfrânare la culme și cu acestea se îndulcește lumea, iar acestea sunt încântătoare foarte pentru cei ce pier prin ele, călcând porunca cea împotriva acestor păcate, căci Eu am scris pe pământ și pe piatră am scris: *«Omule, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu ucizi, să nu minți pentru acestea!»*, dar nu se mai oprește omul ca să audă și să știe și să creadă că pentru om am scris Eu aceste porunci, și le-am scris ca să le împlinească omul.

O, iată cum se uită sfinții în calendarul cel creștinesc, cel lăsat de părinții cei sfinți pe pământ pentru cei ce se sfințesc, și iată cum știu sfinții zilele lor de serbare în cer și pe pământ! Sunt venit cu sobor de sfinți, iar între ei samarineanca, cea cu care Eu, Domnul, am stat de vorbă la fântâna lui Israel, unde am poposit pe cale ca să Mă odihnesc, și când ea a venit să scoată apă, iar Eu i-am zis ei: *«Dă-Mi să beau!»* Ea Mi-a vorbit, și s-a mirat că Eu, iudeu, cer de la ea apă când ea este de neam samarinean, care nu este în pace cu iudeii. Am început să ne vorbim unul altuia, până ce ea Mi-a cerut apa Mea, care țâșnește în viața cea veșnică din cel ce o bea de la Mine. Am ajutat-o apoi să înțeleagă și să se lase curățată de păcate când Eu i le spuneam, iar ea M-a cunoscut de prooroc și a fost cuminte și înțeleaptă în vorbirea ei cu Mine și a deslușit toate în mintea ei, până ce a spus că știe că va veni Mesia, Care va spune toate când va veni, iar Eu i-am spus: *«Eu sunt Acela, Eu, Care grăiesc cu tine».*

O, ce frumos a crezut această femeie cuvintele lui Dumnezeu, și pe Dumnezeu, Care cuvânta cu ea! O, ce frumoasă a fost vestirea ei apoi peste cei din cetatea Samariei, cărora ea le-a spus: *«Nu cumva Acesta este Hristos, Care va să vină? El mi-a spus tot ce-am făcut»*, iar după ce ei M-au auzit grăindu-le, M-au mărturisit și au spus: *«El este Hristosul, Mântuitorul lumii».*

O, iată cât de frumos, cât de lin cred cei cărora le este dat să creadă! Aceștia însă trebuie să lucreze apoi credința lor pe față în faptă, căci dacă nu fac așa, îngheață pe loc și nu le este de folos lor și la mulți, mulți apoi. Îndeletnicirile pământești ale celor credincioși îi pot face pe cei nelucrători pentru credință să nu mai aibă elan și izvor care să-i conducă pe ei în viața cea veșnică, și din care să bea pe pământ spre cer și să prindă înțelepciune pentru iubire de Dumnezeu, cu care omul creștin să-L hrănească pe Domnul, să-L bucure, să-I dovedească apropierea de El, iar altfel omul credincios poate să scadă, poate să cadă în nepăsare pentru păcatele lui și în fățărnicie apoi, ba chiar și în păcatul necredinței poate să cadă pentru nelucrarea cea pentru credință. Samarinencei i-am spus Eu păcatele, ca s-o scap de ele prin părere de rău și prin trezie spre viață curată apoi, dar cine nu-și curăță păcatele nici dacă i le spune Domnul, și nu dă să spună *„Da”*, sau măcar ca samarineanca să spună după ce i-am spus Eu ei câte a făcut și a spus ea: *«Doamne, văd că ești prooroc»*, iată, nici ca prooroc nu Mă primesc creștinii, și zic că nu-i așa cum le spun Eu pe cele neplăcute ale lor, și ce să mai fie cu aceștia, care nu se curăță și nu primesc să fie curățați?

O, cine nu este blând cu inima, și nici cald și smerit la suflet, unul ca acela nu poate cunoaște pe Domnul venind spre el și nu-I deschide când aude că El vine cuvânt spre el, iar oamenii lui Dumnezeu au simțire ca și a Mea, cuprinzătoare foarte, și simt ei starea cea fără de simțire și de înviere a celor din jurul lor și suferă din pricina duhului fățărniciei din oameni, iar proorocul David spunea pentru el: *«Cearcă-mă, Doamne, ca să cunoști căile mele, iar dacă vezi că sunt abătut, atrage-mă de la fărădelege și îndreaptă-mă spre căile Tale»*, iar Eu, Domnul, lucrez prin oameni pentru oameni, numai să aibă cine primi și cine lua voia Mea cu ei.

Privesc pe pământ și sunt plin de tristețe fără de vindecare pentru ea. Văd cum tot omul care știe de Dumnezeu, îl văd cum se înșeală pe sine că iubește pe Domnul și pe semeni, dar iubirea de sine este tot adevărul cel despre om, fie el și credincios, și tot omul are ascunderi față de alt om și chiar față de cei mai apropiați lui, căci Cain a avut ascundere de părinții lui când și-a ucis fratele, și e de ajuns această pildă ca să se înțeleagă că nu e om să nu aibă ascunderi, și acesta este lucrul duhului rău, și din această cursă dau să-l scot Eu pe om când Mă apropii de el, și de șapte mii de ani lucrez, și nu poate omul să se lase ajutat de Dumnezeu așa cum s-a lăsat ajutată samarineanca la izvorul lui Israel, o, nu poate, nu poate din pricina diavolului, prin care omul nu are inima curată și nu vrea să poată să aibă, de vreme ce își lucrează ascunderi. O, dacă omul nu poate fi curat cu inima față de cei de lângă el, poate el aceasta față de Dumnezeu?

Tot omul minte prin ascunderi și se culcă liniștit că nu sunt știute cele lucrate de el. Spun toate acestea ca să-l umplu de trezie pe om și de teamă pentru ascunderile sale, care îl învinuiesc la Dumnezeu de lipsa inimii curate. Iată, nu este iubire între oameni, ci ascundere este pentru iubirea de sine, iar iubirea de sine este rătăcirea cu care se hrănește omul ca dintr-un fruct dulce care nimicește adevărul, că iată, omul nu este adevăr, nu este adevărat înaintea altui om cu cele arătate de el pe dinafară. O, nu este petrecere, ci altceva înseamnă iubire, căci omul petrece, nu iubește, omul se încântă, nu iubește,

omul păcătuiește în ascuns și nu simte otrava păcatului, iar plăcerile îl îmbătrânesc, îl usucă pic cu pic, îl sfârșesc fără răgaz, și numai spre strivire se lasă omul zi după zi, iar altceva nu poate, bietul de el, și nu se poate lupta pentru viața lui, de vreme ce nu ajunge să știe ce înseamnă viața, și iată, numai moarte își lucrează omul și plată pentru ea apoi.

O, atât de rău, atât de rău Mă doare! Mă doare de la om și pentru om. Omul își face mereu rost de ascunderi și de vină pentru ascunderi, și apoi amuțește în sine și în afara lui și nu mai este adevărat nici măcar pentru sine, și cu atât mai mult pentru cei din jurul lui. Să nu spui, omule, să nu spui că nu este așa cu fiecare om, căci aceasta a făcut omul încă de pe când era în rai, și a rămas în obiceiul minții și al inimii lui neadevărul cel despre sine, și altceva trebuia să însemne și să fie omul.

O, fericiți cei curați cu inima, dacă mai sunt, dacă ar mai fi pe ici, pe colo oameni așa cum a fost femeia samarineancă, lăsându-se ea curățată de Dumnezeu de relele săvârșite de ea împotriva poruncilor vieții! O, și de ce sunt fericiți aceștia? Pentru că aceștia n-au nevoie să se fățărnicească, păcat pe care toți, toți oamenii îl au și îl fac, iar acest aluat dospește mereu și crește în om mereu fățărnicia, de care el are nevoie pentru ca să pară drept, și numai spre apusul vieții începe omul să deschidă ochii ca să vadă cu ei și să se uite peste viața lui și să-l prindă păreri de rău și jale și teamă de toată fățărnicia care-l învinuiește pe el pentru calea întregii lui vieți.

Am stat în calea femeii samarinence la fântâna lui Israel și am grăit cu ea și am curățat-o de ascunderi și de păcatul fățărniciei și am adus-o la credință și la iubire de Dumnezeu, și i-am înviorat apoi pe toți cei din cetate ca și pe ea, și a rămas scrisă în Scripturi această lucrare a Mea, ca să-l îndemn pe om la curățire de inimă și de păcatele lui și să-l fac în stare să-L cunoască pe Dumnezeu în toată mila Lui cea pentru om și să-l apropii pe om de duhul vieții apoi.

O, dar în ziua aceasta, iată, voiește samarineanca să grăiască cu Mine ca și atunci, iar Eu, Domnul, îi dau intrare cu Mine în carte, căci cartea Mea de azi este duhul mărturiei, duhul în care se așează lucrarea Mea dată de Tatăl Meu s-o lucrez și s-o așez pe pământ în toată vremea, căci Eu mereu, mereu sunt. Amin.

— Amin, amin zic și eu Ție. Tu mereu ești, mereu, mereu, Doamne, mereu astăzi, tot timpul ești, dar n-are cine să-i spună aceasta omului rătăcit de la adevăr, Mântuitorule al meu, că m-ai salvat, Doamne, când ai ieșit în calea mea pe calea vieții mele și m-ai mântuit de păcatele mele multe și grele, puse unul peste altul mereu, mereu, și care-mi orbeau temerea de Dumnezeu, și m-ai făcut mărturisitoare mare apoi pentru Tine, că m-ai atins la inimă și mi-am amintit că ești și că vei veni, o, și ai venit, ai venit în calea mea, ai venit și mi-ai ieșit pe cale la fântână, nu în alt loc, nu în altă parte, ci la fântână, Doamne, ca să-mi poți grăi despre apa Ta cea tămăduitoare de păcat.

O, ce frumos am grăit amândoi în ziua aceea a mântuirii mele, Mântuitorul meu! O, cât de dulce și de frumos grăiești și azi la această fântână de cuvânt al Tău peste pământ ca să-i cureți omului inima de păcat și de ascunderile din ea, și ca să-l înveți inimă curată să aibă apoi și temere de Dumnezeu pentru curățirea vieții lui, căci cine se desparte de Tine este cel ce pierde temerea de Dumnezeu, și aceasta îl duce pe om spre păcat apoi.

Îi îndemn pe toți oamenii să se curățească de ascunderi, să se mântuiască de acest păcat, Doamne, și să Te ia pe Tine în ei veghetor pentru viața lor toată, căci viața omului nu se sfârșește niciodată, și este ea din două vremi: una pe pământ în trup, iar cealaltă fără de sfârșit, trecând el la cele agonisite de el în viață, după faptele vieții lui, Doamne, căci Tu dai fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris acest cuvânt al Tău, atât de drept acest cuvânt.

Iar azi Te slăvesc cu sfinții aici, la fântână, în cetatea Ta de scaun din mijlocul pământului român, și mi-e duhul plin de frumusețea Ta cea atât de slăvită, ca plată a mărturisirii mele despre Tine în viața mea cea dintâi, mărturisire pe care Tu mi-ai răsplătit-o în viața cea veșnică lângă Tine, lângă ceata mărturisitorilor Tăi, Doamne frumos, iar frumusețea Ta eu o doresc în toți cei care Te urmează cu credință, dar și cu ființa Ta în ei, Doamne frumos și atât de frumos, frumos ca nimeni altul în cer și pe pământ dintre sfinții Tăi, în care Tu Te împarți, după multa Ta milostivire peste cei credincioși, o, Doamne frumos. Amin.

— O, îți mulțumesc cu dragostea Mea, îți mulțumesc pentru mărturisirea ta, fiică înviată prin credință, și prin mărturisire apoi cu toată casa ta adusă la calea mântuirii.

Și iată, mai trec două duminici, iar în a treia duminică vine sărbătoarea Rusaliilor, și voiesc să-i hrănesc pe sfinții Mei toți de dragostea acestei zile, care se apropie, și când voi avea aici, la izvor, adunați pe cei ce se vor porni spre colina din deal sub cortul alb, și voi umple de mângâiere și de simțire cerească pe cei ce vor poposi din cer pe pământ aici, și Duhul Sfânt va fi Mângâietorul.

Aș vrea să-i păzesc pe mulți de păcatul necredinței, păcat cu care se hrănesc cei ce păcătuiesc cu acest păcat. Sunt plin de neliniște să-i ajut pe oameni spre dragoste de Dumnezeu, și spre credință apoi prin dragoste, ca să le dau viață lor. Așadar, să se suie la Mine rugăciune vie pentru timp frumos la sărbătoarea de Rusalii și pentru tot ajutorul Meu în toate câte vor fi așezate înaintea oaspeților, iar Eu voi fi Cel fericit de fericirea lor, căci sunt Cel ce Mă împart, făcându-Mă părtaș cu cei ce iubesc ca Dumnezeu. Amin.

Mă aplec în porți cu mulțumire pentru sprijin ca să vin cuvânt când intru în carte ca să grăiesc și ca să-Mi fie scris cuvântul glasului Meu.

O, pace poporului cuvântului Meu și pace să se suie de la el la Mine, pace plăcută Mie, pace și ascultare cu iubire, că fără iubire nu este hrănită ascultarea, care este hrănită de iubire! Iubirea este pază mereu asupra vrăjmașului cel mai greu, care apucă spre om ca să-L ucidă pe Domnul înăuntrul omului. Păcatul necredinței este acest vrăjmaș.

O, ia-ți păzitori tari lângă tine, popor al cuvântului Meu de azi, căci credința trebuie păzită mult și mereu ca s-o poți avea pe toată calea ta spre Dumnezeu, și vei putea mult, mult, prin ascultare de cuvântul Meu împlinit de tine cu iubire, mereu cu iubire, căci fără de iubire nu este, nu este lucrarea ascultării, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2016

Sărbătoarea Sfinţilor Împăraţi Constantin şi mama sa, Elena

Semnal pentru veghe către neamul român.

Intru în cartea cuvântului Meu, în care Mă așez cu grăirea Mea din zilele acestea, carte care mărtu-

risește că vine Domnul cuvânt pe pământ și cârmuiește cu glasul cuvântului Său lumea, și tainic se petrece această cârmuire, căci scris este despre Mine că voi veni cu sfinții în oștiri din cer și că din gura Mea va ieși ca sabia ascuțită cuvântul cel cârmuitor peste neamurile de pe pământ, pe care le voi cârmui cu toiag de fier, căci Împăratul împăraților și Domnul domnilor sunt, iar numele Meu se cheamă *Cuvântul lui Dumnezeu*, precum este scris, și iată, se împlinesc cele scrise în Scripturi, căci Eu vin și împlinesc.

O, vin cuvânt pe vatra neamului român. Țara Mea de dor și de minuni și de taine cerești este această țară, dar cine nu Mă lasă pe Mine cu voia Mea peste ea, cei ce-Mi stau potrivnici în ea, aceia să știe că-Mi sunt dușmani și că se împotrivesc Împăratului împăraților și Domnului domnilor și nu-L cinstesc pe El și nu-L vor pe Cel ce a făcut cerul și pământul și omul și toate câte sunt, toate văzutele și nevăzutele facerii Lui.

O, vin cuvânt la tine, țara Mea de azi, că am în mijlocul tău cortul Meu cel sfânt, cetate de scaun am pe vatra ta și-Mi las în ea glasul cuvântului Meu, cu care tainic cârmuiesc lumea. O, vin să te trezesc și să te scol la luptă, neam român, că vine ziua tragerii la sorți, iar tu dai să nu ieși să dai piept cu dușmanul care te voiește pe mai departe supus sub voia lui, sub legea lui, și nu dai să ieși să vezi bine cine este pentru tine și de partea ta, cine se luptă după adevăr pentru viața ta. O, nu sta în nepăsare! Vin cu sfinții în oștiri ca să lupt pentru tine, și suntem din cer cu ajutor mare, numai să te găsesc la luptă și nu în nepăsare. Eu, Domnul, îți dau de știre că e zi de război pentru viața ta și că dușmanul cel roșu dă să te lovească pe la spate iar și iar, și tu nu trebuie să stai fără veghe, că ești sortit de strămoșii tăi să fii neam puternic, să fii biruitor și înțelept, neam român, și să lupți pentru aceasta.

O, iată ce văd! E pregătit dușmanul cel roșu din stânga ta să-și câștige pe mai departe stăpânirea peste tine, popor român, iar Eu te vestesc să te ridici și să vezi bine ce ai de făcut și să chibzuiești pentru aceasta, iar Eu îți dau ajutor pe Duhul Sfânt, să sufle peste tine și să faci tu vrând-nevrând, știind sau neștiind să faci voia Mea, căci voia Mea este binele cel pentru tine, fiu român. O, ascultă-Mă, ascultă-L pe Domnul Dumnezeul tău, Care știe și vede ce este bine pentru tine, iar tu nu te lua după omul vopsit în roșu, după cel atât de străin pentru binele tău. Vin și te strig: deșteaptă-te, românule! Primește povață din cer și lasă voia lui Dumnezeu peste tine, că iată, stai în nepăsare și vine ziua tragerii la sorți și trebuie să deschizi ochii și să vezi pe cel ce este bun sau rău pentru tine și să alegi cu dreapta, nu cu stânga, fiu român. O, alege pe cel ce te povățuiește grăindu-ți adevărul pentru veghe peste tine, și să nu alegi pe cel din stânga, pe cel cu gura plină de duhul minciunii, că iată cum te stăpânește cu mână vrăjmașă ție acum și cum dă să te ducă cu vorba ca să te aibă pe mai departe pradă pentru câștigul lui nedrept, iar tu de ce nu vezi, de ce nu înțelegi, oare, și de ce stai și nu te aperi și nu ridici cuvânt ca să te dezrobești?

O, scoală-te și fă semnul sfintei cruci, popor român, popor creștin, și cu acest semn să biruiești, și să fii împărat, nu slugă în țara ta, nu biruit de hoarda cea roșie cu multe capete peste tot, și care dă să te facă să crezi că nu mai este ea, dar iat-o cum dă să se ridice din întunericul ei și să te înșele iar și iar! O, dar fiara aceasta roșie nu poate fi biruită decât de Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, căci așa este scris, iar tu deschide-Mi când vin și te vestesc de luptă, neam român, căci în fruntea luptei sunt Eu, Domnul, numai să am oșteni de partea Mea din mijlocul tău, căci trebuie biruită fiara cea roșie, că hulește și are nume de hulă și multe nume, nu numai unul.

Îți trezesc din așternutul lor strămoșii, cu arme din cer să vină să biruiască pentru tine, popor român, că e zi de război ziua tragerii la sorț pentru cârmuire peste cetățile țării, căci cei din stânga au căutat strâmtorare să-ți pună în față și să te tragă cu înșelăciune legiuită de ei sub stăpânirea lor, sub care acum te țin supus și te mint de dimineață până seara și dau să-ți piardă veghea pentru ziua care te va întreba cu cine te alegi. O, nu te alege cu cei ce te stăpânesc acum de la ei înșiși voire și putere, ci alege-te cu cei ce s-au sculat cu duh curat ca să ajute lupta cea dreaptă, pe care au ascuns-o de fața ta potrivnicii celor drepți pentru tine.

O, popor român, tu ai avut cârmuitor veghetor cu mare iubire de țară și cu multă milă de tine, și altul a venit în locul lui acum și doarme acela la cârmă și petrece voia sa, dar tu auzi glasul celui ce ți-a fost cârmaci, și care trage semnalul pentru veghe, veghind pe mai departe pentru tine din locul lui de cârmuire peste cei ascultători strânși lângă el. El este cel ce te iubește, veghind și iubind și strângând oaste curată pentru binele tău, iar cei ce stăpânesc acum țara nu sunt de partea ta, și se vede bine aceasta. O, deschide ochii ca să vezi aceasta, popor român! Ieși la luptă dreaptă, că Mă doare să te văd mințit și tot mințit și să te văd că stai în neștiință și în nepăsare.

Eu, Domnul, îți vindec acum vederea și mintea și te curăț de neveghe și te umplu de Duhul, ca să ieși la luptă și să alegi lumină, și nu întuneric pentru țara ta, și să ieși de sub oamenii minciunii vopsiți în roșu, semnul lui antichrist, iar tu trebuie să știi aceasta, că ești neam creștin. Eu, Domnul, te deștept, iar tu scoală-te să biruiești, după cum este cuvântul Meu de peste tine, neam român. Dumnezeu dă, dar nu bagă în traistă, iar tu fii iscusit, fiu român, și lasă voia Mea să lucreze peste tine, ca să nu plângi rămânând cu vrăjmașii în spate.

Iată, sunt cu oștiri cerești deasupra și grăiesc neamului român și am cu serbare pe împărații creștini Constantin și Elena, fiu și mamă. Îi am purtați cu suită cerească pe cei ce s-au lăsat atinși de Domnul și s-au făcut împărați creștini și au dat putere și stăpânire creștinilor pe când cei eretici luptau să biruiască ei biserica lui Hristos în vremea aceea, dar Eu, Domnul, i-am arătat împăratului semn ceresc și l-am povățuit cum să biruiască pe potrivnici și cum să aleagă pentru el și pentru poporul lui apoi calea de urmat în viață. O, tot așa te îndemn și pe tine, să te scoli, popor român, și cu semnul sfintei cruci să biruiești pe cei ce te atacă din spate și din stânga ta ca să te stăpânească tot mereu și să sugă pentru ei avutul țării, după cum au făcut și până acum, și iată, trebuie alți cârmuitori, care n-au lovit peste țară și peste neam. Toate acestea Eu, Domnul, te învăț acum, popor român, dacă voiești să-ți fie ție bine, și dacă voiești să fii vegheat de Dumnezeu pentru acest bine, căci tot binele vine de la Dumnezeu, vine din cer când vine, așa cum a venit și peste poporul împăratului Constantin în vremea domniei lui, pe care am povățuit-o Eu, Domnul, iar el a primit și a împlinit.

— O, cum să nu primesc, cum să nu împlinesc, cum să nu ascult, Doamne, când Tu ai adus în calea mea semn ceresc de biruință în fața marii oștiri care venise să mă biruiască? Tu însă m-ai ridicat biruitor, iar eu Ți-am mulțumit cu credința mea în Tine și le-am dat putere celor din neamul creștin să Te urmeze cu libertate,

Doamne, și s-a aprins tărâmul împărăției mele de slava Ta apoi, de creștini slăvitori și fericiți pe cale cu Tine, o, și mă doare în cer, cu toți sfinții mă doare, pe toți ne doare când vedem pe stăpânii de biserici cum dau acum să abată turma creștină spre amestecare și cum nu se tem să facă această dezlegare spre dezmăț apoi și spre părăsirea datinilor creștinești, și e durere mare în cer, și dăm să luptăm de sus și să oprim această nelegiuire potrivnică duhului bisericii Tale cea din străbuni, Doamne.

O, și eu, de lângă Tine dau să ajut și să trezesc neamul Tău român, neamul Tău de azi, și merg cu sfinții români, pe care Tu îi ridici acum din așternuturi ca să lucreze ei cerește pe pământ, căci voia Ta numai din cer poate să fie lucrată, de vreme ce duhul rătăcitor suflă tot timpul pe pământ ca să-i atragă de pe calea Ta până și pe cei ce Te cunosc și Te știu de Dumnezeu al cerului și al pământului și al lor, Doamne. O, ridică Tu semn de biruință înaintea românilor și ajută duhul și mintea și mâna lor să poată face voia Ta pentru ei, iar noi, cei din cer, să lucrăm de deasupra și să fie împlinită din cer, și nu de pe pământ voia Ta. Te rugăm pentru aceasta, noi, sfinții Tăi, dar Tu ești Cel ce împlinești, Tu ești Cel ce poți, Doamne. Amin.

——— Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce pot, numai să asculte neamul român acum îndemnul Meu cel tainic, că tainic lucrez la inima și la mintea și la voirea lui, de vreme ce stă în nepăsare și în neștiință acum acest neam.

O, e de luptat pentru nimicirea lui satana și a neștiinței, căci neștiința față de cele ce se săvârșesc pe pământ aduce neveghe și aduce necaz. Iar Eu, Domnul, te strig cu trei zile înainte, neam român, și te povățuiesc și te așez la veghe, iar dacă tu te vei lăsa atins de adierea Mea cea tainică te vei scula la luptă și vei putea de la Dumnezeu pentru soarta ta, căci din cer vine ajutorul, nu de pe pământ vine el.

O, pace ție îți spun, neam român! Am grăit cu tine cu îngrijorare și Mă apasă dureros grija de tine.

Mă scriu cu numele Meu la sfârșit de cuvânt: Iisus Hristos. Amin.

21 mai/3 iunie 2016

Duminica a şasea după Sfintele Paşti, a Orbului din naştere

Îndemn la luptă sfântă pentru binele țării.

Din zori și până în zori Eu, Domnul, stau de veghe în ziua aceasta deasupra pământului român și în mijlocul acestui neam peste tot și suflu peste țară duh de veghe să aibă acest neam în această zi.

Sunt cu oștiri cerești de sfinți și cu cete îngerești peste tot în țara românilor, care au de dat în ziua aceasta răspuns la întrebare, căci se trage sorți pentru cârmuitori peste cetățile țării și nu e de stat în nepăsare, ci e de ieșit la război, de vreme ce fiii acestui neam fac jocul puterii în ziua aceasta, dar Eu, Domnul, Mă amestec în jocul lor și stau de veghe cu mare grijă și suflu trezie și ridicare la luptă pentru toți fiii români cu drept de răspuns, căci vrăjmașii de la mijloc se vor stăpâni pe mai departe peste țară și trebuie să se scoale țara la veghe, nu la privit din părți, și trebuie înțelepciunea cea de sus s-o aleagă acum neamul român și să-și stârnească unii altora românii ieșirea la luptă și să nu lase țara fără veghe din partea lor.

Eu, Domnul, răvășesc acum duhul neamului român pentru duhul veghii. Să bată acest vântișor din unul în altul peste fiii acestui popor în ziua aceasta, iar Eu stau de veghe cu oștiri cerești în văzduh și ne amestecăm cu lucrul ceresc peste cele ce se lucrează acum pentru numirea la cârmă din loc în loc în cetăți, și e de veghe asupra vrăjmașului mincinos și a puilor lui împărțiți peste tot ca să pună tot ei mâna pe biruință.

O, dar scoală-te, popor român, și nu mai sta și nu aștepta să fii biruit, că tu ești hărăzit să fii sub soare neam viteaz și mult înțelept în vremi de strâmtorare din părți sau de la mijloc, și iată, arată-ți acum iscusința, că trebuie răpus vrăjmașul vopsit în roșu și trebuie cumințit și umilit.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, ridicați-vă, fii români, și fiți biruitori și luptați cu dreapta, fiilor, căci semnul sfintei cruci cu dreapta se face, nu cu stânga. Eu, Domnul Iisus Hristos, Eu vă îndemn, Eu vă ridic la luptă asupra vrăjmașului vopsit în roșu, că de multă vreme voi, frații acestui neam, lucrați cu dezbinare, și nu este duhul frăției acest duh, o, nu, fii români. Voi sunteți o singură patrie, dar în mijlocul vostru este dezbinare, fiilor, căci sunteți mințiți de cei ce s-au ales să se ridice mari și mai mari prin duhul semeției și al minciunii și al dorului de mărire și de stăpânire și de întâietate între frați.

O, nu este unitate, nu este unire între fiii acestui popor ales de Mine, Domnul, pentru slava cea de sus peste el pe pământ între popoare. O, deșteaptă-te, românule, și cântă-ți din inimă imnul deșteptării tale, popor hărăzit slavei Domnului, căci stau cuvânt de slavă pe vatra acestui neam și cuvintez și tot cuvintez cuvântul Meu de cârmuire peste lume, și de peste șaizeci de ani stau cu această taină minunată pe această vatră aleasă de Tatăl Meu Savaot pentru slava Mea cea de la sfârșit de timp, pentru venirea Mea cuvânt pe pământ ca să cârmuiesc cu el popoarele toate și să așez slavă cerească pe pământ, căci slava cea zidită de om e sortită pieirii față în față cu slava Domnului. Așadar, sus români, și stați sub mâna Mea și fiți ascultători duhului care suflă tainic peste voi ca să facă el voia Mea cea bună peste voi!

O, fiu român, iată ce-ți grăiesc: Dacă ai două mâini, nu e bine să lucrezi cu stânga dacă ai mâna dreaptă. Trebuie să te scuturi de acest rău, cu care merge rău țara, dar iată dreapta ta, că nu știi să deosebești stânga de dreapta ta, iar această neștiință și nelucrare și neveghe aduce bucurie și biruință asupra ta celor ce te dezbină și te vor dezbinat, popor român. O, când faci tu semnul sfintei cruci, cu mâna dreaptă îl faci, nu cu stânga, iar Eu, Domnul, te trezesc să-ți faci semnul sfintei cruci cu dreapta și să ieși la întrebare și să nu stai acasă, căci vremea este cu război în ziua aceasta.

Iată, se pomenește bisericește în ziua aceasta Evanghelia Mea, cea a minunii de acum două mii de ani și scrisă în Scripturi, că treceam pe cale și am dat de orbul cel din naștere orb, care s-a născut orb ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu, căci Eu am venit de la Tatăl în lume ca să fiu lumina lumii, precum am spus atunci. Am muiat pământ și am făcut tină și am uns ochii orbului cu ea și l-am trimis să se spele, iar el s-a dus și s-a spălat și s-a întors văzând bine, și toți se mirau, că-l știau cerșetor, iar el le-a răspuns: *«Eu sunt». «O, dar cum ți s-au deschis ochii?»* a fost întrebat. *«Unde este omul acela?» «Nu știu»,* răspunse el celor cărora el le spusese de Mine și de cele ce am făcut cu el. O, s-au sculat fariseii și l-au ispitit pe cel vindecat și pe părinții lui și se făcuse neliniște mare și l-au dat afară din sinagogă pe cel vindecat,

iar Eu găsindu-l, l-am întrebat: *«Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Eu sunt, și am venit în lume pentru judecată, ca cei ce nu văd să vadă, iar cei ce văd să ajungă orbi, chiar dacă ei zic că văd»*.

O, Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl și vin să-ți ung ochii inimii și ai duhului, popor român, și cuvintez pentru tine cuvântul Meu și-ți trezesc veghea, fiule, ca să vezi bine și să vezi drept și să te trezești frate pe frate și să biruiești acum pe cei din stânga vopsiți în roșu, căci roșu este semnul lui satana-antichrist, împăratul mincinoșilor, iar tu îmbracă-te cu veșmânt alb, așa precum Eu sunt înveșmântat cu haina slavei, cu haina cea de in a luminii, fiu român, căci cei din cer sunt în veșminte de in și sunt frumoși, frumoși, și vin cu ei pe pământ în oștiri și am grijă de toată facerea și de toată mișcarea ei.

O, trezește-te bine înaintea Mea și vezi durerea cea de peste tine acum, că iată, e sub bătaie țara, dar tu curmă durerea ta și trage-te acum în dreapta Mea, ca să-ți lucrez ocrotire ție, popor român. O, dacă nu ești la veghe, dacă nu ești cu Domnul, vine primejdia și lovește, căci Eu sunt gelos și Mă doare de la tine despărțirea ta de Mine și depărtarea ta de Dumnezeu și-ți atragi ispită grea.

O, strigă-Mă în ajutor să-ți stau, popor român, dar acum hai să lucrăm, cer și pământ laolaltă să lucrăm și să biruim pe cei ce lucrează minciuna în mijlocul tău și te tot mint cei vopsiți ca să domnească peste tine ei, dar nu, tu ai fii iscusiți și curați cu inima pentru tine, numai să Mă cunoști când suflu peste tine și-ți dau vedere de sus și-ți stârnesc duhul veghii ca să te scoli să dai de peste tine jugul cel apăsător al partidului vopsit în roșu, care-și caută slavă și putere și scaune și nume și vreme pentru ei.

Toți cei cu drept de răspuns, ieșiți din casele voastre, fii români, și treziți-vă unii pe alții și mergeți și spuneți-vă cuvântul, că am tras semnal de deșteptare prin cei drepți cu inima ca să înnoiască ei peste tot cârmuirea prin cetăți. O, fii români, ascultați strigarea peste țară a celui ce a fost din partea Mea cârmuitor peste neamul român și altul a venit acum în locul lui, dar el n-a stat deoparte, ba s-a gândit la țară cu dragostea din el și și-a ales oaste curată, cu care să-ți slujească și cu care să biruiască oastea cea vopsită, oastea lui roșu, omul cel vopsit, care se dă salvatorul tău, dar el este cel beat de sânge și de putere și de dor de slavă și sunt fiii tatălui minciunii toți cei vopsiți în roșu.

O, hai la luptă dreaptă, fiu român! Eu, Domnul, sunt în fața luptei, dar scoală-te și auzi și vezi că Domnul este cu tine și vezi că te strigă Domnul! Tainic lucrez și tainic te ajut să poți, căci când nimeni nu mai poate sau nu mai vrea să poată, poate Domnul, dar poate pentru cei ce ascultă și cred de la El.

O, de peste tot scoală-te, scoală-te, fiu român, și fă semnul sfintei cruci peste tine și peste țară, și chiar de-ai sta atât de orb încât să nu vezi primejdia vrăjmașă, Eu, Domnul, îți vindec vederea, fie ea și din naștere, și te ridic să poți ca Dumnezeu în ziua aceasta, când ți se scrie soarta cu însăși mâna ta, pe care voiesc Eu s-o conduc după voia Mea cea bună pentru tine acum. Așadar treziți-vă unii pe alții și povățuiți-vă vederea și dați ființă în ziua aceasta minunii cerești peste voi, fii români. Aveți datoria chemării la luptă când țara este sub primejdie, și faceți-vă trezirea și credeți chemării de sus, căci Eu, Domnul, sunt gata, numai să văd ieșită oastea credincioasă chemării sfinte la datorie pentru țară, că n-are cine trezi țara în vremea de primejdie, căci păstorii bisericii creștine au adormit demult și s-au dat de partea vrăjmașului roșu și-i fac jocul pe bani și n-au milă de țară și de turmă, și voi veni Eu, Domnul, în cuvânt în zi de praznic de Înălțare și voi da iar și iar să-i trezesc din amorțeala cu care dau să vândă turma, s-o vândă de tot și s-o amestece cu toți necunoscuții de Dumnezeu și de sfinți și de părinți, și care se vor cu nume de turmă creștină, când ei calcă peste sfinți și peste datini.

Îi voi povățui pe păstorii de biserică să nu vândă țara și creștinii, să nu se dea cu dușmanii lui Dumnezeu, căci vremea este să înceapă judecata, și de la casa lui Dumnezeu începe ea, precum este scris, și vai lor dacă vor fi dovediți potrivnici pe scaune de biserică!

Acum ne împărțim pentru veghe, Eu și oștirile de sfinți și de îngeri peste pământul român, și din zori în zori veghem și lucrăm în ziua aceasta pentru sorți așezată.

Las pacea Mea peste neamul și pământul român, dar lângă pace scriu război, că fără de război nu este pace, nu este pacea cea de după război.

O, neam român, cântă-ți imnul deșteptării și ocrotește-ți soarta și lasă cuvântul Meu să poată peste tine și lasă-te să poți prin cuvântul Meu cel plin de putere. O, pace ție în vreme de război! Pace duhului tău prin duhul înțelepciunii de sus acum, în ziua aceasta a cuvântului tău pentru țară.

Numele Meu este *Cuvântul lui Dumnezeu*, iar numele tău este Țara Domnului, Țara strălucirii, țara Mea cea de azi, țara românilor, căci cuvântul Meu este lumină mare, iar Eu, Domnul, atât cât sunt în lume Lumină a lumii sunt, precum este scris. Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 2016

Praznicul Înălţării Domnului. Naşterea Sfintei Virginia, Trâmbiţa lui Dumnezeu

Cuvânt de trezire peste biserica neamului român. Vorbirea sfintei Virginia despre strămutarea sărbătorilor sfinților.

În ziua aceasta de praznic sfânt, în cer pentru sfinți, iar pe pământ pentru neamul creștinesc binecredincios, Eu, Domnul Iisus Hristos, intru cuvânt în carte cu slavă de învățătură și cu duh de binecuvântare pentru praznicul de Rusalii, când slava Mea se va așterne și se va odihni aici, în Grădina Întâlnirii sub cortul alb și va petrece ea cu popor adunat la izvor și se va vesti pe pământ, și taina Mea din această vreme va merge din loc în loc, bucurând și mângâind inimile însetate de dor de Dumnezeu, că mângâiere vin să dau, fiindcă așa am promis în ziua cea de bun rămas între Mine și ucenicii Mei acum două mii de ani, după ce patruzeci de zile au trecut de la învierea Mea, petrecând cu ei din timp în timp, și apoi Mi-am luat bun rămas de la ei și M-am așezat lângă Tatăl, sus, făcându-le promisiunea că nu-i voi părăsi până la sfârșitul timpului și că voi fi cu ei în taină, și Duhul Sfânt Mângâietorul le va da de la Mine lor și-i va povățui pe ei și-i va mângâia, după cum este tainica Lui lucrare, mângâierea.

Cu praznic de înălțare a Mea la Tatăl Mă așez în carte și aduc aminte în ziua aceasta de cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, prin care am spus că dacă Mă duc la Tatăl îi voi trage pe toți la Tatăl și la Mine, și le promiteam ucenicilor Mei pe Duhul Sfânt Mângâietorul.

O, are omul nevoie de mângâiere peste viața lui pe pământ, și nu știe de unde vine ea cu adevărat. O, e atâta lipsă de iubire pe pământ, de nu mai știe nimeni calea spre mângâiere, chiar dacă omul numai după mângâiere caută, dar mân-

gâiere nu are dacă el nu știe cine este mângâiere, iar cine nu știe nu are, și este sărac de viață și de putere de viață. O, aș mângâia peste tot și în toată vremea pe toți cei lipsiți de mângâiere, căci omul e necăjit pe pământ, chiar dacă ar fi cel mai bogat de cele pământești sau cel mai împodobit la minte sau mare pe pământ.

M-am înălțat la Tatăl de lângă ucenicii Mei, cărora le-am dat și le-am lăsat duhul mângâierii, dar cei mângâiați sunt cei ce împart mângâiere, și așa i-am povățuit Eu pe ei să lucreze mângâiere lor și să lumineze cu ea lumea celor nemângâiați. Eu am fost și sunt Cel mai îndurerat, și sunt așa încă de la începutul lumii și al omului și sunt așa de când l-am pierdut pe om, dar Mă mângâi mângâind, și așa Îmi port durerea, și tot așa îl povățuiesc și pe om să-și lucreze bucuria și mângâierea, iar cel ce va asculta așa va vedea că Eu sunt adevărat în ceea ce spun. O, numai diavolul nu se bucură de mângâierea omului, și de aceea îi înlesnește numai minciuna lui în locul mângâierii și stă omul, săracul, lipsit de mângâierea cea de sus, de la Dumnezeu și n-are mângâiere.

A venit până deasupra petrecerii Mele cu ucenicii Mei, a venit un nor alb și frumos, și pe când le grăiam cuvânt de mângâiere s-a așezat norișorul între Mine și ei și Mi-a făcut într-o clipă cale spre Tatăl, iar ei s-au umplut de mângâiere numaidecât și au rămas în Duhul Meu, iar Eu în duhul lor, și nedespărțiți am lucrat, Eu cu ei, și ei cu Mine în toate apoi, și numai norișorul ne despărțea prin taina lui, iar Eu și Tatăl eram lângă ei, tăinuiți în nor.

O, iată cu ce dulce grai Mă așez între Mine și om, și am promis că vom sta în cuvânt cu cei ce s-au așezat păstori de biserică și voi da să-i trezesc din necunoștință de Dumnezeu, și de mila turmei creștine voi face aceasta.

Așadar, luați aminte, o, luați aminte la Cel ce vă grăiește vouă din ceruri, vouă, mai-marilor de peste biserică, vouă, care ați uitat ce este viața de păstor, viața lui Hristos, pilda cea pentru păstori. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, dar voi nu aveți cruce, ci aveți slavă mare adunată în jurul vostru și nu vă temeți de duhul cel rău al slavei venite de la oameni. Slava Mea a fost suferința cea pentru turmă și crucea, și cu acestea am păstorit Eu turma atunci și peste veacuri. Nu este locaș de biserică în care să nu fi fost Eu înfățișat, în fața preotului slujitor la altar, pe cruce răstignit cu piroane și cu spini încununat pe frunte. O, de ce, oare, de ce Mă așează înaintea lor răstignit pe cruce toți cei care se fac slujitori de altare? Oare să plângă ei de mila Mea? O, nu.

O, iată, iată ce vă spun Eu, Domnul Cel înviat din răstignire. Turma creștină are împărțită prin sfinți și prin părinți zile de praznice sfinte și de slavă pentru Domnul, iar ziua răstignirii Mele nu este zi de praznic, ci ziua învierii Mele este zi de biruință și de praznic de biruință și de odihnă după biruință și de bucurie pentru ea. O, iată de ce n-ar mai trebui creștinii să Mă înfățișeze pe Mine răstignit pe cruce, căci această înfățișare este judecata celor ce M-au răstignit și a celor pentru care am fost răstignit, iar creștinii ar trebui să Mă înfățișeze pe cruce înviat, nu răstignit, așa cum Mi-am povățuit Eu poporul cuvântului Meu din vremea aceasta, iar el așa ascultă, și are ca zi de odihnă ziua învierii Mele, și înviat trebuie să Mă înfățișeze turma Mea creștină, și așa să Mă mărturisească și păstorii de peste turmă: înviat, nu răstignit.

Eu sunt Iisus Hristos, Domnul învierii, și grăiesc vouă în zi de praznic sfânt și dau să vă păstoresc dacă Mă primiți de Păstor peste voi, iar dacă nu Mă primiți Eu nu vă sunt Păstor, iar voi nu sunteți păstori peste turma creștină, care este turma Mea. Pe voi, cei ce nu Mă primiți să vă învăț, să vă trezesc, să vă păstoresc, pe voi vă întreb: cine sunteți voi? Întrebați-vă și voi cine sunteți și spuneți-vă fiecare: *„cine suntem noi, cu cine semănăm, și cui slujim?”* O, întrebați-vă și dați-vă răspuns, căci Eu Mi l-am dat în dreptul vostru și am această socoteală pe masă.

Iată, iată, vin și vă spun că Eu sunt Păstorul turmei creștine și Mă uit la voi cum mergeți și ce faceți. Iată, mergeți prea sus cu mărirea în care v-ați așezat, și cu care fără teamă de Dumnezeu dați să stricați pe cele așezate prin sfinți și prin părinți, și nu aveți voi acest drept, și vă spun vouă în zi de învățătură a Mea peste voi că nu veți putea schimba nimic, decât peste voi veți schimba, iar creștinii dreptslăvitori vor rămâne de partea sfinților ca în toate vremile de încercare peste biserica Mea, și de aceea sunt ei și vor fi creștini, iar voi, și ceilalți ca voi, veți fi în vâlvătaia amestecării și a frământării lui satana-antichrist, care dă să se lovească în stâncă, în Piatra cea din vârful unghiului, Care Se cheamă Iisus Hristos.

Vin de la Tatăl cuvânt pe vatra neamului român și am scris în cartea Mea cea de azi peste șaizeci de ani de cuvânt și nu M-am împiedicat în nepăsarea păstorilor de biserică, o, nu, și nici de nepăsarea voastră nu Mă împiedic ca să vin și să păstoresc. Așadar, ascultați:

V-ați amestecat în nelegiuirea care se vrea a fi semnată peste câteva zile în nume de biserică ortodoxă și de capi de biserică, și a fost trasă la această fărădelege și biserica din neamul român prin capii bisericii.

Îmi fac datoria și spun: Nu vă duceți la această amestecare! Fugiți de această fărădelege, care atrage mânie peste pământ, că iată bătut pământul peste tot de urgii fel de fel! Cei ce vă duceți acolo ca să spuneți *„da”* nelegiuirii și răsturnării datinilor creștinești și a locului lor din calendar, voi veți fi cei ce vă veți rupe de turmă și veți face ruptură în turmă și va fi război. O, de ce, oare, vă credeți așa de mari ca să grăiți în numele turmei, pe care n-o întrebați dacă vrea cu amestecătura așa cum vreți voi, care călcați datinile sfinte? O, ce mai înseamnă aceasta? De unde vine această lege necunoscută? Iată, aceasta este lucrarea cea ascunsă a lui antichrist, care visează în toată vremea să piardă biserica Mea. O, cum de nu sunteți deștepți ca să vedeți lucrarea cea vrăjmașă? O, nu știe turma ce dați voi să-i pregătiți, voi, cei ce vă dați mari și în drept să hotărâți pentru toți, dar vai vouă!

Voi birui Eu, Domnul, Eu, Cel plin de milă pentru turmă, iar voi vă veți desprinde singuri și va fi război, că este încă temere de Dumnezeu în mulți dintre păstorii de biserică și dintre cei ce iubesc pe Dumnezeu cu frică. Duhul proorociei este cel ce lucrează și cel ce stă împotriva celor ce alunecă spre această nelegiuire, căci Moise plângea înaintea Mea pentru neascultarea poporului și a mai-marilor lui, iar preotul Aaron făcea vițel de aur și juca în jurul lui cu veselie și venea pieirea și ei nu vedeau.

Voi, cei dintre păstorii de biserică, voi, care sunteți cuprinși de îngrijorare și plângeți în voi și în afara voastră pentru nelegiuirea care se apropie în nume de biserică, o, trageți-vă de-a dreapta Mea și ieșiți din amestecătură și puneți mare peste voi iubirea de Dumnezeu și credincioșia pentru cele lăsate de sfinți și de părinți o dată pentru totdeauna, precum Scripturile vă învață aceasta, și se va rupe în două turma, o parte de-a dreapta Mea și cealaltă de-a stânga, iar voi feriți-vă de păcatul necredinței, că această nelegiuire păcătoasă lovește în lucrarea Duhului Sfânt, căreia nu-i poate pune stavilă nimeni de pe pământ. Vă îndemn părintește: trăiți creș-

nește, iar pentru aceasta vă chem să vă uitați în cartea Mea cea de azi și în hrisovul așezământului cetății Mele de scaun din mijlocul neamului român, unde-Mi am tronul izvorului Meu de cuvânt, și după care lege sfântă ar fi să viețuiască toată biserica Mea de pe pământ în aceste vremi grele, ca să fie ea a Mea cu adevărat, ca să semene ea cu Mine, și nu cu lumea, că iată, fața lumii joacă în placul lui satana ceas de ceas, și nimeni nu poate opri acest măcel de peste oameni.

Iată, nelegiuirea este pregătită să se înfăptuiască și merg spre ea și soli din partea bisericii neamului român, care va da semnătura în numele bisericii și al turmei din țară, iar această nedreptate va fi mare peste turmă și mulți se vor trezi și vor lupta pentru credința cea din părinți, și va fi durere și mulți vor plânge, și vor suspina de jale cei ce iubesc pe Dumnezeu după adevăr. O, temerea de Dumnezeu ar fi putut pune stavilă acestui atac, dar unde mai este temerea aceasta, care să oprească pe cei ce se ridică să facă nelegiuire?

Acum Eu, Domnul, cuvintez și vestesc vina celor din partea bisericii neamului român, care-și vor scrie numele spre întărirea nelegiuirii acoperite cu nume mare alcătuit de cei ce cu hoție au lucrat și au vestit întâlnire nelegiuită, spunându-i ei *„marele și sfântul sinod”*. Acest nume este scris așa pentru proști, căci așa cred păstorii cei trădători de turmă, așa cred că sunt cei din turma bisericii neamului român, și din alte neamuri și biserici cu nume sfânt de biserică ortodoxă. O, nu este nevoie de acest sinod, dar au nevoie mai-marii lumii ca să lovească ei în Dumnezeu și în turma creștină, iar pentru aceasta ei cumpără oameni ca să le facă jocul, și nu este în alt fel lucrarea celor rătăcitori de oameni și a celor ce trădează cauza cea sfântă a Domnului și a sfinților Lui.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Păstorul Cel cu crucea, Mă despart de cei ce se despart de Mine și de sfinți, când fac ei aceasta de la ei putere, și-Mi îndemn turma și pe păstorii cei dreptcredincioși să stea bine și cu frică și cu luare-aminte când zidurile se clatină, căci vremea se cutremură odată cu nelegiuirile de pe pământ. Post și rugăciune să se suie la cer. Veghe și credință să lucreze creștinii cei sfinți, căci Duhul Sfânt vine cu mângâierea și păstorește din partea Mea pe cei credincioși. Tainic să Mă poarte cei credincioși, și să-și întețească viața cea sfântă, căci Eu sunt cu ei până la sfârșit, precum este scris. Amin.

În ziua aceasta de praznic sfânt am pe trâmbița Mea Verginica lângă Mine, iar sfinții prăznuiesc între ei și ea ziua ei de naștere pe pământ, în anul când vrăjmașii bisericii au hotărât prin trădare să dea de la locul lor sărbătorile sfinților, și le-au mutat, scoțând zile din calendarul creștin în anul 1923, când s-a născut Verginica, pe care am făcut-o trâmbiță a Mea apoi, și de atunci neamul român nu mai sărbătorește la vremea lor, la locul lor din calendarul străbun zilele de serbare ale sfinților. Mă voi așeza acum în carte cu trâmbița Mea, și iarăși vom plânge și iarăși vom grăi din cer, căci plânsul Domnului și al sfinților Lui este veghe mare peste pământ, este ispășire mare, și numai suferința Domnului aduce milă pe pământ și aduce îndurare și răbdare, iar răbdarea are rod, căci ea odrăslește și aduce rod nou, nădejde nouă aduce ea. Amin, amin, amin.

*

— Nădejdea este mângâiere, o, Doamne, și este ea alin pentru dureri, iar noi, sfinții Tăi, dacă n-am avea dureri durerile de pe pământ, ar fi atât de dulce cu Tine pentru noi întru cele cerești ale Tale, ale facerii Tale celei nevăzute, Doamne îndurerat, dar nădejdea că va fi biruință asupra celor fără Dumnezeu între pământ și cer lucrate de oamenii cei fără de iubire în ei, aceasta ne aduce mângâiere și lucrare multă, ca pe câmpul de luptă când două tabere se înfruntă pentru biruință una asupra celeilalte, iar noi știm pe cele scrise din vreme că Tu vei birui alături de sfinți, așa cum ai biruit moartea în clipa învierii Tale dintre cei morți, și pe care i-ai sculat odată cu Tine când nimeni nu se aștepta la aceasta, și iarăși Tu vei birui pe satana, cu sfinții Tăi vei birui, și avem mult și mereu de luptat, Doamne, și patria cerească avem s-o așezăm între pământ și cer.

E sărbătoare pentru mine între sfinți pentru ziua mea de naștere pe pământ, când Tu Ți-ai pus atâta nădejde că vei putea să Te sălășluiești întru mine cu glasul cuvântului Tău peste pământ, și ai împlinit aceasta suferind, și eu și Tu suferind, Doamne, iar suferința noastră a zămislit credință în cei ce ne-au aflat și ne-au stat alături apoi, și au scris ei mereu pe pământ durerea cuvântului Tău, care Te mărturisește că ai grăit aici, pe vatra neamului român, și Ți-a fost scris cuvântul, și iată, încă Îți este scris, și ai așezământ și tron de cuvânt pe pământul român și Te reversi din el, precum este scris, și nume minunat Ți-ai scris pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Tău cel minunat și lucrarea Ta cea plină de cuvânt, și cum Îți este lucrarea așa Îți este și numele, iar eu Ți-l mărturisesc din cer și Te doresc Stăpân al celor ce-Ți cred venirea, iar ei să fie oșteni ai patriei de sus, ca să facă ei cu puterea Ta voia cuvântului Tău, și ca să ai în ei luptători biruitori pentru Tine, Doamne, că măreață va fi ziua când ne vom odihni, după ce satana și îngerii lui se vor ști biruiți de Tine, Mielul lui Dumnezeu, și de oastea Ta cea sfântă în cer și pe pământ, și va fi mângâiere, Doamne.

O, de-ar sta deplin și frumos la făcut toți cei care-Ţi află cuvântul facerii omului nou din fiecare dintre cei cărora Tu Te descoperi ca să-i tragi la Tatăl pe ei! O, de ar înţelege ei cu toţii că nu e glumă cu răspunsul pe care va trebui să Ţi-l dea cei ce au fericirea să Te afle în acest cuvânt! Nu mai poate scăpa nimeni de acest răspuns dintre cei cărora Tu Te-ai descoperit în toţi anii aceştia pe care i-ai început cu mine în anul 1955, de mi-ai format pentru Tine plămadă după voia Ta şi m-ai făcut sălaşul Tău de venire, iar eu m-am jertfit aşa cum a fost voia şi alegerea Ta, de partea suferinţei cu Tine, Doamne.

O, e sărbătoare în cer pentru ziua mea de naştere pe pământ, iar în vremea aceea s-a zdruncinat aşezământul bisericii şi al neamului creştinesc, căci s-au sculat trădători de la mijloc şi s-au vândut vrăjmaşilor şi au clătinat aceştia datinile sfinţilor şi au umblat la legea cea sfântă a bisericii Tale, şi a fost apoi suferinţă peste cei ce Ţi-au rămas credincioşi, iar Tu Ţi-ai pus nădejdea în lucrarea Ta cu mine şi în biserica Ta cea nouă, pe care ai zidit-o din nou, şi ca pe vremea strămbunilor i-ai dat faţă şi viaţă şi ai pus la loc pe cele dărâmate de trădători atunci, iar eu mă mângâi cu această bucurie, că Ţi-am fost de folos la greu, Doamne, şi iată-mi urmaşii, că ai păstrat lăstari din vremea mea şi s-a zămislit un popor frumos prin ascultare de cuvântul Tău, care trebuie nu numai auzit, ci şi împlinit trebuie să fie el de către cei ce aud de la Tine, o, că nu este păcat mai greu ca şi acela de a nu împlini cuvântul Tău cei care îl aud pe el, zdrobindu-şi ei singuri această fericire rostită de Tine lui Toma, căruia, după ce Te-a văzut înviat, şi cu semnele răstignirii pe Tine, i-ai zis lui:

«Fericit eşti că ai văzut, dar mai fericiți cei ce n-au văzut şi au crezut!»

Mă doare, mă doare în cer, Doamne, mă doare de la toți cei care și-au călcat peste fericirea aceasta și au dezertat, luându-și ei pașii și viața de sub mâna Ta, de sub ocrotirea Ta peste ei, căci au fugit, s-au desprins și-și conduc singuri viața după îndemnul minții lor, dar au stat aici, sub streașina Ta, și ca pe pui i-ai crescut și i-ai acoperit, și vor fi strigați de Tine ca să dea răspuns în dreptul lor, și mă doare, mă doare că ei nu știu ce greu va fi aceasta. O, nu mai este numit și socotit al Tău acela care-Ți face de râs mersul și statura Ta prin plecarea lui în lături, de parcă cetatea Ta de fii ar fi de împrumutat, și de părăsit apoi. Iată, nu-i va fi bine unuia ca acela care se duce de la Tine pic cu pic până se duce de tot, rătăcind drumul pic cu pic și pribegind apoi fără casă și de capul lui.

O, cu jumătate de iubire nu se poate cu Domnul. Cu un picior afară și cu unul în casă să nu-și închipuie nimeni că se poate cu Domnul și pentru Domnul. Lipsa legăturii cu Domnul și cu frații clipă de clipă taie pic cu pic statornicia celui ce dă să se mulțumească așa și să se lupte apoi să nu cadă din viață și din tot ce a luat de la Domnul să facă pentru viață. Iată, nestatornicia până la sfârșit îi schimbă omului plata cea de la sfârșitul vieții de pe pământ, căreia îi urmează cea fără de capăt. Cine-și ia viața din mâna Domnului, după ce I-o dă să-i fie cârmuită și vegheată mereu, acela nu mai este scris al Domnului, nu mai poate Domnul pentru el, căci poate el, și-și cârmuiește singur viața, după ce de bună voie și-o dăduse Domnului și pazei celor de sus.

O, aceasta ne este suferința în cer de la cei ce-și aruncă și-și uită îndatoririle împărțite celor ce se dau Ție cu viața lor ca să aibă ei viață apoi, iar ei și-o iau din mâna Ta și nu mai au ce au avut, și noi sus avem lacrimi, avem rușine de la cei ce ne rușinează fugind din binele ceresc, o, și mult se bucură satana de la ei, și ne doare, Doamne. O, dezertorii vor fi aduși în fața Ta să dea răspuns aici, și nu știu ei acum aceasta, o, nu știu cei ce nu văd, și nici credința aceasta n-o mai au, cum că vor da răspuns.

O, e de aur ascultarea de cuvântul Tău, și aur este pentru Tine cel ce Te ascultă până la sfârșit ca să Te bizui Tu pe el, Doamne, dar trebuie creștinii noștri să-și aducă mereu aminte de veghe pentru ascultare, căci David împăratul stătea noaptea înaintea Ta și-Ți dădea inima și spunea: *«Cercetat-ai noaptea inima mea ca să vezi dreptatea din ea, Doamne, iar eu am păzit căi aspre pentru cuvintele gurii Tale, ca nu cumva gura mea să se deprindă grăind lucruri omenești, iar când Te-am strigat m-ai auzit, o, Doamne».*

Așadar, cu asprime asupra sa însuși, așa trebuie să vegheze pentru căile sale cel ce se alege să Te slujească și să nu mai slujească luișI după ce-Ți află venirea Ta cea de azi, Doamne, iar eu așa am făcut pe pământ, și m-am temut să-Ți calc cuvântul, iar Tu Ți-ai găsit plăcerea în mine și Ți-am fost de folos după voia Ta, chiar dacă atât de neputincioasă mi-a fost viața trupului meu.

O, aș sta de vorbă cu poporul, Doamne, că mi-e dor, dar știi Tu bine să-l înveți toate, iar eu îi spun așa:

O, ascultă de Domnul și de tot cuvântul Său de peste tine, popor cu nume nou, că Domnul Se umple de suferință ca și sfinții Săi dacă tu nu ești conștiincios și mult împlinitor cuvântului Său de peste tine, păzind căi aspre pentru această împlinire, așa cum eu am lucrat pe pământ înaintea Domnului.

O, dar acum este pregătire mare pentru sărbătoarea cea slăvită a Rusaliilor și ți-a dat Domnul de lucru la slava Sa cu tine pentru ziua aceea mare, și binecuvântare îți dau și eu, ca să fii frumos în ziua aceea, iar până atunci cu ascultare să lucrezi, cu jertfă și cu iubire, popor cu nume nou de nou Ierusalim, căci așa se dau Domnului și voii Lui cei ce Îl urmează pe El de pe pământ spre cer. Amin.

— O, Verginico, vom sta cuprinşi de fiorii slavei sărbătorii de Duh Sfânt. Vom fi cu toţii deasupra şi vom lucra slavă şi iubire fierbinte în inimile care se vor aduna atunci aici, cerul şi pământul laolaltă în aceeaşi simţire, iar Eu, Domnul, aşez acum binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh pentru pregătirea slavei Duhului Sfânt și peste tot lucrul inimilor și al mâinilor celor ce Ne pregătesc pe pământ această zi de slavă ca să Ne întâmpine frumos, căci fără Dumnezeu nu este nimic frumos, nimic slăvit, nimic veșnic.

Cheamă, poporul Meu, cheamă de la Domnul vreme dulce, văzduh lin, cu adiere de vânt binefăcător și mângâios cu lucrarea sa, iar slava Mea să se așeze și să se odihnească peste cetate, de acum și până peste vremea sărbătorii, că mult așteaptă cei din cer să-și hrănească bucuria și să ia din mângâierea care va fi lucrând, și tot așa așteaptă și cei ce, așteptând, se vor aduna aici, la izvorul slavei Mele cu ei.

Binecuvântată și plină de pace să fie toată truda și lucrarea poporului Meu slujitor pentru pregătirea sărbătorii! Nimeni să nu se mai odihnească acum, ci să ceară pe Domnul ca să poată El, că este mult de lucru, și toate se vor așeza atunci cu slava sărbătorii, și toate vor fi luate în cer spre mărturia zilelor Domnului, căci Eu sunt în față pentru toate câte se lucrează și se așează, și mari trebuie să fie inimile celor care gătesc sărbătoarea cea văzută de cei de jos și de cei de sus, și căreia i se va alătura taina slavei nevăzute, dar care se va simți cu multul și va inunda inimile celor adunați.

Pregătirile sunt în toi și în cer și pe pământ pentru praznic de Rusalii, o, și vor fi cu noi aici strămunii cei bravi ai neamului român, bărbați biruitori, care au luptat cu dârzenie și cu dăruire pentru întregirea neamului și a pământului străbun, și-i vom pomeni pe numele lor cu slujbă de aducere-aminte a dragostei lor de țară și de neam, și le va fi făcută văzută râvna lor pentru acest pământ sfânt, țara română, patria Mea cea de azi, leagănul în care-Mi scriu cartea cuvântului Meu din vremea aceasta, Evanghelia cea veșnică, și oricine va fi găsit scris în cartea aceasta va fi mântuit, precum este scris, numai să stea lângă Mine până la sfârșit cei ce M-au ales ca să le fiu lor Dumnezeu și Învățător să le fiu.

Voi, cei ce pregătiți sărbătoarea, puneți-vă inimile cu totul. Tot ce e mai frumos și mai sfânt în istoria acestui neam aduceți la vedere pe cât se poate, fiilor, că iată, scol strămoșii din așternutul lor și-i iau cu Mine aici, ca să lupte ei ca și atunci pentru țară și pentru neam, căci hoții de țară sunt ca și atunci, și sunt prin urmașii celor cu inimă de hoț din neam în neam și trădează de la mijloc soarta acestui pământ și neam.

Binecuvântare așez pentru toată gătirea sărbătorii, și din șapte laturi lucrez și împlinesc, că slava sărbătorii va fi mare. Nu vă temeți că sunteți mici, că sunteți puțini și neputincioși pentru cele mari ale Domnului cu voi, căci puterea vine de la Mine, iar Eu sunt în față pentru toată împlinirea.

Iar voi, cei din porți, care străjuiți din partea Mea cetatea, care-Mi primiți cuvântul și Mi-l așezați în carte spre mărturie, prindeți vlagă, fiilor, și vegheați de lângă Mine peste toate și în toate până la ziua slavei sărbătorii Duhului Sfânt Mângâietorul, și mângâierea o va aduce El peste cetate și pes-

te cei adunați la sărbătoare.

Pace peste cetatea cuvântului Meu din mijlocul neamului român! Zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă, pace, o, pace în toate inimile și pace între frați!

Chemați la sărbătoare, fiilor! Deschideți porțile și puneți masă sfântă! Eu, Domnul, sunt aici, și cu Mine oștiri din cer.

Belșug de pace așez. Tot și toate să slujească acestei minuni, ziua de Rusalii, că va fi minunată ziua aceea. Duhurile celor drepți ai țării vor sta deasupra și vor privi și se vor mângâia, căci cete de sfinți și de oșteni bravi ai neamului român vor sta cu Mine în văzduh și vom lucra slavă, slava Duhului Sfânt Mângâietorul peste pământul român. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2016

Duminica Pogorârii Sfântului Duh, a Cincizecimii

Slava Domnului a umplut de zgomot văzduhul și Cortul Alb.

O, e mare și dulce sărbătoare în cetatea cuvântului Meu din mijlocul neamului român în această zi. Sunt Domnul slavei, iar slava Mea învăluie acum cetatea Mea de scaun și se face cuvânt peste cetate și îmbrățișează totul în cuvânt. Dis-de-dimineață oștirile de sfinți s-au așezat aici în văzduh atâta de frumos, iar văzduhul de aici e acum fără de margini, ca și cerul și locașurile cerești, în care locuiesc veșnic sfinții Mei. Puterile cerești stau de strajă în șapte laturi, iar îngerii dănțuiesc, legănând în taină sfântă acest așezământ sfânt și scriu ei spre mărturie cuvântul slavei, așa cum se scrie el și pe pământ.

Iată praznicul Duhului Sfânt Mângâietorul, vestit de Mine din vreme cu toată găteala lui în cer și pe pământ, aici! Eu, Domnul Iisus Hristos, cuprind totul în cuvânt, și așa Mă dau vouă, celor ce v-ați adunat la sânul Meu mângâietor. O, simțiți-Mi îmbrățișarea pe care v-o dau! Pace vouă, o, pace vouă! O, ce frumos! Împărăția cerului pe pământ este aici acum, iar Eu, Domnul, mângâi cu ea pe cei ce o doresc și vin în ea când se strâng aici, și vin și Eu în mijlocul lor și le dau din dragostea ei.

O, precum în cer, așa și pe pământ aici este acum, căci Eu iau cu Mine cerul când vin și cobor și strâng aproape pe cei care suspină de dor. Dorul este taina iubirii. Mă aduce dorul pe pământ cuvânt, iar când văd dor și pe pământ așteptând după Mine să vin, Îmi crește dorul și Mă pune pe cale, iar calea este dorul care zămislește puterea iubirii, din care dorul se naște. Hrană pentru suflet este dorul, și candelă aprinsă este el în inima celui plin de dor.

O, ați venit la întâlnire cu Mine și la praznic de Duh Sfânt. Pace vouă! Vă iau și vă pun la inimă ca pe o doctorie alinătoare de durere, căci cel îndurerat când are cu cine se alina se mângâie și prinde putere sub durere, iar fapta celui ce alină dureri e cea mai împodobită faptă.

O, vin cu alai de sfinți când am cu cine să petrec pe pământ, și fericiți sunt cei ce Mă iubesc! Vă spun vouă, celor adunați aici de dorul din voi: nu uitați să fiți ca focul între voi și Mine, căci Eu, Domnul, așa sunt între Mine și voi. Fiți și voi asemenea Mie între voi și Mine. Aceasta face Duhul Sfânt, Care îl face dumnezeu pe om prin lucrarea harului, numai să învățați să înțelegeți bine și tot mai bine harul și rodul Duhului Sfânt, dar să nu rămână în vânt ceea ce vă dau să împliniți.

O, cine vă adună pe voi pe lângă staulul Meu de cuvânt când veniți la izvor ca să beți? Slava Duhului Sfânt lucrează aceasta și vă dă ca să credeți și ca să doriți locul Meu de aici și vă atinge la inimă pentru credință, o, fiilor, și vă umple de dor. O, păziți-vă de ispite iubirea care vă leagă pe voi cu dorul aici și întăriți-o pe ea cu taina dorului, fiilor. O, iată ce povață vă dau: Dacă furtuni fel de fel din cele mai puternice ar da să vă lovească credința în acest cuvânt sfânt, aduceți-vă aminte de toate cele ce v-au legat cu dorul aici și v-au ajutat să doriți după Mine și să vă îndrăgostiți de lucrarea Mea cea mântuitoare, până acolo că v-a făcut să dați de la voi plăceri și iubiri deșarte și să vă legați cu inima de Mine.

O, Mă mângâi cu cei ce au milă de Mine din pricina multor Mele dureri și-Mi poartă ei durerea. Mă mângâi când veniți la izvorul Meu de cuvânt, fiilor adunați acum la praznicul Duhului Sfânt Mângâietorul. O, cum să nu-i mângâi pe cei ce Mă mângâie? Vă mângâi, așa cum Mi-am mângâiat acum două mii de ani ucenicii cei întristați de multa neiubire și necredință de pe pământ, și L-am unit pe Duhul Sfânt cu ei în lucrare măreață, căci deodată a venit din cer sunet ca vârtejul de vânt puternic, umplând de zgomot încăperea în care erau ei strânși la un loc, precum Eu le-am spus să stea până la venirea peste ei a Duhului Sfânt, și în ziua aceea limbi de foc au fost văzute, împărțindu-și ei câte una pe fiecare din ei și au început ei să vorbească în limbi, după cum Duhul voia, și toți din toate neamurile de sub cer, adunați la Ierusalim în vremea aceea, au fost cuprinși de mirare mare, auzind ei fiecare în limba lui grăirea ucenicilor Mei galileeni, lucrările minunate ale lui Dumnezeu, precum este scris, și-și ziceau: *«Ce va fi aceasta?»*, iar Petru le-a vorbit lor de coborârea Duhului Sfânt și de proorociile din Scripturi și de pocăință apoi spre iertarea păcatelor și de botez, și apoi de primirea Duhului Sfânt, și le spunea tuturor: *«Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam păcătos!»* Trei mii de suflete au fost botezate în ziua aceea și semne minunate se ridicau înaintea lor de către ucenicii Mei lucrate, și mulți se dădeau cu totul lui Dumnezeu și tot mereu se adăugau noi și noi ucenici laolaltă viețuind.

Iată și acum, câteva clipe sunet puternic a venit din cer dis-de-dimineață și a umplut de zgomot văzduhul și locul pregătit aici de sărbătoare sub Cortul Alb. Câteva clipe s-au desfășurat stihiile cerești și au glăsuit și au însemnat cu multă putere văzduhul și pământul și cetatea Mea de cuvânt. Slava Mea a fost, fiilor. O, nu vă întristați, ci bucurați-vă de această dezlănțuire de slavă, cu care am însemnat ziua de praznic. Pentru voi numai bucurie să fie toate câte vin din cer. Și iată, petrecem acum, sărbătorind pe Duhul Sfânt, Care vine lucrând și răcorind văzduhul de la voi, ca să fie dulce petrecerea și să ne mângâiem.

O, fiilor, atâta lucrare de Duh Sfânt lucrează pe pământ, atât cât nu-și închipuie mintea omului neștiutor, că neștiutori sunt oamenii de pe pământ, măi fiilor. Tot ce vine din cer pe pământ e lucrarea Duhului Sfânt, Care grăiește cu oamenii strigându-i spre Tatăl. O, prea mult s-a pierdut omul de Dumnezeu, prea mult L-a pierdut pe Domnul, și această despărțire o face netemerea de Domnul a omului, și lumea îi ia omului mintea, și numai în lume stă omul cu toată viața lui, iar Eu cobor împărăția cerului aici, și e rece omul pentru ea, și aceasta înseamnă neînțelepciune.

Voi, cei adunați sub iubirea Mea, primiți învățătura Mea și împliniți-Mi cuvântul, căci dacă îi dați la spate împlinirea, aceasta se cheamă că vă este slabă iubirea, iar Eu sunt plin de dor de voi.

Mi-e dor de toți cei care nu Mă iubesc, și-Mi plânge iubirea și se face cuvânt plângând. Am chemat la sărbătoare și din cei din cetatea Mea de cuvânt, dar duhul lumii Mă dușmănește când vede mila Mea de om, și se luptă să-i țină de partea ei pe cei ce aud, dar nu-Mi împlinesc cuvântul.

O, e greu de omul care crede că-L iubește pe Domnul fără să-I împlinească poruncile vieții, iar Mie Îmi este dor și drag să vin cuvânt pe pământ și să am cu cine să-Mi împărtășesc durerea Mea cea de la om. Sunt două mii de ani de când lumea Mă cunoaște, de când mai-marii Ierusalimului s-au purtat urât cu Mine, cumpărând de două ori cu bani trupul Meu ca să-Mi stingă amintirea pe pământ, o, și n-au putut să-și vadă visul împlinit, căci Eu sunt Cel ce sunt, și le-am spus și lor cine sunt, și le-a spus și Duhul Sfânt cine sunt și că voi veni pe pământ, dar nu s-a potrivit cu voia lor ființa Mea, și nu s-au temut să Mă cumpere și să Mă ascundă din ochii oamenilor, căci după ce am înviat au fost plătiți oștenii puși de strajă la mormântul Meu să spună că nu am înviat și că au venit ucenicii de M-au luat, dar M-am dus Eu la ei înviat, și nu ei au venit să Mă ia, iar Duhul Sfânt deslușea tot mai mult pe Dumnezeu pe pământ.

O, binecuvântată să fie masa de praznic din această zi de pomenire pentru neamul românesc de odinioară, căci s-a făcut pomenirea cea de vară pentru cei adormiți, iar lângă această pomenire am dat de veste să se adauge slujbă sfântă și să se pomenească cei mari la inimă și la fapte din neamul român străbun, voievozi și domni, înțelepți și cărturari vestiți, prooroci prin limba lor, cârmuitori și oameni de strajă pentru neam, o, și am deasupra între cetele de sfinți așezate frumos aici, în văzduh, am această ceată a bărbaților bravi ai neamului român și am venit cu ei ca să vadă și ei mai deslușit taina Mea de azi pe vatra neamului român și să vadă cum Domnul lucrează ca să se împlinească Scripturile cu acest neam și să cheme la masa Sa popoarele și limbile și pe împărați.

O, iată oaspeți la masă aici, și ce frumos privesc acum toate oștirile de sfinți, care se uită la taina venirii Mele cuvânt pe pământul acestui neam!

O, cum vă este bucuria în ziua aceasta în cer și pe pământ aici cu Mine, fiilor bravi răsăriți din sământa acestui neam? Vă prețuiesc iubirea de țară și de neam, fiilor, că e țara Mea de azi această țară și Mi-am făcut iatac în ea și intru în cetate cu sfinții Mei. Așez acum în cartea de azi a cuvântului Meu graiul vostru românesc, pe a cărui limbă Eu, Domnul, grăiesc în acest timp și-Mi vestesc Evanghelia cea veșnică, precum este scris despre îngerul care duce până la margini această vestire.

O, binecuvântată să vă fie grăirea peste țară, oșteni bravi! Eu, Domnul, vă am în cinste mare între sfinți, după cum și voi M-ați purtat la bine și la greu în ființa voastră, iar Eu Mă aplec binecuvântând măreața voastră vitejie prin vremi de restriște și apărând țara, țara Mea cea de azi, la care Eu vin cu masă de cuvânt pe pământ. Amin.

— O, cine este Dumnezeu mare ca Tine, Doamne Dumnezeul nostru? Harul Tău ne-a înflăcărat și ne-a pus în inimă iubirea de țară și de neam, și suspinăm în cer de lipsa de bărbați tari, care să se scoale și acum să spele țara de cădere și de depărtare de Dumnezeu. Iubire ca focul avem și acum pentru țară, iar dacă Tu ne pui acum înaintea Ta mijlocitori pentru neamul român și ne scoli la veghe, o, Te rugăm, trezește viteji adevărați și ridică-i și scoate țara din clește, Doamne, și ridic-o în cinstea cea de la Tine hărăzită ei.

O, câtă bucurie pe noi în ziua aceasta de slavă! O, ce frumos e cu Tine aici, Doamne! Iată țara noastră! Îi simțeam menirea și ne aprindeam de drag și luptam cu Tine în față și numai biruințe ne-ai dat.

O, ridicați-vă, români, la cinstea pe care o are de la Domnul a noastră țară!

O, dă-le, Doamne, de la Duhul Sfânt Mângâietorul, Care ne mângâie pe noi între sfinții Tăi, precum și noi L-am mângâiat, fiindu-I credincioși! O, așează, Doamne, toată slava Ta cea mare pe pământul nostru român! Amin.

— Vă dau vouă acum împodobire și mai mare între cei din cer, că ați fost voievozi cu iubire de țară și cu durere în inimi pentru neam, iar Eu, Domnul, vă așez în rangul pe care voi l-ați dobândit, căci v-ați pus nădejdea în Mine, nu în oameni, nu în căpetenii, și de aceea ați fost biruitori, iar acum, iată sărbătoare românească, și petrecerea este dulce. Slava Mea cuprinde cetatea și umple de slavă de cuvânt pe cei ce s-au adunat la sărbătoare.

Și acum pace vouă, câți v-ați adunat spre bucuria Mea și a voastră! Oștiri de sfinți români vă dau de ocrotire pe cale înapoi, și Mă umplu iarăși de dor până la următoarea întâlnire. Iată, tot văzduhul este în slavă. Pace vouă la masa Mea de slavă cu voi!

O, pace și vouă, celor ce ați trudit pentru pregătirea sărbătorii! O, înviorați-vă, că asta vă este menirea. Pace vouă! E dulce sărbătoarea pentru cei din cer, și tot așa să fie pentru toți cei adunați la masa Mea de cuvânt în ziua de slavă a Duhului Sfânt Mângâietorul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 iunie 2016

Duminica a doua după Rusalii, a Tuturor Sfinţilor

Domnul vorbește și azi din nor. Vorbirea sfinților cu păstorii bisericii după „Sinodul” în care s-au amestecat cu ereticii. Adevărații apostoli nu zidesc catedrale, ci Îl zidesc pe Duhul Sfânt în om.

Stau cetele de sfinți coroană în jurul Meu în ziua lor de serbare, scrisă în calendarul creștinilor Mei, așa cum străbunii cei sfinți au hotărât prin Duhul Sfânt, Călăuzitorul Cel din cer peste biserica Mea de pe pământ și din cer, iar Eu, Domnul, cuprind în slava Mea duhul lor și cobor cu ei în cartea Mea cea de azi și le ostoiesc dorul, căci dorul celor din cer trage numai pe pământ, de unde vine mângâierea Mea și a lor.

O, de ar ști cei de pe pământ câtă dorire este între cei din cer după ei și dacă ar auzi tânjirea lor, o, s-ar opri o clipă să audă și să înțeleagă și n-ar mai fi atât de adâncă despărțirea, și ar fi de nedescris de frumos pe pământ, și ar fi din cer atâta lucrare, atâta odihnă a Mea și a sfinților Mei alături cu cei de pe pământ, și iată, n-ar mai fi să întrebe nimeni de ce Eu, Domnul, Mă fac cuvânt auzit pe pământ, acum, când totul se strâmtorează pentru Mine între cele dintre oameni, și oricât aș da să-i trezesc pe oameni prin dureri fel de fel și prin strigări pentru nedragostea lor de Dumnezeu și de sfinți, oamenii nu trag cu pașii lor spre Cel ce a făcut cerul și pământul ca să-L țină între ei pe Domnul, și trag ei tot spre păcat, iar păcatul este zidul dintre ei și Mine, și mișună în tot largul ei lucrarea diavolului, care alimentează din destul despărțirea dintre Mine și oameni, iar lacrima celor din cer este multă și este mereu.

O, popor al cuvântului Meu, în ziua Mea de slavă între sfinți pentru serbarea lor te îndemn pentru mângâierea lor, te

îndemn să trăiești cu sfială înaintea Mea și înaintea lor și în fața celor nevăzute, care văd, că mulți se laudă că au credință și că știu despre Dumnezeu, dar aceasta nu folosește la nimic pentru roadele Mele de la toți aceștia, ci, din contra, Mi se înnoiesc ranele și dor adânc în fața nepăsării de Dumnezeu de la cei de pe pământ.

O, cum să-i ies omului în cale ca să-l strig dacă nu vin cuvânt în calea lui? Se întreabă mulți: ce este acest cuvânt și cum vine el pe pământ ca să fie știut că vine? O, a rămas mărturie peste timp și credință prin ea când Eu, Domnul, am grăit de deasupra și din părți, din nor luminat am grăit lui Saul, care mergea spre Damasc ca să-Mi prigonească biserica, și din râvna lui pentru lege făcea el aceasta, și mai ales din neștiință, precum este scris în Evanghelia lui apoi, și M-am lăsat în nor de lumină lângă el și l-am întrebat cu glas răsunător și i-am spus: *«De ce Mă prigonești? Eu sunt Hristos, și pe Mine Mă prigonești prin ceea ce faci». «O, Doamne, ce să fac acum?»*, și i-am spus lui din mijlocul luminii orbitoare ce are de făcut, și i-am spus în clipa aceea și proorocului Anania ce să facă pentru Saul, pe care-l trimit la el, o, și așa lucrez Eu și azi, din nor lucrez cu cuvânt peste cei de pe pământ, cărora le grăiesc, și așa să creadă cei ce cred, căci grăirea Mea cu Saul o crede tot neamul creștinesc de după aceea, și așa trebuie să creadă cei de azi grăirea Mea de peste cei cărora Mă descopăr în acest cuvânt, și iată, așa lucrez de-Mi scriu cuvântul pe pământ, după ce Eu fac înaintea Mea urechi de auzit și-Mi trimit cuvântul peste tot. Și cine sunt cei ce cred? Sunt cei cu inima curată și cred ei și cunosc glasul Meu, glasul Păstorului de sus, Care dă hrană la cei ce-L urmează pe pământ. Dar cei ce nu cred, cine sunt aceia? Sunt cei cu inima îngustă și îngroșată de întinăciuni și de minciuna de pe pământ și astupată spre cer, și nu cunosc aceia pe Cel ce i-ar putea schimba pe ei în creștini iubitori de Dumnezeu și i-ar hrăni pe ei cu cele de sus.

O, vin din cer pe pământ și Mă fac cuvânt ca să-l fac din nou pe om, cu cuvântul Meu să-l fac, căci cuvântul Meu Mă ascultă, așa cum la facerea lumii M-a ascultat și s-au făcut toate prin cuvânt, iar Duhul Sfânt împlinea.

Iar acum, în ziua de serbare a sfinților Mei, se lasă ei cu întrebare peste cei ce zic că fac și că stau peste turma creștinească, păscându-o pe ea de pe scaune de biserică.

O, binecuvântare dau vouă ca să grăiți peste pământ în ziua voastră de serbare, sfinți iubiți ai Mei! Eu, Domnul, vă am în slava Mea cea de la Tatăl și sunteți, ca și pe pământ, mărturisitorii Mei în cer, și Duhul Sfânt este Cel ce știe în voi. Amin.

— O, slavă Ție în cer și pe pământ, Doamne! Tu ești Dumnezeul sfinților în cer și pe pământ și-i faci veșnici pe cei ce Te iubesc cu viața și cu mărturisirea lor, iar noi râvnim cu mare râvnire să ne lăsăm cu întrebare peste cei ce se numesc pe ei înșiși păstori peste neamul creștinesc de pe pământ, și-i întrebăm așa:

Voi, cei ce ar fi să păstoriți turma lui Hristos, după cum v-ați așezat pe scaune de biserică, o, ce faceți voi, și care vă este lucrarea? De mare durere vă facem această întrebare și vă aducem spre știre că nu vă lucrați vouă binele prin cele ce ziceți și faceți, că iată ce faceți! Faceți amestecare, și miroase aceasta urât la Domnul și la sfinți. O, cine v-a spus vouă să vă adunați în nume de biserică de v-ați adunat acum? A privit cerul la această lucrătură așa cum a privit la Turnul Babel adunătura cea amestecată, și încurcătură s-a întâmplat între voi, cei adunați în nume de sinod mare și sfânt, căci voi v-ați amestecat acolo cu ereticii și ați dat să grăiți spre cer toți laolaltă, chiar dacă Domnul v-a lăsat învățătură prin sfinți să nu vă amestecați cu cei eretici și să nu stați cu ei la masă, precum și Scripturile învață. O, câtă durere și câtă rușine s-au suit de la voi la cer! Iar voi, cei din țara română duși acolo, ați făcut-o de oaie și ați ținut cu tot dinadinsul să nu ascultați de Domnul, Care v-a trimis veste să nu vă duceți acolo și v-a ieșit în cale cu cuvântul, iar voi ați dat la spate cuvântul Său și ați rămas voi mari și tari, dar sub care Dumnezeu? O, nici voi nu mai știți ce faceți și unde umblați și cu cine trageți. O, i-ați făcut eretici pe fiii cuvântului lui Dumnezeu, și iată, voi slujiți slujire laolaltă cu ereticii ca la Turnul Babel, și cine mai știe câte limbi se zbat acolo ca să se vadă această încurcătură, dar tot ceea ce faceți, faceți spre slava voastră, nu pentru Domnul, nu pentru turmă, o, nu, cu niciun chip. Adevărații apostoli ai lui Hristos fac oameni lui Dumnezeu din oameni și zidesc în ei pe Duhul Sfânt, și așa zidesc ei biserica lui Hristos pe pământ, iar voi zidiți catedrale asuprind pe cei cărora le luați bănuții, dar nu e pentru ei ceea ce zidiți voi, căci Domnul nu sălășluiește cu voi în mijlocul acestor zidiri pe care le umpleți de oameni și de slavă pentru voi de la ei, dar ca să-l învățați pe om de Dumnezeu, o, nu se vede asta pe chipul celor supți de voi ca ciobanii care iau lâna și brânza oilor, și apoi carnea lor, așa cum scrie în Scripturi despre păstorii cei necredincioși pentru turmă și pentru Domnul turmei.

O, nu veți putea schimba nimic din cele așezate prin sfinți, și voi vă veți păgubi prin atâta amestecătură câtă lucrați în nume de biserică ortodoxă, iar în ziua noastră de slavă vă spunem vouă că mult rătăciți și că ar fi să vă treziți măcar la strigătul celor de pe pământ care vă arată cu degetul și vă spun că nu pentru Dumnezeu și nu pentru turmă faceți voi adunare în nume de biserică, ci pentru ca să vă lăsați trași spre despărțire de Dumnezeu, așa cum lucrarea lui antichrist are de îndeplinit în acest timp, precum este scris.

O, Doamne, când i-ai trimis pe apostolii Tăi în lume le-ai spus să Te zidească pe Tine în oameni și să-i însemneze pe ei cu numele Tău, nu le-ai spus să facă din loc în loc catedrale, ci oștiri de creștini au făcut ei, așa cum și Tu lucrai.

Iar noi aducem plecăciune că am putut să grăim, Doamne. Și iată, din neamul românesc avem în cer pe trâmbița Ta Verginica, născută între oameni în duminica tuturor sfinților, și mare a fost lucrarea Ta cu ea în vremea ei de pe pământ, și mângâiere mare ai lucrat cu ea pentru cei din cer, atât de dornici să vină ziua Ta de biruință și de dreptate a sfinților Tăi.

O, câtă învățătură trebuie pe pământ, Doamne, mereu, mereu! O, deschide cale largă cuvântului Tău și fă-Ți cărare slăvită și împlinire apoi, Doamne! O, adu această mângâiere pe pământ și nu lăsa să prăbușească cei nedrepți cu Tine turma Ta creștină și lucrarea ei, și scoală Tu din mijlocul ei pe cei tari cu duhul, ca să aibă grijă de rămășița cea prin har păstrată, căci turma Ta cea după adevăr sunt creștinii care împlinesc pe pământ voia Ta ca și în cer, o, Doamne. Amin.

— Rugăciunile sfinților stau înaintea Mea, o, iubiții Mei din cer! O, pace vouă și mângâierea Mea vouă! Eu sunt Cel ce veghez, iar dumnezeul minciunii va cădea prin lucrarea lui și vine bucuria apoi.

Iar tu, Verginica Mea, trâmbița Mea cea de apoi, o, mângâie-te cu sfinții acum, în ziua ta de sobor între sfinți, și să stai la datorie, scumpa Mea, căci turma noastră este turma cea mică, despre care Eu am spus prin Scripturi să nu se teamă, ci răbdare să aibă ea până la sfârșit, așa cum și Eu am, și

așa vom câștiga lupta cea mântuitoare pentru mulți, dar trebuie mereu învățătură din cer, și avem de întărit coborârea cuvântului Meu și lucrarea care așteaptă să se facă prin cuvânt peste tot, și trebuie să întărim calea, iar tu Îmi ești ajutor mare, Verginica Mea. Amin.

— O, Te-am iubit pe pământ, Doamne, și cu milă Te-am iubit. N-am avut ce să-Ți dăruiesc, că am fost săracă în toate și de toate cele, dar Ți-am dăruit milă. Mi-a fost milă de Tine, mereu mi-a fost, iar Tu m-ai miluit mereu pentru darul ce Ți-am dat. M-am lăsat pe mine însămi în slujba Ta cea sfântă și am stat între pământ și cer ca o scară pe care coborai între creștini ca să-i înveți să fie creștini după adevăr și nu după nume. Cine vine de bunăvoie ca să intre în oastea Ta, unul ca acela nu mai poate fi lăsat la vatră ca oștenii lumii, care se întorc în lume după armată, iar la Tine sunt pe viață oșteni cei ce se dau Ție, iar dacă dezertează nu pot scăpa de răspuns și de rușinea pe care Ți-o fac aceștia, căci oastea Ta nu este o oarecare, și de aceea trebuie credincioșie până la sfârșit, Doamne.

O, popor mititel, trudește Domnul pentru tine și cu tine și trebuie să-I fii de ajutor și de mângâiere. O, nu uita, fie-ți milă de Domnul! El plânge mult, și e plin de milă ca pe cruce când avea milă de cei ce-L răstigneau fără să știe ce fac, bieții de ei.

Te îndemn la sfială sfântă înaintea Domnului ziua și noaptea, popor hrănit cu mană de cuvânt. Aceasta te va ajuta să fii plăcut Domnului și te va împodobi frumos. Aceasta te îndemn eu în ziua mea de serbare între sfinți, iar tu să stai sub îndemnul Domnului și să stai cu mare ascultare, căci trebuie să Se vadă bine Domnul în voi și din voi, o, fiilor. Amin.

— O, Verginico, dornică ești să-Mi ții treaz poporul. O, milă îți este de Mine, scumpa Mea! Avem de zidit Ierusalimul nou pe pământ, așa cum este scris în Scripturi despre această zidire, dar mare s-a așezat pe pământ omul, o, trâmbița Mea. Iată, Îmi tot trebuiesc trâmbicioare ca să sun și ca să se audă în cer și pe pământ. Milă voiesc, ca să pot apoi împărți la mulți ceea ce Eu voiesc să găsesc.

O, ai milă de Mine, popor blagoslovit și mult îmbogățit cu Dumnezeu-Cuvântul! Miluiește-L pe Dumnezeu, și vei fi cel miluit de El când vei sta cu El pe culmile biruinței la sfârșitul lucrului Său cu tine.

O, fiilor, cine vine să fie cu Mine, să stea cu folos, să stea rodind, că va fi trebuință de rod pentru masa cea de slavă ca ardere de tot, precum este scris, iar Eu vă îndemn pe voi spre lucrul cel sfânt, că scris este că plin va fi cerul și pământul de mărirea lui Dumnezeu, care se va arăta, o, fiilor. Amin, amin, amin.

13/26 iunie 2016

Sărbătoarea Naşterii Sfântului Ioan Botezătorul

Grăirea Domnului peste popoare și peste cârmuitorii de peste popoare. Îndemn la pace și iubire sfântă.

Pe pământ este nevoie de veghe din cer, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, așez la veghe lucrarea cuvântului Meu și aleg cu ea în dreapta și în stânga binele de rău și e luptă mereu între bine și rău, și dacă n-ar fi veghea cea din cer, totul s-ar amesteca și s-ar face un adânc fără de fund, dar veghea Mea nu-și are odihnă, și am sfinții în mare lucrare în toată vremea, căci în toată vremea lupta dintre bine și rău nu e să stea, iar oastea cerească stă în luptă cu oastea lui satana și e încă de luptat și de vegheat, iar Eu, Domnul, sunt la cârmă până la sfârșitul luptei și scris este să fiu Biruitorul și să aduc la împlinire taina cerului nou și a pământului nou, iar cele scrise se vor ivi dacă așa este scris, și de o parte și de alta lupta este în toi.

Așez peste pământ pacea Mea și lucrez cu ea împotriva neliniștii dintre popoare, căci mai-marii de peste popoare și-au pierdut pacea și se tem unii de la alții și-și arată unii altora colții, iar Eu, Domnul, vin cuvânt în calea lor și spun:

Pace vouă, popoarelor, și vouă, celor ce stați la cârma lor! O, pace vouă! Este scris în Scripturi că armele cu care vă amenințați între voi se vor preface în fiare de plug, și fi-va să se împlinească aceasta și vă întreb pe voi: când? O, biruiți-vă unii pe alții prin iubire, nu prin războire, că nu este mai mare putere între cer și pământ ca și iubirea, și veni-va vremea și a și venit să faceți brăzdare din armele voastre de război, și să grăbiți voi aceasta. Eu, Domnul Iisus Hristos, am biruit nu prin sabie, ci prin iubire, și am adus numai alinare, numai binecuvântare și am spus: pace!

Iată, vă temeți unii de alții, unii de la alții și dați să vegheați așa cum știți voi, făcându-vă arme de amenințare ca să vă amenințați unii pe alții și să ucideți și să stingeți prin aceasta pornirea unuia înaintea altuia. O, nu! Este nevoie de iubire, nu de ură, nu de arme de război, dar trebuie lucrată iubirea așa cum am lucrat-o Eu, că M-a trimis Tatăl pe pământ ca să Mă nasc Om din om și să arăt la cei mari și la cei mici de pe pământ ce este viața și cum trebuie trăită ea și cum trebuie câștigată ca să aibă omul parte de mângâiere veșnică apoi.

O, umblați la inimă și cercetați ce este în ea și ce face ea și ce se zidește în ea spre dărâmare sau spre zidire. Eu, Domnul, vă dau din Mine și vă dau cu cuvântul. Lucrați și voi între voi și voi cu cuvântul păcii, nu cu al amenințării și al nedragostei, că dacă așa lucrați vă cuprinde teama unii de alții și vă faceți arme de război, dar nu uitați de cuvântul Meu, căci Eu am spus: pace, iar peste vremi de apăsare și de tulburare între popoare Eu rostesc și azi: pace!

O, nu vă mirați voi, cârmuitori de peste popoare, nu vă întrebați de unde vine la voi cuvântul lui Dumnezeu și vă povățuiește. Căutați izvorul Meu de cuvânt pe vatra neamului român, țara pe care Tatăl Savaot Mi-a sortit-o odată cu nașterea Mea pe pământ să-Mi fie casă și ogradă și adăpost pentru venirea Mea cea de la sfârșit de timp pământesc, când este scris să vin cuvânt pe pământ și să păstoresc cu el popoarele și pe împărații lor și să aduc pace și mângâiere și iubire din cer, cu care să zidesc veacul cel nou, veacul Meu cu oamenii pe pământ, și iată, s-au împlinit șaizeci de ani de când Mi-am început aici, la români, lucrarea cuvântului Meu peste pământ și am staul curat, unde-Mi scriu cartea cuvântului Meu, și pe care îngerii Mi-o scriu în cer, ca să fie ea și în cer și pe pământ deodată scrisă și să stau cu ea înaintea oamenilor și să le dau mângâiere și povață și salvare să le dau.

Iată, văd tulburare între popoare și amenințare dintr-o parte în alta și rostesc cuvânt de pace și de ocrotire împotriva răului care se zbate să țină omenirea sub încordare mare.

Voi, mai-mari ai popoarelor, o, cercetați-vă inimile și umpleți-vă de iubire sfântă și dați-vă unii altora solie de pace, de frăție și de statornicie pentru aceasta, și toate în numele Meu, și îmbrățișați-vă în duhul frăției ca făpturi ale lui Dumnezeu, căci unde este Dumnezeu este pace, iar unde Domnul nu este nici pace nu este. Așadar, fiți și voi iubire, precum

Dumnezeu este iubire, și veți fi cei fericiți, cei blânzi, cei smeriți ca și Dumnezeu, și nu se poate iubire fără smerenie, nu, nici să nu încercați, căci blândețea din smerenie se naște, și este ea apoi purtare înaltă în om.

În zi de învățătură și de îndemn sfânt peste popoare aduc pe pământ cuvântul Meu și Mi-l așez în carte și îl dau de știre de la margini la margini prin cei ce Mă împart de la izvor, iar vatra poporului român este masa Mea de praznic de cuvânt, masă la care stau și Mă scriu cuvânt pe pământ din anul 1955 și până azi și până mâine și cârmuiesc tainic și veghez între bine și rău, și am de sprijin oștirile de sfinți și de îngeri, precum este scris în Scripturi că va fi venirea Mea cu sfinții, iar numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu.

Din răsărit și din apus chem la masă de cuvânt pe cei ce cârmuiesc popoarele și le spun lor să ia de pe masa Mea și să aibă de la Dumnezeu povață și să împartă iubire și pace și să învețe pe dinafară cele zece porunci, și prin împlinirea lor să așeze ei pacea pe pământ și să-Mi facă cale să vin, că Eu de venit vin, fiindcă am de făcut biruință mare asupra lui antichrist, omul fărădelegii a tot pământul, și să-i arăt lui cine este Dumnezeu și să înțeleagă el aceasta în chip deslușit, și apoi să se lase biruit de Dumnezeul Cel adevărat în cer și pe pământ, Dumnezeul omului credincios și sfânt, Care cheamă la pocăință pe cei ce umblă fără Dumnezeu pe căile lor și în toată lucrarea lor.

Calea Mea între cer și pământ este mersul Meu, care se face cuvânt, iar cuvântul Meu este înaintemergătorul Meu, așa cum Mi-a fost acum două mii de ani Ioan Botezătorul, care s-a născut pe pământ pentru Dumnezeu și pentru oameni și Mi-a fost înaintemergător, așa cum și cei care-Mi poartă azi lucrarea cuvântului Meu peste pământ în lung și în lat Îmi sunt ucenici mărturisitori și înaintemergători cu vestea Mea, care-Mi anunță biruința, și se va așeza pe pământ la vedere taina Noului Ierusalim și neamul Meu cel nou, neamul cel creștinesc binecredincios, neam sfânt, care va crede pe Domnul, popor agonisit de Dumnezeu, precum este scris că va locui Domnul cu oamenii, cu poporul Său cel sfânt, căruia îi va șterge lacrima de pe chipul său cel nou.

Mă las cuvânt pe vatra neamului român și Mi-am pregătit urechi de auzit ca să Mă audă, așa cum odinioară grăiam cu Moise, cu proorocii, cu apostolii și cu cei cărora le-am grăit prin vreme și ei Mă auzeau, și aceasta este taina Mea în mijlocul neamului român, la care M-am sălășluit ca să cuvintez peste popoare și să cârmuiesc în taină, că e iadul pe pământ acum cu toată fața sa și cu toată lucrarea sa cea plină de păcatul cel împotriva lui Dumnezeu și-și desfășoară cu multul lucrarea sa vrăjmașă omului iubitor de păcat, dar Eu, Domnul, sunt Cel Atotputernic și vin și netezesc curățind și scuturând și măturând, și sunt Cel ce-Mi curăț aria și ar și semăn și ud și-Mi îngrijesc rodul, căci sunt Stăpânul cerului și al pământului și datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ, ca Unul Care am biruit moartea prin răstignirea pe cruce și prin învierea Mea apoi atât de minunat, atât de măreț, numai că omul nu mai are iubire ca să creadă și ca să urmeze pe Dumnezeu, și se încumetă, bietul de el, să-Mi stea împotrivă și să nu asculte de Domnul, de Cel plin de putere. Eu însă sunt blând și smerit cu inima și dau să-i umplu omului inima de ființa Mea și să-l salvez de partea Mea și să-i gătesc lui mângâierea și să-l fac mărturisitor de Dumnezeu, iar Tatăl Meu Mă trimite cuvânt pe pământ, Mă trimite după om ca și acum două mii de ani când am venit să plătesc viața omului cu viața Mea, iar acum vin să-i amintesc lui aceasta și să-l păstoresc cu duhul mângâierii și al poveților sfinte și să zidesc cu el raiul pe pământ, raiul lui Dumnezeu, căci omul își zidește raiul lui, de care nu are parte, fiindcă veșnice sunt numai cele zidite de Dumnezeu, și toate pentru om.

Așadar, veniți spre iubire și luați de la Domnul iubire, voi, stăpâni peste popoare, și învățați popoarele voastre taina iubirii și roadele ei, că a fost odată un împărat mare, care a spus că stăpânii de popoare trebuie să fie mamele cele mai bune pentru popoarele lor și să crească mame bune, ca să aibă popoarele iubire de mamă peste ele și creștere și veghe și pace să aibă. Eu, Domnul Iisus Hristos, am grăit vouă, stăpâni peste popoare, și numele Meu stă scris peste grăirea Mea cu voi. Amin.

Iată, în zi de sărbătoare cu sobor de sfinți pentru mărirea lui Ioan, Botezătorul Meu, am stat în sfat cu mai-marii de peste popoare și le-am dat povață de iubire ca să stingă ei cu iubirea setea de războaie, că nu ei au făcut pământul ca să-l bată atât de crud cu arme de război, ci Eu am făcut pământul, și voiesc să-l păzesc de războaie, să-l mângâi cu cuvântul Meu și să-i mulțumesc pentru toate câte dăruiește el oamenilor credincioși și necredincioși de pe el. O, nu trebuie bătut pământul, că dacă dă omul în el, dă și cerul în om, ca să vadă omul paguba pe care singur și-o face prin neiubirea și neascultarea lui de Dumnezeu, căci Tatăl Meu a trimis acum două mii de ani pe Ioan Botezătorul să-Mi vestească venirea și împărăția Mea cu oamenii și i-a povățuit el pe oameni spre ea și M-a arătat pe Mine lor, căci el pentru aceasta s-a născut și aceasta a lucrat. Mă așez cu el în cuvânt și grăim o clipă, așa cum este în cer grăirea Mea cu sfinții.

Și iată, Botezătorule al Meu, în ziua ta de serbare am grăit stăpânilor de popoare, care se încordează spre război și spre suferință peste oameni, iar Noi avem datoria să le-o luăm înainte și să le dăm veste cerească de pace și de mântuire, că numai așa am lucrat Noi când Tatăl Ne-a trimis. Amin.

— Da, Doamne, e de strigat cu strigăt prelung peste pământ și peste popoare, că eu strigam la toți să se pocăiască de rele și de păcate fel de fel, ca să stea înaintea Ta apoi toate noroadele de pe pământ, dar dacă omul nu atinge cu inima sa simțământul iubirii și al blândeții, el nu poate ajunge la pocăință, căci pocăinței îi trebuie de cale iubirea, o, Doamne, și iată, Tu, și noi, sfinții Tăi, chemăm popoarele spre duhul iubirii sfinte, cu care să Te afle pe Tine de Dumnezeu al lor și să-Ți simtă iubirea, cu care Tu stingi ura și războaiele și încordările de orice fel și aduci pacea, Doamne, și frumoși sunt pașii celor ce vestesc pacea, precum este scris!

O, Bunule Învățător, cum să facem cu oamenii și cu cârmuitorii de popoare ca să iubească ei pacea, și cu duhul păcii lucrătoare să nimicească orice dușmănie dintre semeni și dintre noroade și să aducă bucuria și armonia și împărăția Ta cu ei, Doamne? Nimic veșnic nu se poate fără de Tine, o, Doamne, și dăm această veste peste pământ că Dumnezeu trebuie să fie cu oamenii pe pământ și trebuie să-L primească ei pe Domnul și să-I dea așternut, și să zidească oamenii alături cu Domnul raiul pe pământ și mângâierea lui, căci raiul este însăși mângâierea, o, Doamne al mângâierii. Așadar, această povață o trimitem noi peste pământ, iar Tu binecuvintează împlinirea ei între oameni, că Tu, Bunule Doamne, Tu ești Cel ce poți. Amin.

— O, așa voi lucra, ucenicule iubit, căci omul strică, iar Eu repar, și împlinesc binele pe care omul nu și-l poate lucra, pentru că nu omul, ci

Domnul trebuie să lucreze, precum este scris.

Amin, amin zic vouă, popoarelor de pe pământ, și vouă, cârmuitori de popoare, ridicați-vă prin lucrarea iubirii, ridicați-vă deasupra răului și împliniți înaintea Mea poruncile vieții, că nu e fericire pentru om ca și aceea a bucuriei că poate el să împlinească voia Domnului, și numai atunci va afla omul ce este pacea, căci ea este rodul iubirii.

Deschideți ca să intru Mântuitor la voi, neamuri și stăpâni de neamuri, căci veni-va vremea și a și venit să fiu cu voi pe pământ și să zidim raiul, o, fiilor, și să fie ca în cer pe pământ, iar fără Mine nu puteți nimic bun, nimic viu, nimic veșnic pentru voi. Eu iubire vă dăruiesc. Pe ea s-o împărțiți între voi.

Luptați împotriva păcatului, fiilor. El vă desparte de Dumnezeu, de fericirea voastră veșnică. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru și sunt fără de păcat. O, așa să luptați să fiți și voi. Eu sunt blând și sunt smerit cu inima. O, așa să vreți să fiți și voi.

Bucuria Mea că v-am grăit vouă este mare. V-o dau vouă toată, dar învățați s-o prețuiți, fiilor, că iată, am grăit vouă, și mare-Mi este mângâierea care-Mi vine de la grăirea Mea cu omul pe pământ!

O, pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, și las peste voi duhul mângâierii, Duhul Meu! Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2016

Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Judecata pentru fapte sau iertare prin pocăință. Vorbirea sfinților apostoli cu păstorii bisericii. Binecuvântare pentru lucrul de înnoire a acoperișului Casei Întâlnirii și pentru fântâna cea nouă.

Sunt Domnul Iisus Hristos și stau cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani deasupra cetății Mele de scaun din mijlocul pământului și neamului român și stau pe tronul judecății, precum este scris despre Mine și despre judecata făpturii, când fiecare își ia plata după cum este fapta vieții lui, iar tronul judecății pe care stau în văzduh aici, este cuvântul Meu.

Cuvântul lui Dumnezeu este taina tronului judecății făpturii, după cum am spus acum două mii de ani ucenicilor Mei că și ei vor sta în numele Meu pe douăsprezece scaune și vor judeca ei pe cele douăsprezece seminții ale poporului Israel, și, iarăși, este scris că sfinții vor judeca lumea și vor face judecata în numele Meu.

O, nu se poate să nu fie judecată dacă faptele sunt și grăiesc singure în dreptul fiecăruia, căci Dumnezeu a lăsat carte scrisă pe pământ cu poruncile vieții, iar cei ce împlinesc aceste porunci vor avea viață, precum cei ce le calcă pe ele vor avea plata călcării de poruncă, ca și pe pământ când se calcă peste lege și se pedepsește de lege cel ce o calcă pe ea. Eu însă vin din vreme, precum a venit acum două mii de ani Ioan Botezătorul și a spus oamenilor îndemnul spre pocăință de faptele morții și că vine la ei împărăția cerurilor cu iertarea cea prin pocăință. O, vin și grăiesc oamenilor cu glasul Meu de Păstor dulce și le spun să-și pregătească inima și mintea spre credința că vine Domnul, precum este scris să vină, și îi îndemn pe toți să vină la Mine până să vin Eu la ei, să vină și să lase trufia și păcatul apoi și să se facă blânzi și smeriți ca mieii și să se plece duhului mângâierii, cântecului Meu de Păstor blând, Care vine și învață pe cei neînvățați din cer, căci cei ce se numesc pe pământ învățători cu cele din cer peste oameni, aceia nu sunt iubitori de cer dacă atât de mult se dau desfătării pe pământ, și nu este să câștige aceștia viața cea desfătată de mâine, că numai cu durerea se câștigă odihna de după ea, mângâierea cea pentru ea, iar cei desfătați pe pământ nu au cu ce să capete altceva, decât plata cea pentru desfătare, căci ce e bine pe pământ se schimbă în rău apoi, precum și cele rele duse de om cu răbdare asupra sa se schimbă în plată dulce, căci așa este scris și așa este drept, precum și pe pământ dacă nu muncești nimic nu iei, nimic nu ai, iar dacă muncești din greu și prin greu ai plată pentru muncă și ai apoi ceea ce trebuie să ai.

Iată, judecata cea pentru om sunt chiar cele lucrate de el în viața lui pe pământ, iar Eu sunt Cel milos ca și Tatăl, și S-a grăbit Tatăl Savaot să Mă trimită mai înainte în mijlocul oamenilor și să Mă fac cuvânt de veghe peste ei și să le spun la toți să-și desfacă inima și simțirea ei și mintea pentru credință și pentru roadele credinței, că s-a apropiat pe pământ taina cerului și dă să se descopere în toată slava cea cerească și să cuprindă în ea pe cei ce se scoală și se pregătesc întru întâmpinarea Mirelui, căci Eu sunt Mirele, iar turma cea credincioasă și sfântă și curată la faptă și la chip Îmi este mireasă iubită și stau cu ea la masă de cuvânt și iată acest adevăr, că sunt în mijlocul pământului român cu masă întinsă, iar pe ea cuvântul Meu, pâinea cea din cer, fără de care omul este mort și biruit de diavol și de duhul lumii, duh care se crede viață în oameni, dar viața lui în om e îndulcită cu gustul păcatului cel împotriva legii vieții, și iată, duhul lumii pregătește moarte pentru om.

O, sunt înconjurat în văzduh de ceata ucenicilor Mei cei de atunci în zi de sărbătoare a lor între toți sfinții, iar Petru și Pavel sunt purtători de cuvânt între Mine și ei, între ei și cei de pe pământ.

Stau cu voi la masă de cuvânt, o, ucenici iubiți, și-Mi amintesc acum de zilele cele de atunci, când prin tot ceea ce lucram între voi și cu voi dădeam să vă întăresc credința, o, fiilor, și să-Mi adeveresc taina Mea de Fiu al Tatălui, Fiu venit din cer ca să Mă fac Om pe pământ și să-i trag pe toți la Tatăl, așa cum și în vremea aceasta lucrez, și cu multă taină lucrez, acoperindu-Mi ființa cea trupească de ochii celor de pe pământ, dar cuvântându-le lor cuvântul Meu.

O, fiilor, măreață Mi-a fost lucrarea în vremea Mea cu voi, precum măreață a fost învierea Mea, care M-a dovedit vouă pe deplin. V-am întărit atunci pe deplin credința. V-am însoțit încă apoi până la așezarea Mea în dreapta Tatălui, dar rămânând cu voi acoperit de cele ce se văd, în taină, fiilor, chiar dacă alături lângă voi eram mereu, după cum v-am făgăduit că voi fi cu voi mereu, iar apoi Duhul Sfânt M-a aprins în voi și M-a dat de la margini la margini la toți cei pe care îi făceați să creadă și să se boteze în numele Meu și să-și afle mântuirea și scăparea din groapa păcatului, în care toți oamenii cad și stau.

O, ce drag Îmi era să umblu cu voi și să Mă vadă cei mulți cu voi, ce drag! Nu mai avea nimeni ce aveam Eu, chiar dacă erați câteodată atât de mici, atât de șovăielnici, atât de îndoielnici uneori, căci ca să poată omul cu Dumnezeu e mult prea greu pentru mintea și voia omenească, și de aceea vă doream să puteți pentru Mine, o, fiilor, și erați voi mângâierea Mea și ne întâlneam și cutreieram peste tot pe unde era suferință și suspin și Mă aplecam și vindecam și Mă adeveream vouă Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și odată cu aceasta se năștea în stăpâni revolta cea asupra Mea apoi, de vreme ce gustul de stăpânire îi biruia cu totul pe ei și îi orbea de tot, și mintea lor cădea cu totul ca și simțirea lor, iar voi

erați atunci mândria Mea, bogăția Mea adunată cu trudă, și v-am lăsat pe voi în mijlocul oamenilor bogăția Mea ca să prăsească ea spic bogat, că mergeați din loc în loc și puneați pe făgaș așezare bisericească și pe Mine pe masa bisericii hrană vie, așa cum v-am povățuit pe voi să lucrați și să Mă împărțiți. O, și ce durere am azi de pe pământ venită de la cei ce s-au ales pe ei înșiși apostoli de la ei citire ca să facă ei ceea ce Eu v-am dat să faceți voi atunci, iar pe aceștia nimeni nu i-a pregătit ca să fie ucenici ai Mei, și iată, nu Mă pot purta aceștia, iar Eu nu Mă port cu ei alături, și Mă doare de la numele lor cel mincinos și de la rodul lor, care este al lor, nu al Meu.

O, ucenici iubiți, voi sunteți și acum mângâierea Mea în cer și pe pământ, și sunt în ziua aceasta înconjurat de voi în văzduhul cetății Mele de scaun în neamul român, așezare făcută de numele Meu, ca și cea făcută peste voi atunci, și vă mângâi în ziua voastră de serbare și Mă mângâi cu voi și lăsăm pe masă grăirea dintre noi, o, fiilor, și lucrăm putere prin ea peste cei credincioși ca și voi. Amin.

— Suntem mângâierea Ta, Doamne, căci un împărat mare cât Tine are nevoie de slujitori mângâietori ca și el, și-Ți mângâiem noi Duhul îndurerat și suntem ca Tine, îndurerați și noi, iar jalea aceasta vine de pe pământ, vine de la minciuna care și-a pus nume de biserică a Ta cu slujitori în ea, dar care nu seamănă cu noi, cu casa Ta, Doamne. O, ce-Ți trebuie Ție luxul de pe pământ al lor și al caselor lor, cu care iau ei ochii oamenilor amețiți pe cale? Cuvântăm și le spunem lor așa:

O, întoarceți-vă privirea spre începutul lui Hristos cu noi pe pământ între oameni, voi, cei care v-ați făcut pe voi înșivă apostoli ai minciunii, când stați sub numele lui Hristos înaintea oamenilor, dar fără asemănarea cu Domnul! O, ce vă tot faceți case și turnuri deasupra lor? Faceți și tot faceți ca să aibă ce să cadă, și voi nu știți ce faceți. O, oastea creștinească înseamnă altceva decât arătați voi că înseamnă ea. Ea este cea care este însăși iubirea pe pământ, însăși puterea și împărăția cerurilor pe pământ între oameni. Nu aveți voi vreme să pricepeți ce înseamnă biserica lui Iisus Hristos, dar vă spunem noi, ucenicii Lui cei de acum două mii de ani, și vă spunem să aruncați privirea spre duhul și locul și traiul primilor creștini și să nu mai faceți voi alte legi sub nume de biserică a lui Hristos, căci neamul creștinesc nu are casă pe pământ, ci are cerul de casă pe pământ, iar voi sunteți hristoșii cei mincinoși și fără de credință, și fiindcă n-aveți frică de Dumnezeu n-aveți nici înțelepciune, că dacă ați avea credință prin acestea L-ați urma pe Domnul așa cum L-am urmat noi.

O, e în primejdie neamul creștinesc cu care voi vă numiți frați, și creștini vă numiți, dar voi sunteți cei mincinoși, precum este scris în Scripturi de primejdia cea de la frații cei mincinoși asupra celor credincioși lui Hristos. O, n-ați ales să fiți credincioși Domnului, și ați ales să fiți cei mincinoși sub acest nume, pe care vi l-ați pus ca acoperământ.

Sunteți jalea și suspinul celor din cer, iar noi, ucenicii lui Iisus, care am umblat cu El prin dureri și nevoi, vă facem cunoscut vouă că nu sunteți și nu lucrați pentru cer, de vreme ce nu vă doare de Domnul și de cei ce rătăcesc fără Domnul pe pământ, că iată, voi vă amestecați cu cei ce rătăcesc pe oameni și pe creștini și mâncați la masă cu împăgâniții de tot felul și faceți aceasta fără de frică și fără de rușine și nu dați seama nimănui de faptele voastre vrăjmașe neamului creștinesc, și se vor scula dintre voi cei sfinți cu credința și cu vederea și veți fi judecați aspru pentru amestecătura în care v-ați băgat, și pe care ați băgat-o peste turma creștinească, și vă veți umple de rușine vrând-nevrând, căci Domnul stă împotriva celor mândri, precum este scris.

Și vă mai spunem vouă încă ceea ce voi nu vreți să știți și să împărțiți peste cei păgâni cu credința, și vă spunem că neamul creștinesc nu înseamnă o religie, și înseamnă popor agonisit de Dumnezeu, neam care stă deasupra tuturor credințelor celor ce și-au făcut religie din ce au voit ei să-și facă, iar voi nu știți aceasta și de aceea călcați în picioare învățătura părinților sfinți, care au învățat din partea Domnului turma să nu se amestece cu ceea ce nu înseamnă biserică a lui Hristos așa cum este ea așezată de la începutul ei de Domnul și de sfinții Săi.

Iar Tu, Doamne îndurerat, Te mângâi cu cei ce Te iubesc, urmând ei pilda vieții Tale, că Tu ai fost sărac și smerit și n-ai tras cu cei bogați și păgâni cu viața și cu nume mare pe scaunele lor, și ai tras cu cei necăjiți și ai stat cu ei și ai tras spre Tine pe cei păcătoși și bolnavi de păcat și le-ai dat vindecarea sufletului și i-ai deprins să iubească cerul și pe cei din cer și pe cele venite din cer la ei și i-ai hrănit din gura Ta și i-ai umplut de dragoste, Doamne, iar ei Te-au iubit cu dragostea din ei. O, pâine dulce ești, Doamne, și din gura Ta rupi și împarți spre viața oamenilor, dar cei neînvățați cu mâncarea aceasta nu vor să audă de ea și-și spun ei mereu că le este de ajunsă hrana cea de acum două mii de ani, Scriptura și atât, iar ce este în afară de ea venit de la Tine, rătăcire numesc ei. O, nesocotiții de ei, de parcă au fost ei puși de Tine să socotească, dar ei nu știu să socotească, nu știu să citească în Scriptură ca să vadă în ea și să ia din ea că acest cuvânt cu care hrănești și azi pământul și pe cei ce cred Ție, este scris în Scripturi că va veni această hrană pe pământ, dar cine nu vrea să mănânce nu ia din ea, dar nici din Scriptură nu iau cei ce zic că le este de ajuns Scriptura, și altul este adevărul despre ei, căci ei trăiesc în păcat, iar păcatul nu le dă să creadă, ci le dă gust spre păcat, nu spre credință, și rămân ei fără de minte, fără de carte din cer și pier din lipsă de înțelepciune, din lipsă de carte, precum este scris.

Iată, Tu Te mângâi cu cei credincioși și umiliți pentru cele din cer, Doamne, și prin care ei cresc și-Ți sunt sprijin pe pământ și-i fac pe oameni să Te cunoască în însăși ființa lor și să Te urmeze și oamenii când văd ei aceasta, și iată, Tu Îți hrănești din gura Ta pe poporul cuvântului Tău de azi și ai ucenici cu care Te sprijini și cărora mereu, mereu le dai povața Ta din cer, cuvântul Tău, Doamne.

— Da, fiilor, ca și pe voi atunci îi am pe cei de azi sprijin pentru venirea Mea la oameni. Umblam cu voi din loc în loc ca să Mă fac cunoscut cu vestea venirii împărăției cerurilor odată cu venirea Mea, iar cei de azi Mă împart cu cuvântul Meu de la margini la margini și-Mi poartă venirea Mea cea de azi.

O, cât de dulci ați fost în cuvânt în ziua voastră de sobor între sfinți! O, cum să fie altfel dacă Eu am spus: *«Eu în voi, și voi în Mine»*? Această bucurie voiesc s-o am și azi ca rod în cei cu care azi Mă sprijin și Mă port și le dau lor pâinea gurii Mele, cuvântul Meu cel învățător, așa cum vouă vă dădeam mereu atunci, iar bucuria Mea de la voi s-a împlinit.

Și acum, voi, cei de azi ucenici ai Mei, cu care Mă sprijin, ascultați ce vă spun în ziua aceasta, că vestesc vouă binecuvântare din cer pentru lucrul pe care-l începeți acum spre săvârșire în cetatea Mea de cuvânt, că trebuie să înnoim cu totul acoperișul Casei Întâlnirii și să facem loc mai larg pentru oaspeți când ei vin la izvor, fiilor. Așadar, ridicați-vă și fiți

harnici și cereți-vă să puteți și să lucrați lucrările Mele și ale slavei Mele, că Eu sunt Cel ce Mă slăvesc adunându-Mă aici cu cei ce vin la Mine aici ca să le dau, și ca să aibă ei pe Domnul de pe muntele Său cel sfânt.

Binecuvântare vă dau pentru această nouă lucrare, fiilor, și încă pentru ființa cea nouă a fântânii care va fi să iasă deasupra și s-o pecetluim și pe ea pentru folosință, măi fiilor, că avem de slujit cu toate acestea lucrului Meu peste pământ, pentru cei ce vin și cred, și pentru cei ce vor crede în venirea Mea la voi și la ei și peste pământ cu cuvântul Meu, care se lasă aici spre împărțire.

Tot ce lucrați, cu binecuvântare se lucrează. Și chiar dacă sunteți puțini sub voia Mea, sub lucrările Mele aici, unde stați și Mă însoțiți, vom putea, fiilor, căci cei din cer vor sta cu voi sub greu și vă vor sprijini tainic și fuguța, atât cât nu se poate înțelege după măsura cea știută de om, numai să fiți voi harnici și dornici pentru voia Mea și ascultători, după cum Eu v-am învățat să fiți pentru lucrările Mele cu voi: cu toții în stânga, cu toții în dreapta, căci numai așa, numai acolo unde sunt și stau și lucrează frații împreună întru toate și pe toate lucrând, acolo binecuvântarea Mea poate, și poate ea peste cei ce una sunt peste tot odată, și pe toate pe rând prin cei ce una sunt, un singur cuvânt, și tot o faptă a cuvântului Meu mereu, mereu.

O, căutați să ascultați așa, fiilor, și hai să dăm pornire lucrului cel binecuvântat să se ivească și să fie apoi pecetluit cu numele Meu și pentru slava Mea. Cu binecuvântare, cu putere, cu iubire, cu ascultare și cu veselie, așa să fie lucrul cel pentru înnoirea Casei Întâlnirii, și vom avea cum să stăm mai de folos înaintea celor ce vin la izvor, mai cu lărgime, fiilor, căci aceasta se cere acum.

Voi, sfinți iubiți, luați-vă oștirile și stați în ajutor aici, unde Eu, Domnul, Îmi pun la lucrul Meu cel de trebuință pe cei cu care Mă sprijin pe pământ. Într-o unire ca în cer să lucrăm pe pământ aici și acum, iar Eu, Domnul, am grijă de tot ce trebuie, și voi pune în lucrare puterea Mea și toată veghea.

Pace multă așez aici, de acum, și până la sfârșitul acestei binecuvântate lucrări, și vom face apoi sărbătoare și odihnă cu sărbătoare și voi mângâia truda voastră și vă voi mulțumi vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2016

Sărbătoarea de douăzeci şi cinci de ani de la sfinţirea Pietrei de Temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Durerea Domnului pentru cei ce au plecat dintre martorii acelei zile de sfințire. Durerea și iubirea duc spre Dumnezeu. Moartea cea veșnică este moartea iubirii de Dumnezeu în om.

Întru cuvânt în cartea Mea cea de azi și pun semn în ea cu douăzeci și cinci de ani împliniți acum de la ziua când Eu, Domnul Iisus Hristos, am bătut pe vatra neamului român țărușul pentru însemnarea și zidirea și punerea sub ocrotire și sub semnul sfințeniei apoi a grădiniței Mele de cuvânt și de facere prin cuvânt a toate câte lucrez și voi lucra prin taina cuvântului Meu din vremea aceasta, o, și Mă uit la ziua aceea a Mea de biruință și de bucurie pentru biruință și la cei cu Mine în ea atunci cu sărbătoare de bucurie, și Mă uit cu durere, fiindcă acum nu-i mai am ai Mei pe cei cu care M-am bucurat pe pământ în ziua aceea, căci s-au dus de lângă Mine mai toți, iar durerea Îmi face lacrimă, Îmi face suspin, Îmi face rană, rană pentru cei ce n-au avut iubirea să rămână ai Mei și ai acestei lucrări de cuvânt sub greul sub care Eu, Domnul, merg și lucrez peste pământ, că numai prin dureri fel de fel și rane de duh M-am purtat prin vreme cu mersul Meu cuvânt între cer și pământ, că puțină dragoste de Dumnezeu au încercat să aibă cei care s-au adus Mie sprijin pe pământ pentru mersul Meu ceresc, mersul cuvântului ieșit din gura Mea și așezat în cartea sa pe pământ în vremea aceasta.

Am împlinit și am depășit șaizeci de ani de cuvânt pe vatra neamului român, iar acum, în vremea ultimilor douăzeci și cinci de ani Mi-am descoperit mersul, și vestea venirii Mele a ieșit deasupra și am mers vestindu-Mă, dar prin multe încercări și dureri, și am rostit pace mereu peste cei sub greul Meu rămași, din pricina inimii lor plină de iubire și de milă pentru Mine, Cel ce vin cuvânt pe pământ ca să-i dau omului putere și minte să se întoarcă de la moarte la viață, la iubire de Dumnezeu și la statornicie pentru ea, că vai fără ea celor ce o pierd pe ea, căci fără Dumnezeu omul este altceva și rătăcește mereu sub această urâțenie omenească, viață fără de Dumnezeu în om!

Așez pe masa cea de azi cuvântul păcii Mele lângă simțământul durerii la amintirea lui 22 iulie din an, când Eu, Domnul, cu o mânuță de fii am așezat cu slujire bisericească piatra de temelie, pe care s-a zidit apoi la vedere trupul pietricelei albe, scrisă în Scripturi să se ivească, sub formă de chivot în mijlocul grădiniței scoasă de sub taina ei cea dintru început și vestită peste pământ munte înalt, din care curge izvorul cuvântului Meu, cu care Mi-am scris și Mi-am așezat pe pământ cartea iubirii Mele pentru neamul cel de la sfârșit de timp, din care Mi-am cules un buchețel de copii credincioși și miloși cu Dumnezeu și i-am crescut cu cuvântul facerii Mele de azi peste om și i-am înhămat la carul Meu de biruință ca să Mă poarte ei peste pământ cu taina cuvântului Meu de azi, prin care fac chemare la masa Mea de pregătire pentru bucuria care va rămâne între pământ și cer ca mângâiere pentru cei ce au răbdat până la sfârșit iubind pe Domnul și neobosind pentru această iubire, căci singura cale pe care trebuie să-și poarte omul viața este iubirea pentru Dumnezeu, lucrarea pentru care Eu l-am zidit pe om și i-am dat raiul, peste care el a călcat apoi și M-a părăsit pentru iubirea de sine, și în clipa aceea omul a murit, a murit iubirea de Dumnezeu în el, căci numai Dumnezeu este viața când omul este, când înseamnă că este el.

Vă mângâi durerea amintirii zilei în care acum un sfert de veac am fost cu voi în grădină mănunchi binecuvântat, fiilor cu care am mai rămas acum și cu care merg pe mai departe cuvânt peste pământ, după cum este despre Mine pomenirea din Scripturi să vin cuvânt pe pământ.

O, fiilor, nu mai am ce să număr, nu mai am dintre cei care au fost atunci cu Mine în grădină, când Eu Mi-am pus pe făgaș și pe temelia ei cea dintâi biserica Mea, biserica lui Hristos. Am rămas cu voi, cu câțiva, și doare această amintire, doare despărțirea celor ce s-au desprins de la pieptul Meu, și Mă doare în voi, și n-a putut cunoaște nimeni durerea cea mereu grea de dus în voi, și pe voi sub ea, aproape singuri sub ea mereu, când toți așteptau putere de la voi, iar voi mergeați prin greu, ca și azi, fiilor. V-am dăruit mereu, mereu pacea din timpul zbuciumului cel mai greu, și mereu a fost greu și tot greu de la neiubirea de Dumnezeu a celor ce și-au tot strâns în ei puțin câte puțin nemulțumiri de voi și de Mine prin voi, din pricina pretențiilor și a multelor dorințe ale lor.

O, numai prin dureri am purtat această cale a cuvântului Meu, care are atâta preț, fiilor, dar cei nemulțumiți n-au

avut milă, decât de ei. Tot ce face omul cu mintea și cu mâna n-are nici un preț, căci prețul celor cu preț trebuie să fie Dumnezeu, o, fiilor. Mângâierea Mea că am cum să-Mi spun durerea e mare alin pentru Mine, o, și cum ar fi, oare, dacă nu v-aș avea pe voi ca să vă spun durerea Mea și a voastră și s-o purtăm alături, fiilor? O, cei ce nu știu taina și puterea și prețul vieții, aceia nu iubesc durerea și nu pot cu Dumnezeu, că nu se poate altfel să fie omul cu Domnul pe pământ.

O, fiilor, fiilor, grăiesc cu voi în zi de amintire cu durere în ea și spun să se audă că durerea și iubirea nu trebuie disprețuite. Durerea înseamnă iubire, iar iubirea înseamnă durere și amândouă duc spre Dumnezeu, nu în altă parte. Le spun creștinilor mici, mici cu iubirea și cu durerea, le spun lor că așa cum se duc să-și vindece durerea trupului și a duhului, la fel și cu iubirea, caută-i vindecare, fiule mic cu iubirea, și n-o lăsa să moară, fiindcă nu e moarte mai veșnică pentru om ca și aceea la care ajunge după ce iubirea îi moare în el, iar dacă Eu sunt viața, Eu sunt și iubirea, și pe Mine Mă lasă să mor în el omul.

O, nu este o învățătură mai înaltă ca și aceea pe care o capătă omul în vremi de dureri și de încercări, iar cel ce fuge de învățătură nu iubește cu durerea, cu această putere, care aduce bucurii apoi. O, numai prin dureri se capătă bucurii, și nu dau oamenii să învețe aceasta, și numai plângându-și durerea se arată ei.

O, fiilor, v-ați dat Mie iubire de Dumnezeu și ați rămas cu Mine dacă așa ați lucrat, și iată, Mi-ați adus rod un buchețel de fii mici, și îi învăț Eu pe ei să prețuiască ceea ce li s-a dăruit, căci li s-a dăruit călăuzire a vieții și lumină pe cale, și aceasta pentru ca să aibă de ce să trăiască, să aibă scop înalt viața și trăirea lor, ca să nu trăiască ei în zadar ca și fiii lumii, cărora li se dă naștere, și apoi își trăiesc zadarnic viața. Cei ce trăiesc cu folos nu iau cu împrumut iubirea pentru viață, căci dacă așa face omul nu mai poate să dea înapoi ceea ce împrumută, și rămâne el vinovat de înșelătorie și vrednic de pedeapsă după legea iubirii înșelate.

Fiilor, fiilor, iubirea de Dumnezeu și puterea ei, aceasta este taina celor ce nu Mă părăsesc și nu Mă pot părăsi, căci cei ce Mă părăsesc pot aceasta din lipsa iubirii de Dumnezeu, care îl lipsește pe creștin de tot binele și ajunge el sărac de tot și de toate apoi, căci cine n-are iubire din cer e sărac, e gol și sărac. M-au părăsit cei ce nu M-au iubit, iar cei ce M-au iubit nu M-au părăsit și au rămas în iubirea Mea, în poporul Meu, poporul cuvântului Meu ziditor de Dumnezeu în om.

Mă uit înapoi cu jale, Mă uit în timp la ziua cea de acum douăzeci și cinci de ani, când Mă strânsesem cu voi și cu cei ce erau atunci cu voi și cu Mine, fiilor, și vin apoi și Mă uit cu ce am rămas, că am rămas doar cu voi, fiilor, și aceasta ca semn că lucrarea cuvântului Meu nu stă, nu are opreliște, nu se împiedică în lipsa iubirii de Dumnezeu a celor ce Mă părăsesc, și care toți ajung vrând-nevrând după păcatul trădării la păcatul hulei, ca pedeapsă peste ei pentru înșelarea adusă iubirii.

Îmi șterg lacrima privind la ziua aceea, peste care este așezată durerea Mea cea de azi. L-au smuls de lângă Mine și de lângă voi atunci pe arhiereul martor pentru Mine din rândul bisericii neamului român și l-au pus apoi sub pază cei ce n-au iubire de Dumnezeu ca și iubirea lui, pe care ei o invidiază și dau s-o tragă în jos și să-l golească de ea ca să fie și el asemenea lor, și nu mai sus ca ei, și vai celui căzut între tâlhari, vai, fiilor, vai!

Peșteră de tâlhari am numit Eu acum două mii de ani casa și orânduirea din ea a celor ce stăteau de la ei voire în numele Meu peste oameni, și tot așa numesc și azi casa celor ce stau sub nume de biserică a lui Iisus Hristos, și care nicidecum ei nu Mă iubesc, ci doar s-au deprins ei să vorbească potrivit cu cuvântul Evangheliei Mele, dar sub acest ascunzământ ei își petrec viața lor, nu pe a Mea, și vai celor ce cad sub toiagul lor cel greu, prin care împart înșelăciune, și nicidecum pe Dumnezeu peste oameni!

Eu însă pătrund în ziua aceasta peste duhul unsului Meu, peste cel atât de dușmănit de cei ce n-au iubire. Pătrund peste el și Mi-l alint ca un Dumnezeu iubitor, căci el este fără libertate și purtat după voia celor ce stăpânesc cu silnicie sub nume de biserică peste cei fără de minte pentru iubire, căci iubire nu este pe pământ, și nu are cine s-o aducă să fie ea, nu are, decât cei ce iubesc pe Dumnezeu și cred pe cele venite de la El pe pământ, și iată, Eu vin pe pământ cuvânt prin cei ce iubesc, și vin să fie iubire, să fie Dumnezeu pe pământ, de aceea vin.

Îl mângâi pe cel împiedicat să iubească și să vorbească limba iubirii, să împartă iubire pe Domnul. Îl mângâi la un sfert de veac a slujirii lui lângă Mine și a ungerii lui prin mâna și prin cuvântul Meu, căci iubirea îi este apăsată de cei necredincioși ai bisericii neamului român și îi este pusă în obezi, iar dacă ei v-au numit pe voi rătăciți când am ieșit cu voi, și nu fii ai dragostei și ai venirii Mele și v-au disprețuit de teamă că-și vor pierde slava cea de la oameni, fiind ei umbriți de slava Mea de peste voi, o, iată-i acum pe ei batjocoriți sub capcana în care au fost prinși la un loc cu cei rătăciți de duhul bisericii Mele cea de la început și de la sfinții Mei, care stau temelie, și iată, aceasta este plata celor ce disprețuiesc pe Domnul și tainele Lui, prin care El lucrează pe pământ de la început și până la sfârșit de timp, căci atât este dreptul lui Dumnezeu între început și sfârșit, și nimeni nu poate împotriva lui Dumnezeu, ba, mai mult, vai celor ce se luptă ca potrivnici acestei puteri, care înseamnă Dumnezeu!

O, pe voi, pentru că sunteți ai Mei, nu v-au iubit, nu v-au primit atunci când am ieșit cu voi, nu s-au bucurat de voi stăpânii bisericii, dar cu cei rătăciți și desprinși au stat la masă acum, și au stat la rugăciune cu ei, și așa au ajuns să plătească ei atât de greu disprețul pe care l-au adus vouă, și pe care încă îl mai aduc, dar scris este: *«Dumnezeu stă împotriva celor mândri, și El îi va birui».*

O, cei cu crucea vor birui, fiilor, iar altfel nu va fi. Neamurile de pe pământ care nu sunt cu crucea ca altar, așa cum am avut Eu altar crucea, vor fi biruiți de cei cu crucea pe steagul lor, pe pieptul lor, pe scutul lor, și le va fi scut acest semn. Așadar, însemnați peste tot cu semnul sfintei cruci al sfințeniei și cu apă sfințită calea voastră, fiilor credincioși, căci în fața acestui cuvânt nu poate furtuna. O, în fața acestui cuvânt sunt mulți dintre cei care se dau deștepți, dar vai lor, vai și de prăpastia în care sunt și stau!

Iar tu, popor care Îmi primești cuvântul, voi, cei care credeți cuvântul Meu, vegheați, fiilor, ca să nu deveniți trădători asupra Mea și asupra nimănui și pentru nimeni, că iată, n-a fost om care să împartă binele Meu peste oameni și care să nu fie săpat, să nu fie trădat, așa cum și pe vremea Mea pe pământ s-a găsit unul dintre ucenicii apropiați care M-a trădat, umblând fără veghe din loc în loc, până ce diavolul a găsit prilej să-l prindă și să-l piardă, după ce păcatul lui cel spre vânzarea Mea s-a adeverit.

Am stat cu voi în cuvânt, fiilor, cu voi, cei pe care azi vă am ai Mei și alături de inima Mea cu credința, dar aveți

grijă, o, aveți grijă mare și veghe mare de iubirea cea pentru Dumnezeu, fiilor, și nu vă temeți de durerile cele pentru ea, căci durerile sunt calea cea spre bucurii, sunt calea care duce la viață, sunt bucuriile care se nasc din dureri, iar voi învățați, și apoi nu mai uitați că viața cea prin dureri zămislește numai bucurii, bucuriile de după dureri, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2016

Sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul

Făgăduința venirii Domnului s-a împlinit. Îndemn la duioșia inimii, a grăirii, a purtării. Sfiala sfântă între frați și surori.

Venirea Mea cu sfinții este vestită prin prooroci să se împlinească ea, și toate cele scrise în Scripturi s-au împlinit și se împlinesc, iar Cel ce împlinește sunt Eu, Domnul Iisus Hristos, Eu, și cei în care Tatăl Meu Savaot pune credință și credincioșie pentru venirea Mea, pentru împlinirea a tot ce se împlinește prin Mine.

O, cum să-i învăț Eu din cer pe cei care zic că așteaptă venirea Mea, și o tot depărtează pe ea ca să nu-i mai vadă nimeni împlinirea, ca să nu mai nădăjduiască nimeni venirea Mea, chiar dacă mulți spun că ea este așteptată să vină?

O, e zi de sărbătoare în ziua aceasta, și Eu stau la masă de cuvânt și Mi-l așez în carte spre mărturie că vin și că-Mi împlinesc venirea. Mă așez în sfat de cuvânt cu tine, popor al cuvântului Meu, și pun în cartea Mea cu tine grăirea Mea și a sfinților Mei, ca să ia din cartea aceasta cei ce-Mi înțeleg și-Mi cred venirea Mea cea de azi, după ce s-au scurs două mii de ani de când am venit între oameni pe pământ și M-am așezat apoi lângă Tatăl, de unde am coborât când M-am născut Prunc din Fecioară mamă și am crescut ca și omul și am stat cu oamenii treizeci și trei de ani ca să Mă dovedesc Eu Însumi că sunt Fiul Tatălui, că sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și M-am dovedit că sunt, și a rămas mărturie pe pământ Fiul lui Dumnezeu, dar am spus atunci despre venirea Mea iarăși și am spus pentru ea: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?»*

O, vă spun vouă, oameni de pe pământ, care spuneți cu gura voastră că va veni Domnul și că-I așteptați venirea, vă spun vouă, nu mai așteptați, o, nu mai așteptați cum știți voi să așteptați și să spuneți că așteptați. Eu nici n-am plecat, ci doar Mi-am așezat în taină ființa, în nor de taină, și le-am spus ucenicilor și la toți care vor fi ca ei: *«Sunt cu voi până la sfârșit»*. Iar dacă veți spune că este scris în Scripturi că va veni Fiul Omului, Eu, Fiul Omului, Eu vă spun: Am venit. Și dacă am venit, grăiesc și dovedesc că am venit, precum este scris, dar credință pe pământ găsesc numai unde Eu pun ca să găsesc, căci omul credință pentru venirea Mea nu are, și se vede că nu are și că nici nu caută să aibă, chiar dacă Eu, Domnul, caut la inima omului și tot caut să pun credință în om și să găsesc ce pun, de vreme ce Eu vin cuvânt pe pământ și grăiesc cu omul ca să-i ajut credința, dar iată, omul nici în Scripturi nu știe să citească. O, cum să știe dacă nimeni nu-l învață ca la școală pe om ca să știe el apoi carte, cartea lui Dumnezeu s-o știe omul?

În zi de sărbătoare pentru proorocul Meu Ilie pun în cartea Mea de azi învățătură deslușită și-Mi cresc cu ea poporul care stă la gura învățăturii Mele, și iau apoi învățătura aceasta și o pun înaintea fiilor oamenilor ca să aibă și ei carte din cer și să învețe din ea carte, căci vai omului fără carte din cer pentru mintea și inima și pașii vieții lui apoi!

Vă învăț pe voi, cei care v-ați ales, și cei care ați fost aleși să fiți fiii poporului Meu de azi, de la venirea Mea de azi, fiilor, și vă călăuzesc mereu, mereu spre desăvârșirea minții și a iubirii de sus și vă spun: fiți duioși, o, fiți duioși cu inima, și veți fi și cu grăirea duioși, la fel și cu purtarea, fiilor. Ilie era duios, și mai duios era el cu Dumnezeu. O, era duios acest ucenic al iubirii de Dumnezeu, chiar dacă a dat el pieirii pe cei fățarnici și mincinoși, care veniseră spre el cu gând rău și ascuns, dar n-a avut de ales acest prooroc, ci a trebuit să descopere planul fățarnic al regelui păcătos din vremea aceea. Era însă duios acest sfânt al Meu. Îi plângea inima mereu de mila Mea, de neiubirea din Israel plângea, de cel atât de nemilos cu ființa Mea rănită de la rătăcirea poporului, care nu Mă iubea.

Iubire cu credincioșie este iubirea care se cuvine lui Dumnezeu din partea celor credincioși, și greu mai poate omul aceasta. Jalea Mea e lungă de șapte mii de ani, de când l-am zidit pe om și l-am așezat în rai și l-am voit fericit pe el. El însă Mi-a nimicit bucuria cea pentru el și nu Mi-a dăruit credincioșie, și apoi ne-am despărțit. Am plâns apoi cu Tatăl pentru necredincioșia omului, am plâns cu jale și am tot plâns, și ne-am mângâiat apoi târziu, târziu, de la credincioșia lui Avraam, primul om sfânt cu iubirea cea pentru Dumnezeu, și pe care l-am binecuvântat pentru semința cea nouă a fiilor credinței, credință ca a lui Avraam, nu altfel credință, iar până la el n-a fost să se păstreze vreun nume de sfânt ca să-l ia sfinții bisericii Mele născută acum două mii de ani și să-l pună în calendarul celor sfinți ai Mei. O, n-a fost Adam om sfânt și trecut între cei sfinți, n-a fost. Omul cel zidit de mâna Mea n-a voit să fie sfânt. M-a durut adânc că n-a fost sfânt omul cel zidit de mâna Mea. O, câtă mângâiere am de la cei sfinți, și mai ales de la sfinții cei duioși cu Mine, așa cum a fost Ilie, proorocul Meu cel mare și plin de putere de sus din pricina credincioșiei lui pentru Mine.

O, e mare lucrare să iubească omul să fie sfânt și să rămână sfânt. De aceea, fiilor, cu câteva zile în urmă am lucrat între voi și am lăsat un cuvânt de povață pentru sfințenie peste poporul care iubește venirea Mea de azi, și am spus lor: Voi, cei de o credință și de o misiune sfântă înaintea Mea, o, nu vă duceți în spate unul pe altul, ci doar sarcinile, fiilor, și aveți grijă de această împlinire, că altfel nu poate omul să-L aibă și să-L iubească pe Domnul și să nu-L înlocuiască pe El cu omul, și se pierde unul pe altul pentru neascultare, pentru neiubire de Dumnezeu, în timp ce se poartă unul pe altul în spate.

Am zis după învierea Mea că *«datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ»*, dar omul tot după om caută, și nu după Mine. Le-am dat povață să împartă cei ce împart de la Mine poporului credincios și le-am spus să dea de știre cuvântul cu care învăț pe fiii poporului sfânt, cărora le spun acum: O, nu vă hrăniți mintea și inima cu oameni, ci cu Domnul și numai cu Domnul, fiilor. Nu vă hrăniți unii pe alții nici cu Domnul, căci Domnul vă hrănește pe voi. Nu vă hrăniți inimile cu cei ce vă dau pe Domnul, nu căutați la ei și după ei pentru voi, ci cu Domnul îndestulați-vă, căci cei ce vă dau pe Domnul sunt ai Domnului și ai tuturor deopotrivă pentru împărțire, iar cei ce altfel au făcut, au pierdut vremea și s-au pierdut și ei prin neascultare, prin nemulțumiri apoi și s-au umplut de ură, căci cu ce altceva se umple cel ce dă cu piciorul celui plin de la Mine pentru împărțire peste toți, și plecând apoi acela departe, dându-se deoparte de lângă poporul Meu?

O, grea e plata neascultării și rușinoasă ea! Am spus

celor ce vin și dau să stea lângă Mine, i-am învățat mereu și le-am spus mereu să nu se plângă unii altora ca și cei nemulțumiți, care-și strâng nemulțumiri. Aceasta este urâciune la Dumnezeu și îl duce pe om la păcatul de a se încânta unul cu altul, unul de la altul prin duhul căinării, care naște vorbiri de rău și duh de judecată și îndreptățire prin acestea, și de la acestea dispreț pentru semeni, și pentru Dumnezeu apoi, iar cel ce disprețuiește nu se cheamă că mai poate iubi pe cineva altfel, decât pentru sine și atât.

O, ce ar fi să fac și Eu ce face și cum face omul, să Mă întunec și Eu cum se întunecă el la inimă și la minte apoi, să Mă nemulțumesc, să fiu rece și mut, cum face de atâtea ori omul cu cei din jurul lui, să fiu pedepsitor și fără chef de ceilalți? O, ce ar fi, oare, între cer și pământ să facă și Domnul cum face omul? Iată ce mic Mă ține pe Mine omul și ce mare pe el!

Am dat adesea povață pentru veghea cea sfântă a creștinului asupra sa însuși și am spus celor ce dau să Mă urmeze, le-am spus lor: Nu stați în sfat cu femeile! O, voi, care dați să Mă urmați pe drumul lucrării cuvântului Meu, vai vouă dacă ajungeți să-i fie milă sau drag de voi unei femei, sau dacă voi ajungeți să vă fie milă de o parte femeiască după ce stați în sfat cu ea și vă simțiți bine să faceți aceasta!

O, multă sfială sfântă le-am cerut și le cer celor ce se alătură acestei minuni, acestui drum sfânt: venirea Mea cuvânt pe pământ. Fără sfială sfântă în purtare se face urât omul, urât ca și fiii lumii. Fără inimă duioasă și vorbire la fel și purtare tot așa, o, tot atât de urât se face omul, iar acestea duc la necredincioșie apoi.

O, nu știu cum să-i învăț mai duios pe cei ce se trag spre calea venirii Mele Învățător peste oameni. Mereu, mereu i-aș învăța pe ei, căci Eu mereu, mereu Mă uit la pașii lor, la inima lor, la simțirea lor. Mă doare când văd că nu poate omul să fie sfânt cu totul, după atâta învățătură câtă împart Eu, Domnul, pentru cei ce citesc în ea. Această durere era în inima proorocului Meu Ilie, durerea Mea cea de la cei neiubitori de Dumnezeu, de fața lui Dumnezeu în ei. Din pricina credincioșiei lui pentru Mine n-am putut să-i stau în cale acestui prooroc când el l-a pedepsit pe Israel pentru neiubirea de Dumnezeu, Făcătorul lui. Mistuit de iubirea Mea e și acum acest slujitor al iubirii de Dumnezeu și plânge cu Mine rătăcirea omului, plânge de durerea Mea și îl doare la fel, căci credincioșia ține pe veci de veci, și stă el acum cu Mine în cuvânt din mijlocul cetei proorocilor, căci cu cete de sfinți am venit pentru sărbătoarea lui. În haine albe suntem înveșmântați, iar slava aceasta este veșnică, precum veșnică este și iubirea dintre Dumnezeu și sfinții Lui. Amin.

— O, Dumnezeule veșnic, o, Doamne, mai mare dar ca și veșnicia nu poți da celor ce-Ți poartă credincioșie, Doamne. Ai fost în mine cu taina veșniciei încă de când eram cu trupul pe pământ și Te-ai slăvit în mine și prin mine, Doamne, înaintea lui Israel, iar povestea mea frumoasă și măreață a rămas pe pământ peste oameni, o, și cât aș vrea să poarte oamenii darurile Tale din mine ca să lucreze și ei veșnicia între pământ și cer așa cum am lucrat eu în vremea mea peste mine și peste ucenicii pe care-i povățuiam spre Tine și-i pătrundeam până în adânc, așa cum și Tu azi povățuiești pe poporul cuvântului Tău de azi ca să-i dai lui ființa cea nouă, o, Doamne. Și dacă am lucrat lucrarea veșniciei a venit carul veșniciei și m-a ridicat în văzduh și m-a ascuns sub nor și stau sub nor de atunci și până azi în timp și aștept ziua mângâierii Tale, Doamne, că tare ești îndurerat, și tot așa și eu sunt, tot ca pe pământ sunt și acum, și-Ți închin Ție credincioșie și sunt în lucrarea venirii Tale de azi și fac semne și minuni nevăzute, tainice, Doamne, și cu care-Ți ocrotesc lucrarea și venirea și poporul și locul care Te poartă și țara română toată, Doamne. Toți sfinții de jur-împrejur și înăuntru și în afară stau de veghe din toate părțile, stau cu credincioșie pentru Tine, Doamne, și stăm în văzduh și stăm jos și sus peste tot ca să-Ți ocrotim mersul și lucrul, Doamne, și-i dorim mistuiți de râvnă pentru Tine pe cei ce slujesc înaintea Ta și în numele Tău aici, în cetatea Ta de cuvânt, și le dorim lor darul credincioșiei mereu proaspăt, Doamne, darul care-i face veșnici pe cei ce lucrează lucrarea veșniciei, lucrarea credincioșiei cea pentru Tine, Cel veșnic. Credincioșia este durere, și mai ales credincioșia pentru Tine în om, iar ceva mai măreț ca acest dar nu poate locui în om.

O, luați-ne în voi cu toată puterea din noi, voi, fii ai venirii Domnului la voi, și faceți cale sfântă spre oameni, și cale a lor spre Domnul apoi, căci puterea Domnului în cei ce au credincioșie e mare această putere, e cât Dumnezeu, și fi-va Domnul să asculte de voi așa cum voi ascultați de El, și veți vedea această minune în toate ale Domnului cu voi.

O, aveți grijă mare de sfințenie. Ea trebuie lucrată și păstrată prin lucrarea ei mereu. Luați bine în seamă această povață și lucrarea ei, prin care Domnul mi-a dat mie putere și izbândă mereu. Domnul, și cu noi, cu sfinții Săi, suntem sub nor și suntem nedespărțiți și sprijinim venirea Lui, și măreață este această împlinire, pentru care slăvim pe Domnul, și mereu Îl vom slăvi pe El. Amin.

— O, minunate sunt glasul și duhul celor ce vestesc pe Domnul în cer și pe pământ! Mângâiere mare am Eu, Domnul, de la cei bogați de duhul credincioșiei pe pământ și în cer. Milă voiesc, nu jertfă, așa este scris că voiesc. Eu sunt Vistierul bunătăților și nu-Mi trebuie jertfe, ci milă Îmi trebuie, că sunt tare necăjit de la neiubirea oamenilor de pe pământ, care-și fac numai loruși mângâieri, dar ele nu sunt veșnice, și nimic nu-i veșnic din cele ce-și fac oamenii ca să se bucure de ele și cu ele. O, cum să nu plâng, și cum să nu plângă sfinții de mila Mea când Mă văd atât de îndurerat și neluat în seamă de cei de pe pământ, pe care numai cu mila Mea îi mai ține pământul, și plânge ca și Mine pământul de greutatea de pe el, de oamenii cei fără Dumnezeu pe pământ!

O, aveți grijă, fiilor, să nu iubiți decât pe Dumnezeu, ca nu cumva să pieriți prin altfel de iubire. Nu uitați, nedespărțirea voastră de Mine să vă fie lucrarea de zi și de noapte și să nu obosiți s-o lucrați, căci cei ce obosesc se pierd de tot, și li se scrie necredincioșie. Ilie proorocul să vă fie pildă de credincioșie vouă. Citiți atent cartea vieții lui cu Dumnezeu și cu oamenii, și nu vă clătinați în încercări, că fel de fel de încercări vă probează vouă credincioșia, dar voi învățați de la Mine și de la sfinți, și nu vă despărțiți de Domnul. Nu de oameni, ci de Domnul să nu vă despărțiți pentru nimic în lume, ca unii care iubesc pe Domnul, și nu pe cei dintre care s-au desprins pentru calea lor cu Mine, cale cu credincioșie începută, fiilor.

Vă întăresc calea Mea cu voi, iar voi aveți grijă de ea, că pentru voi aveți, și pentru ca să ajutați voi calea venirii Mele, măi fiilor. O, nu vă uitați în lături, nu ascultați din lături, ci fiți plini de credincioșie pentru Mine cu voi, și pentru voi cu Mine, ca Ilie proorocul, o, fiilor, și veți vedea voi cum mulțimi de oameni se vor scula pe picioarele lor și vor părăsi îngenuncherea lor înaintea lui Baal, împăratul lumii și al min-

ciunii lumești, căci Eu și cu voi avem de întocmit lucrarea de înviere și de veșnicie și de mângâiere pentru mulți de pe pământ și din iad, căci Eu, Domnul, pentru aceasta vin la voi, fiilor.

Iată, v-am învăluit în cuvânt în zi de sobor de sfinți și vă țin în taina Mea și sunteți taina Mea pe pământ, fiilor. Iar când vă voi descoperi cu totul veți fi lumină a lumii precum Eu sunt, că aceasta voiesc să Mă arăt cu voi, lumină a lumii, lumină în întuneric, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2016

Sărbătoarea Sfântului Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Darul proorociei s-a întărit peste biserică după Înălțarea Domnului. Îndemn la statornicie în credință și în împlinirea cuvântului lui Dumnezeu.

Venirea Mea cu sfinții și lucrul Meu cu ei pe pământ, este proorocită să se împlinească această venire, și scrie în Scripturi despre ea, iar Scripturile se împlinesc, le împlinesc Eu, Domnul, căci sunt ascultător de Scripturi și nu las nimic neîmplinit din cele ce sunt scrise să se împlinească și din cele ce se va prooroci să vină și să fie împlinite, căci darul proorociei nu s-a luat de pe pământ după așezarea Mea de-a dreapta Tatălui când am sfârșit lucrul Meu cel văzut pe pământ, ci, din contra, s-a întărit pe pământ duhul proorociei prin cei sfinți ai bisericii Mele din neam în neam, căci Eu am spus ucenicilor Mei: *«Cereți, și vi se va da!»*, și am spus: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului»*, iar apostolii Mei au lăsat cuvânt pe pământ și ei și au spus pentru urmașii lor: *«Râvniți după daruri duhovnicești, dar mai ales să proorociți râvniți».*

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! E zi de sărbătoare de sfinți, și Eu vin cu sfinții cuvânt pe pământ, căci de la început și până la sfârșit Eu am fost și sunt Cuvântul, și toate prin cuvânt s-au împlinit și se împlinesc.

Intru în carte cu venirea Mea, și am sfinții în lucrare de cuvânt, precum este scris, și v-am povățuit, fiilor, să nu aveți voi o mai întâi grijă și o mai pregătită lucrare ca și cea pentru venirea Mea la voi cuvânt, iar pentru această împlinire trebuie o îndeletnicire aparte, și cu care să vă obișnuiți mult, mult, că mult mai mult aș vrea să pot și să vin pe calea cuvântului, mult, fiilor, și ar fi altfel pe pământ, și la voi altfel, dacă aș putea să am mai mult sprijin și să vin mai mult și să așez mai mult cuvânt pentru împlinirea lui, așa cum am început Eu acum douăzeci și cinci de ani vremea celei de a treia iubiri a lucrării cuvântului Meu, după ce a trecut vremea Mea cu Verginica și vremea cea dintre ea și voi prin surioara ei, și am început apoi iubirea cea din urmă, poporul Meu cel de la sfârșit de cale și viața lui cu Mine, viață de sfinți înaintea Mea, o, și câtă lucrare pentru așa viață a fost să așez prin cuvânt între Mine și voi de când v-am pețit să lucrați pentru Mine și până azi, și până mâine, fiilor ucenici, iar lucrarea de ucenic este lucrarea iubirii de Dumnezeu și a ascultării cea pentru ea, căci iubirea când o are omul de lucrare a inimii lui lucrează ea ascultare, căci izvorăște ascultare iubirea cea pentru Mine, și aceasta este lucrarea iubirii, fiilor, și numai cei ce iubesc pe Dumnezeu din toată inima și cugetul și sufletul lor, numai aceia ascultă, căci iubirea ascultă, fiilor.

O, aș vrea să nu mai am durere și neputință în cale când vin să Mă așez cuvânt pe masă la voi, măi fiilor. De multe ori cobor pe cale cu durere pe ea și Mi se face grea coborârea. Hai să punem în grijile cele mai din față această grijă, o, fiilor, că este lucrare de proorocie cuvântul Meu, căci el se împlinește, numai să pot să-l așez în carte și să-i dați voi putere apoi, adică împlinire și multă împlinire, fiilor, căci trebuie neîndoielnică credință pentru împlinirea proorociilor, pentru cuvântul Meu împlinit, fiilor. Așadar, pentru orice zi de sărbătoare pregătiți-Mi și calea cuvântului Meu și pregătiți-vă și voi și stați în prag, și așa să vă găsesc, priveghind și primind pe Domnul să vă găsesc, căci când Eu veneam prin Verginica și prin surioara ei stăteau creștinii ziua și noaptea în pragul venirii Mele ore întregi pregătiți să Mă primească și să Mă audă și să-Mi scrie cuvântul odată cu rostirea lui atât cât se putea atunci, iar vremea cea de a treia a fost altfel, și s-a cules tot cuvântul ieșit din gura Mea și este el, și dacă este mărturisește, căci Eu, Domnul, am avut grijă mare să-Mi pregătesc cărare întărită și potrivită pentru așezarea Mea în carte și pentru răspândirea Mea cuvânt pe pământ acum, căci în trecut Îmi ascundeau creștinii cuvântul, căci era potera pe cale și-Mi urmărea sau Îmi cumpăra pe creștini și se lua de sub înveliș cuvântul și Mi-l ducea la mai-marii cei păndași pe urma cuvântului Meu când el se năștea la ieslea sa, precum este scris în Scripturi de balaurul cel roșu cu șapte capete și zece coarne încununate împărătește, și a cărui coadă trage după ea stelele cerului, pe creștinii Mei păndiți când Îmi ascultau glasul cuvântului Meu ca să dea cu ei de pământ și să stea la gura izvorului cuvântului Meu când el se năștea, când Domnul grăia. Și iată, așa cum este scris, Eu, Domnul, cârmuiesc cu toiag de fier, cârmuiesc acum neamurile pământului cu duhul proorociei, duhul cuvântului Meu, și stau lângă Tatăl pe scaun de domnie și de pe el Îmi ocrotesc calea cuvântului Meu ca să hrănesc cu el popoarele și să le cârmuiesc, după ce Mi-am pus la adăpost trâmbița, pe Verginica Mea, care este temelie a poporului cuvântului Meu, jertfă de credință și de iubire și de răbdare și de suferință, și o am cu Mine în luptă pentru nimicirea balaurului roșu, care nu poate cu toți îngerii lui să biruiască în luptă, căci îngerul Meu cu ceată mare sunt biruitori pentru Mine, și nu mai poate spre cer balaurul și ceata lui, care merg și înșeală mereu, mereu lumea întreagă de peste tot, iar Eu, și cei ce biruiesc cu Mine vom cânta cântarea cea de biruință în cer și pe pământ, și tot răul se va sfârși, dar trebuie credință pentru acest cuvânt proorocesc și pentru întreaga lui împlinire, și cu lucrarea credinței trebuie să se îndeletnicească fiii cuvântului Meu de azi, căci toate prin credință se desăvârșesc și vin spre împlinire.

O, stau cuminți cetele de sfinți în jurul Meu când Mă însoțesc întru venirea Mea cuvânt pe pământ, și este ceata mucenicilor în față și are în mijlocul ei în această zi pe mucenicul Pantelimon și-și așteaptă el intrarea și mărturisirea în cartea Mea, iar Eu, Domnul, grăiesc și spun: Binecuvântată să fie intrarea și ieșirea ta, copil iubit și cu putere multă în rugăciunea ta spre Domnul! O, pace ție! Iată cetatea Mea de cuvânt și pe poporul Meu din ea! Intră și lucrează, acum, copil iubit! Amin.

— O, Doamne iubit, copil iubit Ți-am fost, că m-am sprijinit numai cu Tine și numai de la Tine în toate durerile vieții și mi s-au făcut dulci toate, că dulce ești Tu, Doamne, numai să Te guste cel ce Te crede, că de crezut și dracii Te cred, dar ei nu Te gustă și nu Te iubesc, ci Te dușmănesc, că-Ți sunt dușmani, Doamne. Eu însă m-am dăruit să-Ți fiu copil, iar Tu să-mi fii Părinte și Învățător și putere să-mi fii, și mi-ai dat putere să-Ți fiu copil

iubitor și ascultător.

Am fost dat de tatăl meu trupesc în lumea cea rea și păcătoasă ca să învăț de la cei din lume meșteșugul vindecărilor celor bolnavi, dar eu eram cu Tine, nu în lumea aceasta, și-Ți dădeam Ție toată închinarea mea, iar Tu m-ai umbrit cu darul cel de sus al vindecărilor prin rugăciune spre Tine, Doamne, că ridicam spre Tine mânuțele și ceream mila Ta peste morți și peste vii și Te mărturiseam lumii cu semne și minuni Dumnezeu al meu, Domn al puterilor de sus, Domnul milei sfinte și mult ajutătorul celor bolnavi și necăjiți, Doamne. O, mi-ai dat îngerii și sfinții în ajutor, mi-ai dat însoțitori din cer și nu m-ai lăsat lumii, că m-ai iubit pentru că Te-am iubit, Doamne, înaintea necredincioșilor Te-am iubit, iar ei s-au înfuriat de tot văzând puterea Dumnezeului meu cu mine și mi-au croit cale deschisă spre Tine în cer și spre sfinții mei frați din cer, și nu m-a înspăimântat calea cea cu suferință până la Tine și am biruit-o eu pe ea și sunt cu Tine, Doamne biruitor, că așa biruiești Tu pe pământ prin cei ce Te iubesc atât cât eu Te-am iubit, și prin care înfrunți pe cei necredincioși, și-i iei în locașurile Tale apoi pe cei nevinovați cu mâinile și curați la inimă, și-i binecuvintezi și-i miluiești și le ești Mântuitor, Doamne, precum este scris de neamul celor ce caută pe Domnul.

Voi, cei de azi copii și fii ai lui Dumnezeu Cuvântul în neamul român, Domnul Care Se sălășluiește între voi, și peste pământ apoi de la voi, o, umblați cu o credință mare pe această cale măreață, că slăvită este calea pe care Domnul umblă cu voi în zilele acestea. Fiți plini de sfială pentru acest adevăr și ocrotiți-vă credința și nestrămutarea ei, o, frați iubiți. Nimeni, și pentru nimic să nu părăsească bărcuța în care Domnul Se poartă cu fiii cei credincioși ai poporului Său. Oricine v-ar face cu mâna și orice v-ar stârni să vă uitați în lături, priviți numai pe Domnul, numai la El, numai după El, căci de jur-împrejur sunt valurile, iar țărm nu mai este, decât bărcuța Lui, lucrarea Lui de cuvânt și locul Lui cu poporul Său binecuvântat, și nu uitați că este scris pentru cei ce sălășluiesc lângă Domnul, în muntele cel sfânt al Său, că trebuie să umble ei întru neprihănire și numai în voia Domnului, pe limbă și pe inimă cu adevărul Său, neclevetind, neocărând pe aproapele, căci cei ce fac acestea vor fi defăimați, precum cei ce se tem de Domnul vor fi slăviți, și nu se vor clătina în veac cei vrednici să locuiască în muntele Domnului.

Aceasta, o, Doamne, am tânjit eu în ziua mea de sobor între sfinți să cuvintez înaintea poporului Tău cel din români, că ai nevoie de credință ca a mea în zilele acestea, și vei avea, numai să se îndeletnicească cu mare ascultare în toate ale Tale cu ei acești fii. Iubire de Dumnezeu, cu această harismă să înceapă ei mereu fiecare zi de lucru și fiecare noapte de odihnă până la următoarea zi, iar sărbătorile Tale și ale sfinților Tăi frumoase să fie, cu slavă între ei, căci Tu ești Dumnezeul lor, Doamne.

O, pace Ție de la ei, pace Ție de la poporul cuvântului Tău, Doamne, că ești numai în dureri și în lacrimi din pricina celor păcătoși de pe pământ, și care se simt stăpâni pe ei și peste oameni și peste pământ! Noi, sfinții Tăi, Te mângâiem, Te mărturisim din cer ca și de pe pământ cât am stat și Te-am mărturisit. O, slavă Ție pe pământ în chip văzut cât mai curând, când vrând-nevrând toți Te vor mărturisi și Te vor slăvi, văzându-Ți slava și ziua slavei Tale, o, Doamne, Doamne al celor credincioși și sfinți ai Tăi! Amin.

Eu, Domnul, sunt numai slavă în cer și pe pământ peste toate văzute și nevăzute ale facerii lui Dumnezeu, numai să știe să vadă și să citească omul în slava Mea și să învețe de la ea pe Dumnezeu. Mi-e tare drag să vin cu sfinții Mei pe pământ în cuvânt. Mă mângâi și Eu, se mângâie și ei, îi mângâiem și pe cei ce iubesc ca Mine și ca sfinții Mei și ne dăm unii altora alinul cel sfânt și ne așezăm la veghe tot mai proaspăt, că trebuie să ocrotim de peste tot țara română, țara Mea cea de azi, tainica Mea țară și masa Mea de cuvânt din mijlocul ei. O, câtă lipsă de iubire de Dumnezeu în acest neam, cât lucru fără Dumnezeu! Voi curăța, voi curăța în ea până ce voi rămâne cu aurul și cu strălucirea lui, care va uimi lumea toată, căci proorociile toate se vor împlini rând pe rând, dar multe nu sunt să se vadă, decât cu înțelepciunea cea de sus și cu ochi la fel, căci omul se va schimba, așa este scris. Amin.

În aceste zile se suie la cer jale de pe pământul român. Doare la Dumnezeu cele petrecute în familia regală, în mijlocul căreia Eu, Domnul, am purtat prin vremea cea rea din loc în loc pe pământ pribeag ungerea Mea pe creștetul unsului Meu Mihail, iar el este acum iarăși pus deoparte, ca și atunci când a fost gonit din țară de fiara cea roșie, și nedreptate se suie la cer, și durere nasc cele atât de acoperite și lucrate acoperit. Nu pot grăi, de vreme ce s-a pus la cale oprire pentru grăire, și Mă doare aceasta, și este suferință în mulți fii ai neamului român pentru această tăinuire, pentru care s-a făcut amestecare mare, și doare aceasta la Dumnezeu, o, și nimic fără Dumnezeu nu trebuia să se petreacă peste această binecuvântare pentru neamul român prin coroana română, semnul binecuvântării celei binecuvântate, dar oamenii fără temere de Dumnezeu se bagă peste tot și opresc pe Domnul să poată prin lumină.

Iar tu, poporul Meu, fă-ți datoria cea de la Mine pusă peste tine și ridică rugăciune la Mine pentru această durere și pentru cele ce vin să se încerce cu binecuvântarea Mea. Iată, n-am cum să grăiesc, dar voi lucra tainic și voi lucra din cer și vom mângâia acolo unde este durere mare, și toate se vor ivi la lumină, căci Domnul este lumină, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2016

Praznicul Schimbării la Față a Domnului

Slava Domnului în sărbători cu poporul cuvântului. Vestirea ucenicilor și a profeților care au văzut slava Domnului în ziua Schimbării la față.

E zi de praznic împărătesc, zi de slavă pentru slava Mea cea de la Tatăl, și pe care Mi-am tăinuit-o ca să pot să petrec cu omul, căci slava Mea e mare și nu poate ochiul omului s-o îndure și să rămână viu omul, după cum este scris, dar Eu, Domnul, M-am îngrijit de om și Mi-am tăinuit slava ca să pot sta cu omul, căci lucrul Meu este lângă oameni mereu, și de peste tot îi înconjoară, iar slava Mea stă dincolo de cele ce se văd, și numai cuvântul stă aproape cu omul ca să-l îngrijească și să-l călăuzească pe el, și așa am lucrat de la început cu omul, nu altfel am lucrat, de vreme ce omul s-a mărit pe sine, s-a semețit, s-a schimbat după ce l-am zidit, căci împotrivirea față de Dumnezeu îi pierde omului slava lui cea de la Dumnezeu, iar omul este gelos pe Domnul și se ridică mereu deasupra Lui cu semeția lui și stă mai mare ca Mine înaintea Mea și nu stă ca un fiu, așa cum stau Eu față de Tatăl Meu, și iată, și-a schimbat omul încă de la început înfățișarea sa și firea ei.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Pace între tine și Mine, pace între voi, și de la voi peste tot, fiilor! E zi de praz-

nic împărătesc și-Mi slobozesc povestea slavei Mele ca s-o pun în cartea Mea cea de azi și ca să înțelegeți voi adevărul slavei lui Dumnezeu, măi fiilor, că trece o sărbătoare de slavă și vine alta după ea, iar voi Îmi veți pregăti acum zi de slavă cu adunare de creștini la izvorul Meu de cuvânt, că peste zece zile Mă voi slăvi cu dulce cuvânt, și cu voi gătiți de sărbătoare de slavă înaintea celor ce cu inima sunt pe cale spre izvor și așteaptă să treacă zilele de despărțire de dinaintea sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioara și să vină ziua slavei Mele cu ea și cu ucenicii Mei și cu voi, fiilor, iar Eu, Domnul, sunt acum cu tot sprijinul, cu toată veghea lângă voi ca să pregătim sărbătoarea, și Duhul Sfânt va înfăptui totul la vedere, și toate inimile vor simți și vor înțelege slava Mea cea nevăzută și purtată în nor, în taină, măi fiilor, căci altfel nu pot să petrec cu omul aproape, dar nici nu pot să stau departe de om.

O, ce minune de slavă văzută ar fi fost mereu pe pământ dacă omul n-ar fi căzut din slava sa cea de la Dumnezeu! Nu-și poate omul închipui din ce fericire a căzut atunci când s-a încumetat să se folosească de duhul geloziei față de Dumnezeu, Făcătorul său, și s-a vrut mai mare, s-a visat mai mare să fie după ce l-am zidit și l-am pus să aibă stăpânire și să pună nume la toate cele, sus și jos, la toată facerea lui Dumnezeu, iar când el a văzut-o în toată mărirea sa s-a visat atunci stăpân peste ea și deasupra ei, deasupra norilor slavei Domnului s-a visat omul, deasupra lui Dumnezeu, măi fiilor, și uitați-vă voi la purtarea omului față de viața sa și înțelegeți ceea ce vă spun, că a stat el de atunci și până azi deasupra voii lui Dumnezeu și calcă peste ea pentru voia sa zi de zi, clipă de clipă, iar Eu, Domnul, Mă aplec și-i ies în cale ca să-l aplec spre voia Mea cea plină de viață din cer peste om, numai că el este mort de tot față de dragoste, căci dragostea este Dumnezeu, și nicidecum dragostea omului, prin care omul L-a pierdut pe Domnul, murind față de dragostea cea veșnică, cea care nu cade în păcat pe om, ci îl ține smerit și ascultător înaintea fiecărei probe asupra ființei sale omenești.

O, iată cât Mă slăvesc în cuvânt și câtă slavă se cuprinde în cuvântul Meu, o, fiilor! Mi-s Duhul și grăirea pline de cuvânt de slavă și stau înaintea voastră învăluit în slava cuvântului gurii Mele, pe care voi îl împărțiți apoi și Mă vestiți de la margini la margini cu Evanghelia Mea cu voi, măi fiilor. Dau să vă deprind cu fața slavei și a Făcătorului ei și uitați-vă la ea și fiți destoinici la înțelepciune, că omul de pe pământ nu se uită ca să înțeleagă după ce se uită. O, uitați-vă sus, uitați-vă jos. O, câtă măiestrie, câtă înțelepciune! Iată bolta albastră deasupra, și sub ea nori albi ca neaua, mergând mânați de vântul slavei dintr-o parte în alta și grăind ei despre slava Mea acoperită în nor! Desfac priveliști minunate cât Dumnezeu deasupra capetelor oamenilor ocupați cu toate cele de pe pământ, și care nu privesc în sus spre slava Mea, cu care stau și merg deasupra lumii, rușinând înțelepciunea și visurile omului. Pământul și cerul, facerea Mea cea dintre apele de deasupra și cele de dedesubt, o, nu înțelege omul această slavă cât stă el pe pământ, și toată această sărăcie de înțelepciune e numai din pricina semeției omenești, fiilor. Am așezat pământul și cerul între apele de sus și apele de dedesubt, iar deasupra pământului Mă port Eu, Domnul, și tronul slavei Domnului și cetele de sfinți și de îngeri și toată suita puterilor cerești, toate în taină, toate în nor, fiilor.

O, ce frumoase sunt locașurile cerești, ce multe pentru toți locuitorii cerului! Cu cine să stau de vorbă despre această minune de slavă, cu cine? Ochii omului sunt mult prea închiși și mult mărginiți ca să pot să stau de vorbă cu mintea și cu inima și cu neînțelepciunea lui cea despre Dumnezeu și facerea Sa. O, iată cât de jos a căzut omul, cât de jos față de Dumnezeu Făcătorul lui, chiar dacă el, omul, este atâta de trufaș cu lipsa lui de înțelepciune, cu care nu poate să caute spre Dumnezeu, că n-a înțeles omul că va muri în clipa în care va gusta din roadele pomului pus deoparte de Dumnezeu ca să nu ia din ele omul, iar în clipa când n-a ascultat și a luat, a murit, a murit față de dragostea de Dumnezeu, care-l face Dumnezeu pe om și stăpân peste pământ ca și Dumnezeu.

O, nu poate omul să stea pe picioare față în față cu vederea slavei Mele când ea se descoperă după puterea omului! Cei trei ucenici ai Mei, luați de Mine pe munte ca să-Mi descopăr în fața lor un crâmpei din slava Mea cea mare, au căzut în neputință acești scumpi ai Mei când Mi-au văzut fața slavei Mele, căci Eu am voit să descopăr lor petrecerea Mea cu cei din cer odată cu statul Meu cu ei pe pământ, că făceam sfat cu ei ca și cu cei din cer, și am voit să mărturisească ei aceasta, și au mărturisit strălucirea Mea și statul Meu în sfat cu Moise și cu Ilie pe munte, cu acești doi mari prooroci cu care atât de mult am lucrat pe pământ înaintea oamenilor puterea Mea, spre adeverirea lui Dumnezeu, a Celui ce este, măi fiilor. Eu sunt Cel ce sunt, așa i-am răspuns lui Moise la întrebarea pusă ca să știe apoi Israel cu cine a grăit Moise sus pe munte din mijlocul focului poruncile vieții și adeverirea lui Dumnezeu.

O, câtă aplecare îi trebuie omului ca să fie el ca Dumnezeu apoi și ca să-L vadă și să-L audă pe Domnul, pe Cel ce a făcut cerul și pământul! O, cât de lipsit de har este omul! I-aș da har mult să aibă și să poată să se facă Dumnezeu prin har, dar nu caută omul aceasta. Nu mai găsesc un Moise, un Ilie, un Saul, ca să-l fac apostol și să merg cu el în călătorie între pământ și cer și să-i arăt facerea cea văzută și cea nevăzută și vremea toată a lui Dumnezeu în timpul omului. Mi-e tare dor să Mă arăt și să petrec în slavă înaintea omului și să nu mai stau pitit de ochii lui, dar Mă desparte de el păcatul lui, semeția lui de om. Stau răbdător și aștept să poată omul ca Dumnezeu, să-l pot schimba prin har, să vină vremea aceasta Mi-e dor.

O, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, așezați-vă să pregătiți ziua de slavă pentru mama Mea Fecioara și cereți Tatălui timp frumos, văzduh blând, cu cald și cu răcoare, cu freamăt de Duh Sfânt și șoptitor al slavei Mele, că Eu, Domnul, dau acum binecuvântare de călătorie pentru cei ce așteaptă să se aștearnă la drum spre izvor peste câteva zile. O, nu uitați de duhul păcii și al iubirii sfinte pentru Mine și pentru cei din cer și între voi, că fără iubire nu este Domnul între oameni. Vă dau Duhul Meu insuflare ca să lucrați cu ea slava sărbătorii, o, fiilor. O, fiți credincioși, vă dau Eu. Voi doar să pregătiți arătarea darurilor Mele cele pline de slavă în sărbători. Pe val de slavă voi sta și voi veni cuvânt de sărbătoare și voi hrăni și voi mângâia cu el. Pe valuri de slavă voi lucra cu voi înaintea celor adunați, iar voi chemați la sărbătoare, fiilor, și învățați-i pe cei chemați să stea atenți și cuminți, și să nu plece cât slava Mea stă cu voi și prin voi, că nu se intră și nu se iese oricum când Eu poposesc la izvor și Mă împart cu slava Mea.

O, fiilor, ucenicii Mei cei trei, înaintea cărora Mi-am lăsat văzută slava pe munte sunt martorii acelei zile dăruite de Mine lor ca mărturie, și doresc ei să se scrie în carte cu Mine în ziua aceasta de pomenire, iar Eu, Domnul lor, le fac cale și le spun:

Binecuvântate să fie intrarea și ieșirea voastră în grăire

cu Mine, ucenici mărturisitori! O, Mi-ați fost aproape, fiilor, și M-am bizuit pe voi și v-am luat cu Mine pe munte ca să povestiți apoi slava Mea. O, pace vouă! Așezați-vă și grăiți, o, ucenici iubiți! Amin.

— Mărturisirea noastră despre slava Ta, Doamne, a fost o mare bucurie după ce ne-am dat jos de pe munte, și n-am putut să n-o povestim la toți după ce Tu ai înviat dintre cei morți și Te-ai făcut apoi tainic, și nor de taină Te-a luat dintre noi, și tot așa Te porți și azi, de atunci și până azi, Doamne, înaintea celor ce-Ți știu taina și privesc cu dor spre norii slavei, locașuri ale Tale și ale sfinților Tăi, că Tu pe nori Te porți și ne porți.

O, ce slabe ne-au fost trupul și firea când fața Ta dumnezeiască s-a descoperit nouă pe munte! O, cât de neputincios este omul, Doamne, față în față cu Tine și cu slava Ta, care slăbește vederea și inima omului! Tu însă ești Cel blând și bun, și ai stat cuvânt pe pământ, și iată ce frumos, ce sfânt lucrezi acum cu poporul cuvântului Tău! O, ce frumos, ce dulce lucrezi în sărbători cu ei, Doamne! Cauți pe cât se poate să Te slăvești prin ei, prin cei ce-Ți poartă azi venirea și să Te arăți cu mângâierea peste cei ce se strâng la izvor în sărbători, Doamne blând.

O, e tare despărțit de Tine omul, iar Tu ești Blândul Păstor și strigi la izvor și aștepți însetat tot Tu, căci omul nu însetează după Tine, Doamne blând.

O, cum să Te mângâiem mai mult decât atunci, când eram sfioși și mirați foarte, pentru că Te vedeam că lucrai atât de minunat, Doamne? Te mângâiem mărturisindu-Te, și mângâiere primim lucrând de lângă Tine peste pământ.

O, fii ai venirii Domnului, mângâiați pe Domnul, Care Se slăvește întru voi ca și cum I-ați vedea slava toată, iar în minte și în inimă purtați slava Lui. Cei ce stați în casa Domnului, în curțile Domnului nostru, lăudați pe Domnul și cântați Lui și slavei Lui, precum este scris! O, nu obosiți să pregătiți Domnului zile de slavă cu voi înaintea celor ce se adună la izvor ca să ia de la Domnul. Nădăjduiți în cuvintele Lui și ascultați de glasul Lui și fiți harnici pentru Domnul dis-de-dimineață mereu, căci David împăratul așa lucra și spunea: *«Din zori m-am sculat și am strigat și în cuvintele Tale am nădăjduit, iar Tu, Doamne, auzi glasul meu!»*.

O, ai grijă de ei cu sfinții Tăi, Doamne bun, că sfinții așteaptă ziua Ta cea mare și toată slava ei, o, Doamne. Amin.

— Dar și noi, Doamne, o, și nouă ne este dor de duhul mărturisirii pentru Tine și pentru slava Ta, pe care mult am cunoscut-o cât am stat cu Tine în lucru pe pământ; și noi, profeții Tăi, care Ți-am stat în dreapta și în stânga în ziua Ta cu cei trei ucenici pe munte ca să-Ți descoperi lor slava Ta cea nevăzută, și care este mare, Doamne.

O, am fost tristuți pe pământ, mereu tristuți. Nu Te iubea Israel, poporul Tău, iar noi am trăit triști în mijlocul acestui popor fără de credincioșie pentru Tine.

Îi îndemnăm pe cei de azi popor al Tău să caute ei cu duhul credincioșiei lângă Tine mereu, și să nu caute altă bucurie mai mare, decât să stea ei credincioși lucrărilor Tale de azi cu ei, să stea cum stau sfinții Tăi alături Ție mereu pe nori de slavă, ca să înțeleagă cei de pe pământ lucrările Tale și ale sfinților Tăi de câte ori se arată acestea pe cer, căci este nevoie de cunoștință pentru cele ce puțin sunt înțelese, iar noi mărturisim, Doamne, pentru Tine și pentru slava Ta cu noi, că am stat cu Tine în sfat în zilele Tale de tristețe și Te-am însoțit la greu, și trebuia să afle și ucenicii Tăi cei de atunci că nu numai cu ei petreceai, ci și cu sfinții Tăi, cu cei cerești, Doamne.

Am stat cu Tine mărturie dintre cei din cer în ziua Ta cu ucenicii pe munte, și am stat și în vremea răstignirii, și în vremea învierii apoi, și n-ai fost singur la greu și la tristețe, dar cei de pe pământ nu știu dacă nu sunt mărturisitori să le spună, și iată, le spunem noi, cei din cer.

Iar voi, ucenici ai cuvântului de azi, prin care Domnul Se slăvește la voi, o, stați sub har, fiilor, că putere nu este, de vreme ce omul este neputincios de șapte mii de ani, dar harul Domnului este cel ce lucrează și poate peste om. O, așa am putut și noi, nu prin puterea noastră, ci harul și alegerea au putut peste noi, căci Domnul lucrează și-i umple de har pe cei cu care Se sprijină în lucrările Sale. O, fiți supuși lucrării harului, aplecându-vă sub mâna Domnului, care este peste voi, o, fiilor. Amin.

— Iar Eu, Domnul, pecetluiesc mărturisirea slavei Mele prin cuvântul sfinților Mei, cu care Mă sprijin, și vă dau putere vouă să-Mi lucrați lucrarea slavei, fiilor tocmiți de Mine în zilele acestea, și mulți se trezesc și se vor trezi din amețeala și din amorțeala lor și vor înțelege slava Mea cu voi și mersul ei peste pământ.

Binecuvântată să fie cu voi ziua de praznic în această zi, și binecuvântată să fie pregătirea toată a zilei de praznic pentru mama Mea Fecioara și apoi sărbătoarea ei.

Toți pașii care se pornesc pe cale spre izvor aici, să aibă însoțire de îngeri și de sfinți. Norii slavei Domnului să se desfășoare de deasupra și să poarte călăuzire și veghe pe cale până la izvor pentru cei ce vin la sărbătoare.

Duhul blândeții să fie lucrător din cer și de pe pământ pentru vreme dulce la sărbătoare, și toate spre slava zilei de serbare.

O, împodobiți-vă în slavă și lăsați să fie citită slava Mea cu voi, fiilor. Aveți grijă să fie totul dulce. Mângâietoare să fie sărbătoarea, și toți cei care se pornesc și vin, să fie creștinește înveșmântați, nu lumește, că e zi sfântă lucrarea Mea cu voi aici și locul de aici.

O, pacea Mea să însoțească toate zilele de pregătire până la sărbătoare! Harul Duhului Sfânt să sufle peste voi și să vă învețe toate, și pace vouă, fiilor! O, fiți pretențioși pentru tot ceea ce va însemna slava Mea cu voi pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ, care vor veni de sus și de jos și se vor hrăni de la Mine și de la voi.

Fiilor, fiilor, oceanul cel albastru de deasupra, rupeți din el și așezați din înfățișarea lui sub cortul alb, care ne va adăposti aici, și cântați, cântați cântarea venirii Mele la voi, căci sunt la cârma corăbiei Mele cu voi și plutesc de dor spre voi și Mi-e dor de clipe de slavă cerească pe pământ, fiilor. Harul Meu vă stă alături. Deschideți-vă! Cetele cerești vă înconjoară din partea Mea, iar voi dați-i zor cu găteala cea dulce la vedere și fiți binecuvântați, și păstrați peste voi binecuvântarea Mea, căci toate cele de la Dumnezeu sunt scumpe, fiilor, și trebuiesc păstrate.

O, pace vouă! De acum și până la sărbătoarea slavei pace vouă, și va fi minune dulce ziua aceea și slava ei, și mângâiere și putere sfântă va împărți peste cei ce vin la izvor, și harul din inimi va pluti de dor, și dorul va arde și ne va mângâia, și toată suflarea din cer se va mângâia și va da mângâiere, căci Eu, Domnul, voi sufla de deasupra iubire în inimi și dor, și totul va fi sfânt, și iubirea, și dorul, și pacea sărbătorii și toată slava ei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 august 2016

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Numai cel ce stă sub îndrumare cu toată dragostea este creștin după adevăr. Îndemn la veghe împotriva păcatului. Îndemn la statornicie pe cale cu Domnul.

E zi de praznic sfânt în cetatea Mea de cuvânt, pe colina din deal, unde se suie ori de câte ori vin creștinii să bea din izvorul gurii Mele și să se mângâie și să-și aline ei dorul de Dumnezeu, iar Eu, Domnul, grăiesc lor în sărbători când ei vin apăsați de dor să stea la masă cu Mine și cu sfinții, căci Eu cu sfinții vin când vin.

O, e praznic pentru tine, mama Mea, și ne-au pregătit dulce sărbătoare fiii cei veghetori pe calea venirii Mele cuvânt pe pământ, și sunt mesele așezate pentru cei ce vin de dor, și Mă uit peste zi, mamă, și mângâiere vom avea, și frumusețe de har se va așterne, și iată cetele de sfinți așezate cu măreție în văzduhul de aici, că e măreață sărbătoarea cea pentru tine, mama Mea, și Ne vom dărui lor, celor strânși la izvor. Iau în privire ziua toată a sărbătorii și toată bucuria ei, căci așa sunt ochii cei care văd, și acum Ne așezăm, Ne așezăm cuvânt peste cetate, mamă.

Pace peste cetatea Mea de cuvânt! Mulțumesc, mulțumesc pentru pregătirea sărbătorii, mulțumesc cu mama Mea Fecioara și cu apostolii sărbătoriți în ziua aceasta lângă ea, și cu cetele de sfinți adunați de serbare, și iarăși, mulțumesc celor ce s-au strâns de dor aici, la izvorul Meu de cuvânt, făcând ei cale lungă să vină, le mulțumesc că au răspuns la chemarea Mea și au împodobit cu venirea lor masa de serbare și grădina întâlnirii și cortul alb, pe băncuțe așezați și privind pregătită sărbătoarea și slava ei sus și jos, căci și Noi, cei de sus, și Noi Ne-am pregătit, și iată-Ne de sus și de jos veniți la masa cuvântului, Cuvântul lui Dumnezeu, hrană pentru cei credincioși cu dragostea lor, și nu numai cu inima și cu lucrarea ei.

O, bun venit la serbare, fiilor călători spre Domnul! Luați îndrumare, fiilor, și luați unii de la alții ca de la Dumnezeu, ca să aveți viață cu veghe și cu ascultare, și iată ce vă spun: Nu este creștin după adevăr, decât cel ce stă sub îndrumare cu dragostea lui toată și cu plăcere dulce pentru aceasta, iar cei ce nu au peste ei îndrumare nu pot fi numărați printre cei ce sunt oștirea Mea de pe pământ. Așadar, prețuiți clipele în care stați lângă fiii cuvântului Meu, lângă cei ce trăiesc sub îndrumarea Mea ca la ostășie și nedezertând din rând în vremea mersului cu Domnul, că mulți din cei ce au trădat și au plecat spre plăceri vor da să vină și să spună: *„Tată, am greșit amar asupra mea, că mi-am luat viața și pașii din mâinile Tale ca să mă conduc singur pe cale, și rău îmi pare acum fără stăpân să fiu pe pământ, fără părinți și frați de-ai Tăi, și tot cu lumea cea mai din afară, o, Doamne”.*

O, nici între cei din lume, nici acolo nu le place la cătănie ostașilor chemați la datoria cea pentru țara lor, cea mai mare lucrare a fiilor unei cetăți, dar ca să trăiască în pace în țară le place, și iată, toți se vor liberi, să treacă vremea ostășiei și să vină libertatea și să-și facă voile lor, iar unii rămân înrolați pe viață și le place viața sub îndrumare și sub ascultare, căci cei ce au ordinul sunt cei ce veghează mersul cel bun al cetății, iar în vreme de război au în față pe cel ce i-a instruit, și biruiesc ei, îndeplinind cuvântul căpeteniilor de peste ei, dar cine nu are conducător peste zilele vieții lui, o, ce iese dintr-un așa om liber, decât ceea ce a ieșit din fiul rătăcit, care și-a dorit să-și trăiască liber viața până ce și-a risipit-o de tot, și printre cei străini de Domnul, și iată, vai lor, celor fără cârmă din cer peste pașii vieții lor, și care cad tot timpul la mâna lui satana, urâtorul de oameni!

O, trebuie veghe mare clipă de clipă, căci cădere poate să vină în orice clipă, fiindcă păcatul se furișează sub duhul nevinovăției și sub plăcerea căreia nu-i poate omul sta împotrivă, din pricina căderii lui din Dumnezeu, căci păcatul se descoperă pe sine înaintea omului ca să-l facă omul, și e puternic ca să-l doboare pe om, și de aceea îmbrăcați-vă, fiilor, cu puterea cea împotriva păcatului și vegheați clipă de clipă să nu cădeți în păcat, sau să nu fiți prilej de păcat celor din jur, și stați împotriva plăcerii păcatului, iar pentru aceasta vă trebuie minte lucrătoare, minte senină, fără de nori, ca și albastrul cerului cel fără de nori, fiilor.

O, stau pe cale cu voi și vă îndemn și vă învăț despre bine și despre rău, așa cum Îmi învățam ucenicii, că Eu greu găsesc pentru Mine fii, fii cu îndemânare, și tot dau să-l învăț pe om cum să pună pasul pe calea Mea și să-l fac de folos pe el. Când cineva dorește să strângă o oștire de dansatori, acela caută mult pe cei ce trebuie să poată să pună odată pasul, sau să schimbe pasul sau săritura sau învârtitura, și face apoi veșminte la fel pentru toți, și caută să aibă aceștia asemănare între ei, și se apucă și lucrează și iese apoi cu ei în fața oamenilor.

Când cineva dorește să arate pilda vieții unui om de demult, el caută pe cel ce seamănă cu fața celui de care voiește să facă aducere aminte. O, tot așa și neamul creștinesc, trebuie să semene cu Cel Căruia Îi poartă numele, și e de lucru la viața omului care dorește după Dumnezeu cu inima lui. Așadar, povață dau și arăt cum poate omul să fie după adevăr creștin.

O, cât te bucuri, mamă, că Mă vezi în ziua ta de serbare că învăț pe cel ce caută după Dumnezeu cu dragostea lui, cu inima lui, iar mintea trebuie cumințită, mamă. Se bucură și ucenicii Mei, de lângă tine se bucură când văd ei cum este trăirea bisericii Mele din vremea aceasta și cât se lucrează la statura fiilor ei mereu, mereu, mamă, căci pe atunci nu se putea așa, o, mama Mea. O, ce sărbătoare mai mare poate fi în cer și pe pământ ca și învățătura de povață sfântă peste biserica Mea, mamă?

O, veniți, veniți la chemarea Mea, veniți când vă strig, veniți și luați învățătură, o, fiilor! În cartea cuvântului Meu din zilele acestea se găsește toată povața cea pentru viața de creștin plăcut Mie, și nu oricum creștin. Dulce vă grăiesc, dulce vă privesc, și dulci v-aș vrea pentru Mine și pentru sfinți, și de aceea mereu povață și îndemn vă dau. E țara Mea română lipsită de popor frumos Mie cu viața, și-Mi știe Tatăl jalea cea pentru țara Mea de azi, că fără credință și fără faptele ei și fără post și rugăciune nu dăinuie o cetate după voia Mea, ci se slăbește grija cea pentru ea, căci straja unei cetăți sunt cei sfinți din ea, și cei din cer, și cei de pe pământ fii ai ei.

O, fiilor călători spre izvorul Meu de cuvânt cu pasul și cu dorul, o, e dulce aici în sărbători. Cu trudă se pregătește întâmpinarea la sărbătoare, și se împarte apoi mângâiere. O, dacă nu v-aș învăța atât de mult, atâta de frumos și de mângâios, nu v-ar fi de folos pasul până aici, iar Eu aș fi Cel îndurerat pentru păcatul din om, pe care Eu îl mai lovesc în îndrăzneala lui peste oameni când glasul Meu se aude de aici și îndeamnă spre sfințenie pe om.

Mi-e Duhul tot o rană după omul care nu vrea cu Dumnezeu, dar sunt tot o bucurie că-Mi fac venirea și Mă împart cu ea peste pământ. O, dați-Mă de veste, fiți vestitori ai ve-

nirii Mele, și spuneți-le la cei ce puteți să le spuneți că am venit să vindec de necredință și de nerecunoștință pe cel ce zice că este creștin. Umpleți-vă de foc din foc și împărțiți focul iubirii de Dumnezeu din unii în alții, iar Eu, Domnul, vă voi mulțumi, fiilor. Priviți cum lucrez Eu și luați de la Mine și dați de veste pe Domnul și fiți oglindă în care să se vadă chipul Meu cel frumos, cu duh de Păstor când suflu și împart.

O, mama Mea, ai fost petrecută de ucenicii Mei până la hotarul celor nevăzute ale facerii lui Dumnezeu, mamă. Am deschis cerul în ziua aceea și te-am așezat de-a dreapta Mea lângă Tatăl. Ți-am dat în dar darul Meu cel de la Tatăl dat Mie când M-am întors la El după suferința Mea pe cruce, iar Eu ți-am dat când ai venit la Mine sus, ți-am dat ție darul Meu, țara Mea de azi, ca s-o iubești și ca s-o ocrotești și s-o păstrezi a Mea cu paza ta de peste ea, mamă. O, nu știu cei mici și cei mari ai neamului român povestea ei cea de taină, și de unde s-o afle, dacă nu de la Noi, mamă? O, stai cu brațele îmbrățișânde deasupra ei, și toată veghea ta s-o aibă ea, căci tu iubești tot ce este al Meu, mamă!

O, pace ție în ziua ta de serbare îți dăruiesc, mama Mea! E tot o zi neînserată starea Mea și a ta lângă Tatăl și lângă sfinți, mamă. Avem de vegheat de sus și de jos lucrarea cuvântului Meu și mersul ei, și pe cei ce Mă poartă și Mă ajută s-o port. O, lasă-ți mângâierea peste ei, și peste cei ce s-au strâns lângă ei în ziua aceasta mare, și iată petrecere dulce, și mai ales slava cea nevăzută, învăluind în ea ziua cea văzută și lucrarea ei de serbare pentru Noi, cei veniți la izvor pentru tine de pe pământ și din cer, o, mama Mea. Amin.

— O, rugăciunea mea vouă, vă cere să nu-L părăsiți pe Fiul meu și să nu spuneți că e greu pe cale cu El.

Nu-L iubesc fiii oamenilor pe Fiul meu Hristos, dar eu vă rog și pe voi, o, fii ai oamenilor, nu mai păcătuiți. Îl doare pe Hristos, mă doare și pe mine. Fie-vă milă! E Domnul plin de dor după voi, și vin pedepse pe pământ pentru cei ce nu ascultă ca niște fii, așa cum Fiul meu ascultă și lucrează de la Tatăl pentru voi. O, fiți mângâietori, fiți duioși și blânzi, și vă puteți schimba într-o clipă la glasul Lui duios după voi.

Iar voi, cei ce-mi știți cărarea și izvorul, nu părăsiți calea. Nu este fericire pe pământ, dar cu Domnul mângâierea Lui e fericire, fiilor. Strângeți-vă iubirea lângă El, și va fi la fel ca El iubirea voastră.

O, fii români, să știți că veți căuta după Domnul și veți suspina pentru vremea inimii voastre reci. În ziua mea de serbare sunt tot o rugăciune pentru neamul român, dimpreună cu cerul de sfinți ai acestui neam, și n-am zăbavă cu veghea din hotar în hotar peste tot, și de jur-împrejur, și cu Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt mereu, mereu veghez pentru acest pământ și neam.

O, Stăpână Treime cerească, ai milă! Vino cu norii și stai deasupra ei și destramă de sus și de jos până și gândul celor răi pentru ea, și ține țara Ta de azi pe brațe, Doamne, ca să ieși cu ea la țărmul Tău dorit, iar pe poporul cuvântului Tău fă-l ca și pe cei din cer, iar povața Ta de peste el să fie mereu astăzi, Doamne, ca să nu uite ei de ea, o, Doamne! Mângâiere să avem unii de la alții din cer și de pe pământ, și fie voia mântuirii Tale, Doamne, asupra neamului român. Amin.

— O, râu de milă îți este rugăciunea, mamă, și este ea bucuria ta de serbare a ta. O, cum să-ți alin suspinul cel pentru Mine de la neiubirea omului, mama Mea? Iată, avem și bucurii, și sunt scumpe, cât să Ne dărâme durerea, și e ca un vis aici la serbare pentru Noi, și toate slujesc măririi Noastre, mamă. Am norii suire și vântul umblare, precum este scris, dar am pe cei ce-Mi poartă cuvântul peste pământ, mamă. Îmbrățișăm bucuria pe care Mi-o face frumusețea sărbătorii tale aici, și tot o îmbrățișare dăm la sfârșitul zilei pentru toți cei care se așează pe cale înapoi.

Iubirii voastre îi mulțumim cu iubire, fiilor adunați la izvor. O, fiți veghetori asupra iubirii, ca să crească ea. Aici se vine ca la Dumnezeu, căci Eu cobor cu cerul aici. Binecuvântată să vă fie calea spre locuințele voastre! Vă dau însoțitori din cer pe cale. Toți cei din cer se apleacă, și e frumos în cele ce nu se văd, și sunt uimiți sfinții Mei.

Norul slavei Mă poartă pe vânt aici, deasupra, ca și pe cer. Vă îmbrățișez cu privirea, fiilor. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

15/28 august 2016

Sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul

Omul nu vine după Domnul, decât după vindecare.

Bucurie dulce se stârnește în cer în zile de sărbători cu sfinți pomeniți în sobor, iar Eu, Domnul, Îmi iau alaiul și Mă pornesc spre porți și sunt purtat pe nor de lumină și de îngeri dulci, iar vântul venirii Mele de azi Ne mână ca pe val și Ne oprim deasupra cetății cuvântului Meu din mijlocul neamului român și Ne apropiem la porți, și ele se deschid și Ne deschid, iar Eu, Domnul, Eu și sfinții cu care Mă port, Ne așezăm în cartea cea de azi a cuvântului Meu și aducem în ea din cer și apropiem cerul cu pământul în graiul cel sfânt, și toate se grăiesc în limba neamului român și este această țară țara venirii Mele pe pământ acum, după două mii de ani de la Evanghelia Mea cea de atunci.

O, Mă purtam cu ucenicii Mei cei de atunci, iar zilele și cărările umblării Mele cu ei au rămas mărturie pentru cei ce Ne vedeau trecând, văzându-și ei pe mai departe de ale lor. Nu trăgeau cu Noi și după Noi oamenii, decât după vindecare cu cei bolnavi ai lor, iar altfel nu căutau, decât ca să Ne stârpească de pe pământ cei mari și tari pe scaunele lor peste oameni. Dureros era pentru Mine și pentru ucenicii Mei necredința și nedragostea de Dumnezeu, până la sfârșit duse cu durere, și nimeni nu căuta să vadă și să înțeleagă și să creadă apoi în Dumnezeu și să treacă de la moarte la viață și să se vindece de păcat. Omul nu știe să vină după Mine, decât pentru vindecare, după ce el caută pe pământ peste tot când i se pare că e apăsat sau bolnăvior sau nedreptățit, căci omul nu poate purta suferința când ea vine de la păcatele din el, și caută el numaidecât să se ia de pe el suferința, iar dacă vede că nu scapă de ea, el caută atunci după Mine, caută pe unde știe el că ar fi mila lui Dumnezeu pe pământ dăruită celor ce caută milă. O, Eu n-am făcut ca omul, căci când a venit peste Mine vremea cea grea a suferinței celei mari, am făcut rugăciune la Tatăl și I-am spus: *«Dacă se poate, Tată, să treacă acest pahar de la Mine, dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă».*

Am pe Ioan Botezătorul în dreapta Mea în ziua aceasta de sărbătoare cu sobor de sfinți, când el a trecut cu trupul între cei din cer, după ce regele Irod a îngăduit să i se taie capul ucenicului Meu. Prooroc mare a fost Ioan Botezătorul și plin de râvnă împotriva păcatelor din om, și plin de milă pentru cei ce se sminteau spre păcat la vederea feței păcatului, și i-a spus el regelui Irod că după legea lui Dumnezeu nu-i este lui îngăduită fărădelegea de a lua de nevastă soția fratelui său, fratele regelui cel smintit de femeie, iar după ce s-a aflat că

Ioan a spus aceasta lui Irod, iată și porunca cea pentru stârpirea lui, căci în vreme de plăceri ale regelui a primit regele cerere să dea poruncă să i se taie capul lui Ioan, și a fost regele prins în cuvânt de făgăduință, fără să știe el ce va fi să i se ceară pentru făgăduința făcută, și așa a fost sfârșitul cel pământesc al lui Ioan.

O, cât șiretlic folosește omul cel potrivnic lui Dumnezeu ca să lupte pentru locul lui pe pământ și peste oameni! Cel ce este pus mare peste oameni, aceluia îi crește numaidecât cheful de mărire și se prostește de tot, și vai oamenilor stăpâniți de cei cu dor de stăpânire peste oameni, căci cei plini de semeție gustă din plin din toate păcatele și nu mai pot altfel și caută turbați după păcat și după plăcerea păcatului și uită de sfârșit și de răspuns pentru faptele lui urâte de Dumnezeu, și e rău pe pământ pentru cel ce umblă ca Dumnezeu, că loc nu găsește pentru el și pentru Dumnezeu, căci oamenii cei goi de Dumnezeu sunt peste tot, și trebuie luptă împotriva acestor ispite și trebuie răbdare și credință și rugăciune și Dumnezeu cu omul Lui pe pământ.

O, e ceată mare de prooroci veniți cu Mine pentru sărbătoarea lui Ioan, Botezătorul Meu, proorocul cel mare, după cum i-a fost rostită ursita cea pentru nașterea lui pe pământ.

O, iubiții Mei cei din cerul de sfinți, suntem aici, deasupra cetății Mele de cuvânt. Aici e suferință, căci îndurând toate și de toate, bucuria celor de aici nu vine decât de la suferința îndurată și de la greul Meu, sub care stau cei de aici, de la izvorul Meu de cuvânt. O, aici e jertfă, și nimeni nu are timp să-și aibă grijă de sine mai întâi, sau de sănătate, cum toți oamenii au. Aici pe neștire vin griji de purtat și de urnit, vin sarcini de împlinit, și cu durere duse, cu osteneală și cu neodihnă, și vin dureri de duh dinspre cei ce nu iubesc, ci doar disprețuiesc. O, aici curg lacrimi neștiute, lacrimi de durere sau de răbdare, sau de la ostenelile care cresc prin purtarea de sarcini. Aici e numai Dumnezeu mângâiere și putere în neputințe și în osteneli, și iată crucea Mea cea de azi! Cei pe care îi am aici, sub crucea venirii Mele, sunt de mulți urâți, că e mare îngâmfarea celor de pe pământ, și e de purtat și de primit și acest atac de duh rău, și e de luptat spre duhul păcii Mele cu ei, cu cei de aici veghetori înaintea Mea, iar Noi, cei din cer, avem de împlinit veghe mare și tot mai mare peste această împărăție și tron de cuvânt, ca să pot merge Eu cuvânt peste pământ și să-l împlinesc apoi.

O, iubiții Mei, avem sărbătoare pentru botezătorul Meu. E plin de dor și de iubire acest prooroc, ca și pe pământ, dornic de sfințenie în om și pus pe lucru pentru acest har înnoitor de om. Binecuvintez intrarea lui în cartea Mea, alături de cuvântul Meu cel de azi, și duhul mărturiei este duhul lui. Amin.

— Mărturisitor sunt pentru Tine, Domnul meu, iar eu Te-am numit Mielul Tatălui, căci ca un Miel de junghiat Te-ai lăsat apoi pe cruce, Doamne, că mari și multe și grele au fost păcatele celor de până la Tine și ale celor de atunci și ale celor de după învierea Ta, ale tuturor oamenilor născuți din femeie, și care n-au iubit înfățișarea sfințeniei înăuntrul și în afara lor, așa cum eu am îmbrățișat-o, fiindcă am fost proorocit încă de când eram în pântece de mamă așezat ca să mă nasc apoi, și am fost anunțat de cuvânt proorocesc că voi merge înaintea Ta și Te voi vesti și Te voi arăta oamenilor, și sfânt lui Dumnezeu voi fi închinat.

O, Doamne Mieluț, cei sfinți lui Dumnezeu au ochi curați și văd cu ei curat, dar cei ce nu se sfințesc nu văd curat. O, cum să vadă aceștia curat dacă nu sunt sănătoși? Cine nu face voia lui Dumnezeu în însuși trupul său, acela face voia sa însăși sau voia diavolului, care se opune voii lui Dumnezeu în om, și trebuie cerere cu rugare pentru stârpirea lucrării diavolești, în care toți sunt prinși, dintre cei ce nu ascultă de voile Tale în ei, Doamne.

Le spun celor ce sunt așezați slujitori ai rugăciunii aici, înaintea Ta, Doamne, în cetatea Ta de cuvânt, și le spun lor așa: O, faceți rugăciuni și cereți Domnului dezlegări de farmece, că pune diavolul peste tot farmece și au acestea putere prin neascultarea omului, care-i face loc diavolului și farmecelor lui și fermecătorilor lui, căci cine face neascultare, e de la diavolul acest duh al neascultării și îl trage pe om spre pedeapsă apoi.

O, cei ce află de la Domnul cuvântul Lui de învățătură de viață, și nu umblă așa apoi, așa cum este învățătura pentru omul care află de la Domnul, unul ca acela este ca și cel ce lucrează farmece, și lui însuși își lucrează prin neascultare, iar neascultarea este călcarea voii lui Dumnezeu pentru voia sa însăși, voia omului neascultător, și care nu ia din față, ci ia din sine însuși voia sa.

Voi, cei ce mergeți spre cetatea Domnului atunci când veniți ca să luați de la Domnul, o, veniți cu cumințenie de duh și de fire și de iubire și de privire, ca nu cumva să greșiți neascultând așa. Îndeletniciți-vă priviri sfinte să aveți. Priviți cu priviri sfinte cetatea și pe cei așezați înaintea Domnului ca să-I primească venirea și să v-o dea vouă apoi și să aveți voi de la Dumnezeu. Cereți ochi de la Dumnezeu, cu care să vă uitați aici, și nu priviți în două feluri, căci ochii omului sunt bolnavi de tot, și nu văd decât omenește și atât. O, aici e suferință, iar zâmbetul este doar darul pentru cei ce vin.

Să se vindece de păcat cei ce vin la izvorul Domnului, și așa să vină când vin în cetatea aceasta sfântă, în care Domnul vine cuvânt pe pământ! E suferință aici, și sunt greutăți de purtat, și pe Domnul de împărțit, și nimeni aici nu are vreme pentru sine, că multe sarcini sunt de urnit, și pe neașteptate se ivesc ca să fie lucrate, și de aceea trebuie să aibă priviri curate cei ce vin să vadă cetatea Domnului și să-I asculte cuvântul și să aibă apoi izvorul Lui.

O, Doamne Mieluț, mulți se sminteau și în vremea Ta cu noi, și puțini fericiți se găseau care să nu se smintească de Tine și de noi, iar mie mi-au tăiat capul cei ce s-au smintit. Tu însă ai făcut mângâiere mare pentru mine, că ai venit lângă mine înainte de căderea trupului meu pe pământ și am privit amândoi din slavă fapta lui Irod asupra trupului meu, că mult ai stat cu mine în singurătatea mea, și nu m-ai lăsat singur nici în ziua mea de slavă, când m-ai ridicat și mi-ai dat stat mare între prooroci în cer, așa cum mi-a fost ursita, și sunt de mare ajutor lucrării Tale și nu ne mai despărțim, căci sunt între cei dintâi lângă Tine, și cei dintâi lucrează mult și au răspunderi mari, ca și Maica Ta, ca și mine, ca și cei ce au fost ca noi, și pe mulți i-ai luat între cei dintâi de lângă Tine în lucrarea slavei Tale cerești între cer și pământ.

Voi, fii ai Mielușului Cuvânt, o, nu uitați cine sunteți voi, nu uitați, aveți grijă mare, nu uitați aceasta! Voi sunteți aproape de Domnul, căci Domnul este aproape vouă mai mult decât de orice loc sau om de pe pământ, și aveți răspunderi mari de dus, și nu vă puteți scutura de ele, decât dacă dați să muriți față de ele și față de voi. O, smeriți-vă mult și mereu, ca să puteți purta pe Domnul și toate sarcinile Lui de peste voi. Îmbrăcați-vă în toată clipa în har și fiți nădejdea Domnului și hrăniți-I-o mereu, că e Domnul nemângâiat, iar

răbdarea Lui e numai cu lacrimi.

O, nu vă întristați că sunteți sub suferință pentru purtarea cu greu a lucrării Domnului. Voi știți că Domnul S-a născut pentru suferință, fiilor mici. O, El cu cei mici poate, căci cei mari nu pot ei cu El. Întăriți-vă cu El inimioarele mereu și fiți zi și noapte sprijinul Domnului și numai al Lui și împăcați-vă cu această soartă, căci și eu tot așa am făcut: m-am împăcat cu soarta mea și m-am mângâiat așa, că nu poate nimeni fără de mângâiere, și Domnul m-a mângâiat și a stat cu mine cu mângâierea Lui, așa cum stă și cu voi și vă dă de la El.

O, fiilor, altfel de viață nu se cheamă viață, ci se cheamă risipire, pentru care fiecare om va da seama în ziua întrebării cea pentru viața cea pusă de Dumnezeu în fiecare om. Eu i-aș dori pe toți oamenii ca pe mine, de mângâiere și de sprijin și de vestire a Domnului, dar iubirea aceasta greu se poate atinge, și numai iubiri mici de tot găsește Domnul între El și oameni, și are Domnul lacrimă multă de la fiecare om, și nu dă omul să audă aceasta ce face el asupra lui Dumnezeu.

Am petrecut cu Tine și cu ei în cuvânt în ziua mea de sobor între sfinții Tăi prooroci, Doamne. I-am povățuit pe ei să-Ți întărească nădejdea și să-Ți stea de sprijin pentru umbletul Tău pe pământ, dar trebuie mult sprijiniți de sus pentru sarcina lor cea de la Tine, că pe pământ e greu, din pricina lipsei de iubire, Doamne. Și acum mă aplec ca un fiu și-Ți aduc mulțumirea mea pentru bucuria cu care azi Te-am mărturisit pe pământ, o, Dumnezeul meu, o, Învățătorul meu Iisus. Amin.

— O, amin, amin zic ție, Botezătorule al Meu, cei de sus au privire de sus, curată ca și curățenia cerului, dar cei de jos au altfel privirea, și trebuie să-i învățăm și să-i vindecăm pe cei bolnavi. Eu, Domnul, nu am nimic mai mult ca și răbdarea pentru fiecare om care nu iubește pe Dumnezeu, și fiecare își strânge răspunsul pentru viața sa în ziua când Eu voi sta în slava cea descoperită și când fiecare va primi înapoi ceea ce a lucrat cu viața sa.

Am grijă mare de cărarea Mea de venire pe pământ cuvânt, prin toată răceala care-Mi stă în cale, căci nu Mă doresc oamenii, dar Eu Îmi urmez dorul și vin mereu pe pământ cuvânt și las pe el Duhul Cel dătător de viață al cuvântului Meu.

O, pace vouă, fiilor cu care-Mi port venirea! Sunteți în vreme de lucru peste cetate pentru slava Mea din mijlocul vostru. Vă doresc duh de bucurie și de jertfă cu bucurie, măi fiilor. Eu, Domnul, voi mai sta de vorbă cu voi. Au trecut cincisprezece zile de la petrecerea Mea cu cei chemați la izvor, și iarăși vor veni zile de petrecere cerească, și va fi să mai am grăire sfântă pentru cei ce vin spre această împărăție a Mea cu voi. Nu toți sunt cuminți față de Mine și față de voi, și trebuie să învețe ei cum să vină și cum să fie ei aici.

Eu, Domnul, voi mai cuvânta aici la voi pentru ordinea cea sfântă și pentru frumusețea întâlnirilor care vin, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2016

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Pocăința îl sfințește pe om. Nici în rai n-a grăit Domnul cu omul ca și acum, atât de mult, aproape și părintește. Rugăciunea cea creștinească lăsată de părinți, să fie pentru creștin ca pâinea și apa de fiecare zi.

Mă trimite Tatăl Savaot cuvânt în cartea Mea cea de azi cu zi de praznic ceresc pe pământ și în cer, în cer și pe pământ, că zi de mântuire a omului este ziua când mama Mea Fecioara s-a născut pe pământ între oameni din darul lui Dumnezeu coborât prin rugăciune pe pământ, căci s-au rugat părinții ei cei sterpi să le dea Domnul darul cel primit apoi și s-a născut mama Mea Fecioara și a crescut, și M-a purtat pe Mine apoi în pântecele ei fecioresc, și slavă în cer s-a stârnit și s-a cântat când ea M-a așezat pe Mine prunc pe pământ, și iată taina lui Dumnezeu: mama Mea Fecioara, nașterea ei și nașterea Mea apoi, și naștere de sus a omului se naște din taina aceasta, lucrarea cea de două mii de ani, la care tot omul este chemat și așteptat.

O, e zi de praznic sfânt pentru tine, mama Mea, și e frumos în cer în ziua aceasta și coborâm cu acest frumos și Ne așezăm cu el în cartea Mea cea de azi pe pământ, mamă, și în mijlocul poporului cuvântului Meu ca să petrecem cerește, Noi cu el, și el cu Noi, mamă.

O, ești plină de slavă și ești înconjurată de slavă, mama Mea! Slava Domnului trece peste puterea omului de a o purta cu privirea și cu inima cu toată taina ei. Noi însă aducem întărire peste trupul cel slab care stă în fața slavei de sus când ea se mărturisește pe pământ cu taina ei, mamă.

O, ce puțin este înțeleasă taina lucrării cuvântului Meu și calea lui acum pe pământ, mamă! Purtătorii de Dumnezeu sunt și cu pământul, sunt și cu cerul și au de dus sarcini și de sus și de jos și trebuie să poată pentru amândouă părțile, iar Eu, Domnul, am grijă de această putere, că altfel puterea aceasta ar topi omul, mamă. O, cu câtă taină a lucrat Tatăl Nostru pentru tine și pentru Mine de M-a așezat în trupul tău ca să Mă porți și ca să Mă naști și ca să Mă arăți și să-L vestești pe Dumnezeu pe pământ născut între oameni, o, mama Mea! O, cu câtă taină Ne-a ocrotit Tatăl apoi de oamenii a căror orbire era mare, mama Mea, și nu vedeau aceștia pe Dumnezeu în Ființa Mea cea de sus coborâtă pe pământ!

O, cu câtă grijă lucrează Tatăl ca să-Și lucreze și ca să-Și acopere slava tainelor cerești când ele sunt lucrate și așezate pe pământ între oameni, mamă! Iată, trebuie să avem grijă Noi, cei de sus, și să întărim de sus puterea tainelor Domnului în lucrarea lor pe pământ, căci Daniel proorocul, care stătea în fața desfășurării tainelor Domnului ca să le mărturisească el apoi, era cu totul copleșit de slava lor, care se făcea știută de el prin vederea ei, dar Domnul Se apropia și îl ridica spre întărire, iar el se scula din neputința aceea și se ridica pentru îndatoriri, căci avea grijă de treburile regelui de peste el și trebuia în toată clipa să le gospodărească cum se cuvine unui mai-mare pus de rege pentru lucrările toate, o, și se întărea și se scula cel ce cădea înfiorat sub fața slavei tainelor Domnului.

O, mama Mea, dacă Dumnezeu nu Se făcea trup, dacă tu nu te-ai fi născut pe pământ ca să-L naști apoi pe Dumnezeu Fiul, ce fel de salvare ar mai fi avut păcătoșii care-și văd păcatele învinuindu-se pe ei înșiși pentru ele în fața Domnului, Mântuitorul celor pierduți de păcat? O, știe, oare, omul, știe el ce îl sfințește pe el? O, cât noian de pocăință aveau în toată vremea sfinții! Iată, pocăința îl sfințește pe om, iar sfinții aveau mereu rugăciunea pocăinței înaintea Domnului și-și mărturiseau mereu cu ea păcătoșenia lor și apăsau peste ea fără de oprire, mamă. O, de ce, oare, nu fac așa toți oamenii, mamă? Oare nu toți sunt păcătoși, oare nu toți, mamă?

— Da, Fiule Doamne, toți sunt păcătoși, dar numai puțini cred și știu cât este Dumnezeu de mare și de slăvit și de sfânt, iar unii nici nu vor să audă sau să ia în vorbă acest adevăr, căci nu pot să-l poarte

de păcătoși ce sunt, și mai degrabă șterg ei din calea și din mintea lor adevărul vieții și pe Dumnezeul vieții omului, o, Fiule scump, iar Tu suferi și ești disprețuit de păcătoșii care nu știu ce miere dulce este pocăința pentru sufletul lor și sfințenia cea lucrată de duhul pocăinței, duhul care nu poate fi îndurat de diavolul cel aducător de păcat în om, Fiule Doamne.

— O, mamă, mama Mea, iată mila Mea cea multă pentru omul cel lipsit de sfințenie, de lucrarea pocăinței, care sfințește, mamă! M-a disprețuit omul în rai după ce a făcut el neascultare de Dumnezeu. Tot așa și după aceea, cel ce face păcatul Mă disprețuiește și nu Mă primește să-l vindec de ceea ce-i este lui dulce, iar Mie amar, iar dacă el voiește să nu se dea în vileag cu păcatul cel urât din el, Mă disprețuiește ca și Adam în rai când am dat să scot la lumină păcatul făcut de el prin neascultare și căruia avea să-i urmeze multe, multe păcate. Murise în el iubirea de Dumnezeu și murise Adam dacă murise în el iubirea, iar dacă am dat să-l înviez din moartea cea prin păcat nu M-a mai primit Adam, și M-a disprețuit, iar Eu l-am luat din rai și l-am așezat pe pământ, dacă el așa și-a ales.

O, nici în rai, mama Mea, nici în rai n-am grăit cu omul așa de mult ca și acum, mamă. O, iată ce minune mare pe pământ în vremea aceasta, mamă! Nici cu Moise, nici cu proorocii n-am lucrat așa de aproape și așa de părintește și așa de mult, mamă. O, am vorbit mult, mult și peste poporul Meu cel de la început, și în mijlocul căruia M-am făcut Fiul Omului, născut din trupul tău cel fecioresc, mamă, și mult l-am învățat și pe el și am pus porunci pentru viață peste el, dar el puțin a împlinit, puțin și tot mai puțin, până ce M-a dat de tot de la el, și nu M-a dat că nu M-a cunoscut, ci pentru că M-a cunoscut M-a dat, și din pricina păcatelor lui M-a dat de la el Israel prin mai-marii de peste el, și se crede Israel azi ca și ieri cel mai mare și cel mai binecuvântat popor, și toți oamenii de pe pământ văd cât de mare se simte el între neamurile pământului, o, cât de mare, mamă!

— O, Fiule Doamne, Dumnezeule Fiu, mult ai pus peste Israel, dar el și-a arătat necredincioșia față de Tine și față de părinți și a rămas cu îngâmfarea până azi. La fel este și norodul cel creștinesc de ieri și de azi, căci Tu ai zidit la începutul Tău pe pământ cu noi, ai zidit biserica Ta și ai întărit-o pe stâlpi tari, pe apostoli credincioși și sfinți prin iubire și prin împlinirea iubirii lor cea plină de pocăință, iar cei de după ei n-au mai lucrat ca și ei, ci aproape toți prin vreme s-au îmbolnăvit de dor de slavă și de bani și Te-au tot lovit cu dureri și cu rușine, Doamne. Ca și Adam în rai își acoperă aceștia întunericul păcatelor lor și stau ei în fața cerului necurățiți de păcat, și toate acestea se petrec pe pământ înaintea Ta din lipsa temerii de Dumnezeu și de faptele cele păcătoase ale lor, ale oamenilor și ale păstorilor de peste ei, și care numai nume de păstori mai poartă, dar de păstorit nu păstoresc, nu seamănă cu Tine și cu ucenicii Tăi cei plini de pocăință și de jertfă cu suferință, Doamne, căci cei ce n-au temere de Dumnezeu au ascunderi, iar ascunderile sunt întuneric, și nu este lumină în ei din pricina ascunderilor lor în ei înșiși. Și cum să scape ei de acest întuneric decât prin temere de Dumnezeu, și mai ales prin pocăință, așa cum sfinții Tăi lucrau viață pentru ei și sfințenie prin pocăință, mereu, mereu pocăință, o, Doamne?

Dar azi, Fiule Doamne, avem de hrănit și de bucurat și de mângâiat creștinii, că vin creștini la izvor, și va fi să facem loc întâlnirii cu ei și să împărțim în două timpul și lucrul, că trebuie să ne purtăm spre întâlnire cu ei în zi de praznic împărătesc pentru biserica Ta, și vom lucra împărțind în două știrea cuvântului de sus în ziua mea de praznic. Cei ce ne împart vor ști cum să lucreze așa, ca să le ajungă timpul și pentru întâlnirea cu cei veniți la izvor, și numai apoi să se întoarcă și să dea de știre tot lucrul și cuvântul de azi.

E osteneală aici, Fiule Doamne, iar timpul e sub presare cu toate câte sunt aici de împlinit, iar acum va fi să stăm înaintea celor mânați de dor spre izvor și spre locul de odihnă al Domnului și al sfinților Săi și să le dăm lor hrană și să le spunem așa:

Mângâiați pe Domnul, o, fiilor! Cântați Domnului, cântați veselindu-vă și bucurându-vă de El! Strigați-L pe El, căci El vă este ajutorul! Cântați dulce, sunați din tobă, din trâmbiță, că e zi de sărbătoare! Cântați din alăută, din strune și din gură, că aceasta este lege, este poruncă de la Domnul pentru sărbători! Faceți să răsune cântece și măriți pe Domnul și numele Lui cu instrumente de cântare, precum este scris, iar eu citesc din cartea cea de sus ca să vă spun acestea. O, nu uitați, nu uitați voi această poruncă, voi, cei ce ați ieșit din lume și ați venit să fiți ai Domnului și să luați și să lucrați de la El!

Cântați, că e zi de praznic sfânt, o, fiilor osteniți, și așa odihniți-vă voi de osteneli, bucurându-vă și bucurându-L și cântând Domnului. Amin.

— O, am adus aminte aici la izvor ca să se întețească în sărbători cântarea de slavă și de strigare, mamă. Petrecerea cu cei din cer este cântare, căci în cer se cântă și se tot cântă slavă pentru Domnul, slavă numelui Lui, iar David a spus pentru cei de pe pământ: *«Cântați Domnului cântare nouă! Binevestiți din zi în zi mântuirea Lui între neamuri și slava Lui, între toate popoarele minunile Lui, că laudă și sfințenie este înaintea Lui, sfințenie și măreție în locașul sfânt al Lui!»*

O, veniți și vă bucurați de Domnul și strigați lui Dumnezeu și întâmpinați fața Lui, voi, cei ce veniți la izvor! O, bucurați-vă cu El în sărbători, o, fiilor, căci așa este scris.

Vă voi învăța acum pe voi, că am zis că voi sta de vorbă cu voi și cu cei ce vin să se înfățișeze Domnului în sărbători.

Să se vindece de păcat și de răni de la păcat, să se vindece cei care vin la izvorul Meu de cuvânt și în cetatea Mea de aici ca să se înfățișeze Domnului!

Vă învăț în ziua aceasta pe voi, și pe cei ce vin deseori, și împărțim acum în două ceea ce Eu las pe masă la voi din duhul învățăturii Mele peste voi și peste cei ce trebuie tot mai mult cum să învețe să vină când vin să se înfățișeze Domnului, o, fiilor, căci cetatea cuvântului Meu este locul de odihnă al Domnului și al sfinților Săi mai întâi, și apoi este ea și al celor ce sunt sădiți aici spre veghea cetății și spre toate lucrările Mele din mijlocul ei, și este ea apoi spre bucuria celor ce vin în sărbători alături cu bucuria Mea de la ei, de la cei ce iubesc pe Domnul așa cum El îi învață cum să le fie lor iubirea. Amin, amin, amin.

*

O, am spus la sărbătoarea cea cu strângere la izvorul Meu de cuvânt, am spus celor adunați atunci, le-am spus să vegheze ei asupra iubirii și s-o crească, iar ea crește prin dor, și trebuie tot hrănit acest dor. Am spus că aici se vine ca la Dumnezeu, căci Eu Îmi am aici lucrarea și vin cu sfinții Mei aici.

Vă învăț în ziua aceasta pe voi, fiilor de la izvor, și pun învățătură pe masă la voi și trimit carte la cei pe care cuvântul Meu îi cheamă sub taina lui, iar cei plini de dor vin cu puterea iubirii și a credinței, căci iubirea hrănește credința, și se face credința ardere de tot în focul iubirii, iar Eu, Domnul, le hrănesc iubirea la toți cei atrași de harul cuvântului Meu când el se revarsă peste cei ce Mă doresc în acest cuvânt, care cheamă la masă de petrecere cerească omul, pe cel ostenit de mers, căruia îi trebuie odihnă și îi trebuie mângâiere.

Las grăire sfântă în cartea Mea pentru cei ce vin spre cetatea Mea de cuvânt în sărbători, și trebuie musai să las învățătură tare, că nu toți cei ce vin, sau au să vină de acum încolo, o, nu toți sunt cuminți față de Mine și față de voi și de locul slavei Mele aici, și trebuie să-i învăț nu oricum să vină când Eu, Domnul, sun și îi adun la masă ca să le dau, că vin și tot vin întâlniri la izvor, măi fiilor, iar voi trudiți și pregătiți și stați înaintea celor ce vin, și îi învăț Eu acum pe ei cum să-I mulțumească lui Dumnezeu de fiecare dată și cu câtă cuviincioșie trebuie să privească spre locul de aici și spre voi, cei puși de Mine veghetori aici.

Voi, cei pe care vă poartă dorul și vă strângeți lângă Mine aici la izvor în zile de sărbători ale Mele și ale sfinților Mei, o, voi trebuie să vă creșteți iubirea, dar nu singuri să faceți aceasta, și este nevoie de învățătura Mea peste voi, ca să știți voi apoi că aici se vine cu sfială, iar spre sfârșitul întâlnirilor se pleacă cu duh plin de mulțumire și de iubire sfântă și cu viață multă în voi. Sunt între cei ce se apropie și vin, sunt între ei din cei care nu privesc frumos, nu citesc frumos, nu iubesc frumos sau nu grăiesc frumos, iar Eu, Domnul, de aceea sun și îi adun și îi învăț pe ei, ca să se prindă de ei povața Mea.

O, toate sunt curate pentru cei curați, aceasta trebuie să învățați, și toate se vor curăți: și privirea, și citirea, și iubirea, și grăirea și toate. Am spus că aici se vine ca la Dumnezeu, iar cine va ține minte ceea ce am spus, acela va împlini așa, numai că trebuie să știe cei ce vin cum este Dumnezeu și cum este omul.

O, nu ca în orice loc de pe pământ trebuie să fie și să vină aici cei ce vin și se înfățișează Domnului, o, nu. Iată, nu toți cei ce vin, nu toți știu, mai ales cei ce nu au mai fost și vin de prima dată și nu știu ei că aici nu se vine cu daruri, fiindcă aici este orânduială pusă de Mine și trebuie ținută această orânduială. Eu sunt Cel ce Mă dau în dar, și nu trebuie să-Mi dea daruri cel căruia Mă dau în dar cu tot cuvântul Meu de învățătură și de mântuire. E învățat omul care umblă după Domnul, e învățat să ducă daruri la biserici, la mănăstiri, dar aici nu se poate așa, căci se lucrează numai dinăuntru, nu și din afară pentru orânduiala cea peste toate aici. Eu, Domnul, i-am povățuit pe cei ce sunt de strajă aici și le-am spus lor mereu să-și păstreze mâinile curate de toate, de toate câte nu sunt cu știrea Mea peste cele de aici.

Voi, cei ce veniți, o, învățați cum să veniți! Nu aduceți daruri! Cei de aici trebuie să rămână cu mâinile curate, iar Eu, Domnul, am făcut așezare pentru toate câte sunt aici. O, nu se poate adunătură aici de peste tot. Numai cei ce s-au curățit pe deplin în toate ale lor, numai cu aceia Mă sprijin Eu, Domnul, pentru tot ce am Eu aici.

Cu veghe multă păstrez Eu acest așezământ și tot ce se lucrează aici, și Mi-am făcut sprijin pe cei pe care bine și de aproape îi cunosc și îi povățuiesc ca și pe vremea primilor creștini, ba mai mult, iar duhul lumii trebuie să stea departe de toate câte sunt și se lucrează aici.

Cei ce vin la masa de aici trebuie să lase al lor obicei și fel de grăire, căci Eu am grijă de duhul și de urechile celor de aici, care stau atente spre Mine și spre cele de sus, iar felul de grăire după cum are fiecare de grăit, o, nu e bine să-și facă loc aici în sărbători cu strângere la izvor, ci e numai cu bucurie plină de sfială sfântă de petrecut aici.

Am privit și am văzut purtarea unora care grăiau mult și zgomotos și de toate la masa Mea aici cu cei adunați. Am văzut grăire doi câte doi, am văzut foială fără de rost și nesfială. Am văzut neatenție, neliniște. Toți cei care vin trebuie să învețe că locul de aici este taina lui Dumnezeu pe pământ și lumina Lui peste oameni și Duhul Lui cunoscător de om, chiar dacă cei de aici se poartă atâta de cald, atâta de firesc cu cei ce vin spre izvor. Cu port creștinesc și plin de cuviincioșie trebuie să fie înveșmântați cei ce se pornesc să vină aici în sărbători, ca nu cumva să se ivească sminteală între cei ce se adună la masa Mea de cuvânt.

Masa cuvântului lui Dumnezeu e ca o pâine, pe care Eu, Domnul, o frâng și o împart, iar cei ce vin la masa Mea nu au ce să împartă, că am Eu să împart, și așa este aici, se ia de pe masă, nu se aduce pe masă, și așa trebuie să se poarte cei ce vin aici, la masa Mea de cuvânt.

O, nu e bine să trimiteți scrisori spre locul Meu de aici, căci ce este scris rămâne scris, iar cei de aici trebuie să ia numai din cer, și numai ce le dau Eu de pe pământ să ia. Cel care dă să îndrepte ceva spre aici, grăit sau scris, o, nu știe acela dacă e bine sau dacă e greșit față de Mine ceea ce scrie sau grăiește el, și de aceea Eu, Domnul, îl povățuiesc spre sfială sfântă față de așezarea Mea de aici. Cei ce nu învață de aici pe Dumnezeu venit în cuvânt pentru povață peste om, unul ca acela poate aduce vorbiri de rău, dispreț, duh de judecată, și chiar dureri peste cei de veghe aici. Și ce să mai fie și cu aceștia, care nu învață ce este acest loc și taina Mea din el?

Și, în sfârșit, i-aș învăța pe toți cei care vin spre izvorul Meu de cuvânt și aș vrea să poată ei să se învețe să mănânce hrană curată, așa cum am dat Eu omului să mănânce în rai. Postul cel pentru venirea Domnului se numește acest fel de hrană, și este curățenie de duh și de trup această îndeletnicire, și i-am povățuit mereu pe cei ce iubesc și cred venirea Mea și le-am spus să stea cu sfințenie în preajma Mea, iar pentru aceasta să îmbrățișeze ei voia Mea peste ei și să-și călugărească viața și trăirea ei: hrană curată, trup curat, veșminte cuviincioase, duh bun și blând și smerit, răbdare, credință și multă iubire odată cu acestea toate, căci Dumnezeu este iubire, că Eu chiar dacă am venit pentru cei păcătoși ca să-i ajut spre salvare, Eu însă nu sunt Dumnezeul păcătoșilor, și sunt al celor ce Mă iubesc.

O, măi fiilor care veniți după Mine la izvor ca să luați din Duhul Meu, vă dau povață dulce și cu putere în ea, că iată, voiesc să nu vă fie greu să faceți rugăciunea cea creștinească lăsată din părinți, ca să se vadă, măi fiilor, că aveți părinți în cer, și care v-au lăsat moștenire sfântă viața cea cu rugăciune. Dar cum să poată cel credincios să iubească rugăciunea cea mereu aceeași în fiecare zi? O, cum să nu poată? Așa cum nu poate el fără de aer, fără de pâine, fără de apă, fără de haină, fără de atâtea altele pentru viață, o, tot așa să nu poată fără de rugăciune, căci rugăciunea îl aduce înaintea Mea pe cel ce se roagă, și acela Îl recunoaște pe Domnul prin rugăciunea sa spre El, și mai mare decât orice preț e prețul rugăciunii, statul cu Domnul aproape prin rugăciune, prin grăire cu Domnul, că nu este viață viața cea fără de rugăciune pentru ea, o, și mulți din cei botezați bisericește nu se roagă, nu se îndeletnicesc cu

rugăciunea, din pricina îndeletnicirii lor cu păcatul, și iată, este atras spre păcat tot omul care nu stă înaintea Domnului cu rugăciunea sa de iubire între el și Dumnezeu.

Se rătăcește ușor omul de la datinile creștinești și se ia cu alte cele și uită de Domnul, de taina vieții și de prețul ei. Viața omului este de la Dumnezeu, iar Domnul trebuie iubit așa cum L-au iubit sfinții bisericii Mele și au lăsat ei duhul pocăinței să fie lucrat de fiii neamului creștinesc, iar pocăința se dovedește prin rugăciune și apropiere de Domnul prin duhul rugăciunii, și au lăsat părinții sfinți dreptar pe cale și cale cu dreptar, cu măsură bună și întreagă pentru sufletul vieții omului, și iată, trebuie vreme de rugăciune în toată vremea odată cu tot ce face omul în zilele lui, căci Eu le-am spus la ucenici: *«Rugați-vă, o, rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită, rugați-vă neîncetat!»*

O, dacă omul s-ar ruga neîncetat n-ar veni peste el nici un fel de rău, nici o ispită, nici o încercare, nici o rătăcire de pe calea cu Dumnezeu, dar iată, omul nu se mai roagă, și nu mai este el cu Dumnezeu dacă nu se întâlnește el prin rugăciune cu Domnul.

O, ce frumos începe rugăciunea cea lucrată din părinți și lăsată bisericii Domnului, o, ce frumos! Cel ce se roagă cere pe Domnul, pe Împăratul să vină cu Duhul Său ca să împlinească El toate spre mântuirea sufletului celui rugător, și cere pe Tatăl prin Fiul. O, ce frumos!

Duhul pocăinței este duhul rugăciunii, și nu mai iubesc aceasta oamenii. O, fiți voi iubitori de aceste minuni, fiilor care căutați urma Mea ca să umblați pe ea! Iată, v-am învățat și vă învăț mereu atâta de frumos, atâta de măreț. Mama Mea Fecioara M-a privit acum și M-a ascultat cu atâta drag în tot ce v-am povățuit pe voi în ziua ei de serbare între sfinți. Ea vă ocrotește mult de tot dacă voi lucrați voile Mele. Ea vă ajută dacă o chemați. Ea vă iubește dacă iubiți și urmați Fiului ei. Ea este îngerul cel de sus al neamului și al pământului român și stă în ajutorul lucrului Meu pe această vatră sfântă.

Învățătura Mea sfințește acest pământ și Mi-e dor să am pe vatra neamului român neam sfânt, cel mai puternic neam, și nu este sub soare neam mai puternic între neamuri ca și neamul cel creștinesc, neamul lui Iisus Hristos, neamul Meu, fiilor, popor agonisit de Dumnezeu, precum este scris, popor precum sunteți voi, neam sfânt, precum Eu sunt, o, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2016

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Domnul este Păstorul Cel cu crucea, modelul creștinului. Crucea este toiagul cel de fier cu care Domnul păstorește neamurile. Strigare de trezire și povață pentru cei care se zbat să ajungă la cârma țării și îndemn la veghe a neamului român. Îndemn pentru terminarea zidirii sălii întâlnirii.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Păstor, iar dacă sunt Păstor, păstoresc, că aceasta este lucrarea unui păstor.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, și cu acest toiag merg și lucrez, iar celui ce nu-i place măreția drumului crucii și învățătura cea pentru acest drum, acela nu este vrednic de Mine, căci Eu sunt cu crucea, și pe ea Mă sprijin și stau de două mii de ani, iar numele de creștin îl are după merit numai cel ce voiește să semene cu Mine și să-i fiu Eu păstor, Păstorul Cel cu crucea să-i fiu, ca să aibă el pildă în fața sa pe calea sa spre Dumnezeu.

Sunt între cei ce-și zic sau stau sub nume de păstori, sunt între ei dintre cei ce seamănă cu Mine la stat și la port? O, dacă aceștia nu seamănă cu Mine, în al cărui nume stau ei păstori peste oameni? Cum sunt ei cunoscuți ca păstori? O, cum își cunosc oamenii păstorii care-i păstoresc pe ei?

O, ce bine este să-L știe omul pe Dumnezeu și cartea lui Dumnezeu, în care este scris despre Dumnezeu și despre păstorii de peste oameni! Dacă oamenii nu citesc cartea Mea și nu știu ei pe cele lăsate de Dumnezeu în ea, o, rătăcesc aceștia toți și sunt duși cu vorba în numele lui Dumnezeu, nume sub care stau cei așezați pe scaune de păstori, iar Eu plâng cu sfinții Mei de mila celor de pe pământ, și care nu văd calea, ci văd doar păstori care nu le dau lor mântuirea, de vreme ce nici ei nu și-o caută și nu și-o lucrează lor.

E zi de sărbătoare pentru mărirea crucii, toiagul în care Eu, Domnul, Mă sprijin de două mii de ani și păstoresc cu el pe cei ce iubesc pe Dumnezeu, Care S-a răstignit pe cruce ca să-i scape pe oameni de suferința cea pentru păcatele lor. I-am păstorit pe ucenicii Mei de când i-am ales și până când M-am lăsat zdrobit pe cruce de către cei ce M-au zdrobit, după ce au văzut ei în Mine un Dumnezeu tare, iar ei erau mult păcătoși, și nu M-au putut iubi și nu M-au putut primi.

Cei păcătoși nu Mă pot iubi, de vreme ce ei iubesc păcatul, pe care îl aleg de iubire a lor. O, nu L-ar fi putut alege pe Dumnezeu cei care M-au scos dintre ei acum două mii de ani și Mi-au făcut răstignirea pe cruce. Cine și-ar fi putut închipui atunci între ei că tot ce au făcut ei cu Mine M-a îmbrăcat pe Mine întru putere și întru înviere prin cruce? Toiag tare ca fierul, toiag de biruință s-a făcut în ziua aceea crucea, acest semn mare, prin care Eu, Domnul Iisus Hristos, am biruit moartea și am scris între pământ și cer învierea Mea și a celor ce cred în ea pentru învierea lor.

Iată, așa păstoresc Eu neamurile și așa judec toate, toate, cu toiag de fier, căci am spus atunci: *«Stăpânitorul acestei lumi a fost acum judecat»*. Acest cuvânt spus de Mine când am ajuns în fața răstignirii pe cruce a însemnat el judecata păcătoșilor care M-au răstignit din pricina păcatelor lor și și-au luat ei atunci judecata și au fost judecați, iar Eu de atunci și până azi judec la fel ca în ziua aceea când cei păcătoși M-au dat la moarte pe cruce din pricina păcatelor lor. Nicio vină n-au găsit ei în Mine, dar au găsit în ei pricina pentru care a fost să Mă dea ei crucii, dar crucea s-a făcut în mâna Mea toiagul cel de fier, precum este scris să păstoresc și să judec cu toiag de fier, toiag plin de adevăr și de putere mare asupra celor ce păcătuiesc cu voie și se aleg pe ei înșiși mereu, mereu de partea păcatului cel cu fapta păcat, păcat pentru care Domnul a fost răstignit pe lemnul crucii ca să nu mai stea El în calea celor ce-și trăiesc plăcerile lor pe pământ înaintea lui Dumnezeu din neam în neam.

O, iată cine stă peste neamuri, peste cei oropsiți! Cei ce lucrează păcatul, numai aceia au calea cea pentru stăpânire peste oameni, o, numai ei, și cei ce se aleg ca și ei pentru păcat, pentru minciună, pentru mărire, pentru stăpânire și dor de stăpânire, plini de trufie înaintea oamenilor, chiar dacă ei, mințind, se dau binefăcători cu numele și cu statul lor, dar numai sminteală împart aceștia, ca și Irod cel din vremea aceea, ca și Caiafa, omul păcatului ascuns sub haina pe care o îmbrăca și care îl făcea cunoscut de slujitor mare în numele lui Dumnezeu peste cei de atunci din Israel.

Iată, nu sunt oameni mari pe pământ. Cei ce sunt numiți și cunoscuți oameni mari, aceia sunt păcătoși mari, mari care au sabia și legea și îi pun pe cruce pe cei drepți, căci un

drept nu pune pe nimeni pe cruce, ci numai pe cei drepți îi pun pe cruce, dar cei păcătoși îi pun, de vreme ce ei nu slujesc adevărul și dreptatea a toate.

O, fii ai oamenilor, o, deschideți, deschideți mari ochii ca să vedeți cu ei, că spre binele vostru îi deschideți. O, deschideți ochii toți odată la cuvântul Meu de peste voi, că dacă nu-i deschideți veți fi mereu furați și jefuiți de cei ce locuiesc cu întunericul, cu hoții de suflet. Eu nu sunt Dumnezeul hoților, și nu sunt hoții cu Dumnezeu sau ai lui Dumnezeu, căci altfel cum aș fi Eu Cel drept, Cel adevărat, lumină a lumii, lumina care le învederează pe toate, Fiul Omului, Cel părăsit și urât de cei mincinoși cu viața și cu fața și cu faptele lor, chiar și atunci când rostesc cu gura lor că Dumnezeu este cu ei și că El îi ajută în toate?

O, deschideți ochii, fii ai oamenilor! Sculați-vă! Până nu vine noaptea sculați-vă, că dacă vine noaptea nu mai puteți lucra și vedea nimic. Stau peste voi lucrătorii minciunii și ai trufiei omenești și ai semeției. Uitați-vă la ei și la faptele lor, la fața lor ascunsă. E numai minciună pe pământ și în oameni și peste oamenii care stăpânesc peste voi. Veți birui cu semnul sfintei cruci, dar sculați-vă și luați crucea de toiag și porniți spre biruință cu ea, și nu fără ea. Nu uitați că Eu am biruit prin cruce, o, nu uitați acest adevăr, că iată, cu acest toiag păstoresc, și nu știu neamurile pământului cine este la cârma a toate câte se lucrează pe pământ, plata răului și plata binelui, primind fiecare după faptă, că rău faci, rău găsești, precum este scris, iar oamenii lucrează numai răul pentru ei, că fără Dumnezeu la cârma vieții și a zilelor vieții lor nu pot oamenii decât răul să și-l lucreze, iar Eu vin și păstoresc tainic peste pământ, și toți primesc după faptele lor, și scris este că vine Păstorul, vine Fiul Omului pe pământ și alege și pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga, iar cei din dreapta vor fi moștenitorii, precum este scris.

O, cum să-l mai strig pe om spre deșteptarea lui? Iadul în care stă omul pe pământ este păcatul săvârșit de om față în față cu Cel ce vede totul clipă de clipă, iar omul cel iubitor de păcat în carnea lui este neplăcut lui Dumnezeu, și Domnul îl așteaptă pe om să se lase de păcat.

Când țara nu mai are în ea fii treji și cu durere pentru ea, pentru soarta și paza ei zi și noapte, ea poate fi prădată. O, treziți-vă și voi, cei ce căutați să vă faceți acum rost de locuri pe scaunele de sus ale țării. Dacă nu dați să căutați binele și ocrotirea și păstrarea țării, dacă nu veți putea să faceți aceasta, o, nu vă mai zbateți să vă câștigați statul pe scaunele de sus ale cârmuirii. E țara în primejdie dacă nu are pentru ea fii curați cu mâinile și cu inima la cârma ei. O, nu e bine să fie mai bogați cei de pe scaune, față de cei peste care ei stăpânesc, ci e bine frăția și dreptatea în toate, căci așa este de la Dumnezeu, dar iată, la oameni este altfel. O, nu vă mai strângeți bogățiile pentru voi dacă voiți să stați mari peste țară, ci strângeți-vă sub grijile cele pentru neam, pentru ființa neamului, că Mă uit peste voi, o, și câtă tulburare văd, câtă trufie, cât dor de mărire și de dreptate unul împotriva celuilalt. O, nu câștigați nimic prin minciună, prin înșelătorie, prin defăimare și trădare de frați, căci unde nu este iubire și unire acolo biruiește dezbinarea și trădarea și hoția și banul în toate acestea, iar omul este trântit la pământ pe bani și pentru bani.

O, nu așa, fii români. Eu, Domnul, vă învăț, nu așa trebuie să lucrați. Vă învăț și pe voi, cei ce doriți stăpânire și scaune, dar și pe voi, cei ce stați sub mâna celor cu dor de stăpânire peste voi. O, nu așa am lucrat Eu, Domnul, pentru oameni. Eu Mi-am pus viața pentru popor. Eu am iubit să fiu sărac, și i-am arătat omului pildă de viață cu Dumnezeu pentru câștigul vieții veșnice, unde este lucrată de Dumnezeu fericirea omului care-și pregătește loc lângă Domnul pe vecii.

Vă îndemn, fii români, adăpostiți-vă sub cruce, fiilor. Nu veți birui pentru voi și pentru neam, decât prin cruce și sub povața ei, sub Dumnezeu, Care iubește adevărul și pe omul cel adevărat prin iubire și prin pocăință, fiilor. O, vine plată pentru greșeli, iar pentru greșeli e dureroasă plata. Așadar, căutați adăpost sub cruce, căci crucea este toiag tare ca fierul și stă ea între minciună și adevăr și judecă cu dreptate ca și acum două mii de ani, când ea și-a arătat puterea când M-a adăpostit pe Mine pe ea de fața celor dușmănoși și fricoși până la ură, căci gust de sânge era în gura și în cuvântul gurii lor, și aceasta din pricina păcatelor lor, care îi sălbăticise de tot, și iată, vai omului păcătos și fără de față înăuntru și în afara lui, căci faptele lui rele se țin după el, precum este scris.

Eu, Domnul, îndemn acum neamul român la mare veghe, așa cum l-am îndemnat mereu pe el în vremi de cumpănă pentru soarta lui de azi și de mâine. Nu mai sunt în țara cuvântului Meu, în țara Mea de azi nu mai sunt fii cu milă în ei pentru ea, și-Mi crește grija pentru ea și dau să lucrez minuni cerești pentru ocrotirea ei, și să poată fi citite și înțelese aceste minuni.

Când Domnul nu mai are cu cine să Se sprijine în tine pentru tine, țara Mea, neam român, o, vin minuni din cer în sprijinul soartei tale, căci tu ești țara Mea cea de azi, țara cuvântului Meu, că am în tine masă de cuvânt, șaizeci de ani de cuvânt din cer pe vatra ta izvorât din gura Mea, popor român, istorie scrisă, și mărturisește ea de pe vatra ta și dincolo de hotarele tale, căci Domnul este fără de hotar ca și cuvântul Său, și este peste tot pământul cu slava Sa de cuvânt din mijlocul tău. Voiesc să fii tu biserica Mea, turma Mea pe pământ, iar Eu să fiu Păstorul tău, Păstorul Cel cu crucea, că tu nu mai ai păstori pentru calea ta spre Dumnezeu și cu Dumnezeu pe pământ, ci ai numai durere de la cei ce se numesc pe ei înșiși păstori ție și nu te mai lasă ei să miști din legăturile puse de ei peste tine. Eu însă nu te părăsesc sub greu, și iată-Mă, tainic Mă port pe vatra ta și rostesc cuvânt sfânt și îl împlinesc apoi, și, vrând-nevrând Mă vor vedea aceștia lucrând în mijlocul tău lucrarea Tatălui, și țara strălucirii vei fi tu între popoare, și se vor înfricoșa și se vor face miei toți cei de pe pământ la vederea slavei Mele de peste tine, țara Mea cea de azi, căci Eu, Domnul și Păstorul tău, te cresc frumos și te mângâi cu dulce și te ocrotesc cu toiag de fier, cu crucea Mea, arma cea de nebiruit, și voi pune sub picioarele tale slava crucii, biruința Mea prin cruce, iar cuvântul Meu din tine va scrie între pământ și cer numele tău cel nou: **Cetatea Domnului**, și toți cei de pe pământ vor arăta spre tine și vor spune: *«Acolo este Domnul»*, precum este scris. Amin.

Acum, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, pun peste voi cuvântul Meu. O, nu vă îngrijorați pentru lucrul pe care v-am așezat să-l lucrați, să-l lucrez Eu cu voi, nu numai voi, o, fiilor. O, nu vă lăsați sub apăsare pentru împlinirea căsuței care este în lucru aici, acum, ca să facem din ea adăpost și așternut mai trainic decât cel până acum în ea. Voi fi Eu și voi lucra de lângă voi tot mersul lucrurilor. Voi fi Eu, fiilor. Nu vă îngrijorați. Fiți însă hărnicuți și strângeți-vă lângă Mine cu hărnicie la lucru, că este nevoie să împlinim la vreme această zidire, și voi știți că este nevoie. Așadar, fiți dăruitori și dăruiți-vă cu lucrul vostru pentru acest adăpost, pentru zilele Mele de slavă aici, când ele se așternu prin truda voastră și stau înaintea Mea ca să Mă primească ele cu familia Mea cea din cer, cu

sfinții, fiilor. Orânduiți-le, așadar pe toate cu sfat în zori lucrat și cu dăruire caldă apoi, răscumpărând vremea pic cu pic, fărâmă cu fărâmă, că e scump de tot acum timpul pentru împlinirea acestui așternut.

Vă iau Eu osteneala, v-o iau Eu, numai să vă am la datorie la vreme, fiilor. O, fiți credincioși și credeți tot ceea ce Eu vă spun, căci Eu voiesc să cred în voi așa cum credeți voi în Mine, în tot ceea ce Eu vă spun, că fără de credință de la om nu pot să Mă sprijin cu omul, și ajunge Domnul neputincios înaintea celui necredincios. O, nu uitați, Eu pot totul, numai să creadă omul că pot așa.

Vă umplu de putere, de căldură, de iubire, de credință, de sfat și de cuvânt, fiilor. O, fiți ca Mine, plini de cuvânt, și așa să lucrați lucrările Mele cu voi. Cuvântul a făcut cerul și pământul, Cuvântul le face pe toate și acum. Toate sunt cuvânt mai întâi, și numai apoi se arată ele și sunt.

Fiilor, fiilor, să nu găsesc la voi tăgadă sau îndoială sau neputințe. Numai pe voi vă am sub greu, o, numai pe voi. Iubiți tot ceea ce aveți de împlinit. Aceasta vă este puterea: iubirea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2016

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Calea îngustă a lepădării de sine. Rugăciunea Maicii Domnului pentru ocrotirea neamului român între țări.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, sub acest nume se așează pe pământul român acest cuvânt, care vine cu norii, vine din cer cuvântul lui Dumnezeu și se așează pe pământ și păstorește pe cei ce stau sub păstorire, pe toți cei care tânjesc după Dumnezeu în acest timp.

Mă aplec și sărut pământul român, locul în care Îmi așez cuvântul Meu, cetatea pe care am arătat-o la vedere și în care-Mi am așternut acum, la sfârșit de timp, și iată, precum M-am dus la Tatăl acum două mii de ani după ce Mi-am sfârșit lucrarea pentru care am venit Om născut pe pământ, o, tot așa și cobor, după cuvântul cel profețit de cei din cer în ziua Mea de înălțare la Tatăl.

Vin pe norii cerului, nu pe norii pământului. Vin pe nori de lumină. Chiar dacă e zi, chiar dacă e noapte pe pământ, Eu, Domnul, sunt învăluit în lumină și pătrund cu ea așa cum pătrunde fulgerul pe cer printre norii cețoși așezați între cer și pământ și luminează deodată întunericul de zi sau de noapte, căci așa este scris să vin, și cu nimic nu iese din carte minunea venirii Mele cuvânt pe pământ, cuvânt cu care-Mi pregătesc așternutul zilei slavei Mele, slava Domnului, și când voi da fiecăruia după cum este fapta sa, căci așa este scris să împlinesc.

Mă aplec și sărut pământul român în locul în care Eu, Domnul, am staul de cuvânt încă din anul 1955, de când am început această slavă, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ.

O, pun sărutul Meu pe fruntea ta, țara Mea cea de azi. Ești țara venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, iar în această zi de serbare bisericească stă deasupra pe cerul tău Maica Domnului, mama Mea Fecioara cu alai de heruvimi și de serafimi și cu sfinți în zeci de mii acoperământ peste tine, că e zi de sărbătoare între sfinți pentru ea, pentru scumpă mama Mea, pe care o am de-a dreapta Mea între cei din cer, și are ea de la Mine dat prin rugăciunea ei veghe cerească peste tine zi și noapte, și aceasta pentru că tu ești țara Mea aleasă pentru acum, pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, ca să pregătesc credință pe pământ, că fără credința care Mă cunoaște și Mă așteaptă și-Mi deschide când vin, o, cum aș fi putut să vin și să-Mi așez pe pământ calea cuvântului Meu din acest timp?

M-am întrebat acum două mii de ani: voi mai găsi credință pe pământ când voi veni? O, peste tot se aud oameni care spun că au credință și că au pe Domnul, Care îi ajută, și la Care ei se roagă să primească ceea ce ei cer, dar credință pentru venirea Mea nu găsesc pe pământ, și de aceea Mi-am pregătit Eu cale spre oameni și am pregătit dar de credință și l-am așezat în cei ce Mă primesc acum, când cuvântul Meu Mă așează pe pământ, căci Eu stau pe cerul pământului român și grăiesc de deasupra și Mă fac auzit, căci așa este voia Mea, că a sosit acest timp.

O, stau cu venirea Mea în cuvânt, stau de șaizeci de ani cu această minune pe vatra neamului român și am carte scrisă și o împart spre știre și praznicul lui Dumnezeu se cheamă această carte și cheamă ea la masă cu Domnul pe cei ce știu cum să Mă afle, pe cei cu inima curată, neîmbâcsită de ispitiri, de iscodiri, ci blânzi cu inima ca și inima Mea.

O, mamă Fecioară, îți slăvesc ziua ta de serbare și de amintire între tine și cei de pe pământ când tu te-ai lăsat descoperită în văzduh peste un norod credincios și statornic în dragostea cea pentru tine, mama Mea, și pentru cei din cer, mamă. Aveau dar de credință și de vedere de sus cei care te-au zărit deasupra în văzduh în vreme de slavoslovie bisericească, și a rămas această zi în amintirea celor credincioși, mamă. O, nu este om mai mare între oameni ca și cel care Îl are și Îl vede pe Dumnezeu, mamă. O, nu știu oamenii această mărire, și de aceea toți umblă după alte măriri, cu care ei nu rămân și care le aduc numai suspin, mamă. E strâmtă calea spre cer nu pentru că nu umblă mulți pe ea, ci pentru că viața cu Dumnezeu e cu lepădare de sine, căci pentru această cale omul își îngustează trecerea pașilor lui și își pedepsește dorințele deșarte și nu mai sunt ele ca să-l robească pe el, iar pentru aceasta omul este în război cu firea sa, ca nu cumva ea să-l poată zdrobi și să-l smulgă de pe cale și să-l tragă cu cei ce pier prin plăcerile care-i robesc pe toți oamenii spre pieirea lor și spre plata cea de veci apoi.

O, nu seamănă cu Dumnezeu cei care trăiesc sub plăceri și sub dorințe pentru plăceri, mamă, iar ei nu știu aceasta nici atunci când dau să mărturisească despre credința lor în Dumnezeu, mamă. Iată, în ziua ta de serbare așează-te acoperământ peste inimile celor ce nu iubesc pe Domnul cu fapta, cu împlinirea Mea în ei, mamă. O, fă-te cuvânt și păstorește cu el, mama Mea! Amin.

——— Te ascult, Fiule al lui Dumnezeu Tatăl și Fiule al meu. Minune mare trebuie să însemne pe pământ iubirea pentru Dumnezeu cu fapta, căci toți oamenii fac fapte bune oamenilor și-și pun nume de iubitori cu fapta, dar iubirea de Dumnezeu cu fapta este altfel, Fiule scump. Să audă toți oamenii că o așa iubire înseamnă altceva. Cei ce Te iubesc cu fapta sunt numai cei care Te au doar pe Tine iubire a lor, și nu pe ei înșiși, și sunt cei ce-Ți dau Ție viață în ei, și fac ei aceasta din iubire, și tot așa le fac și semenilor lor, îi fac și pe aceștia să Te iubească așa cum și ei Te iubesc, cu fapta inimii, în care Tu locuiești cu fața Ta, Doamne.

O, de s-ar auzi această învățătură a mea pe pământ, Fiule Doamne, că mila mea de Tine e cât cerul și pământul de mare, că Tu n-ai pentru Tine iubire de la om. Când eram cu Tine pe pământ mă purtam din loc în loc ca să-i aduc pe cât

mai mulți cu iubirea spre Tine și să-Ți urmeze cu viața lor. Această lacrimă îmi curge și azi, și neiubirea de Tine în oameni îmi sfâșie inima și duhul și mă ține în lacrimă, Fiule Doamne, când văd cum se stinge în om iubirea ce Ți-o poartă după ce Te descoperi lui ca să Te urmeze el apoi. O, e sfâșietoare această durere a mea pentru Tine, Fiule îndurerat de la neiubirea de pe pământ, că nu păcatele cele multe ale oamenilor Te țin pe Tine în durere, ci neiubirea lor cea pentru Tine, că numai din lipsa iubirii de Dumnezeu se duc oamenii spre păcat și spre dorința cea pentru păcat.

În ziua mea de serbare între sfinți îmi întăresc mai mult veghea și lucrul cel pentru ocrotirea pământului român, pe care acum l-ai sărutat cu aplecare aici, în cetatea Ta de cuvânt, unde-Ți ai așternut, iar eu stau cu mâinile întinse deasupra peste tot și mă fac deopotrivă acoperământ peste toată vatra neamului român și rugăciune cu aplecare Îți fac. O, ai grijă de ei, de cei așezați aici, la izvorul Tău de cuvânt ca să-Ți poarte ei cuvântul peste pământ, și ai grijă de țara Ta de azi, țara română, Doamne, că focul răutății arde peste tot, dar ține-o pe ea cu îngerii Tăi așa cum i-ai ținut nevătămați pe tinerii din cuptor ai lui Daniel proorocul în vremea Babilonului, iar țara Ta de azi păzește-o, Doamne. O, liniștește răutatea din inimile fiilor acestui neam și pune dragostea Ta în toți fiii și fiicele neamului român, așa Te rog, că e mare taină această vatră de pământ și acest neam, în mijlocul căruia ai coborât masa Ta de cuvânt.

Minuni cerești să împlinești peste pământul și neamul român și schimbare la față să dai acestui neam. O, umblă la inima lor, Cuvinte Doamne, și îngenunchează între ei pe cei slujitori trufiei și planurilor ascunse, sub care ei stau și dau pe afară cu răutatea lor.

Rugăciunea mea e cu durere în ea, și cu ea Te cer și Te rog: adu vremea minunilor Tale, adu iubirea Ta pe pământul român și schimbă la față și la inimă fiii acestui neam! O, adu ziua Ta peste neamul român și arată strălucirea Ta cea din mijlocul lui! Arat-o cât mai curând, o, Fiule scump! Amin.

— O, îndurerată îți este iubirea ta de Mine, mama Mea! Strălucirea Mea în mijlocul acestui neam ar fi să fie iubirea lor de Dumnezeu și duhul ei cel blând, mamă. Această minune dau s-o așez pe fața neamului român, mama Mea, și lucrez prin cuvânt. Suspin cu cuvântul și strig să Mă audă neamul român și să fac frumoasă această țară și pe toți fiii ei, căci toate se fac prin cuvânt, iar cuvântul împlinit aduce la vedere minunea lui, mama Mea.

O, aș vrea peste tot să fie frumos, și iubire să fie aș vrea. Stau în cetatea cuvântului Meu din mijlocul acestui neam și o împodobesc pe ea pic cu pic până la deplina ei strălucire, ca să pot să Mă fac glas de Păstor de aici peste tot pe pământ, și-Mi voi da din cale toate piedicile, și toată necredința o voi depărta din fiii acestui neam, și slava zilei Mele se va găti și va minuna lumea toată, mamă, iar Noi lucrăm la această cărare, la slava zilei Mele, care va veni, negreșit va veni, mamă. Amin.

O, fiilor de la izvor, sunteți în zor în cetatea cuvântului Meu cu lucrul înfățișării dulci a așternutului înnoit, și Sala Întâlnirii va străluci în noul ei veșmânt. Toate sunt taine aici, fiilor. Vă trebuie inimi blânde mereu față în față cu minunile Mele cu voi. Numai inimile blânde poartă pe deplin pe Domnul în ele și le este El lor Păstor și Învățător.

Vă binecuvintez duhul și sufletul și trupul și mânuțele și zorul la lucru, fiilor. O, strângeți-vă ciorchine și căutați cu dăruire mare și neobosită să cuprindeți tot ce este de lucrat, dar nu uitați să prețuiți orice fărâmă de timp, că timpul e scump acum până la săvârșirea lucrului așternutului înnoit. Eu voi fi cu veghea și voi lucra să putem, iar voi vedeți că lucrez și că pot, și trebuie și voi să puteți. Fiți credincioși, dar fiți și împlinitori prin toată puterea pe care Eu v-o dau, numai să vă folosiți de ea, fiilor. Știu că sunteți plăpânzi, știu că e greu și văd că e greu și mult de lucru, dar sunt Eu, nu numai voi, iar Eu sunt Dumnezeu și sunt Cel ce pot, o, fiilor.

Iar și iar vă binecuvintez, și binecuvintez fața așternutului înnoit, până ce ea se va arăta cu tot întregul ei. Mă uit la fața lui cea deplină și facem minuni pentru aceasta, o, numai minuni facem, căci lucrarea Mea cu voi este minunea cea de la sfârșit de timp, minune sub care va cădea orice înălțime, și fața Mea va însemna atunci lucrarea Mea cu voi, minunea Mea cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2016

Sărbătoarea Sfintei Cuvioasei Parascheva

Grăirea Domnului către bisericile creștin-ortodoxe din România, Republica Moldova și Rusia. Îndemn la pace și la neamestecare cu alte religii „creștine” sau păgâne.

E sărbătoare pe pământ pentru creștini când e în cer sărbătoare și măreață este petrecerea în cer între sfinți, iar pe pământ curg lacrimi de iubire la cei ce iubesc cerul și sfinții lui, căci sfinții sunt mângâierea celor de pe pământ în vremi de bucurie sau de necaz, iar adevărata carte de istorie numai sfinții o pot lăsa spre a fi scrisă pe pământ, și ei sunt cei ce împing înainte toate, de vreme ce toți cei care se agață de scaunele de stăpânire trag totul în jos, totul înapoi, numai pentru ei, lăudându-se între ei și peste oamenii de jos că sunt ei cineva și că au ajuns sus, o, dar ei se urcă sus doar să se îmbogățească și să petreacă viață cu trufie, căci pe scaunele unei cetăți nu sunt suiți oameni curați cu inima și cu mâinile și cu viața, ci numai cei lacomi de averi și de ranguri și de slavă, numai aceia își cumpără scaune de stăpânire, iar stăpâni buni și miloși și duioși pentru oamenii poporului, o, cu greu ajung aceștia la cârmuire ca să le facă bine și numai bine semenilor lor, care au nevoie de căpetenii cu inimă mare, îndeletnicindu-se ei cu paza și binele vieții celor peste care ei stăpânesc și slujesc ca unor frați iubiți, cu care împreună zidesc și îngrijesc țara.

O, e sărbătoare de sfinți în ziua aceasta, iar neamul creștinesc aduce aplecare și închinare sfintei Parascheva, ocrotitoare din cer pe vatra neamului român și mult dăruitoare de bine celor curați cu inima și cu dorirea, dar mai mare ar fi bucuria pentru sfinți și pentru cei care cinstesc pe sfinți pe pământ dacă s-ar înrednici oamenii cu viața cea sfântă și cu poruncile lui Dumnezeu mereu pe buzele și pe faptele vieții lor, iar Eu, Domnul, ar fi atunci să am împărăție multă cu oamenii și lucru mult cu cerul între oameni și n-ar mai duce oamenii lipsă de Dumnezeu, și nici lui Dumnezeu nu I-ar lipsi atât de mult oamenii cei iubitori de cer, și minuni multe s-ar vedea bucurând pe cei credincioși și întărind credința și dragostea de Dumnezeu peste atâția oameni care n-au pe Domnul în gândul lor, în viața lor, în crezul lor, dar dacă nu se întâmplă așa, iată, împărăția păcatului a prins stat mare pe pământ cu oamenii și crește răutatea în inimi din pricina lipsei de Dumnezeu din oameni, căci oamenii fără Dumnezeu în ei nu sunt oameni buni nici dacă firea lor i-ar ajuta să fie buni, fiindcă cei ce sunt cei buni, dacă nu sunt buni pentru Domnul nu se cheamă rod răsplătit și veșnic rodul vieții lor, și se pier-

de rodul odată cu locul din care el se arată a fi.

Eu, Domnul, vin la tine cuvânt și te îmbrățișez în cuvântul Meu, popor român, căci tu ai pe vatra ta trupul sfintei Parascheva, iubitoarea de Dumnezeu în toată vremea ei de pe pământ. O, te îmbrățișez, neam iubit de Dumnezeu pentru alegerea ta, căci Tatăl te-a ales pentru Mine ca să vin în vremea aceasta cuvânt pe pământ și să am casă unde să trag și să fiu așteptat când vin și primit să fiu și iubit să fiu la venirea Mea cuvânt pe pământ.

O, pace ție, neam român! Și pace vouă, cetăți și țări cu nume de creștin-ortodoxe așa cum Îi place Domnului și sfinților Lui! O, înmulțiți-vă credința și veghea cea pentru ea, că e prea puternic vântul care bate ca să vă șteargă de pe față și de pe inimi credința creștin-ortodoxă, biserica cea bine plăcută Mie încă din vremea trupului Meu pe pământ și până azi și până mâine, o, copii iubiți ai Tatălui Meu Savaot! Grăiesc vouă cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu, o, cetăți creștine după datina cea dintru început, că e zi de sărbătoare în numele acestei credințe în care a trăit și a iubit cuvioasa Parascheva, martoră văzută stând de veghe între cer și pământ în cetatea românească Moldova, una dintre cele trei țări române, în numele Treimii lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt cele trei într-o singură țară, țara Mea cea de azi, țara cuvântului Meu la sfârșit de timp, căci deasupra pe cerul ei stau Eu, Domnul, și sfinții Mei și grăiesc de șaizeci de ani pe vatra acestui neam ca să-Mi întocmesc carte și să-Mi pregătesc prin ea un popor credincios și sfânt precum Eu sunt, că nu mai e pe nicăieri sfințenie și loc sfânt pe pământ, iar Eu, Domnul, plâng cu sfinții după popasuri sfinte ca să Mă odihnesc de jale, că jale Ne este fără de turmă sfântă, pe care s-o putem păstori cu cele dulci din cer și veșnice ca Dumnezeu, și nu trecătoare ca omul, căci omul trece ca iarba și nu are loc pregătit dacă n-a iubit pe Domnul pe pământ ca să-L aibă de Părinte și în cer.

O, țara Mea cea de azi, țara Mea creștină, Eu, Domnul, te am în mare veghe cerească, căci toți sfinții te veghează și te înmiresmează cu miresmele cerului dacă Tatăl te-a ales Mie masă de praznic de nuntă acum, la sfârșit de timp. O, am pe masă de hrană cuvântul gurii Mele și-ți dau cu el viață și povață și împărțim la toate țările din el, și mai ales la toți cei ce au în mijlocul lor biserică și credință creștin-ortodoxă.

Vă acopăr în ziua aceasta cu mantia Mea și vă grăiesc vouă, biserici și țări ale dreptei credințe și vă povățuiesc să vă întăriți ziua și noaptea în veghe și în credință și în iubire de Dumnezeu, că e negru peste tot pe unde nu este lumina ortodoxiei și Domnul ei Iisus Hristos, Cel care a lăsat acum două mii de ani ucenicilor Lui împărăția Sa ca s-o așeze din loc în loc cu sămânța ei pe pământ. O, și-au întocmit apoi țări și neamuri fel de fel de credințe cu numele Meu pe ele și-și vor dreptul să fie în rând cu cei ce-și zic creștini pe pământ, dar una este biserica Mea, nu mai multe, și se cheamă ea creștin-ortodoxă, iar celelalte sunt strâmbe, sunt după oameni făcute, nu după voia lui Dumnezeu, și nu sunt plăcute Mie aceste forme de credințe și e primejdioasă amestecarea, o, fii ai credinței sfinte, căci toate sunt vopsite, și nu sunt ele lumină peste oameni, și numai Eu, Domnul, Eu și cei ce seamănă cu Mine la mers și la port și la obiceiuri, numai aceia sunt lumină precum Eu sunt lumină a lumii. Și iată, bisericile creștin-ortodoxe și turmele lor, atât cât sunt în lume lumină a lumii ele sunt, precum Eu sunt, numai că oamenilor le place cu întunericul lor drept lumină, și Domnul nu încape cu ei.

Voi, țări creștin-ortodoxe, o, ce frumos ar fi fost pe pământ să fiți voi nedespărțite în iubirea de Hristos și să aveți putere de lucrat lumină mereu peste noroadele de pe pământ! Voi însă nu v-ați crescut iubirea Mea una de la alta, iar țara Mea română, țara Mea de azi, iată, n-a fost statornică și s-a aplecat pentru sprijin spre țări depărtate de Dumnezeu cu viața și cu credința, și ar fi fost altfel să fie, dar voi, țări creștine după voia Mea, v-ați construit arme de război și dați să le vestiți și să le arătați ca să stricați iubirea dintre voi și s-o schimbați cu amenințarea, căci amenințarea nu zidește iubirea, ci îngrijorarea o zidește, o, fiice ale credinței, și ce este mai jalnic e că țările la care se apleacă pentru sprijin țara Mea română, ca și alte țări cu credință vopsită, dau să strice în România obiceiurile sfinte și tradiția bisericească așa cum este ea primită de la părinți și de la sfinți, și Mă doare și Mă tot doare această îngrijorare, și va fi să nu cruț nuiaua dacă biserica ortodoxă se va apleca să facă jocul păgânilor și să-și păteze de tot fața și cămășuța ei de nuntă pentru masa Mea de cuvânt în mijlocul ei.

O, tu, cetate mititică, copilă română desprinsă de casa ta părintească, Moldova Mea de peste apă, strig la tine: nu te clătina ca să cazi din viță, căci scris este că mlădița care nu rămâne în viță se usucă și se aruncă în foc, iar cea care rămâne în viță Tatăl Meu o curăță ca să aducă roadă multă și mai multă, din viță să aducă roadă, și nu răzleață să rămână ea. O, ești așa de mică singurică, și ce faci tu așa de mică cum ești când cei ce te râvnesc a lor sunt mari și amenințători și nu sunt buni prieteni cum dai să crezi tu acum, în vreme de cumpănă pentru libertatea ta și pentru numele tău natal? Am voit să te alipesc cu pace și cu puterea Mea la trupul cel întreg al țării Mele din care faci tu parte, iar când am vrut Eu n-ai vrut tu prin cei potrivnici din tine și străini de moștenirea ta, iar acum ai soarta ta în mâna ta, și te povățuiesc să te așezi în genunchi până nu vei fi așa așezată de cei mai tari în tine, care te vor de partea lor, iar tu îngenunchează înaintea Mea și cere înțelepciune să-ți dau și să-ți întăresc credința și veghea, o, că ești tare împietrită cu duhul pe cât ești de micuță, după ce ai fost ruptă și desprinsă de casa ta, de țara ta mamă, o, copilă pribeagă printre neamuri și printre hotare acum, și iată, cheia pentru soarta ta de mâine e în mâna ta. De aceea așează-te în genunchi și fii înțeleaptă, o, Moldova Mea de peste apă, și nu te clătina de pe un picior pe altul, că Eu dau să te ajut dacă Mă așezi lângă tine de sprijin, căci binele tău este acesta, și nu străină cum ești acum.

Iar tu, poporule mare cu întinderea și cu neamul, o, pace ție, poporule rus, și ține-te bine de partea credinței sfinte și a bisericii sfinte, că ai un cer mare de sfinți mari cu credința și cu minunile cerești deasupra ta, și nu lăsa să te cuprindă amețeala așa cum s-a întâmplat cu slujitorii bisericii din România, țara cuvântului Meu cel de azi, căci aceștia n-au voit să Mă asculte așa cum ai ascultat tu de Dumnezeu și nu te-ai dus să te amesteci cu cei ce dau să-și păteze credința cu amestecătură de păcat și de aplecare pentru lepădare de părinții cei sfinți. O, pace ție, biserică și turmă creștină, și unește-te cu duhul celor din cer ai neamului tău mare, că mari sfinți s-au ridicat la cer din mijlocul tău în vremea celor o mie de ani de când M-au primit pe vatra ta străbunii tăi cei sfinți, care s-au făcut neamul lui Iisus Hristos între pământ și cer, și tot așa să lupți să și rămâi, o, popor creștin, dar uită-te bine în cărți, căci Eu, Domnul, iubesc sfințenia, iubesc pacea, iubesc frăția, mila și credincioșia și iubesc jertfa cea plăcută Mie, și spun la toate popoarele ca să știe de la Dumnezeu că arma cea mai tare pentru apărare este iubirea de Dumnezeu și de frați, și de la ea credința cea dreaptă, credința creștin-ortodoxă în mijlocul

unui întuneric mare al popoarelor fără Dumnezeu pe pământ.

O, popor rus, nu te îngrijora! Din mijlocul neamului român nu se ridică nici un rău asupra ta, că nu e în firea acestui neam să facă rău peste frate creștin și peste vecin, că poporul român este un neam duios la inimă și la iubire, chiar dacă popoarele creștine sunt acum aplecate pentru pace cu toate popoarele, căci așa este scris, să trăiască toți în pace cu toată lumea pe cât se poate. Dar mai mult și mai mult te povățuiesc pe tine, biserică a poporului rus, să nu te apleci cu cei care dau să știrbească ascultarea de Dumnezeu prin biserică așa cum este ea lăsată prin sfinți și prin părinți, că slujitorii din biserica neamului român s-au aplecat și M-au îndurerat adânc și au făcut suspin pentru cei din cer, iar Eu, Domnul, dau mereu să strig la ei să se scoale spre pocăință până nu-și vor dărâma singuri sfeșnicul de pe masă, precum este scris pentru cei ce nu se pocăiesc cât este încă vreme de pocăință.

O, așează-te povață din mijlocul tău și pildă pentru țările creștin-ortodoxe și îndeamnă la statornicie cu veghe și cu ascultare de părinți pe cei ce stau pe scaune de păstori, că e mare primejdie să fie dărâmate de la locul lor rânduielile cele pentru biserica Mea pe pământ și să pătrundă amestecare peste ea.

Plâng sfinții în cer și sunt plini de jale și de veghe peste bisericile lui Hristos, și iată, sfânta Parascheva în țara Moldovei veghetoare mereu peste țara română toată și peste toate țările surori cu credința și cu biserica, iată cuvântul ei de jale peste toate bisericile lui Hristos din țările creștin-ortodoxe. O, iată glasul sfinților, care au întocmit turmă bisericească pe pământ, iată glas din cer:

— De lângă Tine și cu Tine, Doamne, plâng, și cu toți sfinții frați, și toate bisericile Tale le strigăm să plângă cu noi, ca nu cumva să piară sămânța Ta de pe pământ, biserica Ta sfântă, Doamne, că Tu Te lupți să-i fii Mântuitor, o, Doamne, în timp ce dușmanii ei vor s-o piardă pe ea și s-o amestece în întunericul lor cel fără Dumnezeu și plin de fapte cu păcat.

O, creștinii din biserici să nu uite ce așteaptă de la ei sfinții, și le spun lor așa:

O, copii ai lui Hristos, voi cereți de la noi tot binele pentru voi și ne cereți mereu în dureri și în bucurii să vă fim mijlocitori spre Domnul și să vă aducem vouă milă și ajutorare de la El, dar și noi vă cerem vouă să faceți ce am făcut noi pe pământ: credință sfântă, iubire de Dumnezeu și viață cu sfințenie în ea, pe care le puteți lua în voi prin ascultare de cele zece porunci, care dau viață de la Dumnezeu celor ce le urmează pe ele pe calea către cer. Eu, din mijlocul neamului român, de unde veghez această vatră a lui Dumnezeu-Cuvântul, aduc acum, în ziua mea de serbare între sfinți, aduc vouă strigătul meu frățesc: Nu călcați peste poruncile lui Dumnezeu, ci împliniți-le cu iubire mare, și ele să vă fie toată bucuria vieții, așa cum se cuvine creștinilor și țărilor creștine, care au ca libertate viața cu Hristos, calea pe care omul osândește păcatul și se face liber de păcat, așa cum eu am împlinit în vremea vieții mele pe pământ și am căpătat loc cu cetele cerești în cer și slujim pe Domnul și cu Domnul între cer și pământ pentru voi și dorim să ne întâlnim slujind pentru Același Domn al nostru, Iisus Hristos, și să fim una întru iubirea Lui, căci Domnul voiește fericirea cea de veci pentru toți iubitorii Lui.

Eu, Doamne, de lângă Tine și cu Tine plâng de iubire și de fericire că am grăit acum neamului creștinesc de pe pământ de peste tot, și-Ți dau Ție toată bucuria mea, așa cum și pe pământ numai Ție Ți-am slujit și Ție m-am închinat și numai pe Tine Te-am dorit și Te-am iubit.

— Eu, Domnul, pecetluiesc cu numele Meu cuvântul tău de iubire, fiică iubită. Iisus Hristos este moștenirea ta în cer, și această moștenire voiesc s-o dau la tot neamul creștin-ortodox de pe pământ, după ce fiecare Îmi aduce viața sa ca să fac din ea împărăția Mea. O, dacă n-ar fi sfinții din cer și sfinții de pe pământ în toată vremea, cum ar mai merge, oare, vremea înainte cu atâția oameni necredincioși și slujitori păcatului peste tot pe pământ?

Iată, din așternutul Meu din mijlocul neamului român M-am împărțit cuvânt peste neamul creștinesc de peste tot. Nu mai pot să spun neamul creștinesc, că mulți se vor neamul Meu să fie când ei nu seamănă cu Mine și cu credința cea din sfinți lăsată, și spun: neamul creștin-ortodox, căci numai în această turmă Îmi găsesc Eu rostul și așezarea Mea cea de la începutul bisericii Mele de acum două mii de ani.

O, copii ai credinței drepte, copii de peste tot, iată așternutul Meu de venire cuvânt pe pământ, de unde Mă împart! Am șaizeci de ani de cuvânt scris pe vatra neamului român. Mi-am scris carte de istorie în mijlocul acestui neam. O, iubiți pe Domnul și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este Domnul și așternutul Lui în cetatea Lui de cuvânt, și se va cânta bisericește cântarea cea de slavă, că vor vedea toate neamurile pământului mântuirea de la Dumnezeu venind, și nu de la oameni, și munții se vor bucura de fața Domnului, că iată, vine Domnul, vine să judece pământul, precum este scris! Amin, amin, amin.

Acum, poporul Meu de la izvor, o, măi fiilor, vă dau iar și iar îmbărbătare la lucrul Meu cu voi, și lucrul cu zor să vă fie, că una după alta se scurg zilele de lucru câte mai sunt până la sosirea sărbătorii îngerilor, când Eu, Domnul, Eu și cu voi vom sta în prag și vom deschide larg oaspeților de peste tot și le vom da mângâiere multă și povață dulce pentru statornicie până la sfârșit cu Domnul, pe Care ei L-au ales.

O, fiți încredințați de puterea Mea, fiilor, și de ea în voi apoi, și numai apoi ne vom odihni de osteneală, și ne va fi cu mângâiere odihna cea de după fiecare lucru lucrat, pe care Eu îl întocmesc cu voi. Mână cu mână să vă dați fără răgaz, și lăsați îngerii să intre în voi și să poată ei, să poată din cer, fiilor, căci lucrul este sfânt și este mult.

O, aveți grijă de pacea cea deplină între voi, și cu aplecare unii spre alții să slujiți, răscumpărând orice clipă mică de timp, că e tot mai aproape nevoia să fim gata de pus masa cea de praznic de toamnă, praznicul îngerilor, o, fiilor.

Eu, Domnul, vă înveșmântez în duhul puterilor cerești, și cu mângâiere Mă voi purta după voi și veți putea voi tot ce este de făcut, și vă veți minuna ce mare este cel ce este cu Dumnezeu, și Dumnezeu cu el, căci Eu, Domnul, voiesc ca voi să fiți ca Mine, fiilor, și să Mă văd în voi, și pe voi în Mine să vă vedeți, și așa se atinge măsura Mea cu omul, măsura iubirii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2016

Sărbătoarea Sfântului Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir

Rugăciunea sfântului Dimitrie pentru neamul român, ca să fie sămânța lui Avraam. Îndemn la lucru cu zor pentru săvârșirea zidirii.

Iată semnalul Meu, și cartea se deschide la cuvântul Meu și intru și pun masă de cuvânt și hrănesc

cu el pe cei din casa Mea, din curțile Mele, și împart de pe masă și fac milostenie la cei care-Mi cer, ba, mai mult, ies la răspântii și stau în calea omului peste tot, ca să pot fi găsit și aflat și ca să Mă împart cu bunul Meu cel de sus la cei ce Mă vor și Mă aleg de călăuză pe calea vieții lor, și se numește Dumnezeu această hrană de cuvânt, și voi coborî masă cerească și hrană dulce curând, curând în zi de mare sărbătoare și voi veni aici cu serbarea îngerilor, căci se apropie sărbătoarea lor, și se pregătesc toate cetele cerești pentru această măreață zi de serbare, iar Eu, Domnul, dau acum binecuvântare cu multul la cei din cer și la cei de pe pământ, care se vor porni spre izvorul Meu de cuvânt aici, și voi sta la masă cu ei, precum este scris pentru cei credincioși, căci Eu am spus: *«Cel ce crede în Mine voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui»*, și iată ce minunat împlinesc Eu ceea ce am cuvântat să se împlinească!

O, pace vouă, fiilor de la izvor! Un salt, încă un salt, și pregătim frumos așternutul cel înnoit și punem masă cerească de praznic măreț și îngerii vor sărbători în cer și pe pământ la voi și multă este pregătirea, și voi rosti cuvânt de sfințire și de pecetluire prin cuvânt a Casei Întâlnirii, înnoită acum în veșmânt alb și toată cu față nouă înăuntru și în afară, căci voi ați ascultat și ați lucrat cu osteneală, dar nu numai voi, ci și Eu cu voi, căci sprijinul Meu a venit la vreme și am trezit prin cuvântul Meu pe cei ce v-au sprijinit din partea Mea, ca să vă dovedesc că nu numai voi, ci și Eu am fost, căci am stat la cârmă de sus și de jos și am înlesnit să se poată împlini la vreme cuvântul gurii Mele, iar inimioarele voastre să poată să spună mereu, să spună cu credință: *„Dumnezeu este cu noi!”*. Amin.

O, fiilor, au stat și stau cu voi sub greu oștiri de sus când voi lucrați, căci îngerii se așează cu voi sub greu și adaugă putere și împlinire. Vă voiesc fericiți prin truda cea pentru slava Mea cea din vreme aceasta, iar pentru împlinirea ei trebuie tot mai mult să învățați să credeți, că iată, totul se poate prin cei credincioși, iar oamenii de pe pământ nu pot tot așa, și numai cei ce au cerul de patrie pe pământ, numai aceia pot, ca și Dumnezeu pot ei.

O, mai sunt câteva zile de zor și de trudă cu zor și ne vom arăta în prag, așteptând și primind pe oaspeți și vom sta cu ei la masă de praznic îngeresc, căci cete-cete vor fi îngerii aici și vor săruta peste tot urma mânuțelor voastre, că fiecare colțișor de zidire are pe el semnul mânuțelor voastre, ascultarea voastră de Dumnezeu, o, fiilor. O, fiți mari la ascultare și mici de tot pentru orice rău, căci Eu, Domnul, am spus tuturor când am spus: *«Dacă nu veți fi ca pruncii nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu».* Cei mici sunt cei purtați, cei vegheați, cei îngrijiți, și sunt cei supuși celor ce îi poartă pe ei. O, cine mai poate așa pe pământ?

Dar neamul creștinesc trebuie să fie plin de faptele credinței, iar Eu, Domnul, aduc în ziua aceasta pildă de credință pe mucenicul Dimitrie, pe cel sărbătorit de ceata mucenicilor în ziua lui de intrare între sfinții cei de sus, căci credința celor ce cred e mărturisită și hrănită prin vreme de mulți fii și luptători mari ai duhului credinței și ai iubirii de Hristos, căci Eu, Domnul, am pus în mulți prin vreme duhul iubirii de Dumnezeu și am atins cu el inimile lor. Focul iubirii de Dumnezeu a ars în ei și n-au ieșit din el cei ce M-au iubit cu foc, n-au ieșit decât cu prețul vieții lor, și așa au rămas ei mărturisitorii Mei pe pământ și în cer, în cer și pe pământ, de jos și de sus, și, iarăși, de sus și de jos, iar patria celor din cer este între pământ și cer peste tot, și este pusă de Dumnezeu cu cele nevăzute ale Sale, și care se văd de cei ce văd.

Iată mărturisitorul Meu, mucenicul Dimitrie și ziua lui de sobor între sfinți! Eu cu sfinții vin și merg între cer și pământ, între pământ și cer, iar când ei au masă de serbare între sfinți îi am părtași cu Mine la masă de cuvânt și Mă mărturisesc sfinții Mei, și se mărturisesc pe ei înșiși din mijlocul celor ce au biruit și au ajuns pe tărâmul vieții.

O, binecuvântată să fie intrarea ta cuvânt în cartea Mea cea de azi pe pământ, ucenicule mărturisitor. Mă scriu în ea cu voi, și cu cei ce Mi-o scriu pe pământ și toți suntem mărturisitori prin ea, căci scris este că Duhul lui Hristos este duhul mărturiei. Amin.

— Duhul Tău, Doamne, este călăuza sfinților Tăi pe pământ, că m-am ales Ție dintre oameni, și m-am ales de partea celor credincioși Ție și n-am ridicat mâna asupra lor când m-a trimis împăratul păgân să le fac rău lor, și i-am cinstit pe ei ca pe ai Tăi, căci Tu erai Dumnezeul meu și al lor, chiar dacă eu eram pus de împăratul de pe pământ în rangul cel înalt de peste oștirile lui, urmând tăticului meu la acest rang împărătesc de comandant de oști, dar din acest rang Te-am ascultat pe Tine și doream să ajung să mă descopăr al Tău și să-L știe toți pe Stăpânul inimii mele și al sufletului meu, pe care nu le-am lăsat pe mâna oamenilor pământului, a celor necredincioși Ție, Doamne, ci le-am păstrat Ție ca locaș al Tău înăuntrul meu, iar înaintea întrebării împăratului păgân am mărturisit deodată că sunt ostașul Tău credincios, iar el s-a rușinat adânc înaintea celor de față, și s-a arătat biruitor punându-mă la închisoare, dar eu și acolo mărturiseam pe Domnul meu Iisus Hristos și-i umpleam de credința în Tine pe cei închiși cu mine și se făceau și ei creștini cu inima și mărturisitori Dumnezeului meu cu credința lor, Dumnezeul lui Dimitrie.

O, dă-le, Doamne, românilor de peste tot Duhul Tău, duhul mărturisirii, duhul sfinților Tăi! Fă din fiii neamului român sămânța lui Avraam și roadele ei! Stele ale cerului să se facă ei și să lumineze în noaptea necredinței așa cum eu am luminat calea Ta cu omul și le-am arătat la mulți calea, căci după ce am fost împuns cu sulița în coastă ca și Domnul meu, a curs apoi din trupul meu, a curs de atunci și până azi mireasmă cerească, și izvorăște ea mereu spre slava Ta și a celor credincioși de pe pământ, iar cei necredincioși sunt cei rușinați, chiar dacă lor nu le este rușine, de vreme ce sunt ei cu totul lipsiți de daruri, dacă așa și-au ales.

O, ai grijă de toate popoarele, ca să ajungă ele la cunoașterea lui Dumnezeu, dar ai grijă de neamul român și întărește-i credința în Tine, Doamne! O, toate cetele cerești așteaptă biruința Ta în mijlocul acestui neam și pământ.

O, ce frumos este la sărbătorile Tale aici, pe pământul român, aici, în cetatea Ta de cuvânt! Cei din cer au vederea pentru cele ce nu se văd, nu numai pentru cele ce se văd, și văd ei frumusețea toată a facerii Tale. Mă pregătesc și eu cu ceata mucenicilor pentru sărbătoarea îngerilor aici, și toate cetele cerești se zoresc cuprinse de dor și se gătesc pentru bucuria zilei îngerilor și vom sta cu Tine la masă, Doamne, cu Tine și cu toți cei ce se vor strânge sub mângâiosul Tău cuvânt de slavă, slava pe care Tu o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, pe care Tu ai întemeiat-o cu cuvântul Tău. Amin.

— Slava Mea este cuvântul, o, sfinți iubiți ai Mei, căci cuvântul Meu se arată cu împlinirea lui și cu slava lui. Așa am rostit Eu cuvânt aici, la izvor, și am spus să se înnoiască și să se lărgească așternutul

Casei Întâlnirii, unde Eu, Domnul, vin cu sfinții Mei în sărbători când timpul e mai rece pentru oaspeți, și iată slava cuvântului Meu cât de măreață se arată! Curând vom sta și vom privi și ne vom odihni cu mângâiere și cu sărbătoare îngerească aici. Puțin, puțin, și se strâng la izvor cei ce iubesc cu dor acest așternut, cetatea cuvântului Meu, căci M-am descoperit celor ce au crezut și i-am adus la pieptul Meu duios ca să-i mângâi când se strâng în sărbători aici, iar acum iar și iar le binecuvintez cu mare har călătoria spre izvor. Îngerii își fac lucrarea și îi însoțesc pe cale și le pregătesc bucurii îngerești și mângâieri aici, iar Eu Mă mângâi că sunt Dumnezeul lor, al celor ce vin și petrec cu Mine aici, spre mângâierea lor și a Mea. Amin.

Acum, vouă, celor ce-Mi pregătiți sărbătoarea și bucuria ei, vă pun în grijă veghea cea pentru tot lucrul care mai este de așezat până la sărbătoare, fiilor. O, când vă culcați, culcați-vă cu gândul să vă sculați, căci am vestit aici la voi că și cei ce adorm și mor cu trupul, și aceia adorm cu nădejdea că se vor scula. O, aveți grijă, fie că dormiți, fie că vă treziți din somn, să fiți cu Mine, și Eu cu voi, fiilor, că fără Mine voi nu puteți face nimic, fiindcă așa am spus Eu celor ce vor fi ai Mei până la sfârșit, și am spus că nu pot fi până la sfârșit ai Mei cei ce se uită înapoi și o iau înapoi după ce vin și pun mâna pe plug, și nu pot rămâne ei apoi ucenici ai Mei până la sfârșit, și iată, nu pot ei fi ai împărăției Mele dacă se duc din preajma Mea și caută spre lume.

O, fiilor, fiți fericiți prin truda voastră pentru slava Mea. Totul este cu putință când este credință. Când sunteți sub sarcină îngerii sunt cu voi și ridică și ei odată cu voi. Faceți-le bucuria să simtă și ei că voi îi simțiți la orice pas cu voi la lucru, cu voi sub sarcini, fiilor. V-am vestit din vreme că voi avea grijă de tot ce trebuie, și am avut, iar voi ați văzut, văzând cuvântul Meu împlinindu-se.

O, încă un salt, fiilor! Puțin, puțin, și punem masa de praznic îngeresc. Fiți harnici, fiți toți harnici! Strângeți-vă într-o unire călăuzită bine și vom lucra tot ce mai este de lucrat. Vă dau de veste că toți trecătorii se minunează de voi, și se vor minuna și mai mult când vor vedea cum se adună oaspeții să petreacă sub acest așternut și când vom vesti cuvântul sfințirii.

Vă mulțumesc cu aplecare, și încă vă voi mulțumi, fiilor! Fiți plini de iubire, lucrând la slava Mea cu voi! Pace vouă! O, pace vouă! Puțin, puțin, și vom fi mângâietori, Eu și cu voi, o, fiilor, vom fi ca Duhul Sfânt Mângâietorul, Care ne hrănește. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2016

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil

Sfințirea așternutului cel înnoit al Casei Întâlnirii și al Fântânii sfântului Ioan Botezătorul și a sfintei Ecaterina. Taina creștinului: viața îngerească în trup.

Se deschide cartea și Mă așteaptă să intru în ea cu zi de serbare și de slavă cerească. A fost mare pregătire în cer și pe pământ aici pentru această sărbătoare îngerească, și iată-ne așezați la masă și la hrana de pe masă, iar Eu, Domnul, împărțind și binecuvântând pe cei mânați de dor aici, la izvor, în cetatea cuvântului Meu pe vatra neamului român.

Măreț este alaiul cel sărbătoresc, măreață frumusețea cetelor cerești, cu care am sosit și cu care stau în prag la sosire pentru primirea la sărbătoare! Sunt Mirele sărbătorii, iar cei sărbătoriți fac parte din slava Mea, și sunt cetele îngerești și căpeteniile lor cele de frunte, arhanghelii Mihail și Gavriil, urmați încă de căpetenii de peste îngeri după soiul lor de multe feluri, lumea cea fără de început și fără de sfârșit a îngerilor lui Dumnezeu, slugile care împlinesc poruncile Lui, poruncile iubirii, ale Celui iubit.

O, minunată este ziua aceasta de serbare, minunată foarte! O, ce frumos, ce frumos aici, în acest măreț așternut, lucru ceresc acum acest așternut!

O, pace vouă, celor cu care petrec Eu, Domnul, în ziua aceasta de mângâiere sfântă! O, v-ați adunat la izvorul gurii Mele, fiilor. Iată-Ne și pe Noi, cei din cer veniți, și toți suntem la aceeași masă a dragostei! O, v-aș deschide ochii trupului ca să vedeți cu ei câtă slavă de sus înconjoară înăuntru și în afară acest așternut înnoit acum prin cuvânt și prin faptă. O, ce slavă de îngeri și de sfinți, toți plini de duhul mângâierii!

Voi, cei care ați trudit la această podoabă de așternut pentru Domnul, voi sunteți cei ce mângâiați gătind sărbători pentru cei din cer sărbătoriți cu ziua lor de serbare din an în an și mângâindu-i acum aici pe ei, alături cu cei adunați de dorul sărbătorii, și care și-au unit cărărușele și au ajuns până la muntele Meu cel sfânt ca să le grăiesc Eu lor de pe munte, o, fiilor primitori de oaspeți, din cer și de pe pământ oaspeți veniți la masă de serbare, dar și din lumea celor ce dorm cu nădejdea învierii a toate, așa cum au fost ele la Dumnezeu întru începutul lor cel dintâi, că azi e zi de chemare la masa de toamnă a celor adormiți din neam în neam, și iată-i și pe ei la masă cu îngerii, și gustă ei din plin mângâieri.

Eu, Domnul, Mă minunez între cei din cer veniți cu Mine aici și Mă las cuprins de toată mângâierea și Mă prinde mirarea și caut cu ce cuvinte să Mă așez în carte în această dulce clipă cerească și plină de slavă de sus și de jos, slavă ca a lui Dumnezeu.

O, pace vouă! Pace vouă, celor din cer aici! Pace și vouă, celor de pe pământ adunați și cuprinși de dor și de mirare aici, acum! Grăiesc și spun ca odinioară: *«Ia aminte, cerule, căci Eu, Domnul, voi grăi, iar tu, pământule, ascultă cuvintele gurii Mele, că învățătura Mea curge ca ploaia, iar graiurile Mele se coboară ca roua pe iarbă»*, precum este scris.

O, cum aș fi putut să vin văzut, neînvăluit în cuvânt? Aș fi voit mereu să fie așa, să fiu văzut și să lucrez la vedere cu slava Mea, o, dar sunt așa de străin la toți oamenii, așa de necunoscut de ei, și aceasta din pricina înstrăinării lor de Mine, încât nu M-ar cunoaște nimeni, nimeni, și aș păți ca acum două mii de ani când nimeni nu M-a cunoscut și M-au dat de la ei pe cruce să stau ca un osândit de toți, ca un străin de toți. O, M-am ascuns de ochii tuturor după ce Mi-am săvârșit lucrarea, și tot așa stau și azi, dar tot ca atunci vin și sunt lângă om, și Mă ascund în același timp, iar cuvântul Meu din nor lăsat peste pământ are putere, are, măi fiilor sărbătoriți azi lângă cetele îngerești, oștiri ale slavei Mele, măi fiilor.

Și acum, cuvântul gurii Mele sfințește în ziua aceasta așternutul cel înnoit al Casei Întâlnirii și intră acesta în slujba Domnului pe mai departe pentru adunări sfinte, pentru așternut picioarelor Mele când Eu, Domnul, poposesc aici cu cei din cer. Întăresc prin cuvânt numirea lui pentru slujire sfântă și așez peste el semnul cel de sus: În numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, pecetea Viului Dumnezeu. Amin. Această pecete plină de putere dumnezeiască va fi ocrotitoarea cea de la Dumnezeu și va ține departe tot ce nu este de la Dumnezeu, și toate cele rele se vor spulbera din toate locurile

peste care stă această pecete, că al Domnului este pământul acesta și toată plinirea lui. Amin.

Și încă, și încă o pecete așează în ziua aceasta la slujire ființa fântânii celei noi, ieșite acum deasupra și intrând ea sub pecetea Domnului, și va fi ea binefăcătoare cu apa ei, căci Eu, Domnul, am zis și am făcut, iar lângă ea va sta din partea Mea ocrotitor, va sta cel ce M-a arătat lumii acum două mii de ani, Ioan Botezătorul, care și al Meu botezător a fost în ziua când M-a arătat lumii Miel al Tatălui, mărturisit de gura lui, căci el a primit de la Tatăl descoperirea Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Alături de acest patron lângă fântână așez încă un vas ales. Aici, pe colina din dealul cetății Domnului va sta înger la fântână mucenița Ecaterina, că izvor al înțelepciunii de sus am pus în ea și a izvorât din ea acest izvor și a înnoit pământul multora din vremea mărturisirii ei, iar acest dar al înțelepciunii va sălășlui lucrător aici pe colină, căci Eu aici Îmi am scaunul și izvorul lui peste pământ, și toate se adună aici și toate pornesc de aici și sfințesc pământul.

Iată, lucrări așezate de Mine la lucru cu slujire aici, iar cuvântul Meu sfințește și pecetluiește, o, și se mângâie cu mângâiere mare lumea celor adormiți, care au chemare la masă aici, în ziua aceasta sfântă pentru toți la fel, iar țara Mea cea de azi, țara română, primește acum și ea floare de podoabă tot ce fac Eu nou, sau înnoiesc în mijlocul ei, și o aștept și pe ea la izvor să bea și să se cunoască a fi a Mea, căci Eu scot apă de aici și-i dau să bea ca să cunoască ea pe Domnul Dumnezeul ei. Amin.

O, e mult păcatul pe pământ, e tot o infecție pe pământ păcatul, și tot omul este țintă a acestei dureri, care pătrunde în trup și în inimă și în suflet și infectează tot trupul ființei omului, și pe cei mai mulți îi omoară de tot, căci Eu sunt Cel fără de păcat și ies cu totul din cel infectat de păcat și rămâne numai el și moare omul prin păcat, așa cum i-am spus Eu lui Adam în rai că va muri dacă nu va urma cuvântul Meu, cuvântul vieții, și i-am spus să nu ia din alt cuvânt ca să calce cu el peste cuvântul Meu!

O, i-aș ruga și i-aș învăța pe toți oamenii să fie creștini și i-aș ajuta să știe ei taina celui ce este creștin, căci un creștin după adevăr creștin nu se încântă cu îndeletnicirea cea din păcat orice ar vedea sau ar auzi, și rămâne el plin de viață de sus, plin de poruncile lui Dumnezeu în vremea trupului lui pe pământ, iar cel ce alunecă spre gustul cel otrăvitor de viață al păcatului, acela n-a îmbrățișat încă sfatul Meu și viața de creștin, viața de sfânt al Domnului, căci celui ce o îmbrățișează pe ea nu-i mai trebuie înșelăciune și timp irosit în afara împărăției Mele din el, ci privește totul cu rece, și numai de dulcele cel ceresc se încântă, și îl așteaptă ca pe o dragoste mult așteptată de inima lui, viața cea îngerească în trup.

O, omule pierdut din brațul Meu pentru plăcerile tale, iată ce veste îți aduc: Când lucrezi cu o sculă pentru ca să zidești ceva sau să strici ceva zidit și să faci din nou lucru mai trainic, tu cauți să nu te lovești cu scula aceea și să te rănească ea, ci o folosești cu grijă spre întocmirea lucrului trebuincios ție. O, așa trebuie să te folosești tu de cele cu care lucrezi, așa trebuie lucrat cu sculele care pot mușca din sufletul tău, din lucrul lui Dumnezeu cu tine. Așadar, atenție mare la ferestre și la uși, căci prin fereastră și prin ușă intră și lumina și întunericul în om, și prin toate porțile simțurilor lui pot intra și cele spre viață, și cele spre moarte în viața omului.

O, fiilor adunați la glasul cuvântului Meu cel pentru voi izvorât, o, căutați, fiilor, să vă hrăniți mereu sufletul și căutați să luați și să dați din hrană, că dacă luați numai, voi sunteți numiți leneși, iar lenea este păcat de moarte, dar dacă și dați, sunteți cei milostivi și veți primi și voi milă, căci sufletul trebuie mereu să mănânce, că altfel Se strică Dumnezeu în el cu lucrul Său de viață dătător, dar trebuie bucate bine alese, nu oricum să fie hrana, nu hrană moartă și trasă de păr.

O, vă învăț învățătură îngerească și vă voiesc îngeri să fiți, și viață îngerească să petreceți în trup, căci viața cea sfântă în om este viața îngerilor, o, fiilor. O, cât de dragă Îi este Duhului Meu venirea voastră la izvor, la hrană de cuvânt de sus, fiilor! Drag vă este și vouă să veniți, dar drag să vă fie să și iubiți viața cea îngerească, cea fără de păcat, că păcatul este cea mai grea infecție care poate face rău omului bolnav de păcat. Iată, aveți cerul cu masa lui cea de sus. Luați și mâncați, și căutați la gustul cel bun al vieții cu Dumnezeu, iar cele ce trec pe pământ, să nu mai luați din ele de viață pentru voi, că totul e trecător pe pământ, dar iată, vin Eu pe pământ, iar Eu sunt Cel veșnic, și pentru voi vin dacă vin. Așadar, fiți ca îngerii, fiilor. Amin.

— O, auzind auzim, Doamne, învățătura Ta lăsată peste oameni în ziua noastră de serbare între cei din cer.

Amin, amin zic cetele îngerești: Să stea bine și cu frică și cu mare luare aminte la cuvântul Tău toți cei de pe pământ, că vine Domnul cu cetele îngerești, vine cu oștirile cerești și Se poartă spre pământ ca să aducă sănătate peste oameni cuvântul Său cel sfânt.

O, binecuvântat ești Tu și mare este numele Tău între cei din cer, Doamne slăvit de toate puterile cerești, care Te slujesc! O, slavă Ție în ziua noastră de serbare aici, în noul Tău așternut, care a fost acum înnoit, împodobit iarăși, Doamne, și îmbrăcat frumos ca pentru slava Ta! Coroane de îngeri sunt aici în văzduh și se fac frumusețe a Ta în ziua aceasta sfântă. Pentru cei din cer, pentru lumea cea nevăzută totul este văzduh ori pe unde s-ar așeza ca să stea sau să lucreze slava Ta și slujirile Tale.

O, minunată este slava Ta în mijlocul făpturilor Tale cele de sus! Aripi mângâietoare întindem peste cei adunați sub acest acoperământ, înnoit acum pentru slava Ta de azi și de mâine, o, Doamne. O, suntem îndrăgostiți cu totul. O, ce mărețe sunt lucrările Tale cu care mângâi pe cei de sus și pe cei de jos! Cântă oștirile îngerești și se mlădie puterile cerești sub cântarea îngerilor și toți dănțuiesc de fericire, că Tu ești fericirea lor. O, mângâie-i și pe cei din iad și adu-le și lor clipa fericirii, că va veni ziua cea scrisă să vină când Tu vei cere înapoi pe cei morți, când lumea și marea și pământul și iadul vor da înapoi pe morții lor și vei anunța învierea cea mare, o, Doamne, căci Tu de aceea ai venit din cer pe pământ, ca să fii Izbăvitor ai venit, o, Doamne.

Cântăm cu toții într-un glas, sfinții și îngerii, și-Ți slăvim venirea și cuvântul gurii Tale și spunem plini de îndrăgostire: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, acum și pe vecii El este Cel binecuvântat și Cel ce binecuvintează mângâind și grăind. Amin.

— O, minunată este slava acestei sărbători! O, cât a fost de așteptată în cer și pe pământ această zi sfântă! Numai Eu, Domnul, numai Eu știu cât fior am strâns de la cei din cer și de la cei de pe pământ, care atâta au așteptat această zi de mângâiere între Mine și ei.

Cerul și pământul sunt una aici, acum. O, cine poate să vadă aceasta, în afară de cei ce cred din darul Meu dat lor pentru această credință? Această fericire cerească e ca un vis dulce, e ca un basm frumos și prea încântător unirea aici a ce-

rului și a pământului în zi de sărbătoare îngerească. Am stat mult prea îngrijorat pentru pregătirea acestei zile. Am căutat din cer să pot de pe pământ și să dau sprijin ca să se poată aduce la îndeplinire cuvântul Meu și înnoirea acestui așternut. Toți oamenii cer la Mine să le fac bine și să le împlinesc ruga, iar când le-o împlinesc, numesc ei aceasta minune apoi, dar adevărata minune este aceea când cineva împlinește voia lui Dumnezeu pe pământ, o, și cât aș vrea să am mulți lucrători de așa minuni, ca să se arate pic cu pic minunea împărăției lui Dumnezeu cu oamenii, cu cei credincioși puterii Mele, cu cei ce fac voia Mea și cuvântul Meu, și nu Eu pe al lor. O, nu e bine să aibă omul grijă de el, și e bine să am Eu grijă de el, și poate el aceasta numai când el nu se îngrijește, ci Îmi lasă Mie această grijă de el, iar el să aibă grijă de grijile Mele, că multe griji am de purtat, și puțin ajutor găsesc de pe pământ.

O, cum să fac acum să vă umplu de toată mângâierea Mea și a celor din cer, cu care am venit și ne-am întâlnit, o, fiilor adunați sub slava cuvântului Meu? Îmbrățișarea Mea se desface acum ca să vă cuprindă în ea pe toți, că sunt mângâiat că ați venit și că ne-am întâlnit aici. Mereu Mă mângâi când avem întâlnire, mereu suspin de drag când căutați cu drag după Mine ca oile după păstorul lor când le poartă la pășune și la apă și le apără de lup și de fiare fel de fel. Toată această mângâiere v-o întorc și v-o dau. Dar cum sunt cei mângâiați? O, fiți ca îngerii, fiilor, că așa sunt cei mângâiați! E o mare fericire să semănați cu îngerii, să fiți ca ei prin toate, să suferiți ca ei după dragoste și să nu mai sfârșiți cu această suferință, căci când ea nu mai este nici dragoste nu mai este, și vai celor fără de dragoste, fiilor! O, oare, voi știți acest vai? Această întrebare v-o pun Eu, Domnul. Întrebați-vă cu ea mereu, mereu, ori de câte ori simțiți că vă lipsește această suferință și sunteți sub vai.

Acum așez pe masă binecuvântare peste așternutul cel înnoit și peste fântâna cea nouă pusă acum spre slujire, și, iarăși, peste lăsatul serii, când voi, fiilor călători, vă așezați pe cale înapoi spre căsuțele voastre și sunteți însoțiți de cei din cer, care au această misiune de împlinit în toate sărbătorile Mele cu voi aici. O, nu uitați de dragoste și de suferința cea pentru ea, fiilor hrăniți cu atâta dragoste, că Eu sunt tot o rană, tot o dragoste după voi. O, rămâneți încântați de dragostea Mea și dați-Mi-o, fiilor, așa cum Eu v-o dau. Nu unii altora să v-o dați, ci strângeți-o în Mine toți, și vă trebuie pentru aceasta veghetor și învățător mereu, așa cum v-am mai spus și alte dăți, numai să fiți voi credincioși pe deplin cuvântului Meu adus vouă.

Acum pace, pace multă, fiilor! Ne-am hrănit cu bucuria sărbătorii și a întâlnirii cea pentru ea. Și Noi, cei de sus, și voi, cei de jos, toți ne-am hrănit și ne-am mângâiat. Așa fel de clipe sunt clipe care nu pier, ci se strâng și rămân, căci sunt clipe petrecute cu Dumnezeu, și toate cele cu Dumnezeu rămân.

O, aș sta fără de sfârșit cu voi în această stare cerească. Să rămânem îmbrățișați, o, fiilor. Nimic și nimeni să nu ne smulgă din îmbrățișarea dintre Mine și voi, îmbrățișarea cea sfântă!

Pace vouă! Fiți fiii lui Dumnezeu, fiii dragostei!

Pace vouă! Pace vouă!

Rămân cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2016

Praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică

Durerile îl țin pe om nedespărțit de Dumnezeu. Grăirea Domnului cu popoarele de pe pământ.

Intru cuvânt în carte, intru în cetatea cuvântului Meu și Mă așez în carte, iar cartea Mea este pe pământ și mărturisește ea venirea Mea de la Tatăl după om ca să-l strig pe om și să Mă audă și să Mă așeze peste el Dumnezeu al lui, că vai omului fără Dumnezeu peste el pe pământ, iar Eu, Domnul, știu acest vai, și dau să alung vaiul acesta de peste om, căci sunt Cel plin de milă.

E sărbătoare în cer. E zi de praznic împărătesc în cer și pe pământ pentru mama Mea Fecioara Împărăteasă, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și Fiul ei, îi slăvesc intrarea ei în slujba Mea pe pământ și trăirea ei apoi numai pentru Dumnezeu, iar Eu am fost slava ei toată, și a strălucit în ea iubirea cea pentru Dumnezeu și multa ei jertfire an după an, și frumoasă este viața cea cu Dumnezeu trăită zi de zi cu bucuriile și cu durerile ei, căci durerile îl țin pe om împodobit cu Dumnezeu, nedespărțit de El mereu, și sunt ele o rugăciune vie, o tânjire tot timpul, o despărțire de păcat mereu, mereu, și cum să nu fie frumoasă o așa viață față în față cu viața cea goală de măreție și de putere de sus pentru ea?

O, cum să fac, cum să fac să-l atrag și să-l țin pe om sub scutul Meu, sub măreața Mea ocrotire și apropiere? I-am spus omului cum să facă el ca să aibă această soartă pe veci de veci, viața cea cu Dumnezeu, și i-am spus: *«Să iubești pe Dumnezeu, să-L iubești, omule, din tot sufletul și cugetul și virtutea ta, și tot așa să înveți să-l faci și pe aproapele tău să fie și să facă».*

O, popor al cuvântului Meu, iată așa viață a avut pe pământ mama Mea Fecioara, iar pentru că este ea mama Mea este și împărăteasă, căci Tatăl Meu M-a așezat Dumnezeu peste toată facerea, și trebuie să I-o aduc Lui în curând ca să-i dea înfățișarea cea nouă, cer nou și pământ nou și viața cea veșnică, cea promisă omului, viața cea cu Dumnezeu, dacă omul și-a trăit-o așa pe pământ, așa cum și-a trăit-o mama Mea Fecioara, măi poporul Meu cel de azi, și cât aș vrea, o, cât aș vrea să înțeleagă de ajuns de bine tot cel ce se crede fiu al acestui popor că nu oricum poate omul să fie al acestui popor aici și pe vecii apoi, ci numai dacă el alege viața cea cu Dumnezeu, iubire pentru Domnul toată, toată în toată clipa, căci o iubire fățarnică îl duce pe om la și mai rău decât n-ar fi știut el de Domnul, și iată, se învață ca la școală viața cea cu Dumnezeu și trăirea ei apoi după carte, după cartea lui Dumnezeu.

O, aș vrea să fie cu Mine omul pe pământ, mereu cu Mine, ca să pot fi și Eu mereu cu el. O, ce frumos ar fi pe pământ, ce adevărate ar fi cuvintele care spun: *«Precum în cer așa și pe pământ»*! Tot poporul care se știe creștin știe această rugăciune spre Tatăl, dar este atât de puțin atent cel ce spune spre Tatăl această rugăciune, pe care am dat-o Eu ucenicilor Mei s-o ducă spre cer mai mult decât orice alte cuvinte pentru cer din inima și din gura lor.

Am venit pe pământ cu această lucrare de cuvânt ca să-l ajut cu ea pe om, și e ca la școală, unii învață bine, iar alții nu învață bine, nu țin minte aceștia învățătura și n-o știu pe dinafară, și nici nu privesc în carte atât cât să n-o uite și să n-o calce.

O, ce mult i-ar crește iubirea celui ce ar lua din carte cuvântul Meu de creștere de om nou pentru fiecare om! M-am făcut iarăși Învățător ca și acum două mii de ani când

Îmi ziceau mai toți Învățătorul, căci voiesc mereu să-l învăț pe om ce să facă să aibă el viață veșnică, numai că atunci am spus într-o zi la mulți pilda semănătorului care iese să-și semene sămânța sa, pildă care arată ce puțin pământ are grijă de sămânță ca s-o primească și de rodul ei apoi, și ce puțini dintre oameni învață de la Dumnezeu spre facerea lor cea nouă și spre rodul ei apoi și folosul acestui rod! O, așa este și cu învățătura acestei lucrări de cuvânt, o citește tot creștinul care o are la îndemână, iar apoi nu se învață pe deplin cu împlinirea ei, și devine fățarnic un așa om față în față cu cei ce sunt fii ai poporului cuvântului Meu, iar acest păcat, fățărnicia, își are hrana sa din păcatele celui neîmplinitor de cuvântul vieții veșnice, și iată, aluatul fățărniciei este păcatul care o crește pe ea. Eu însă vin și trezesc duhul celui nepăsător și îl scol la veghe și la creștere de sus și îl îndemn să stea curat întru întâmpinarea Mea când vin cuvânt pe pământ ca să Mă aibă omul de Învățător, că nu se mai găsește învățător acum pentru cel ce voiește viață, că toți învățătorii sunt niște fățarnici, care pe ei înșiși nu se mai învață, ci numai pe alții dau să îi învețe ei, iar Eu, Domnul, n-am lucrat așa, ba Mi-am și pus viața pentru cei vinovați prin păcat și am fost de partea lor ca să-i pot învia, ca să-i scot din moarte ca și pe Mine Însumi când am murit în locul lor și pentru ei, căci pentru Mine nu aveam cum să mor, de vreme ce eram Cel fără de păcat, Cel fără de moarte, dar M-am lăsat spre moarte dându-Mă ei în locul celor vrednici de moarte prin faptele lor păcătoase, și iată, sunt Învățătorul celor păcătoși ca să-i aduc la cer curățindu-i prin cuvânt și aducându-i la pocăință deplină, iar pocăința îl lucrează cu totul pe cel căzut și îl îmbracă cu putere împotriva păcatului și îl aduce la viață, căci Eu dacă vin din cer, aceasta Îmi este lucrarea: să iau moartea de peste om și s-o arunc în foc, precum este scris.

O, mama Mea duioasă ca și Fiul tău, M-am așezat să-l învăț pe om în ziua ta de praznic. Mi-e tare dor să aduc neamul român la duhul învierii din păcat, mamă! O, tot așa îți este și ție dor. O, cum să facem să fie toată țara română biserică sfântă, turmă cerească, mamă? O, ce fericiți am fi Noi, cei din cer, să avem în țara Noastră aleasă pentru sfârșit numai turmă de soi, mama Mea! Numai darul cel de sus al înțelepciunii sfinte poate să înzestreze acest neam să se facă el iubire din Dumnezeu venită pe pământul alegerii cerești, mama Mea scumpă și duioasă ca și Fiul tău. Într-o zi se va petrece această taină minunată, mamă, căci avem de împlinit lucrarea ocrotirii acestui pământ și neam, și trebuie să lucreze Domnul, nu omul, căci oamenii au stricat, au călcat peste legile Domnului precum este scris, și vom avea lucrul cel sfânt de așezat și de împlinit, mamă.

O, întărim hotarele și harul cel întreit aici, pe pământul român în tot văzduhul acestui tărâm, și îndemnăm la dragoste, la pace popoarele, căci planurile Mele nu sunt ca ale oamenilor, și sunt din cer, mamă.

O, neam român, pace ție! Așa vreau să fii. O, ești jumătate într-un fel și în alt fel cealaltă jumătate, iar cuvântul Meu de peste tine îl voiesc făcătorul tău să fie și să te aducă la Mine și la pace, căci dacă de două feluri dau să fie fiii neamului român nu poate pacea peste acest neam.

O, țara Mea de azi, o, grădina Mea, în care voiesc numai flori să am, voiesc să înmulțesc în tine mireasma florilor, a celor ce înfloresc și nu se veștejesc prin vreme. Mereu, mereu vin vremi de cumpănă peste tine, iar Eu, Domnul, mereu, mereu te veghez ca să te pot lucra, să te pot numi via Mea cea dragă, noua Mea casă, o, țara Mea.

O, pace vouă, popoarelor de aproape și de departe de noua Mea casă, din care vouă vă grăiesc și vă chem la pacea cea de sus! Sunt sălășluit cu sfinții pe vatra neamului român, pe care M-am scris cu carte de istorie. Mi-am început grăirea pe această vatră în anul 1955, și iată-Mă, până azi am grăire scrisă în carte și am trimis peste pământ cartea cuvântului Meu și merge ea pe calea cea știută de tot pământul și cuvintează ea cuvânt proaspăt și Mă puteți găsi pe cale, voi, popoarelor de pe pământ, și voi, stăpâni peste popoare. O, fiți blânzi și smeriți cu inima, că este scris pentru voi în Scripturile care spun pentru stăpâni așa: *«Iubiți dreptatea și cugetați drept despre Domnul și umblați după El cu inima smerită, voi, mai-mari peste popoare, că El Se descoperă celor ce nu-L ispitesc și celor ce au credință în El, iar cugetele viclene Îl depărtează de Domnul pe om, și puterea Lui îl mustră pe cel ce ispitește, căci Duhul lui Dumnezeu umple lumea și știe orice șoaptă și nu se poate ascunde cel ce grăiește lucruri nedrepte, iar dreptatea se răzbună și nu-l uită pe unul ca acesta, fiindcă totul este cercetat de Duhul și tot, tot ajunge la Domnul, iar graiurile cârtitoare și deșarte ale limbii și gura mincinoasă atrage pieire peste om. Eu însă n-am rostit pieire și plâng pe cei ce pier și dau să atrag omul spre înviere și spre izbăvire».*

Voiesc să vă dau o inimă nouă, o iubire nouă, o virtute sfântă cu care să iubiți pe Dumnezeu și pe cei din jur, iar iubirea este sfântă, căci este din cer, nu vine din om, ci din cer vine ea. Așadar, luați în voi glasul Domnului, care sfărâmă munții, și fiți pământ bun pentru sămânța cuvântului Meu. Grăiesc vouă de pe vatra neamului român. Am șaizeci de ani de cuvânt pe vatra acestui neam. Acest pământ român este taina Mea cea de la sfârșit de timp, în care pregătesc biruința cea mare, cer nou și pământ nou pentru cei mântuiți prin credință, și chem la masa Mea popoarele toate, să vină toate să ia cuvântul Meu și să se hrănească din gura Mea ca pruncii hrăniți de părinți, căci Eu, Domnul, sunt Împărat pe acest pământ și am popor agonisit pentru slava cea de azi a cuvântului Meu, în fața căruia amuțește orice limbă, orice știință, că vine Domnul și le face noi pe toate, precum este scris.

O, apropiați-vă cu duhul de glasul Meu, care vă cheamă și vă învață dreptatea și pacea și viața, căci Eu sunt Adevărul și am pe mama Mea Fecioara, o am așezată în văzduhul pământului român și-Mi ocrotește ea din toate părțile acest pământ și neam pentru taina cuvântului Meu adăpostit de Mine pe această vatră sfântă, pe care Mi-am așezat făgăduințele cele pentru sfârșit și pentru început de timp, și pe care am pecetluit-o acum două mii de ani cu pecetea Viului Dumnezeu și i-am însemnat hotarele ca s-o am de casă și de masă acum când vin Învățător și Mă împart de aici peste pământ, și de unde vă strig și vă împart și vă spun iar și iar: Pace vouă, popoarelor de pe pământ, și vouă, stăpâni peste popoare, și aduceți-le pe ele la pășune și la apă, că iată, vă cercetează Dumnezeu și vă cheamă la masa Sa! Amin.

O, mamă Fecioară, am grăit cuvântul Meu peste popoare, mamă. Împuternicesc așezarea ta la veghe sfântă în toată clipa deasupra pământului român, mama Mea. Împuternicesc sfinți la hotarele știute de Mine și vai celor ce au mușcat din trupul acestei minuni, țara Mea cea de azi. Fi-va să avem pe această vatră biserică slăvită, căci toate se vor sfârși, și vor veni în locul lor cele noi, care au acum muguri, și se vor desface acești muguri curând, curând, căci așa este scris pentru înnoirea lumii, iar Eu Îmi încep împărăția cea văzută, o încep de pe vatra neamului român, mamă, iar tu, în ziua ta

de praznic, binecuvintează de lângă Mine taina Mea, țara Mea și lucrarea Mea din ea, iar cartea Mea din ea Ne va cuprinde în ea în această zi, mamă.

— O, Tu ești scris pe pământ cu tot cuvântul gurii Tale, Doamne. O, Tu ești toată binecuvântarea pe care eu o pun astăzi proaspătă pe fruntea celei alese de Tine, țara și pământul român, Fiul meu Iisus Hristos.

Mă mângâi că ai o țară a Ta și o cetate a Ta în mijlocul ei, cetatea Ta de scaun aici, unde Tu lucrezi și binecuvintezi și înnoiești făptura, Fiule Doamne, și tocmești taina nașterii din nou a lumii și o aduci spre împlinire, dulcele meu copil.

E ziua mea de praznic, ziua când, copilă fiind, am intrat în biserica Ta, în locul în care am fost pregătită de slugile Tale cele tainice să fiu vasul cel ales de Tatăl pentru nașterea Ta pe pământ, Fiule al Tatălui și Fiule al meu. M-am lăsat apoi spre creștere și spre mare iubire, și trimiteam totul în cer la Tatăl și la Tine, până când Tu Însuți ai venit și m-ai pecetluit să-Ți fiu mamă, să Te nasc din fecioria mea și să crești și să ajungi Păstorul și Mântuitorul lumii, după ce o vreme ai fost Învățător prin cuvântul Tău cel dătător de viață al Evangheliei Tale și prin minunea învierii Tale din moarte pe cruce, Fiule Mântuitor, Fiule neiubit de cei la care ai venit acum două mii de ani.

Binecuvintez cu Tine Însuți pământul român și neamul de pe el, peste care m-ai așezat împărătească ocrotitoare și plină de veghe pentru taina Ta sălășluită pe această vatră sfântă. Sunt la veghe cu cetele cerești și ținem departe orice gând rău care s-ar naște asupra pământului și neamului român, și aștept, aștept iubirea care se va îndrepta în zilele ce vin spre acest tărâm, din care Tu împarți peste popoare slava cuvântului Tău, învățătura Ta, Doamne Păstor și Mântuitor, că vor veni spre Tine popoare, căci așa este scris.

O, popor român, apropie-te spre pregătire și fă-te frumos pentru slava Fiului meu, căci tu prin ea vei fi și vei trăi, și vor avea popoarele ce să vadă și ce să facă din partea Domnului aduse spre lucrare peste neamul omenesc. O, înțelepțește-te de sus, că e musai să crești într-o clipă pentru soarta ta de azi și de mâine, că iată, ai iarăși de trecut prin cumpănă pentru soarta ta și sunt mulți cei ce te mint din stânga ca să-i așezi peste tine, dar deschide ochii mari ca să vezi cum aceștia te mint ca și până acum, iar tu n-ai socotit bine ca să știi unde să te alegi. O, alege-te în dreapta, căci Domnul cu dreapta Lui lucrează, nu cu stânga, iar eu fiindcă Îi sunt mamă te îndemn să te trezești în ceasul din urmă și să nu tragi cu stânga, ci dă-te în dreapta și fă-ți salvarea, căci am acolo fiu salvator pentru tine, și toate sunt acum după voia ta, iar dacă vei greși prin voia ta, vei plânge, să știi că încă vei plânge. Mama cerului și a pământului, mama lui Hristos îți spune aceasta și te cheamă, neam român, deschide bine ochii și ascultă de vestea cea din cer, că peste o săptămână vei da semn pentru cum va fi statul tău pe această vatră, în dreapta sau în stânga, iar vestea cea învățătoare îndeamnă la veghe, neam român.

Eu, Fiule Hristos, veghez cu drag și cu dor, și doresc înțelepciunea Ta s-o aibă neamul român, dar Tu va fi să dai în lături din dreapta Ta pe cei ce nu va fi să facă bine acestui neam, iar pentru aceasta Te rog, lucrează, lucrează, Fiule al meu, lucrează, Doamne. Amin.

— O, lucrez, mamă, te ascult și lucrez, dar trebuie să slăbesc puterea multora din cei ce se dau cu putere în ei, că nu se poate om vopsit pe deasupra pentru ca să fie ales la putere peste acest neam.

O, măi neam român, n-ai înțelepciunea toată. Ia de la Dumnezeu ca să ai, că iată, vin și te strig și te îndemn: roagă-te în genunchi stând și cere Duhul Meu peste tine și pacea între cei ce ar fi să ajungă la cârmă, privind ei la vremea aceasta cețoasă și înțelepțindu-se de sus pentru cea mai bună alegere și pace între părți, că altfel vei sta multă vreme, iar și iar vei sta în vreme de cumpănă și în amânarea biruinței, care te poate așeza în duhul dreptății de sus, o, țara Mea de azi.

O, pace ție, țara Mea română! Ești țara Domnului. Eu Însumi te numesc a Mea. Duhul fățărniciei voiesc să-l iau de peste tine. Acest aluat are ca viață păcatul, iar Eu voiesc să nu mai fie farisei în poporul român, și voiesc aceasta începând cu poporul cuvântului Meu, cu care sunt așezat în cetatea Mea de scaun, aici, la izvorul Meu de cuvânt, la tronul cuvântului. Celor fățarnici le-am spus acum două mii de ani *„vai vouă!”*. Așa le spuneam celor ce voiau să se dea aleși și drepți și sfinți. O, tot așa și azi le spun celor ce se fățărnicesc: *«Vai vouă!»*, așa le spun și lor, și așa va fi și cu ei, vai lor va fi, căci așa își aleg să fie.

Vine ziua când lucrarea fățărniciei nu va mai avea putere. Așadar, pedepsiți acest păcat, ca să scăpați de pedeapsa cea pentru el, și ieșiți spre lumină mare, fii români, și priviți la Domnul, priviți în cuvântul Meu, care vă cheamă și vă îndeamnă spre lumină, căci Eu, Domnul voiesc să fac din voi lumină a lumii peste pământ precum Eu sunt. Eu, Cel ce povățuiesc neamul omenesc pe calea Mea cu sfințenie pe ea, spre slava Mea cu omul sfânt, căci așa fel de viață voiesc Eu, Domnul, să-i pregătesc omului pe pământ. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2016

Sărbătoarea Sfintei Proorocițe Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu

Grăirea Domnului și a sfântului apostol Andrei cu arhiereul Irineu despre lepădarea bisericii ortodoxe române de sfinții părinți și de ortodoxie. Conducerea la cer a lui Gheorghe de la Pietrari.

Sărbătoare și cuvânt de sărbătoare așez în carte în cer și pe pământ în zi de hram sfânt, una din zilele de hram ale Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim pe pământul român, unde Eu, Domnul Iisus Hristos, Mi-am gătit din cer și de pe pământ și Mi-am așezat pe vatra acestui neam zidire de aducere-aminte a lucrului mult cu cuvântul Meu peste pământ, cuvânt care a început să izvorască din gura Mea în anul 1955 în ziua de Paști, ziua învierii Mele dintre cei morți, și să-și întocmească pe pământ carte, și când trâmbița Mea Verginica, fată fecioară din neamul român, a fost așezată de Tatăl înaintea Mea și a sfinților toți și a toate puterile cerești locaș și fluieraș al cuvântului gurii Mele peste pământ, și au trecut de atunci șaizeci de ani și mai bine, șaizeci și unu de ani de cuvânt din cer așezat pe pământ prin glasul Meu în glasul trâmbiței Mele Verginica.

O, am pregătit un popor prin acest glas, la care se adunau cei scriși în cartea cea de sus ca să audă cu urechile lor acum, la sfârșit de timp, glasul și cuvântul lui Dumnezeu, care pregătește pe pământ masă și zile de nuntă ale Mirelui de sus, Care vine să-Și gătească o mireasă, precum este scris, și să petreacă cu ea și să-Și strângă nuntași, oștire a Domnului pe pământ, ca să am casă și masă pe pământ cu oamenii, ca să am la cine să vin și să Mă așez cu cuvântul gurii Mele și să-Mi ridic ucenici de un lucru cu Mine și să-Mi poarte ei

cuvântul peste mări și țări până la marginile toate ca și acum două mii de ani, după ce Eu am lăsat la ucenici Evanghelia Mea de atunci și le-am spus lor să Mi-o vestească de la margini la margini și să anunțe peste tot împărăția Mea cu oamenii și frumusețea ei cea de sus ca să-i înțeleagă oamenii taina și să ia în ei cuvântul Meu hrană din cer, prin care ei să trăiască mai mult decât cu pâine, căci sufletul omului dacă nu are hrană de sus și să mănânce din ea, el se usucă, el este furat de împărăția potrivnică sufletului și veșniciei omului, și iată de ce Mi-am pregătit cu atâta trudă, cu atât suspin, cu atâta strigare și așteptare și încercări fel de fel cărare ca să vin și ca să grăiesc pe pământ și să aibă parte oamenii de hrana gurii Mele gata mestecată, bună de mâncat și de băut ca o pâine și ca un vin dulce, căci cuvântul Meu se face tot ce are omul nevoie să aibă și să-și ostoaie sufletelul, că mare milă am Eu de făpturi, și plâng de șapte mii de ani sub această milă, plâng cu Tatăl și tot plâng, și plâng cu Noi cei din cer, cei ce văd tot ce este pe pământ, tot ce suspină și tot ce face suspin.

O, Mă așez cu revărsare de har și de cuvânt, și îndurerat cobor în zi de praznic sfânt peste Sfânta Sfintelor Mele de aici, de la izvorul Meu de cuvânt, și Mă mângâi cu cei din cer pentru ziua Mea de biruință de acum douăzeci și cinci de ani, când aici, cu o mânuță de martori și cu ceată din cer am pecetluit cetatea și intrarea în ea și am numit-o grădinița cuvântului Meu, deasupra căreia glasul Meu suspină cu cuvântul și curge ca să se audă și ca să fie strâns în carte și împărțit apoi la cei ce Mă află aici și Mă caută când vin și grăiesc.

E zi de hram aici, căci trâmbița Mea Verginica este așezată aici de pomenire între cele trei hramuri ale acestui așezământ sfânt, și cu care M-am lărgit în lături cu o colină lângă grădină, unde stau și petrec în sărbători cu cei ce vin după glasul cuvântului Meu și stau ei cu Mine aici în petrecere sfântă și Mă mângâie cu dorul din ei și cu pașii pe care și-i odihnesc aici, după calea lor spre acest izvor.

O, trâmbița Mea, o, Verginica Mea, o, fluierașul Meu din care am sunat și am cântat Eu, Domnul, suntem în sărbătoare pentru tine în cetatea cuvântului Meu, care este mai întinsă acum față de atunci când am început s-o așezăm la vedere pe pământ în anul 1991 odată cu așezarea Sfintei Sfintelor Mele sub hotar pecetluit cu numele Meu și al tău, ca să avem ale Noastre pe pământ și să putem să fim aici cu sfinții și cu popasul lucrărilor de sus, pe care să le așezăm pe pământ după planul cel din Scripturi, după schița și harta cea de sus, o, și tare greu se lucrează această biruință când nu este statornicie la cei pe care Eu, Domnul, îi leg cu Mine prin cuvântul cel de sus peste ei ca să Mă sprijin cu ei, și iată, parte din ei și-au ales apoi ale lor și le-au dat din calea lor pe ale Mele și au lăsat suspin pe urma lor și greu pe duhul Nostru au lăsat, dar nu-i nimic, Noi mergem și tot mergem, iar ceea ce se vrea a fi trecător rămâne în urma mersului Nostru, rămâne, Verginico, de vreme ce ei nu se tem să-și dea cărarea Mea de sub picioare.

O, Ne mângâiem acum în cer pentru ziua Noastră de acum un sfert de veac petrecută cu dulce aici, Verginica Mea, dar tristețea și suspinul Ne sunt durere în această zi față în față cu ziua cea de atunci, când am avut aici privelișteede bucurie și de taină sfântă, și am rămas doar cu amintirea ei, scumpa Mea. Grăiesc cu tine în cer înaintea sfinților care privesc grăirea Noastră sfătoasă cu atâtea amintiri, care dor când le privim. Iată ziua aceea! Ea este aici în cer așa cum a fost ea cu tot tabloul ei, care nu se poate pierde. Privim cu lacrimi și cu duh îndurerat, Ne uităm așa cum se uită omul pe pământ la o zi pusă în film și văzută apoi așa cum a fost ea. Suntem pătrunși de suspin. Iată dorul și dragostea arhiereului Meu Irineu martor atunci, și a mai stat el lângă Noi până la ziua de Bobotează și n-a mai venit apoi, căci pașii i-au fost legați și împiedicați să mai pornească spre cetatea Mea aici, iar acum îl vedem sub disprețul oamenilor ca și pe cei mari peste biserica neamului român care au dat cu bățul în baltă și s-au dus la petrecere amestecată ca să facă rane sfinților și părinților de demult, prin care Eu, Domnul, am pecetluit cu legi ocrotitoare taina bisericii și turma creștină ca să nu se piardă ea printre cei rătăciți, iar ei, cei de azi mari stătători peste turmă au culcat gardul la pământ și n-au avut frică dacă s-au luat după oameni, după cei ce nu mai merg cu mersul Domnului în taina de biserică așa cum a fost la început de neam creștinesc, iar biserica vor s-o închine lui antichrist, și vor și turma tot așa să facă cu ea, dar Duhul Meu nu doarme, ci îi trezește pe cei înțelepți, care văd bine ceața care i-a cuprins acum pe cei stătători pe scaune de biserică, amețind ei de înălțimea la care stau și uitându-se de sus la cei ce se trezesc și trag clopoțelul de veghe, văzând primejdia care merge cu pași ascunși ca să lovească în Dumnezeu și în casa tainelor Lui.

O, arhiereule martor atunci, aici, o, deschide ochii ca să vezi cu ei cum batjocura pusă atunci pe fruntea lucrării Mele de aici de cei din fruntea turmei creștine a neamului român, o, iată această batjocură cum se întoarce acum peste ei, dar și peste tine, care ai fost dat deoparte de lângă Mine de cei cu care ți-ai ales să stai, după ce ai părăsit taina în care te-am născut din nou pentru slava Mea de azi și de mâine, și pe care tu ai lepădat-o apoi, și iată rușinea pentru cei ce se depărtează de Mine! O, ar fi să plângi cu căință adâncă și dulce și să te îndulcești din ea și să strigi îngenuncheat înaintea Mea pentru soarta cea de azi a bisericii neamului român, neamul Meu ales Mie acum pentru slava Mea, la care lucrez și tot lucrez, după cum și tu știi, că ai stat cuprins în taina cuvântului Meu atâta vreme și știi lucrul Meu cel de azi, și pe care cu putere l-ai mărturisit, până când te-ai lăsat fricii care îl cade din cer pe om, fricii celei fără de iubire în ea, și ai tras cu cei vopsiți sub nume de biserică și te-ai dus de lângă Mine și s-a stins atunci credincioșia ta.

O, cum să nu plângă sfinții lângă Mine din pricina celor ce se pierd de lângă iubirea Mea? O, iată câtă iubire! Fac din ea râu de viață veșnică și spăl cu ea omul și mintea lui și inima lui apoi, și adun de la răspântii pe cei căzuți în spini și-i fac frumoși prin cuvânt și-i curăț de scai și de rane și-i fac fii, în vreme ce acei cu nume de sfinți și care au îmbrăcat pe deasupra haina de nuntă nu vin la masa nunții și la hrana de pe ea, numai că Eu, Domnul, le trimit ceea ce am pe masă pus, le trimit și lor, ca să nu zică nimeni că nu știe de Mine și de strigarea Mea cerească după cei ce rătăcesc fără păstor și fără mers sfânt pe cale.

O, arhiereule martor, nu te pot șterge din cartea mărturiilor Mele din acest loc și timp ceresc, căci clipele care au mărturisit rămân și grăiesc și dovedesc pe cei ce au iubit și nu mai sunt acum de partea Mea, ci sunt cu cei străini mai mult decât se așteptau ei, căci cei ce părăsesc pe Domnul după ce stau cu El la masă nu mai au ei parte de adevăratul mers pe pământ, ci au parte de cei fără de Dumnezeu în lucrările lor. Iar acum îți spun cât Mă doare privind ziua aceea de mărturie, și cât aș vrea să te căiești pentru cele ce s-au abătut acum peste turma neamului român din pricina celor slujitori la altare, și printre care și tu te-ai lăsat să fii și să duci spre defăimare taina de biserică, lucrarea sfinților strămbuni, care s-au

jertfit pentru biserica Mea.

Cuprins de durere îți spun totuși: Pace ție! Ești fără de pace, știu și văd, iar această stare se tot adâncește, că vai bisericii când ea nu are pe Domnul de călăuză a sa! Cu glas durut îți grăiesc și dau să te mângâi, chiar când și tu lovești în Mine lăsându-te una cu cei ce lovesc și desființează gardul viei Mele în calea celor ce trec și cântă cântarea veacului trecător. Eu sunt Mângâietorul și dau ca și pe cruce să iert pe cei ce nu știu ce fac.

Te cuprind în amintirea zilei celei mari, când ai fost aici martorul Meu. O, lasă-te cuprins, căci brațele Mele se desfac ca să te cuprind și ca să Mă mângâi așa, că am nevoie de mângâiere în durere. Amin.

O, trâmbița Mea, o, Verginica Mea, se dezlănțuie cuvântul durerii Mele în ziua ta de hram peste cetatea cuvântului Meu. N-avem popor adunat la izvor în ziua aceasta de pomenire, în care sunt cuprinse cele trei zile de hram. E ger și e frig, și Ne mângâiem cu amintirile, scumpa Mea. Suntem cu cei din cer aici. Am început sărbătoarea în ziua de doisprezece a lunii de sfârșit de an, când s-a așezat din partea Mea prin arhiereul martor și prin cei de aici ținuți la pieptul Meu și s-a pecetluit în ziua aceea pământul Sfintei Sfintelor Mele, și am trecut în a doua zi spre sărbătoarea cea din cer și de pe pământ a apostolului Andrei, pe care l-am avut arhiereu din cer lângă arhiereul martor și lângă cei trei arhierei: Vasile, Grigorie și Ioan, prin care am binecuvântat în anul 1955 începutul râului Meu de cuvânt rostit de Mine prin graiul gurii tale, și pe toți v-am avut aici ca martori în ziua pecetluirii cu sfințenia Mea a pământului sfânt, iar azi, în a treia zi a sărbătorii, e ziua ta de suire la cer între sfinți după douăzeci și cinci de ani de grăire a Mea prin glasul Meu în glasul tău, și acest timp a rămas în cartea mărturiilor Mele de azi, că tu Mi-ai ridicat ucenici și i-ai așezat la scris și le-ai făcut auz din cer și le-ai dat pornire la lucrul cel pentru cules, și culeg ei de atunci și până azi glasul Meu, care vine cu norii deasupra aici și aduce hrană de cuvânt pe masă și hrănesc cu el un popor, pe care aș vrea să-l am până la capăt, Verginica Mea, că unii din ei s-au smuls în lături și au fost înghițiți de slăbiciuni și de val, că n-au înțeles să stea în lumină dacă au venit să fie părtași cu Mine la masă, și de la toți cei căzuți am tot strâns suspin și suntem bogați cu această strânsură de la cei fără de rod strâns la Mine, iar nerodirea îl cade pe om, că mai bine au ales ei să-și strângă ei la întuneric, și ce să le facem dacă n-au avut credincioșie până la capăt?

Dar iată, stăm la masă cu cei din cer martori aici, și ai la masa ta de hram pe apostolul Andrei, Verginico, pe cel care și-a pus aici pecetea începutului Meu de cetate a cuvântului Meu, și tot zidim de atunci mărgăritarele ei și mergem din greu, Verginica Mea, dar mergem, că nu e de stat. Iar acum pune tu semnul dintre Mine și tine în cartea mărturiilor în ziua ta de serbare între sfinți, și mângâiere să Ne dăm și să dăm, o, și cât, cât dor am de mângâiere, Verginica Mea! Amin.

— O, Doamne, cupa mângâierii noastre rămâne tot suspinul, tot durerea, tot nădejdea că va veni o mângâiere dulce și fără de lacrimi și pentru noi. Eu mi-am adunat scule de lucru în cer, le-am adunat din mijlocul poporului care a fost găsit la masă cu noi, Doamne, că după ce am venit între cei din cer aveam nevoie de ucenici lângă mine și am venit uneori chiar în ziua mea de hram și am cules dintre ei și i-am adus la cer, ca să lucrăm odată din cer și de pe pământ la planul înnoirii lumii, că iată cât lucru este de lucrat și de așezat, o, Doamne!

O, mi-e dor și mi-a fost dor de grăire peste cei ce sunt popor al Tău, al Noului Ierusalim pe pământ, așa cum Tu ai pus numele poporului Tău, dar durerile mereu mari m-au aplecat de tot și m-au rușinat în cer și pe pământ, și am lăsat glasul Tău să lucreze cu putere și să țină treaz mersul lucrării cuvântului Tău. Nu mai e nici între cei din cer curaj la lucru când pe pământ nu se împlinește Dumnezeu în cei hrăniți din cer, iar în loc de spor cu lucrul cel ceresc ne vin dureri de jos până sus și sapă ele mersul și culesul rodului așteptat, și sunt lacrimi culese în loc de rod.

O, încă se mai încearcă cei miluiți de Tine să-Ți aducă încă lacrimi, Doamne. O, ce puțin și cât de puțini dintre ei au înțeles taina lucrării Tale de cuvânt și de rod apoi, și puterea ei, Doamne! Un sfert de veac a trecut din ziua aducerii la vedere și la despecetluire a tainei cuvântului Tău peste pământ, iar rodul a tot tras spre pământ, că sămânța cuvântului Tău cade între spini, și nu se lasă altoiți spinii spre pomi cu rod, ca să ai Tu sprijin, Doamne, și putere să ai, și să arăți că ai. Dar Tu aștepți după om, că fără om n-ai lucrat, de la început n-ai lucrat fără om, și tot de la început Ți-a fost potrivnic omul și Te-a părăsit, și a tot murit omul, și nimeni nu vrea să nu mai moară și nu vrea să învețe cum se trăiește ca să nu mai moară, căci viață în dar nu se poate dacă nu pui la ea viață, dacă nu ai aluat din care să crească viața.

Eu cu durere grăiesc, iar durerea mea e plină de dor și de așteptare după mângâiere, Doamne. O, numai așteptând mai putem. Așteptăm sprijin de pe pământ și tot așteptăm, și să nu mai creadă cineva că Îl poate căpăta pe Dumnezeu de partea sa dacă cel care așteaptă de la Domnul nu are lucru cu Domnul.

Aș ruga pe cei ce se știu popor al cuvântului Tău, i-aș ruga pe toți să fie curați la minte și la inimă și la duh și la trup și la dor, și să se facă mereu curați, că mereu trebuie făcută curățenie ca să fie ea apoi. I-aș ruga să nu se mai pitească și să nu mai stea pitiți în ei înșiși și în colțuri neluminate pentru ochii cei din jur, că mulți sunt cei ce nu vor și nu înțeleg ca să slujească luminii a toate câte sunt și a toate câte fac ei. O, aș ruga să plângă după Domnul, să plângă după Tine poporul cuvântului Tău, iar Tu să vii mereu la cei ce plâng după Tine așteptându-Te să vii și să petreci cu ei, și ei cu Tine, Doamne, că altfel nu este petrecerea petrecere dacă nu și ei petrec cu Tine așa cum Tu petreci cu ei. O, iată taina pe care Tu o aștepți să se ivească și să lucreze ea în tot adevărul ei!

Și i-aș mai ruga pe cei cu numele Tău cel sfânt peste ei, și care se hrănesc de aici, o, i-aș ruga să nu piardă dorul de Tine în vremea lucrului lor de zi cu zi și petrecerea lor lângă Tine și a Ta lângă ei, căci tot lucrul trebuie să-L aibă pe Domnul în aluatul său, că numai așa este luat de veșnicie lucrul mâinilor omului, numai să înțeleagă poporul Tău această taină sfântă și nedespărțită între duhul și trupul omului prin mișcarea și lucrarea acestor două firi.

O, nu pot mai mult acum să dăruiesc pe masă în ziua mea de hram peste biserica Ta de azi aici, dar sunt la masă de pomenire cu ucenicii mei din cer, cu cei culeși de mine pentru lucrul sus lucrat, și care sunt odată cu mine pomeniți în cer și la masă aici, pe pământ. Luăm pomenirea zilei noastre și o așezăm în cer și aducem ajutor de sus pentru mersul Tău și al poporului Tău, al lucrului Tău până peste margini, Doamne, și lucrăm suspinând și, iarăși, suspinând lucrăm, căci nădăjduim să culegem mângâierea, care atât ne lipsește printre lacrimi, Păstorule al meu și al turmei mele, pe care Ți-am încredințat-o când am lăsat-o de am venit la Tine sus.

O, ai milă, ai milă de cei puțin împlinitori, Doamne, și adu-i pe ei la duhul ascultării, Tu, Cel ce poți să împlinești ruga sfinților Tăi. Amin.

— O, iubiții Mei, toți la un loc mărturisim din cer ziua când am fost aici pentru pecetluirea grădiniței cuvântului Meu. Să Ne mângâiem unii pe alții, că e greu fără mângâiere și plini de dor și de suspin cu dor. Trei zile de pomenire sfântă toate la un loc, iar apostolul Andrei în ziua ce a trecut a fost serbat între sfinți cu ziua lui între ucenicii Mei cei din cer, și l-am avut la masa sfințirii aici acum douăzeci și cinci de ani și voiește și el un cuvânt să lase în cartea Mea arhiereului martor de pe pământ în ziua pecetluirii atunci, și îi vestește lui așa:

— Îți vestesc ție, frate arhiereu de același rang cu mine, că nu te poți smulge din cartea mărturiei acestui timp al Domnului Cuvântul pe vatra neamului român, și îți amintesc de ziua când împreună, cei din cer și cei de pe pământ hărăziți de Domnul să fie martori acum douăzeci și cinci de ani aici pentru pecetluirea hotarelor grădiniței cuvântului, toți am fost aici și am împlinit. O, uită-te la ea, la ziua aceea. Se poate șterge ea din istoria lui Hristos, Domnul nostru? Îți vestesc ție, roagă-te să-ți ierte Domnul slăbiciunea cea de la frica de om, că ai nădăjduit și încă nădăjduiești că va fi salvată biserica și spuza ei de slujitori de peste turma neamului român. O, altă nădejde era să fie din cer asupra ta, dar teama de om îl cade din cer pe cel ce se teme, precum este scris, și-i poate cădea pe mai mulți.

Te rog fierbinte, te rog frățește, caută și socotește bine nerodirea din mijlocul cărora te afli prin neascultarea de Dumnezeu și de sfinți a slujitorilor de altare, și caută să vezi rătăcirea oilor dintr-o parte în alta, și apoi răspunsul care fi-va să-l dea cei numiți păstori de turmă. O, îți doresc înțelepciunea Domnului s-o simți în duhul tău și să plângi cu Domnul de jale, că El cu jale plânge cu sfinții Lui. Iar acum sfârșesc grăirea mea cu tine, o, și de s-ar îngriji păstorii de turmă ca nu cumva să fie sfâșiați de oile care-și simt viața în primejdie din lipsă de călăuzire a lor spre salvarea cea de sus. Amin.

— Eu, Domnul, înțeleg durerea toată a celor cu durere și cercetez mereu de ce și de unde se naște durerea și dau să alin ranele de la ea. Eu, Domnul, așez în carte spre mărturie un sfert de veac care a curs din ziua aceea dulce a biruinței Mele, cu care am început să-Mi zidesc cetate începând cu prima piatră. O, sunt mulți care tânjesc cu inima după taina Mea de aici și-și iau mângâiere și putere și mers pe cale, ținând urma Mea. Mi-e grea coborârea, căci sunt multe dureri și mult de dus și de purtat, dar cartea Mea e carte deschisă, iar Eu vin cuvânt în carte după planul Tatălui Meu peste vremea aceasta. Îmi tot pregătesc popas pentru cei ce vin la izvor aici în sărbători, și trebuie să am coborâre la ei și să le dau lor pe Dumnezeu.

Voi, fiilor din porți, rămâneți pentru Mine și deschideți-Mi larg când vin, că multă mângâiere am pe suspinul Meu când am cum să-l mai las și să lucrez să dăruiesc pe Domnul celor ce caută la El. Aceasta Îmi este lucrarea, să Mă dăruiesc și să-l ajut pe om spre veșnicia lui cu Dumnezeu, căci satana are calea plină de cei ce slujesc lui împotriva Mea, a Celui ce a zidit omul.

O, măi fiilor din porți, luați de la Mine întărire vouă, luați de la Mine, măi fiilor, ca să pot Eu lua de la voi sprijin și să cobor în carte și să merg și să nu stau, iar mersul Meu cuvânt peste pământ să vi se pună vouă lucru de la voi pentru Dumnezeu. Purtăm durere și Noi în cer, și voi pe pământ, dar trebuie și altfel: Noi să le purtăm cu voi, iar voi să le purtați cu Noi, că aceeași durere se adună sus și jos, și mersul e prin dureri, dar vai celor fără de dureri pentru cer, că aceia poartă altfel de dureri, pe care singuri le ridică asupra lor.

O, e mângâiere durerea cea pentru cer, iar cei duruți ca Dumnezeu sunt ai lui Dumnezeu, fiilor. Vă mângâi în ziua aceasta de mărturie și de serbare de trei zile de hram pentru trâmbița Mea Verginica și pentru cetatea cuvântului Meu. Voi însă acum, iată, vă porniți la lucru pentru pregătirea mesei pentru condus la cer a lui nenea Gheorghe de la Pietrari, familie cu care Eu, Domnul, M-am sprijinit și Mă sprijin mult pe calea Mea de cuvânt cu toate greutățile ei, care sunt de purtat. Cu har din cer să faceți pregătirea pentru acest sufletel și să cereți la Mine dezlegare pentru el de toate câte i-ar sta în cale spre Mine și spre odihna lui cu Mine, căci voi sunteți sprijin și pentru Mine, și pentru cei ce-Mi sunt popor pentru venirea Mea la ei cuvânt pe pământ.

Las ajutorul Meu peste voi în toate câte aveți de lucrat și de purtat și vă dau putere în toate, fiilor. Întăriți-vă pentru cârmuirea a toate, că toate trebuiesc cârmuite și lucrate cu sfat și cu călăuzire prin sfat, căci sfatul este cârma, fiilor.

Pace vouă vă dau! Stați sub puterea Mea ca să aveți putere, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2016

Sărbătoarea Sfântului Ierarh Nicolae

Îndemn la stat în lumină și sub veghe. Pilda ucenicului ascultător. Cel mai de preț este locul lui Dumnezeu în om.

Sunt plin de cuvânt mereu, mereu. Sunt Cel ce a făcut tot și toate cu cuvântul, și ele s-au făcut și s-au arătat înaintea Mea. Eu sunt cuvântul facerii cerului și a pământului și a toate câte sunt între cer și pământ. Semăn cu omul la chip, dar nu și la faptă, căci la facerea omului am pus mâna și l-am făcut din lut pe om, după chipul Meu l-am făcut și l-am plămădit, și apoi am suflat peste el și a intrat în el viață și duh de viață și l-am făcut asemenea Mie, mișca și grăia, știa și vedea, auzea și simțea, iar Eu, Domnul, priveam la el ca la facerea mâinilor Mele și Mă bucuram, căci după ce am făcut sfat Eu și cu Tatăl ca să zidim omul, M-am apucat și am făcut faptă sfatul lui Dumnezeu, și am privit peste toate și erau bune foarte toate câte Dumnezeu a făcut și a zidit.

Eram plin de cuvânt în vremea facerii a toate câte se văd și câte nu se văd de ochiul omului și eram plin de bucurie și ziceam după fiecare zi a facerii că este bine. O, numai bine ar fi fost să fie între cer și pământ apoi, dar s-au împlinit cele ale omului zidit de Dumnezeu și s-a dorit omul mai sus ca Făcătorul lui și toate s-au strâmtorat apoi pentru el. N-a avut omul credincioșie, n-a avut ascultare și supunere înaintea Făcătorului a toate, ci îndrăzneală a avut, și n-a mai putut rămâne lângă Dumnezeu cu îndrăzneala lui, cu depărtarea lui de duhul credincioșiei, căci a făcut ascundere de Dumnezeu și a pierdut el atunci grădina cea dulce făcută de cuvântul Meu pentru om, și a fost apoi omul așezat pe pământul cu spini și cu pălămidă, precum este scris, și a trecut la lucrul său omul și n-a rămas el pentru lucrul cel cu Dumnezeu, și s-a arătat pe pământ lumea oamenilor, lumea care s-a smuls din mâna lui Dumnezeu cu lucrarea ei, cu obiceiurile ei, cu dragostea ei, căci omul nu M-a iubit încă de la început, și Mi-a făcut dureri mereu, mereu.

O, vin pe pământ cuvânt de facere a omului, că mult

timp a trecut de când l-am zidit pe om, și trebuie să fac cumva ceva pentru lumea oamenilor, pentru cei care nu-L au pe Domnul de dragoste a lor. Vin și iar vin pe pământ cuvânt și dau să-l zidesc zidire nouă pe om, în el însuși să zidesc viața Mea strivită de el, după ce el și-a făcut altă dragoste și n-a avut grijă să nu-L piardă pe Domnul din lucrarea sa.

E zi de sărbătoare de sfinți, și am coborâre cu ei pe pământ ca să așez în carte cuvântul zilei de serbare și să bucur sfinții și să mângâi duhul lor, al celor ce M-au iubit pe pământ cu viața lor, cu duhul și cu dorul lor, cu lucrarea lor cea pentru oameni ca să-i aducă pe oameni aproape de Dumnezeu cu trăirea lor, iar Eu, Domnul, Îmi pun în carte suspinul Meu după om, dar și al sfinților Mei, căci ei sunt cei ce seamănă cu Mine pe pământ și în cer și Mă mângâi cu ei și-Mi sprijin cu ei greul durerii Mele de la om, iar când sunt multe sarcini de dus Mă cad sub ele sarcinile de la om și Mă ajut cu sfinții să le port, ca și acum două mii de ani când cădeam sub cruce, cădeam sub om, și abia mai mergeam de grea ce era lumea oamenilor, sub care am căzut în ziua crucii Mele, pe care am murit ca să înviez și ca să vadă omul și să-și croiască el întoarcerea spre Dumnezeu, căci am venit ca să Mă dovedesc pe pământ Dumnezeul omului și să-L vadă omul pe Făcătorul său și să-și aleagă drumul dragostei pentru Domnul, așa cum ar fi fost să fie de la început calea omului lângă Dumnezeu.

O, iată zi de sfat ceresc pe pământ cu omul! N-aș vrea să fac nimănui durere, dar Eu sunt durere pentru cei ce fug de Mine ca de o durere. O, de ce fug ei așa? Fug pentru că-Mi fac durere, pentru că fac cele ce plac oamenilor, și nu lui Dumnezeu și fug ca Adam, fug pentru că nu ascultă de legile vieții veșnice și cad spre viață vremelnică și bolnavă de neascultare de Dumnezeu.

O, pace vouă, fii ai poporului cuvântului Meu, cu care Eu vă hrănesc pe voi! Este nevoie de multă pace între voi și Mine, între Mine și voi, iar aceasta se împlinește prin ascultarea voastră de Dumnezeu. O, fiilor, fiilor, toți oamenii fac dureri și tot dureri. O, nu căutați, măi fiilor, să fiți sau să faceți durere pentru Dumnezeu sau pentru semeni. Nu știu oamenii pe pământ cum s-ar putea aceasta. Se poate prin ascultare de Dumnezeu, se poate, că iată-Mă cuvânt peste pământ pentru a doua oară! Stau pe nori deasupra oamenilor așa cum stăteam acum două mii de ani pe vârfuri de munte și de coline, și pe ridicături Mă suiam și grăiam ca să-Mi audă glasul cei ce umblau cete-cete după cuvântul Meu, după binefacerile Mele lor, căci Îmi făceau mereu dureri oamenii și se îmbolnăveau din pricina neascultării și a rătăcirii lor pentru neascultare, și aveau apoi nevoie de Dumnezeu ca să-i ierte și ca să-i ridice din chin și din jale.

O, omule plin de dureri, ești slab fără Mine, ești gol, și te crezi Dumnezeu și nu mai ai nevoie de un mai-mare peste tine, dar tu ești slab, și nu-ți dai seama de tine și nu mai vrei să ți se știe slăbiciunea ta. O, nu vrei să ai pe cineva peste tine, iar dacă nu vrei, tu ești al nimănui aici și pe vecii. Îți amintesc de pilda ucenicului ascultător, căruia i-a fost luat la cer duhovnicul vieții lui, iar el s-a întristat și s-a înfricoșat că nu va mai avea viață călăuzită și binecuvântată de un mai-mare peste el, și s-a dus de a tăiat un trunchi de copac și l-a cioplit și l-a pus în mijlocul casei lui și-i cerea binecuvântare când pleca să-și vândă rucodelia, iar lemnul îi răspundea cu glas de om și-l călăuzea pe cel ce voia călăuză peste el, și această minune s-a petrecut pentru că acel ucenic nu voia fără călăuzire peste viața lui, peste mintea și pașii și inima lui, și așa iubea el viața cea călăuzită prin lumea oamenilor, că el iubea viața cu ascultare, dar cei ce se iubesc pe ei înșiși n-au nevoie să asculte de cineva, n-au nevoie de părtășie cu cei din jur, căci aceștia își aleg pe cei ce le fac pe plac și atât și au lucrarea lor, starea lor cea fără Dumnezeu, și aceștia nu au inima curată față de cei din jur și sunt mult fățarnici pentru omul lor cel din afară, pe care și-l lucrează ca să se arate el în alt fel decât ceea ce este și face el.

O, îi trebuie omului salvator, că multe rele își face luișsi omul. Legea curățirii ar fi s-o ia el de salvare dacă voiește salvare, dar pentru aceasta îi trebuie umilință și pocăință apoi. Tot poporul cuvântului Meu să audă de la Mine cuvânt de viață și să iasă din sine fiecare și să ia peste el călăuzire cu ascultare, că iată ce spun: Fiilor, fiilor, ascultați de la Domnul! Fie-vă teamă să umblați singuri, că această ascultare când este călcată vă are diavolul la mână ca neascultători de Dumnezeu și vă face rost de vină după vină, de vină peste vină, iar cea dintâi vină este că umblați singuri, și îi urmează vină acestei neascultări, vină, și chiar căderi prielnice diavolului și rușine Mie din partea voastră. Așadar, aveți grijă unii de alții ca să nu cădeți în păcat și să vă ascundeți apoi în voi cu el, căci cei de demult din Israel mureau pe capete pentru aceasta și se mai și răzvrăteau pe căpeteniile lor până să piară ei prin neascultare și prin răzvrătire. Eu însă vă amintesc vouă de cei ce n-au ascultat și vă îndemn sub veghe să stați, căci omului îi este lesne să greșească atunci când nu este văzut de ochii celor din jurul lui și-și pierde el apoi rușinea față de Dumnezeu, Care vede tot ce se petrece pe pământ, tot și toate, și-și pierde unul ca acesta rușinea și față în față cu semenii lui.

O, căutați să vă știți sub veghe, fiilor! Luați cuvântul Meu de la izvor și împliniți-l așa cum vine el și vă învață să fiți cu inima curată față de voi înșivă și față de cei din jur, și fiți fii ai luminii mereu, mereu, căci lumina vă aduce vouă lumină și luminare, fiilor. E zi de serbare între sfinți pentru ierarhul Nicolae, pentru cel care aducea daruri celor ce credeau în Dumnezeu și salva pe mulți de la cădere și călăuzea din umbră pe cei ce nu mai vedeau cărarea. De lângă Mine își lasă el cuvântul în cartea Mea, că dor le este de Mine sfinților în lucru cu cei de pe pământ, cu care Eu fac carte scrisă, carte de mărturie, fiilor.

O, binecuvântată să fie intrarea ta în cartea Mea cea de azi, ucenicule minunat și mare cu rangul, dar și cu iubirea, dar și cu credința! Amin. Ești slujitor mare între cei din cer, și mare să-ți fie și pe pământ lucrarea cea de salvare a celor ce dau să se înece în înseși faptele lor rele, dar Eu, Domnul, am sfinți lucrători și ajutători și au ei pentru om iubire ca și iubirea Mea, și au ei milă ca și mila Mea. Amin.

— O, cu cine să ne asemănăm noi, sfinții Tăi, cu cine, dacă nu cu Tine, Cel atât de căutat și de iubit de sfinții Tăi, Doamne?

O micuță rugăciune las acum din partea mea pentru poporul cuvântului Tău de azi, că mult trudești să ai un popor ascultător voilor și cuvântului Tău, Doamne.

O, fiilor, fii ai cuvântului sfânt, sunteți purtați pe pământ de învățătura Domnului de peste voi. Vă rog cu lacrimi, fie-vă milă de Domnul și lucrați-I Lui și înmulțiți părtășia voastră cu El. Așezați-L pe Domnul cu stat mult între voi, că El nu mai găsește pe pământ loc și popas, și nu mai este primit pe nicăieri așa cum este El, durut și plâns. Nimic nu are niciun preț pe pământ, decât locul din om pentru Domnul, dacă voiește omul, iar dacă nu voiește Își pierde Domnul moștenirea Sa și este luată de satana casa Domnului. O, nu de altceva a făcut Domnul omul, ci l-a făcut ca să-I fie Lui casă

și ca să aibă Domnul frați înaintea Tatălui.

O, feriți-vă de întuneric, fiilor! Căutați să fiți înconjurați numai de lumină, numai de ochi peste voi, căci ochiul a fost făcut luminător al trupului. Peste tot pe unde sunt fii credincioși acestui rău de cuvânt al Domnului peste pământ, nimeni să nu învețe uitarea cuvântului lui Dumnezeu, ci să învețe toți să împlinească întocmai învățătura vieții, care este paza vieții voastre. O, unii pe alții să vă sprijiniți și să vă vegheați, ca nu cumva să cădeți spre voia diavolului, care umblă după voi tot timpul, căci omul este plin de slăbiciuni, și nu este bine să se creadă sau să se dea puternic, decât dacă stă sub veghe, fiilor. Toți sfinții sunt ochi și urechi pentru voi și toți vă veghează, numai să fiți primitori de ajutor din cer, fiilor. Luați rugăciunea mea în voi și dați Domnului bucuria împlinirii ei, fiilor.

Iar Tu, Doamne, sprijinește sprijinul nostru pentru ei, căci Tu și noi avem grijă mereu să aibă ei toate cele trebuincioase și să slujească Ție, numai Ție acești fii prin toate ale lor lucrări, iar diavolul să fugă de la ei.

Și acum mă aplec cu recunoștință pentru bucuria mea de azi cu Tine și cu ei, Doamne, și toți să audă învățătura cea din cer pentru ei. Amin.

— O, iubiții Mei din cer, n-aș vrea să fac nimănui durere, dar Eu sunt durere pentru cei ce fug de Mine și se ascund ca de o durere, și se cunosc aceștia prin purtarea lor, prin vorbirea și nevorbirea lor, și fug ei pentru că-Mi fac durere, fug ca și Adam, care Mi-a făcut durere cât toate veacurile de multă și de mare prin toți urmașii lui apoi.

O, e atât de mult de lucru cu Dumnezeu, măi poporul Meu de peste tot, iar greșelile îl înțepenesc în loc pe om. De aceea am strigat mereu la voi: Fiți sfinți, fiilor! O, fericiți sunt cei neapăsați în conștiința lor pentru greșeli, și de aceea vă rog, fugiți de greșelile pentru care Adam s-a ascuns de Dumnezeu, iar Eu așa am învățat mereu poporul care M-a auzit încă de la începutul cuvântului Meu în anul 1955.

O, fiți ascultători mereu, mereu! Aveți pe Domnul călăuză și veghe sfântă și ochi deschis peste voi, fiilor. O, cine mai are ca și voi atâta milă peste el?

Izvorul cuvântului Meu să curgă și să împrospăteze iar și iar pe cei hrăniți de Mine prin cuvânt, fiilor împărțitori, iar voi să nu încetați să vă uitați și să vedeți odată cu Mine, ca să puteți vindeca peste tot, că vindecare am venit să pun peste om și să am popor sănătos mereu, ascultător mereu, și se poate așa numai când fiii poporului Meu îndrăgesc mai mult decât orice părtășia și petrecerea lor cu Dumnezeu, îndeletnicirea cea sfântă a fiilor lui Dumnezeu, a celor ce iubesc pe Domnul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2016

Sărbătoarea Sfântului Ierarh Spiridon

Iubirea de păcat se naște în om prin iubirea de sine. Cel ce nu iubește pe Dumnezeu iubește păcatul.

E zi de sărbătoare de sfinți, iar Eu, Domnul, deschid cartea cuvântului Meu și Mă așez în ea cu suferința Mea, care se face cuvânt. Dar chiar dacă numai o suferință mereu este Duhul Meu, caut să-i dau omului putere de la Duhul Sfânt și să-l ajut cu ea spre viață, căci duhul cel potrivnic Mie și omului îi scoate lui în cale numai moarte, numai nepăsare de suflet, iar omul știe aceasta, și-și păstrează neputința care îl trage spre rău, iar Mie Îmi păstrează suferința.

O, pe pământ e petrecere mare, e veselie mare, e mâncare și băutură pe mese și voie bună în ziua aceasta când lumea toată știe că e praznicul Nașterii Domnului, iar nemângâierea Mea e mare și multă, căci tot omul se bucură în numele Meu, dar se bucură cu bucuriile lui. Eu însă Îmi fac loc lângă tine cu cuvântul Meu, măi poporul Meu și stăm în așteptarea zilei de praznic de naștere a Mea, căci această zi stă la locul ei așa cum au lăsat-o părinții cei sfinți, cei călăuziți de Dumnezeu pentru punerea la loc în timp a sărbătorilor sfinte, iar în ziua aceasta am cu Mine oaspete la tine pe ierarhul Spiridon cu ziua lui de serbare între sfinți și stăm la masă de cuvânt și căutăm să așezăm Duhul mângâierii pe masă, căci El ne dă puteri.

O, fiilor, fiilor, ce slab este omul! Nu vrea omul să-i zică satana lui satana, chiar dacă el îl știe pe satana și toată lucrarea lui cu fața ei toată, și care aduce omului numai suferință, numai remușcări, iar Mie izvor de suferință. Se îngrijește omul de suferința lui și uită de suferința Mea cea de la el, iar cine face lui Dumnezeu suferință are ca răspuns suferință.

O, fii ai oamenilor, o, măi fiilor, cum de nu puteți voi să înțelegeți taina iubirii? Iubirea este din cer, nu este din om. O, nu vă mai mințiți pentru iubire, că iată, voi petreceți în numele credinței și al iubirii, dar petreceți nu de dragul lui Dumnezeu, ci de dragul bucuriilor voastre, iar Mie Îmi faceți suferință, o, fiilor. O, așa este, Eu am spus iubire, dar am spus *«iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu.»* Și cum aceasta? O, Eu cum v-am iubit? Eu am coborât, așa v-am iubit, și nu M-am tocmit pentru aceasta, ci am lucrat așa ca să vă scap de plata cea rea, pe care v-ați lucrat-o prin iubirea de păcat, iar iubirea de păcat se naște în om prin iubirea de sine, care nu-l duce în altă parte decât în iubirea de păcat. Eu însă nu M-am gândit la Mine când am coborât, sau când cobor la voi ca să vă povățuiesc din cer de lângă Tatăl și ca să vă atrag pe voi la Tatăl, ci numai la voi M-am gândit și numai așa v-am iubit, și v-am iubit pe când erați păcătoși, și coborându-Mă după voi Mi-am pus în fața voastră iubirea cu toată ființa Mea. O, voi vă iubiți pe voi înșivă și uitați cum v-am iubit Eu, și precum v-am iubit Eu voi nu puteți să vă iubiți unii pe alții, și fiecare om se iubește pe sine când caută sau când dă iubire, căci totul se face păcat prin lucrarea iubirii omului.

Grăiesc cu omul lumesc cu iubirea, o, fii ai cuvântului Meu. O, fiilor, fiilor, cei ce vor să fie ca Dumnezeu coboară ca Dumnezeu și ei. Eu, Domnul, vă învăț pe voi, iubiți-vă cum v-am iubit Eu. Coborâți-vă unii spre alții ca să vă săltați frățește unii pe alții și să vă ridicați spre Mine toți mereu, mereu, și așa vă veți iubi precum v-am iubit Eu, iar altfel voi să nu vorbiți despre iubire între voi și Dumnezeu, între voi și voi dacă n-ar fi să lucrați pentru ea ca pentru Dumnezeu. O, lucrați-vă unii pe alții pentru Mine și îndeletniciți-vă să iubiți coborând clipă de clipă ca să puteți iubi clipă de clipă, că nu e bine să nu aveți în toată clipa iubirea ca lucrare a voastră și răscumpărarea voastră prin lucrarea iubirii, lucrare fără de sfârșit, o, fiilor. O, în fel și chip am grăit prin Evanghelia Mea acum două mii de ani și felurite pilde despre împărăția cerurilor am lăsat scrise atunci în cartea cerului pe pământ, dar e greu la minte tot omul care nu vrea să ia de la Dumnezeu, și cade cel ce nu citește cartea învățăturii Mele, cade din temerea de Dumnezeu și nu mai are temere, cade și nu-i pasă de plata căderii.

O, nu vă lăsați, nu vă lăsați, fiilor sosiți la Mine, nu vă

lăsați smulși de vânturile pribegiei, că greu este de cel ce pierde pe Domnul după ce stă cu fățărnicie lângă El. Voi însă striviți din voi părerea de sine și pedepsiți-vă împotriva acestui păcat, care îl desparte pe om de Dumnezeu. Țara Domnului începe de aici, de unde am început cu voi. O, iată cum trebuie să se știe și să se intre și să se stea în acest popor, în acest nou început de țară și cum trebuie să se lucreze lucrarea statului cu Domnul! O, tot ce ar fi să fie vinovat în voi și între voi, dați-le de la voi pe toate, căci aceasta este lucrarea creștinului. Tot ce dă să-l despartă de Dumnezeu și de lumină, el să curățească de pe el mereu, mereu, căci altfel omul rămâne sub pedeapsă și pentru pedeapsă, numai că această despărțire de rău îi este omului cel mai greu s-o facă. Eu însă vă învăț pe voi aici, și iese de la voi învățătura Mea și poate omul să învețe dacă voiește.

O, fiilor, stați în mâna Mea cu gândirea și cu simțirea pentru cele ce vin dinăuntrul vostru și din afara voastră, că altfel vă lucrează satana la întuneric, așa cum i-a lucrat pe cei ce s-au lăsat locaș pentru întuneric, pentru cele scrise la satana și de satana, și n-au mai stat cu Dumnezeu cei ce s-au dus spre ascunderi lăsându-se doborâți de tot.

O, fiilor, de ce nu poate omul iubi pe Dumnezeu? O, cel ce nu iubește pe Dumnezeu iubește păcatul, și de aceea nu-L poate iubi pe Domnul. Să știe tot omul de pe pământ aceasta și să se folosească de la cuvântul Meu și să-și vină în fire dacă voiește, căci poate dacă voiește oricât ar fi el de neputincios, și am de-a dreapta Mea în ziua aceasta sfântă pe arhiereul Spiridon, făcătorul de minuni, și mereu face el minuni pentru cei care stăruiesc spre acest sfânt mare, și iată-l în cartea Mea lângă Mine cu lucrul cuvântului său!

O, Eu cu voi Mă ajut, sfinți iubiți ai Mei, așa cum voi în numele Meu și prin puterea Mea din voi Mă ajutați, și ajutați pe pământ pe cei ce vă strigă. Amin.

— Când noi suntem chemați, Doamne, o, cum să nu coborâm ca și Tine cu iubirea și cu mila spre cei ce se fac auziți cu strigătul lor?

O, ce frumos este în sufletul celui ce Te iubește, Doamne! O, ce frumos era sufletelul meu pentru că Te iubeam și Te păstram în el! O, ce frumos, ce măreț lucrai pentru mine înaintea necredincioșilor, iubitul sufletului meu, Domn și Dumnezeu! Când am rămas fără nimeni de pe lume m-am alipit cu totul numai de Tine și numai cu Tine petreceam înăuntrul meu și în afara mea prin lucrarea Ta cu mine, cel smerit în fața oamenilor despărțiți de voia Ta în ei. Semne și minuni mai presus de fire arătai la toți prin ființa mea credincioasă numai Ție, căci știai că era musai să lucrezi semne și minuni și să le arăți celor rătăciți și celor necredincioși din vremea aceea. Păstor cum eram, iubeam să-i păstoresc și pe oameni spre Tine, dar nu cu cuvântul, ci cu fapta vieții mele, Doamne. Petreceam în mine ca și Tine, blând și smerit cu inima, și prin aceste două însușiri Te arătam mare, Doamne, înăuntrul meu, și mulți se minunau de cele mai presus de fire lucrate de Tine prin unealta Ta, prin mine și prin umilința mea, Domnul și Păstorul sufletului meu.

Să ia fiii poporului Tău de azi pilda vieții mele și să se gândească mereu la ea și să le fie de ajutor pentru statura lor înaintea Ta și înaintea oamenilor, că mare este cel ce se leapădă de sine în fața Ta și a multora apoi, ca să aibă lucrare măreață el apoi, și numai spre slava Ta, Doamne, iar el să nu-și ia din aceasta, ci pe Tine tot să Te ia și să Te aibă, și-i va fi de ajuns, Doamne.

O, mă doare în cer, ca și pe sfinții toți mă doare. În țara cuvântului Tău de azi e îndârjit duhul omului doritor de putere și de nume și de scaune, și aș vrea să lucrăm minuni cuvântătoare și curățitoare de duh de om și să punem pe făgaș puterea Ta, Doamne, și voia Ta. O, hai să veghem, Blândule Păstor! Mila Ta e mare și multă. O, stai la cârmă, Doamne, că sunt valuri mari! Pune-mă la lucrul Tău cel sfânt, o, Doamne!

— Suferința Mea se face cuvânt mereu, mereu, o, sfinți iubiți ai Mei. O, ce mult doresc s-o împart și cu omul de pe pământ, dar fuge omul de durere, fuge cel ce face durere, fuge spre bucurii și spre petreceri pline de bucurii omenești, de cântec și de dans și de bunătăți fel de fel pe masa de petrecere și-și face rost de plată rea apoi și de plâns, dar nu-i pasă acum.

Îmi împart cu voi suferința Mea cea de pe pământ lucrată și pusă peste Mine în cer, căci facerea mâinilor Mele, omul, nu-Mi dă decât suferință să duc și să port. Se îngrijește omul de suferințele lui și uită de suferința Mea cea de la el, o, sfinți iubiți ai Mei și duruți ca și Mine de la cei de pe pământ.

Se suie multă suferință la cer în ziua aceasta, căci oamenii sunt înfierbântați de petrecerea lor pentru nașterea lui Hristos, zic ei, și se preface în plâns pentru Mine petrecerea lor.

O, fii ai cuvântului Meu, fiți duioși pentru Mine, fiilor! Cei ce nu sunt duioși nu stau lângă Mine sub lucrul Meu cu ei. O, fiți asemenea Mie, măi fiilor. Eu sunt Domnul și sunt numai în suferință, și iubind cu milă, așa sunt. O, fiți și voi tot așa. Fiți asemenea Mie, o, fiilor! Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2016